PİPO SERİSİ
polisiye

henrik brun

DANİMARKALI YEM

Danca Aslından Çeviren: Sadi Tekelioğlu

Labirent

Labirent Yayınevi - 41 Pipo Dizisi - 29

Danimarkalı Yem
HENRIK BRUN

ISBN 978-605-5055-08-0
Sertifika No: 26373

Birinci Basım Kasım 2014

Genel Yayın Yönetmeni: Hüseyin Çukur
Editör: Onur Koçyiğit
Danca Aslından Çeviren: Sadi Tekelioğlu
Yayına Hazırlayan: Algan Sezgintüredi
Son Okuma: Nalan Barbarosoğlu
Kapak İllüstrasyon: Meral Erdoğan
İç Tasarım: Yener Yentek

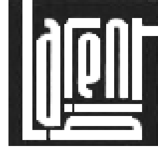
Labirent Basın Yayın Dağıtım Pazarlama
Osmanağa Mah.
Arayıcıbaşı Sok. No: 29-31/8 İletişim: 0549 430 50 89
twitter.com/LabirentYayin
facebook.com/labirentyayinlari
bilgi@labirentyayinlari.com
www.labirentyayinlari.com

Bu kitap Danimarka Kültür Vakfı (Danish Arts Foundation) çeviri desteğiyle yayımlanmıştır.

Baskı:
Özal Matbaası
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/39
Topkapı-İstanbul / TÜRKİYE
0212 565 25 99
Matbaa Sertifika No: 12024

HENRIK BRUN

DANİMARKALI YEM

Teşekkürler

Bu kitapta anlatılan olayların hepsi kurmacadır, ancak gerçek olaylardan esinlenilmiştir. Balkan ülkelerinde çalıştığım yıllarda röportaj yaptığım ve türlü nedenle bir araya gelip konuştuğum herkese teşekkür ediyorum. Son yıllarda romanı yazmak için Slovenya, Bosna ve Hırvatistan'a ve özellikle Avrupa'nın gizli cenneti Ljubljana'ya yaptığım araştırma gezilerinde bana yardımcı olan herkese teşekkürü borç bilirim. Yazım aşamasında bana yardımcı, destek olan o kadar çok kişi var ki, burada isim listesi yapıp bazı isimleri unutma riskine girmek istemiyorum. Aynı zamanda kitapta yer alan kişilerle gerçek hayattaki kişiler arasındaki her türlü benzerlik, amaçlı değildir ve tesadüften ibarettir.

Kitap yayımlanıncaya kadarki süreçte ilk sayfalardan, son düzeltmelere kadar yadsınamaz yardımları ve destekleri olan Nikolay Bolko'ya öncelikle ve özellikle teşekkürü borç biliyorum.

İçerik ve stil konusundaki görüş ve önerileri nedeniyle Ulla Hinge Thomsen'e teşekkür ederim.

Araştırma, düzeltme ve yorumlarıyla bana yardımcı olan Gülay Şahin, Vera Bundgaard, Marie Kielsgaard, Jeroen Smit, Claus Brun, Ulrikke Moustgaard, Trine Lerche Hjelholt Lutz ve Kathrine Lsesoe Engberg'e de ayrıca teşekkür ederim.

Son olarak ve özellikle kitabı yazmak için yaptığım sık ve uzun süreli seyahatlerde ve Bartof Café ve Kafé Kopka'da harcadığım zamanlarda sabırla beni destekleyen eşim Rolien, kızlarım Elin ve Naja'ya teşekkür ederim.

Sevgili Ketil,

2 Şubat günü saat 14.00'te, Saraybosna'daki Saint Jozef Kilisesi'nde dünya evine giriyoruz.

Kilisedeki törenin ardından aynı gün saat 17.00'de Hotel Villas'ın lokantasında bir kutlama yemeği vereceğiz.

Hem kilisedeki törende, hem yemekte seni de aramızda görmekten büyük mutluluk duyacağız.

Seni görmek için sabırsızlanıyoruz.

Saygılarımızla,

Emilya Pravdiç, Goran Matiç

BALKANLAR 'DA BİR YER

Ne güzel! En azından etrafında sigara içenler vardı ve ciğerlerinde tur atmış duman, burun deliklerinden içeri giriyordu.

Hiç yoktan iyiydi. O an olabilecek en güzel şey, adamlardan birinin tutup işaret ve orta parmağı arasına bir Drina sigarası sıkıştırması ve arkasında bağlı ellerini çözmesiydi. Ama madem kendisi sigara içemiyordu, o zaman filtreden geçmiş sigara dumanı da fena sayılmazdı. Bugün ikinci kez tanıdığı bir şeyle karşılaşmıştı. Sabah, arkası kapalı pikaptan çıkarılmış, yol boyunca uzanan uçsuz bucaksız ovayı görmüştü. Ve elektrik direkleri... Kendi ülkesinden tanıdığı, hem aydınlatmada kullanılan, hem de enerji, nakil hattı görevi gören direkler. Ne bekliyordu ki?Direkler neden burada farklı olacaktı? Elektrik nakli ve aydınlatma söz konusuyken fazla çeşitleme şansı yoktu. İlk kez sıradan bir şeyler düşünmesine şaşırdı. Bir gün önce günlük yaşamı ve geleceği hakkında kontrolü kaybettikten sonra ilk kez sıradan şeyler düşünmeye başlamıştı. Belki de bu düşüncelere normal denilemezdi. Raydan çıkmış bir hayatta normal ne olabilirdi? İçinde bulunduğu durumda elektrik direklerini düşünmeyi normal saymak için insanın kendini çok zorlaması gerekirdi. Yolculuk bitince ne olacaktı acaba? Onu devralan adamlar fazla konuşmamıştı. Çenesini kapatmasını, söylenenleri yapmasını söylemişlerdi. Yoksa... Fazlasını söylemelerine gerek yoktu; emirlere uymanın en doğru yol olacağını anlamıştı. Sonunda oradan kaçabilmek için yapabileceği en iyi şeydi. Sonu ölümle bitecek bir kâbusu yaşadığına kendini ikna etmenin tek yoluydu. Birden durumun ciddiyetini tüm bedeninde yeniden hissetmeye başladı. Ne kadar sürecekti? Günler, haftalar, aylar? Belki başkalarına devredileceklerdi. Takas edilecekler, daha da bilinmez bir geleceğe doğru yol alacaklardı.

Önündeki adam sigarasını bitirmek üzereydi. Acaba ondan bir sigara istese... Veya adam sigarayı tutsa o da son kalan iki nefesi çekse? Sorduğunda, adamın nasıl davranacağını düşününce içi karardı.

Yanlış zamanda, yanlış bir soru sormanın nelere mal olduğunu dün gece bir kıza yaptıklarını görünce anlamıştı, öte yandan adamların kızgınlığı yirmi saat önceydi. Biraz sakinleşmişlerdi. Ya da kendisi şimdiden içinde bulunduğu duruma alışmaya mı başlamıştı?

Şansını denemeye karar verdi.

27 Ocak Pazar

LJUBLJANA, SLOVENYA

“Danimarka’da ne yapacaksın, baba?”

Vanya’nın sorusu o kadar ani gelmişti ki, Michael birkaç saniye ne cevap vereceğini düşündü. Belki artık bililerine gerçeği söylemek için son şanstı bu. Başı öyle bir belaya girmişti ki, bu tatil ona çok iyi gelecekti. Bir an önce buradan gitmesi, uzaklaşması gerekiyordu.

Hayır, on dokuz yaşındaki kızının masum sorusuna dürüst cevap veremeyecekti. Bir dakika boyunca ikisi de hiç konuşmadı. Otoyoldan Ljubljana şehir merkezine giden yolu gösteren yeşil tabela arabanın ışığında gittikçe büyüyor, üzerinde yazılanlar daha da netleşiyordu.

Koyu mavi Fiat Punto otoyoldan ayrıldı, Smartinska Caddesi’ne girdi. Michael kızını, kaldığı öğrenci yurduna bırakacaktı.

O ana kadar her şey gerektiği gibi gitmişti. Trebniye’den kırk beş dakika önce yola çıktıklarından beri her şey uyumlu, güzeldi. Vanya babasının Sırp-Hırvatça ve Slovenceyi devamlı birbirine karıştırmasıyla yol boyunca hafiften alay etmişti. On yedi yıldır Slovenya’daydı ama hâlâ cumartesi anlamına gelen *Sobota* yerine Subota diyordu. Michael önce Sırp-Hırvatça öğrenmiş, Slovenceye daha sonra geçmişti. Vanya’ysa, doğduğundan beri burada yaşıyordu. Sırp-Hırvatçayı iyi biliyor, Slovenceyi mükemmel konuşuyordu. Michael de artık Slovenceye geçiş yapmıştı. Tonla hata yapsa da Slovence konuşuyordu. Yıllar içinde Slovencesine bayağı gülmüşlerdi. Bu akşam da farklı değildi.

“Ne yapacaksın Danimarka’da?” diye sordu Vanya bir kez daha.

Michael tam olmasa da gerçeği söylemeye karar verdi.

“Ketin ziyaret edeceğim. Görüşmeyeli çok oldu. Kopenhag’da onu hiç görmedim biliyor musun?”

“Bugüne kadar neden hiç Danimarka’ya gitmedin?”

“Artık orada tanıdığım kimse kalmadı. Sen de biliyorsun,” dedi Michael. Son cümlesini biraz sert söylemişti; farkındaydı. “Hem annen ve sen buradasınız. Oraya gidip ne yapacağım?” diye ekledi hızla.

“Belki o kadar yıldan sonra ülkeni özlemişsindir. Kaç yıl oldu sen Danimarka’ya gitmeyeli?”

“Bugün ben de onu düşündüm. On iki yıl olmuş.”

Karanlık kış akşamında Michael’in düşünceleri, ikinci kez o acıklı güne gitti. Danimarka’ya en son, annesinin cenazesi için gitmişti. Annesi, ailesinin hayattan ayrılan son üyesiydi ve Michael, o günden beri

Danimarka'ya bir daha ayak basmamıştı. Ama anlaşılmaz bir nedenle son zamanlarda anavatanıyla ilişkilerini yeniden kurmayı düşünmeye başlamıştı.

"Seviniyor musun?" diye sordu Vanya.

"Evet, canım biraz uzaklaşmak istiyor. Senden değil tabii." "Anlıyorum."

Michael, Vanya'ya baktı. Kızının artık bir yetişkin olduğunu kabullenmekte güçlük çekiyordu. Upuzun, dalgalı siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Gözleri de saçları gibi simsiyahtı. Çok güzeldi. Michael bile görebiliyordu kızının güzelliğini. Makyaj yapıyordu ve bugünlerde denediği giyim tarzı nedeniyle görülemese de güzel göğüsleri vardı. Giydiği bol, siyah kıyafetler pek hoşuna gitmiyordu. Bazen kızının, kızlara ilgi duyduğunu bile düşünüyordu. Şimdiye dek bir erkek arkadaş lafı geçmemişti. Ciddi bir ilişkisi varsa bile en son kendisinin duyacağını da biliyordu. Gençler genellikle ergenlik çağının sonlarına doğru birçok şey denerdi. Gençlerin hayatı keşfetme çabalarını da saygıyla karşılıyordu. Tek korkusu, Vanya'nın acı duyacağı deneyimler yaşamasıydı.

Kızının evden ayrıhp yalnız başına yaşamaya başlamasından rahatsızlık duymuyordu. Vanya bu ülkede bir yerlere gelecekse en uygun yer Ljubljana'ydı, zira kent birçok cazip öğretim kurumuna ev sahipliği yapıyordu.

"Annem ne diyor gitmene?"

"Ne diyecek? Tatile ihtiyaç duyduğumun farkında. Hem o da Ketil'i çok sever; görüşeceğimize seviniyor."

Ketil, Danimarkalı bir gazeteciydi. Michael 90'h yılların başında acil yardım konvoylarında şoförlük yaparken tanışmışlardı. 1995 yılında barış sağlandıktan sonra ilişkilerini korumuş ama gittikçe daha seyrek görüşmeye başlamışlardı. Yılda bir kez e-posta gönderiyorlardı artık birbirlerine. Yüz yüze görüşmelerinin üzerinden on yıldan fazla zaman geçmişti. Ketil başka yerlere giderken Slovenya'ya birkaç kez uğramıştı ama o zamanlarda da Michael işi gereği Slovenya dışında olduğu için görüşememişlerdi.

Babasının düşüncelerini okuyormuşçasına, "özlüyor musun onu?" diye sordu Vanya.

"Bunu söylemek zor ama birlikte yaptıklarımızı özlüyordum. Şimdiyse onu görmek için sabırsızlanıyorum."

Michael, Danimarka'ya gideceğini Ketil'e hâlâ haber vermediğini söylemekten kaçındı. Bugün her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki, bir an

önce Danimarka'ya gitmesi gerekiyordu. Belki biraz sonra dairesine çıkınca bir e-posta gönderirdi. Yarın da Kopenhag'daki Kastrup Havaalam'na inince numarasını bulur, arardı.

İstasyonun yanındaki demiryolu köprüsünden sağa döndü. Gözleri kapalı bulabileceği bu yolda önce sola, sonra sağa saptı. Bu caddelerde yüzlerce kez araba kullanmıştı. İlirska Caddesiyle Kotnikova Caddesi'nin kesiştiği köşede arabayı durdurdu. Vanya'nın kaldığı öğrenci yurdu buradaydı. Vanya durdukları yere yaklaşırken arabadan çıkmak için hazırlıklarını tamamlamış, cep telefonunu ve anahtarlarım çıkarmış, temiz çamaşırlarının bulunduğu çantasını eline almıştı.

"Görüşürüz baba. Ne zaman dönüyorsun?"

"Bir haftaya kalmaz, canım, önümüzdeki pazar, Trebniye'ye, yemeğe geliyor musun bize?"

Michael bu kadar kesin ve ayrıntılı randevu verişine şaşırdı. Ama inandırıcılığını koruyabilmesi için böyle yapması gerekiyordu. Geri dönünceye kadar çok uzun zaman geçecekti. Hafta içinde yeni bir yalan bulması gerekecekti.

"Evet, geleceğim. Gelip çamaşır yıkamam da gerekiyor," dedi Vanya gülerek.

Michael de güldü. Son bir gün içinde yaşadıklarının ardından hiçbir şey yokmuş gibi davranabiliyordu.

Vanya arabanın kapışım kapattı; apartman girişine doğru yürürken arkasına dönmeden el salladı. Michael de belli belirsiz elini kaldırıp selam verdi; el frenini indirdi ve arabasını hiç yapmadığı bir hızla kaldırdı.

Ketil Brandt, arkadaşı Michael'in numarasını tuşlayacaktı, bardan gelen gürültüler dikkatini dağıttı.

Danimarkalı bir kadın düzgün bir Almancayla, "Bu kadar da olmaz! Ne demek bitti? Daha şimdi bindik trene!" diye bağırıyordu. Uzun boylu, zayıf ve uzun saçlıydı. Trenin içinde olmasına rağmen hâlâ üzerinde paltosu vardı. Biraz daha kısa boylu erkek arkadaşı arkasında duruyor, nasıl bir ifade takınacağını bulmakta güçlük çekiyor, kız arkadaşıyla dayanışmasını göstermek istercesine başını sallıyordu. Trene biraz önce Kolding'de binmişler, bardaki görevlilerin yiyecek bir şey kalmadığım söylemelerine sinirlenmişlerdi. Adam aynı zamanda hafifçe kız arkadaşının kolunu bastırıyor, elindeki menü kartlarım fırlatmasını engellemeye çalışıyordu.

Ketil hâlâ yemek servisi yapılan bölümdeki masasında oturuyor, önünde olan biteni izliyordu. Barda duran iki adama acıyordu. Tren Kopenhag'dan

ayrıldığından beri hiç durmamışlardı. Yemekli vagonda çok müşteri vardı ve adamlar koşuşturup durmuştu. Tren tamamen doluydu ve Ketil içeri adımım atar atmaz barın yolunu tutmuştu. Trenle yapılan uluslararası yolculukların zirve noktası trenin barıydı. Burada istediği kadar oturabilir, diğer yolcularla tanışıp konuşabilir, istediği kadar bira içebilirdi.

Barmenleri azarlayan iki kişi, bir şey elde edemeden oradan ayrılmak zorunda kalıp kompartımanlarına yürüdüler. Gittikleri kısımda ikişer yataklı kompartımanlar vardı. Artık kendi yataklarında oturup somurtur, diğer yolcuları rahatsız etmezlerdi.

Ketil'in kompartımanıysa trenin diğer uçundaydı ve altı yataklıydı. Altı kişinin aynı anda çok dar bir yerde uyuyacağı düşünülürse, içerisinin maymun kafesini andıracağı kesindi amaKetil böylesini tercih ediyordu. Yalanlık, samimiyet, daracık bir alanda kalmak zorundaki yabancılarla tanışmanın getireceği beklenmedik olaylar cazip geliyordu.

Tren yolculukları, özellikle uluslararası yolculuklar, macerayla eş anlamlıydı. Günlük hayatm hengâmesini geride bıraktığını gerçekten hissedebiliyordu insan tren yolculuklarında. Tüm duyu organlarım açıp Avrupa'ya açılmaktı güzel tarafı.

O an tam öyle düşünüyordu. Tren hâlâ Danimarka sınırları içindeydi; Zealand ve Funen Adaları'nı geçip Güney Jutland'a varmıştı ya, Ketil uluslararası havaya girmişti bile. Yemekli vagonundaki kozmopolit paralel evren, Ringsted İstasyonu'nu bile egzotik bir havaya sokuyordu.

Birasından bir yudum daha aldı. Dördüncü yarım litrelik birasına geçmişti bile. Yarıda kalan telefon açma işine geri döndü. Michael'i arayacaktı. Slovenya ve Hırvatistan'da savaş muhabirliği yaptığı yıllarda tanışmışlardı. Uluslararası yardım kuruluşlarında şoförlük yapan Michael artık Slovenya'da ailesiyle birlikte oturuyordu. En azından son konuştuklarında öyleydi. Çok zaman önce.

Yeniden numarayı girdi, arama tuşuna bastı. Telefon beş altı kez çaldıktan sonra telesekreter devreye girdi. Anlamadığı bir dilde bir kadın sesi bir şeyler söylüyordu. Kadının konuşması bitmeden telefonu kapattı. Biraz daha bekleyebilirdi. Michael'le yüz yüze görüşmelerinin üzerinden on yıl kadar zaman geçmişti. Başlangıçta birbirlerine birkaç e-posta yazmışlar ama son beş altı yıl içinde pek haberleşmemişlerdi.

Kırmızı adres defterini kapattı ve defteri, kutsal bir kitaba bakarcasına bir süre süzdü.

Defterdeki en son kayıt 1991 yılma aitti. 1991 yılında eski Yugoslavya'daki savaşı *Dagbladet* gazetesi adına izlemek üzere gönderilmişti. Defterdeki kayıtların çoğu isim, adres ve sabit telefon numaralarıydı. Defterindeki isimlerin çok azı aradan geçen sürede e-posta adresi ya da cep telefonu edinmişlerdi.

Katil, tanıştığı kişileri daha ilk günden ülkelerine göre sınıflandırarak kaydetmişti. Eski Yugoslavya'ya adım atar atmaz, ülkenin bölüneceğini ve yedi bağımsız küçük devletin ortaya çıkacağını anlamıştı.

Kafa salladı. Böyle bir adres defteri antika bir eserdi adeta. Aklı başında hiç kimse günümüzde tanıdığı insanların iletişim bilgilerini böyle muhafaza etmezdi. Defteri geçmişe özlem duygusuyla saklamış, aradan geçen yıllarda içindeki bilgileri güncellemişti. Defteri, Kopenhag merkez tren istasyonuna gitmek için çağırdığı taksiye binmek için kapıdan çıkmadan önce, son dakikada çekmeceden çıkarıp yanına almıştı.

Birasını bitirdi, defterin sayfalarını karıştırmaya başladı. Aradan geçen onca zamandan sonra bu kez eski Yugoslavya'ya gönüllü gidiyordu. Kosova savaşı 1999 yılında sona erdiğinden beri Balkanlarla ilgili tek satır yazmamıştı. Sadece savaş değil, başka hiçbir konuda da hiçbir Danimarka gazetesine haber yazmamıştı Ketil.

Parmak hesabı yaptı. Evet, gazetesinden atılması hatta tüm Danimarka basınından aforoz edilmesiyle sonuçlanan, "Olay" diye nitelediği kavganın üzerinden tam üç yıl geçmişti.

Mesleki çöküşünün temellerinin Balkanlar'da atıldığı kesindi. Şimdiyse beynini darmadağın eden bölgeye geri dönüyordu. Benzer bir olayın tekrar vuku bulmaması için aradan yeterince uzun zaman geçmiş miydi? Yoksa oraya gidince Pandora'nın kutusu açılacak, yine delilik üstüne delilik mi yapacaktı?

Adres defterini tekrar açtı. Slovenya kısmına bakmaya başladı. Michael Jensen ve Zdenka Petan Jensen, Trebniye şehrinde yeni bir adreste oturuyorlardı. Ljubljana'nın güneydoğusunda, kente kırk beş dakikalık mesafede... Başkentteki eski adresleri de yazılıydı defterde. Trebniye'deki yeni evlerinin telefon numarası mavi tükenmez kalemle yazılmıştı. Kurşunkalemle de bir cep telefonu numarası ve e-posta adresi eklenmişti.

Biraz önce aradığı cep telefonu numarasıydı bu. Yeniden aramaya karar verdi ve telefonunun tekrar ara tuşuna bastı. Yine cevap yoktu. Bu kez mekanik kadın sesini sonuna kadar dinledi ve mesaj bıraktı: "Merhaba Michael. Ne kadar zaman geçti aradan değil mi? Şu an pazar gecesi ve saat

on buçuk. Ben Bosna'da bir düğüne gidiyorum. Yarın akşam Ljubljana'da olacağım ve dört beş gün kalacağım. Seninle görüşmeyi çok isterim. Beni bu numaradan arayabilirsin. İyi akşamlar."

LJUBLJANA

Michael, bir trafik lambasını daha aştıktan sonra Miklosicev Meydam'nı geçti ve şehrin ana caddesi Slovenska'dan sola döndü. Kısa süre sonra Rimska Caddesi üzerinde bulunan bir binanın arka avlusuna girdi. Trebniye'ye taşınmalarına rağmen başkentteki bu daireyi boşaltmadığına seviniyordu. Arada bir burada yalnız başına kalmaktan hoşlanıyordu. Ayrıca, işe erken gideceği zamanlarda burada gecelemek de işini kolaylaştırıyordu. Buradan kamyonuna ulaşmak beş altı dakikasını alıyordu. Bir de sabah erkenden havaalanına gideceği zamanlarda burada kalmak işine geliyordu. Yaşadığı rahatlık karşılığında çift kira ödemeyi dert etmiyordu.

Arabanın bagajmı açıp içinde diz üstü bilgisayarı bulunan çantayı bir omzuna ve hızla tıkıştırdığı tişört, çorap ve iç çamaşırlarının bulunduğu diğer çantayı da öteki omzuna attı. Avlu kapısını kilitledi, geniş merdivenden üçüncü kata çıktı.

Elbise çantasını yatağın üzerine fırlatıp diğer çantadan bilgisayarını çıkardı, masaya yerleştirdi ve kablosunu fişe takıp açtı.

Yavaş açılan bilgisayarı beklerken bir sigara yakıp balkona çıktı. Michael sigarasını içerken bilgisayar gerekli programları başlatacak ve alt komşunun kablosuz internet ağına bağlanacaktı.

Balkon yarım daire şeklinde ve ancak bir sandalye atıp oturulabilecek büyüklükteydi. Demir korkuluğu alçaktı ve Michael'in ancak apış arasına kadar geliyordu. Güneye bakan balkon yaz aylarında harikaydı, öğleden sonra güneşi akşam saatlerine kadar tam karşıdan vururdu; akşam saatlerinde binaların çatılarındaki insan siluetlerini andıran antenlere ve bacalara bakarak bira içmek pek zevkliydi. Şimdiyse hava karanlıktı ve seyredilecek fazla bir şey yoktu.

Michael balkondan binanın sol tarafındaki avluyu ve arabasının arka kısmını görebiliyordu. Sağ tarafa bakınca Slovenska Caddesi'nde arada bir geçen arabalar görülebiliyordu. Sanki ocak ayının bu pazar günü şehirde herkes kış uykusuna dalmıştı. Oysa hava soğuk da değildi. Sıcaklık 6-8 derece civarındaydı ve Ljubljana'nın alışık olmadığı bir havaydı.

Son bir nefes çektiği sigarayı söndürmeden balkondan aşağı fırlattı. Aşağıda alev alacak bir şey yoktu.

Bilgisayar açılmış, hazır bekliyordu. Michael e-posta programını açtı. Gelen kutusunda sadece bir mesaj vardı. Helle Madsen'e geçen çarşamba yazdığı mesajın cevabıydı. Karşılaştıklarında heyecanını gizleyememişti

Michael. Helle Madsen, Ljubljana'da yaşayan Danimarkalı bir hentbol yıldızıydı. Cevabına bakılırsa o da Michael hakkında aynı şeyleri düşünüyordu:

"Merhaba Michael, geçirdiğimiz güzel saatler için ben de teşekkür ederim. Heyecan vericiydi. Bazen böyle oluyor işte... Nasıldı ilkel eski Yugoslavya cumhuriyetlerindeki günlerin? Sen Danimarka'ya gitmeden görüşürüz umarım. Vaktin varsa pazar akşamı Rimska Caddesi'nde bir yerde buluşmaya ne dersin? Sevgiler, Helle."

Uzun süre ortadan kaybolacağı için flörte başlamanın zamanı olmadığı fikrindeydi. Hem her ikisinin de kendi hayatları vardı. Her ikisi de yaşadıkları ülke vatandaşlarıyla evliydiler ve mutluydular. Michael, Hırvatistan doğumlu Zdenka'yla evliydi ve Zdenka'run gözü Michael'den başkasını görmüyordu. Helle'yse, çok tanınmış zengin Slovenyalı işadamı Yosip'le evliydi.

Helle'nin mesajına cevap vermek yerine e-posta hesabında yeni bir mesaj açtı, cüzdanındaki bir kâğıda yazdı e-posta adresini buldu ve alıcı kısmına adresi yazdı. Konu kısmım boş bırakarak doğrudan mesajını yazmaya başladı:

"Merhaba Ketil, görüşmeyeli ne kadar zaman geçti! Ben yarın sabah Kopenhag'dayım. Saat 09.50'de Kastrup Havaalam'na iniyorum. Görüşüp son yıllarda, birbirimizi ihmal ettiğimiz zamanlarda yaşadıklarımızı bir araya getirmeye ne dersin? Beni yarın cep numaramdan arayabilirsin. Birkaç yıl önce Zdenka sana benim numaramı vermişti ama garanti olsun diye yine yazıyorum: 00386 48 936 534. Selamlar, Michael."

E-postayı gönderdi, Helle'den gelen mesajı yeniden açtı. Bir yandan banyo yapmak üzere elbiselerini çıkarmaya başlamıştı. Helle'yle görüşmeye gitse miydi acaba? önünde eline bir daha böyle bir fırsat geçmeyecek uzun bir dönem vardı. Bu düşüncelerle banyoya girdi. Hık su yüzüne sertçe çarparken anın tadını çıkarmaya daldı. Duştan çıkmasını gerektirecek hiçbir neden yoktu. Helle'yi bile düşünmüyordu artık.

Aklında kamyon ve son yaptığından başkası yoktu. Kamyonun römorkunu park yerine bırakmıştı. Her şey kurallara uygun gibi görünüyordu. Römorku bırakmış, uzun süre önce anlaştığı haftalık tatiline çıkmak üzere işyerinden kartım basarak çıkış yapmıştı. Ama esas yaptığını anlamaları ve peşine düşmeleri an meselesiydi. Bir haftalık tatil, çok uzun bir tatile dönüşebilirdi.

Patron sorun değildi. Yarın Danimarka'dan arar, beklenmedik bir durumun ortaya çıktığını ve anavatanındaki tatilini uzatmak zorunda kaldığım söyleyebilirdi. Yerine yedek bir şoför bulmaları gerekirdi. Şubat ortasında Bosna ve Karadağ'a yapacağı yolculuğa çıkamayacaktı. Patron, alacağı habere sevinmezdi tabii ama anlayışla karşılardı.

Ama ötekiler patrondan yüz kat daha tehlikeliydi. Ortaya çıkacak sorunu halletmesi haftalar hatta aylar sürebilirdi. En feci senaryonun gerçeklemesi halindeyse yeraltına inip saklanmak zorunda kalabilirdi. Böyle bir durumda Kopenhag, olayları yönetmek, olan biteni takip etmek için uygundu.

Musluğu kapattı. Duştan akan suyun çıkardığı sesler kesilince tuhaf bir sessizlik çöktü. Çarpıp duran balkon kapısımnki dışında ses yoktu. Kapatmayı unutmuştu anlaşılan. İyice kurulandıktan sonra salona geçti, spor çantasından temiz iç çamaşırı ve bir tişört çıkardı. Masadaki bilgisayar ekranında Helle'nin e-postası açık duruyordu hâlâ. Cevap vermeyecekti. Bekleyebilirdi. Bilgisayarı kapattı.

Yatmadan önce son bir sigara daha hak ettiğini düşünüyordu.

Pantolonunu ve tişörtünü giydi, koltuktan yere düşen sigara paketini ve çakmağını alıp balkona çıktı. Bu balkonda bir daha sigara içinceye kadar çok zaman geçecekti. Birden eski günleri özledi. Vanya beş yaşma gelene kadar bu dairede oturmuşlardı. Apartmanın arka avlusu Vanya'nın oyun parkıydı. Bu dairenin devamlı ellerinin altında olması iyiydi. Artık paraları vardı ve daireyi ölünceye kadar ellerinde tutabilirlerdi.

Birden içeriden bir gıcırtı duydu. Solda, eskiden Vanya'nın yattığı odanm kapısından geliyordu gıcırtı. Döndü; sessizlik hâkimdi salona. Açık balkon kapısından giren rüzgâr, kapıyı hareketlendirmiş, gıcırtı oradan gelmişti herhalde.

Sigarasına baktı, bir nefes daha çekti. Slovenya topraklarında şimdilik rahat ve huzur içinde içtiği son sigaraydı bu.

Balkonda sigarasından çıkan ve avludaki direklerden gelen ışıkta dağılan sigara dumamnı seyrederken içini bir huzur kapladı.

Derken, salondan gelen ayak sesleriyle irkildi.

"Ne kadar da çabuk..." diye düşündü.

Daha fazla düşünme hatta arkasına bile dönmeye fırsat bulamadan bir çift el boğazına yapıştı ve aynı anda hayalarına bir tekme yedi. Başka bir çift el ayaklarından yakalayıp havaya kaldırdı. Her şey bitmişti. Sevdiklerinin adını bağırmaya bile fırsat bulamadı. Balkondan düşerken

hayatı film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyor, Zdenka ve Vanya'nın resimleri filmde en büyük yeri kaplıyordu.

Yan yana dizili binaların arasında yankılanacak, komşuları uyandıracak umutsuz bir çığlık atmaya bile fırsat bulamadı. Çıkan tek ses, asfalta çarptığında çıkardığı tok sesti. Kısa ve net. Düşürülen bir yumurtanın kaldırıma çarpması gibi. Ne daha çok, ne daha az.

Bir an sonra yine tam bir sessizlik çökmüştü.

KOPENHAG

MÜNİH GECE TREN

Garson ödediği Danimarka kronlarının Avro'ya karşılık gelip gelmediğini hesaplamaya çalışırken Ketil'in nikotin ve katran ihtiyacı dayanılmaz bir halde başına vurmaya başlamıştı. Kompartımanına doğru yürürken trenin neresinde sigara içebileceğini kestirmeye uğraşıyordu. Avrupa demiryollarında yaptığı onlarca tren seyahatinde çeşitli taktikler geliştirmişti.

Tuvalet bunlardan biriydi. En arkadaki bisiklet vagonunda da sigara içebilirdi. Tren personeli bisiklet vagonuna pek uğramaz, uğradıklarındaysa sigara içenlere anlayış gösterirlerdi. Yol, hem yolcular, hem personel için uzundu.

Flensborg istasyonundan hareket etmeye hazırlanan trenin koridorunda bekliyordu. Tren yola koyulunca en yakındaki tuvalete girip paketinden bir sigara çıkardı. Sigarayı yaktı ve tuvaletin penceresini açtı; sigarasından bir duman çekti ve pencereden çıkan dumanın Almanya'nın soğuk kış gecesine karışmasını seyretti.

Tren raylarından gelen ses müzik gibiydi ve Ketil karanlığa bakarak Almanya'da olduğunu hissediyordu.

Yıllarca savaş muhabirliği yaptığı eski Yugoslavya'ya yeniden gitmek tuhaf geliyordu. Raylardan gelen gıcırtılarsa trenin kendi dilini konuştuğunu düşündürüyordu. Gerçekten geçmişini geride bırakabilir, savaşın bir parçası olduğu günlerin üstünü örtebilir miydi?

Baştan beri sadece bir muhabir gibi davransaydı, her şey yıllar sonra Kopenhag'da olduğu gibi kötü gitmeyebilirdi. Ta baştan sadece gözlemleyerek her şeyi olduğu gibi yazıp tavır alma ve duruş belirleme konusunu başkalarına bıraksaydı keşke.

Ama muhabir Ketil Brandt öyle bir insan değildi. Mesleğe girişinden itibaren takip edip yazdığı olayların bir parçası olmama ilkesini şiar edinmişti. Ama bu kuralları koyanların hiçbiri savaş yaşamamış, yardım dilenen yaralı bir insanla yüz yüze gelmemişti sanki. Ketil bu tür durumlarda harekete geçmesi gerektiğini düşünmüştü. Yaralıyı hiç tanımasa bile... öyle bir durumla karşılaştığında hemen kararını vermiş, geri dönemeyeceği bir yola girdiğini düşünmüştü. Yaralı birine yardım etmesini engellemeye çalışanlar ya yumruğu yemiş ya daha da kötüsüyle karşı karşıya kalmışlardı.

Bir keresinde askerlerden kaçan bir grupla karşılaşmıştı. O insanların yüz ifadeleri akimda daha dünmüş gibi duruyordu. Beklendiği gibi, önce ağızlarından dökülenleri not defterine yazmış, ki bunlar hazırlamaya uğraştığı haber yazısını epey renklendirecek ifadelerdi, yeterince not aldığını düşününce kalemini ve defterini cebine sokmuştu. İki çocuklu yalnız bir kadın yalvaran gözlerle ona bakıyordu.

"Yardım edin..."

Gazetecilik okullarında ders verenlerin hiç anlayamayacağı durumlardı bunlar. Korkudan gözleri fal taşı gibi açılmış iki çocuklu bir kadına gazeteciliğin temel ilkelerini anlatacak hali yoktu ya? Kadına sırtını dönerek oteline gidip haber yazısını baskı saatinden önce göndermeyi kim becerebilirdi?

Becerebilen birçok meslektaşı vardı. Ama Ketil onlardan değildi. Yardım yakaran iki çocuklu kadını basın arabasına alıp gazı sonuna kadar köklemiş, art arda zafer kazanan ve gördükleri her şeye ateş eden sarhoş askerler arasından geçip kadınla çocuklarını Birleşmiş Milletler kampına ulaştırmayı başarmıştı. Kampın girişinde bırakıp işinin başına dönebilirdi ama o kadarıyla da yetinmemişti. Madem bir işe girişmişti, sonuna kadar gidecekti. Kampın girişinde, silahlı nöbetçi ve bir idareci, ki ikisi de Rus'tu, kadının ve çocuklarının kimliklerini saptayabilmek için belgeleri görmek istemişlerdi. Ketil, kadının üzerinde hiçbir resmi belge bulunmadığını biliyordu. Oracıkta deliye dönmüştü. önce silahlı nöbetçiyi adam akıllı azarlamış, ardından pek güvensiz görünen genç idareciye kamp sorumlusuyla görüşmek istediğini söylemişti.

Kısa bir süre sonra otuz yaşını yeni geçmiş kamp sorumlusu gelip kendilerini ofisine davet etmişti. Kamp sorumlusu, kapı * görevlilerinin verilen talimatlar doğrultusunda hareket ettiklerini söyleyince Ketil kendini daha fazla tutamamış, adamı yakasından yakaladığı gibi hızla duvara fırlatmıştı. Puşta bak! Ne sanıyordu kendini? Kampın elli kilometre uzağında insanların öldürüldüğünden haberi yokmuş gibi talimat ve kurallardan bahsediyordu. Birleşmiş Milletler'in görevi yardıma muhtaç insanlara yardım etmek değil miydi?

Ketil kamp sorumlusunun yeterince hızlı cevap vermediğini düşünerek adama okkalı bir yumruk savurmuş, adam önce masanın üzerine devrilmiş, ardından yere düşmüş, düşerken masadaki telefonu da beraberinde indirmişti. Adam yumruğu yedikten sonra genç kadını ve iki çocuğunu kampa almayı kabul etmiş, yerinden kalkıp kadının ve çocukların adını

kaydederken, Ketil de adamın her şeyi kuralına göre yapıp yapmadığım kontrol etmişti. Sonra kadını ve çocukları götürüp kalacakları çadıra yerleştirmişti. Zavallı kadın yardımlarından dolayı defalarca teşekkür etmiş, Ketil'se kamptan ayrılırken kadını ve çocukları bir daha hiç görmeyeceğini düşünmüştü. Yazışım yetiştirememişti. Böyleydi işte. Bazen her şeyi bir tarafa bırakıp harekete geçmek gerekebiliyordu. Ketil Brandt'ın bulaştığı işlerde hep böyle olmuştu. Ayrıntısıyla hatırlayamıyordu ama savaş boyunca haydut çeteleri dâhil pek çok savaş baronuyla boğaz boğaza gelmişti.

Ama yapmadığı tek şey, eline silah almaktı. Savaş ortamında bile silaha sarılmasının, gazetecilik mesleğine tamamen veda anlamına geleceğini çok iyi biliyordu.

Ketil bu düşünceler eşliğinde ikinci sigarasının da sonuna gelmişti. Sifonu çekti, pencereyi açık bırakarak tuvaletten çıktı. Koridorda yeniden Michael'i aradı. Telefon uzun süre çaldı ama açılmadı.

28 Ocak Pazartesi

LJUBLJANA, SLOVENYA

Binanın girişindeki iki kanatlı çelik kapının önündeydi; koşmaya çıkacaktı. Çıktı, kapıyı dışarıdan kilitledi. Anahtarı şortunun cebine koyup fermuarı çekti. İki buçuk yıl önce Vic semtine taşındığından beri her pazartesi sabahı koşmaya çıkıyordu.

Ama bu pazartesi kendini toplayıp koşmaya karar verene kadar biraz uğraşmıştı. Gece boyunca yağan yağmur hâlâ dinmemiş-ti. Ocak ayının ortasına gelmelerine rağmen hâlâ Ljubljana’ya kar yağmamıştı ama yağmur ve ardından gelen çamur deryası gözünü korkutuyordu. Ama geri dönemezdi. Caddenin karşı tarafına geçip Tivoli Parkı’na doğru koşmaya başladı.

Tivoli’ye yaklaştıkça yanından geçtiği evler de büyüyordu. Gerçi hiçbiri kendi oturduğu sarı ev kadar büyük değildi. Ama binaların çoğunda yüksek çitler vardı ve hepsine alarm tesisatı kurulmuştu. Fikrine göre yüksek çitler ve alarm sistemleri abartıdan başka bir şey değildi. Ama görgüsüz yeni zenginler için bunlar zenginlik ve önem göstergeleriydi.

Yolun sonunda birkaç su birikintisinin üzerinden atladıktan sonra 27 Aprila Caddesi’nden sağa döndü, şehir merkezinin çevresinden trafiği akıtan otoban köprüsünün altındaki dört şeritli yolda koşmaya devam etti. Buradan sonra trafiğin biraz daha sakin aktığı paralel bir sokağa girdi. Sırp Ortodoks Kilisesi’nin ve modern sanat galerisinin yanından geçip geri dönüş yoluna, tünele girdi. Tünelden geçince parka varacaktı. Tünelde kendi ayak seslerinin yankısını duyuyordu. Dün oynadığı maçta da ayakkabılarının tabanından gelen seslere dikkat kesilmişti bir an. önündeki savunma duvarım yanıltmak için kendi geliştirdiği ve ayak değiştirme prensibine dayanan vücut çalımı özellikle dikkat çekiciydi Bu şekilde altı gol atmıştı. Ortalamanın biraz altındaydı. Gülümsedi. Kaleye arkası dönük attığı gole Tivoli Spor Salonu’ndaki seyirciler bayılmıştı. Bu ülkedeki hentbol kültürü kendine özgü bir şeydi.

Danimarka Kadın Hentbol Ligi dünya liglerinin arasında en ünlüsüydü ya, sonuçta her şey sucuk yiyerek maç seyredip borazan öttürenlerden öteye geçemiyordu. Ama Slovenya’daki hentbol izleyicileri maça gittiklerinde oyuncuları gaza getirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bu ülkede seyircilerin tezahürat yaparken çıkardıkları gürültü inanılmaz yüksekti ve oyuncuları gerçekten motive ediyordu. SANJE Ljubljana kulübüne transferinden bir an bile pişmanlık duymuyordu. Danimarka mili takımında

oynuyordu; ülkesinin Ikast/Bording takımında da sevilen bir oyuncuydu ama Slovenya'nın başkentindeki hentbol kültürü bambaşkaydı. Daha ilk günden başkentin hentbolla ilgilenen taraftarları arasında kahraman oluvermişti.

Pazartesi günleri gazetelerin spor sayfalarında adını görmek hâlâ çok eğlenceliydi. O kadar Slovence sözcüğün arasında Helle Madsen ya da sadece Madsen sözcüklerini görmek çok hoşuna gidiyordu. Kişisel performansma bu kadar yoğunlaşmaları da boşuna değildi çünkü Helle olmasaydı, SANJE Ljubljana geçen yıl hentbolda Şampiyonlar Ligi finaline kadar yükselemeyecekti.

Tünelden çıkıp parka girince temposunu arttırdı. Pazartesi günleri antrenman yoktu ve kaslarım gevşetmek amacıyla yaptığı bu koşu onun için çocuk oyuncağıydı. Parktaki asfalt patikalarda koşmaya özen gösteriyor, temposunu bozmamaya dikkat ederek su birikintilerinden kaçmıyordu.

Yüzme havuzunun ve barlarla bazı dükkânların bulunduğu yerin yarımdan geçerek köprüye çıktı, dev spor salonunun bulunduğu yere geldi. Sol tarafında sekiz tenis kortu vardı ve hepsi bomboştu. Yağmurdan zeminde göletler oluşmuş, filelerse kış nedeniyle çıkarılmıştı. Beyaz saha çizgileriyse hâlâ görülebiliyordu. Bazı günler bir gün önceki maçın havasını yeniden yaşamak için spor salonunun yanından koşarak geçerdi. Bugünkü gibi diğer günlerdeyse, otoparkın içinden geçerek şehir merkezine kuzeydoğudan girişi sağlayan Celovska Caddesi'ne doğru koşardı. Sağa döndü ve -Union Bira Fabrikası'nın yanından geçerek Slovenska Caddesi'ne çıktı. Caddenin ismi, 1991 yılında Slovenya bağımsızlığım kazandıktan sonra değiştirilmişti. Daha önceleri caddenin adı, *eski Yugoslavya'nın tartışmasız tek lideri Tito'ya atfen Titova'ydı.*

Geniş kaldırımlarda koşarak giyim mağazası Zara, beş yıldızlı Hotel Slon, postane, büyük alışveriş merkezi ve Sanje süpermarketin olduğu yere geldi. Sanje adı onu gülümsetmeye yetti. Sanje, Slovencede rüya anlamına geliyordu. Süpermarket zinciri Sanje, aynı zamanda Helle'nin hentbol kulübünün ana destekleyicisiydi. Kulübün adı SANJE Ljubljana buradan geliyordu. Hem süpermarket zinciri Sanje, hem de adı büyük harflerle yazılan SANJE Hentbol Kulübü ülkeye hâkim gelişme ve iyimserlik havasının simgelerine dönüşmüşlerdi. Slovenlerin çoğu sosyalizm günlerini artık güç bela hatırlayabiliyordu. Ama Ljubljana şehir merkezinde eski dönemin izlerine tek tük rastlamak mümkündü. Helle bir gün şemsiye tamiratı ve çorap yamama işi yapan bir dükkânın önünden geçmişti.

Sabahın erken saatleriydi, dükkânlar henüz açılmıştı ama dükkânlara giren çıkan hayli fazlaydı. Kalabalıktı ama onun temposunu bozacak kadar fazla insan yoktu kaldırımlarda. Arada bir kendisine moral veren bağrışmalar ve tezahüratlar duyuyordu. Şehrin insanları onu tanıyordu ve itiraf etmeliydi ki, pazartesi koşularının güzel yanlarından biri, bu tezahüratlardı. Hele SANJE kazandıysa ve Helle güzel oynadıysa pazartesi sabahlarının keyfine diyecek olmazdı. Eve dönünce gazeteleri okumak hoştu. Artık gazeteleri okumakta dil açısından herhangi bir güçlük çekmiyordu. Gittiği dil kurslarının yararını görmüştü ama yabancı dil öğrenmeye yönelik kişisel yeteneğinin katkısı azımsanmayacak cinstendi. Onu yabancı dil öğrenemeye iten en önemli etkense, içinde yaşadığı toplumda olan biteni takip etmek isteğiydi. Bu da Helle'nin bu ülkede yaşamaya karar verdiğini gösteriyordu. SANJE'nin daha önceleri kadrosuna kattığı

İskandinav kökenli oyuncular öyle düşünmemişlerdi. Onların tek amacı para kazanmak ve özgeçmişlerine Avrupa takımında oynadıklarım gösteren bir satır eklemekti. Slovenya'da bir ya da iki yıl oynadıktan sonra ülkelerine dönüveriyor, kısa kariyerlerini kültür farklılığına bağlıyorlardı. Ve bunu sadece Kuzey ülkeleri medyasına söylüyorlardı.

Ulusal tiyatro Drama Ljubljana binasının önüne geldi. Cam binanın önündeki sütunların arasında zikzak yaparak koşmak istiyordu ama basamaklar nedeniyle vazgeçti.

Biraz sonra koşu rotasından ayrılacak, Rimska Caddesi'nden sola dönecekti. Vic semtine doğru koşacağı düşünülünce mantıksız geliyordu ama canı bugün öyle yapmak istiyordu.

Yeni ülkesine uyum sağlamak için çok çaba göstermişti ama son zamanlarda Danimarka kültürünü yaşama isteği baş göstermişti. Slovenya-Danimarka Dostluk Derneği'ne katılmıştı. Böyle bir demeğin varlığından bile haberi yoktu ve öğrenince çok şaşırmıştı. Demek uzun yıllardır faaliyetteydi ve eski günlerinde üye sayısı yüzlere ulaşmıştı.

Derneğin başkanı ve kurucusu İgor Kore öleli çok olmuştu, ölümünden önce, dernek çalışmaları nedeniyle Danimarka kraliçesinden şövalye nişanı almıştı. Demeğin film gösterimi, konferans ve konser düzenleme çalışmaları Korc'un ölümünden sonra da devam etmişti. Dernek üyelerinin çoğu ellili yaşlarda Slovenlerdi. Son günlerde birkaç genç Sloven katılmıştı derneğe. Bir de Michael Jensen adında bir Danimarkalı son zamanlarda derneğe gelip gitmeye başlamıştı. Michael Jensen savaş sırasında yardım

konvoylarında şoförlük yapmıştı; şimdiyse kamyonuyla Balkan ülkelerinde bakkaliye dağıtımı yapıyordu. Sanje firmasının şoförüydü Michael Jensen.

Helle geçen çarşamba akşamı film gösteriminden sonra Rimska Caddesi’ndeki Le Petit kafeteryasında Michael’le bira içmişti. Michael Jensen’in boş dairesinin bulunduğu caddede. Michael arada bir bu daireye geliyor, geceyi orada geçiriyordu. Ayrılırken apartman girişinde dillerini de katarak uzun süre öpüşmüşlerdi. Aniden ortaya çıkıveren öpüşme isteğine ikisi de şaşırmış, ilk öpücüğün ardından birbirlerine bakmış, öpüşmeye devam etmişlerdi.

Helle hafta sonu boyunca, evliliğin dışında da aşk yaşayabileceğini, öpüştüğü kişinin Danimarkalı olmasının da bunda rol oynayabileceğini düşünmüştü. Anlaşılabilir bir şeydi. Belki. Michael de aynı şekilde düşünmüştü herhalde. Dostluk derneğine katılmasının ardında yıllardır Slovenya’da yaşaması yatıyordu belki. Kendi kültürlerini, kendi insanlarım özlüyordu ikisi de.

Michael de Helle’yle sohbet etmekten zevk almıştı. Hatta evli olmasına rağmen bir anlığına onu dairesine davet etmeyi düşünmüştü. Ama Helle eve geç kaldığını söyleyince daveti başka bir zamana bırakmaya karar vermişti. Zaten sabah erkenden kalkıp yola çıkacaktı.

İlk karşılaşmalarında bu noktadan ileri gidememişlerdi. Ama Michael aynı gece Helle’ye bir e-posta göndererek pazar günü Ljubljana’ya geleceğini ama pazartesi sabahı erkenden kalkıp eski bir dostunu ziyaret etmek için Danimarka’ya gitmek üzere yola çıkacağını yazmıştı. Helle birkaç gün sonra cevap yazıp pazar akşamı bira içmek isteyip istemediğini sormuştu. Ama Michael’den cevap alamamıştı.

Geçen çarşamba Helle’nin aklından çıkmıyordu bir türlü. Michael’in neden cevap yazmadığım düşünüyor, pişmanlık duyarak geri adım attığım sanıyordu. Bu sefer Michael’in dairesinin olduğu yerden geçecek, apartman girişinde öpüştükleri anı yeniden yaşayacaktı.

Ama o kadarına fırsatı olmadı.

Slovenska Caddesi’nde, elli metre kadar ileride tepe lambaları yanıp sönen bir polis aracı ve bir ambulans duruyordu. Merakla koştu. Olay yerine fazla yaklaşmamak için karşı kaldırımda durup bakmaya başladı. Caddede, üstünde beyaz bir örtü bulunan bir fceset yatıyordu. Ayakkabılarından anlayabildiği kadarıyla ceset bir erkeğe aitti. San yelekli bir adam cesedin etrafında dolanıyor, fotoğraf çekiyordu. Cesedin on metre

kadar ilerisinde ellerini başının arasına almış, çömelmiş bir kadın duruyordu. Sarsılan omuzlarına bakılırsa, hıçkırarak ağlıyordu kadın.

Ne korkunç bir manzaraydı.

Kötü bir şey olmuştu anlaşılan. Üçüncü kat balkonunda bir adam balkonun demirlerine bir toz serpmekle meşguldü. Helle koşusuna devam etmeden önce on saniye kadar durdu. Bir an yerde yatan cesedin Michael olabileceğini düşündü. Aynı apartmanda oturuyordu. Ama Michael, Kopenhag'da eski bir arkadaşıyla barları dolaşarak içki içmek üzere yola çıkmıştı. Fazla geçmeden bu rahatsız edici düşünceyi aklından çıkardı, koşmaya devam etti.

PORTOROZ, SLOVENYA

Franko Tudiç lobiye girdi. Portoroz'da oturmasına rağmen Hotel Riviera'ya daha önce hiç adımmı atmamıştı. Gerçi bu türden gizli bir toplantıya da daha önce hiç davet edilmemişti. Kendisine verilen tek talimat, pazartesi sabahı saat onda otelin lobisinde bir *expresso sipariş edip beklemekti.*

O da öyle yaptı.

Garson kahve ve bir bardak suyla masaya geldi. Tam sigarasını yakacaktı, masalarda kül tablası bulunmadığım fark etti. Tabii ya, Avrupah olunacak diye Slovenya hükümeti de kapalı mekânlarda sigara içilmesini yasaklamıştı! Sadece sigara içilebilecek özel bir kabin varsa kapalı mekânlarda sigara içilmesine izin veriliyordu ve burada öyle bir yer yoktu.

Bir an dışarı çıkıp sigara içmeyi düşündü. Ama bu, talimatların dışına çıkmak anlamına gelecekti.

Dışarı çıkıp sigara içmek yerine oturduğu yerden lobiyi incelemeye başladı. Resepsiyon ve bar aynı salonda yer alıyordu. Yerlerde cilalı taş fayanslar vardı. Su ve deniz temasını yansıtmak istemişlerdi salonun mimarisinde. Resepsiyondaki sarışın bombanın arkasındaki duvarsa ahşap balık figürleriyle kaplıydı. Deniz mavisi yer halılarıysa resepsiyona gelen müşterilerin rotası üzerine dağınık yerleştirilmişti. Sadece salonun ucunda, yüzme havuzuna inen yerde halı yoktu. Otel yönetimi merdivenlerin ıslanmasını istemiyordu anlaşılan.

O anda turiste benzemeyen bir adamın lobiye girdiğini gördü. Adam resepsiyon görevlisi kıza bakmadan, doğruca bara doğru yürüdü.

Buluşacağı adam bu olabilir miydi?

Adam bir Radenska maden suyu sipariş etti ve çevresine bakınmaya başladı. Lobide garsondan başka sadece orta yaşlı bir Alman çift vardı. Adam garsona bakarak Franko'nun masasını işaret etti ve siparişini o masaya getirmesini istedi.

Garson gittikten sonra adam yerinden kalktı ve Franko'nun masasma gelerek elini uzattı.

"Franko Tudiç herhalde," dedi.

"Evet, merhaba."

"Ben Urban Silc. İçişleri bakanlığından... diyelim."

Franko, gelen adamın adı ve geldiği yerle ilgili laf kalabalığı yapmanın zamanı olmadığmı çok iyi biliyordu. Daha özel bir ortamda sorabilirdi o tür sorulan.

“Geldiğiniz iyi oldu. Şimdi burada oturup önümüzdekileri içelim, sonra odaya çıkarız,” dedi adının Urban Silc olduğunu söyleyen adam.

“Odaya mı?” diye sordu Franko.

“Evet, içişleri bakanlığı temsilcisi ya da bakanlıktan biriyle buluşacağız.”

“Anlaşıldı.”

Silc’in ceketinin iç cebindeki telefonu çaldı. İkinci kez çalmadan telefonu çıkardı ve “Evet, ikimiz de buradayız şimdi,” dedi. Ardından iki “Evet” ve bir "Tamam” dedi.

Urban Silc Franko’ya baktı ve “Haydi kalkın, odaya çıkalım,” dedi.

Resepsiyonun önünden geçip sola döndüler, asansörlerin önüne geldiler. Asansöre girince Silc üçüncü kat düğmesine bastı. Turuncu bir üniforma ve beyaz önlüklü yaşlı bir temizlikçi kadın da asansöre bindiği için Franko ve Silc hiç konuşmadan üçüncü kata çıktılar.

Franko adamı inceliyordu. Kendi üzerinde mavi sınır polisi üniforması vardı. Urban Silc’se otuzlu yaşlarda, kendisinden biraz daha uzun boyluydu. Hugo Boss marka takım elbisesi, beyaz gömleği ve san kravatı vardı. Silc bürokrat olamayacak kadar marka giyim düşkünü birine benziyordu. Dün sınır karakoluna gelip kendisine bu randevuyu haber veren cılız adamdan çok daha yüksek sınıftan görünüyordu. Büyük ihtimalle ya polis teşkilatmdandı ya da Slovenya istihbarat örgütü ŞOVA görevlisiydi.

Kara gözlük taksa tam bir ajana benzeyecekti. Neyse, adamın kim olduğunu biraz sonra odaya girince anlayacaktı Franko.

Asansörden çıktılar ve 334 numaralı odanın önüne geldiler. Silc kapıyı çaldı.

İçeriden, “Girebilirsiniz. Kapı açık,” diye bir ses duyuldu.

İçeride, pencerenin yanında bir adam durmuş, otelin önündeki lüks teknelere bakıyordu. Şiddetli yağan yağmur, körfezin üzerine pus indirmişti ama karşı kıyılar yine de görülebiliyordu. Adam gülümseyerek'döndü ve yüzündeki gülümseme birden ciddi bir yüz ifadesine dönüştü. Yerinden kımıldamadı; Franko ve Silc’in yanına gelmeleri gerektiğini ima ediyordu.

“Ben, İçişleri Bakanlığı Avrupa Birliği Koordinasyon Masası’ndan Miloş Grankeviç,” dedi adam ve Franko’ya elini uzattı. “Gelebildiğinize sevindim.”

“Tabii, ne demek...” dedi Franko.

Grankeviç, Silc’le tokalaşmadı, sadece başıyla selam verdi. Birbirlerini iyi tanıyorlardı anlaşılan; yoksa tokalaşırlardı.

“Düşünebiliyor musunuz?” dedi Grankeviç, “bir zamanlar tek ülkeydik. Şimdi insanlar sınırı geçmek için kuyrukta bekliyor. Ama artık gerçeğimiz bu; kabullenmekten başka yapacak bir şey yok.”

Franko kibarca başını sallayarak Grankeviç’i onayladı. Toplantı öncesi havadan sudan konuşmalardı bunlar. Franko, Hırvatistan sınır kapısının şefiydi ve ülkenin adı Yugoslavya’yken sınır kapısı bulunmadığının söylenmesine gerek yoktu. İnşallah Grankeviç Âdem ile Havva’dan başlayan bir konferans vermeye kalkışmaz, diye düşündü. Slovenya’nıı Avrupa Birliği üyesi hatta Schengen Anlaşması’na da dâhil olduğunu, Avrupa Birliği’nin, kanun nizamın yerinde yeller estiği Balkan ülkelerine sınırlarım koruduğunu dinlemesine hiç gerek yoktu. Franko’nun işi buydu ve son üç yıl içinde, bu uygulamalar sonucu elinin altındaki personel sayısı arttırılmış, rahat bir çalışma ortamına kavuşmuştu. Yine de Franko bir şeyler söylemesi gerektiğini düşünerek, “Evet ama Hırvatlara pasaport sormak tuhaf geliyor, ” dedi.

“Sınır kontrolleri bugünlerde çok daha önemli hale geldi,” dedi Grankeviç bir öğretmen edasıyla ve devam etti: “Neyse, hemen konuya gireyim: Avrupa Birliği Komisyonu, Schengen Anlaşması’na dâhil olduğumuz için bizi gözetim altında tutuyor bugünlerde. Sınırların ortadan kalktığı Avrupa'nın uç sınırıyız ve insan kaçakçılarının rotası üzerindeyiz. Sınırlarımızdaki açıkların tamamen kapatılması gerekiyor.”

Franko, Grankeviç’in doğrudan konuya girmek yerine, tam bir bürokrat gibi her şeyi baştan anlatmaya başladığım düşünüyordu. Eski kuşak politikacılardandı anlaşılan. Bağımsızlık rüzgârları esmeye başlayınca bukalemun gibi renk değiştiren, eski Yugoslavya sisteminin ürünü bir adamdı sadece.

Grankeviç konuşmasma devam etmeden önce bir sigara yaktı ve “Son zamanlarda sınırlarımızdan geçenler oldu; bu sorunu İtalyanlara ve AvusturyalIlara devrettik. Bunun tekrarlanmaması gerekiyor,” dedi. Franko da bir sigara yaktı ve Silc, fırsatı kaçırmadan paketinden bir sigara çıkardı.

Grankeviç’in bunları anlatmasına gerek yoktu. Slovenya sınır polisinin tüm yetkilileri, komşu ülkelerden gelen şikâyetlerden sonra yeterince azar işitmişlerdi. Ama Slovenya’nın ilk kez Avrupa Birliği dönem başkanlığı yapacak olması bu tür skandalları daha da önemli kılıyordu.

“Biz elbette elimizden geldiğince kontrolleri sıklaştırdık,” dedi Franko Tudiç.

“Biliyorum, Tudiç. Kontrolleri daha da sıklaştırarak devam etmeniz gerekiyor. Anladığım kadarıyla buradaki sınır İtalya’ya çok yakın ve bu yüzden insan kaçakçıları tarafından daha çok tercih ediliyor. Burada kendilerini yakalamamızın güç olduğunu iyi biliyorlar.”

Grankeviç bunları anlatırken Franko da Silc’in orada ne yaptığını ve özellikle kim olduğunu merak etmeye başlamıştı.

Grankeviç, Franko’nun merakım giderdi: “Urban Silc, ŞOVA için çalışıyor. Biraz sonra sana peşinde olduğumuz özel bir adamla ilgili bilgiler verecek. Tespit edilip yakalanınca bu şahsın Silc ve SOVA’ya teslim edilmesi gerekiyor. Burası benim için çok önemli. Ulusal güvenliğimiz açısından çok hassas bir konu bu. İşte bu yüzden, hakkında arama karan çıkarıp bu şahsı teşhir etmek istemiyoruz. Emrin altındaki her elemam aradığımız adam hakkında bire bir bilgilendirmen gerekiyor. Yakalayınca doğrudan sana getirsinler; sen de sana biraz sonra vereceğim telefon numarasından Silc’i arayıp adamı ona teslim edeceksin. Anlıyor musun?”

“Evet,” diye cevap verdi Franko ve o ana kadar Urban Silc’in işvereninin kim olduğu konusunda kendisine yalan söylediğini fark etti. Silc, içişleri bakanlığında değil, istihbarat teşkilatında çalışıyordu. Gerçek adı Urban Silc’se tabii.

Urban Silc, Franko’ya bir dosya uzattı. Franko dosyayı açtı. Dosyadaki belgelerin ilk sayfasında sarışın, mavi gözlü, geniş omuzlu bir adamın resmi vardı. Üzerinde UNHCR’ye[1] ait bir tişört vardı.

Fotoğraf epey eski olmalıydı, zira UNHCR 90’lı yılların ikinci yarısında Hırvatistan’dan ayrılmıştı. Fotoğrafın altındaki kâğıtlarda adam hakkında bilgiler ve daha önce yaptığı işler yazılıydı.

Silc, odaya girdiklerinden beri ilk kez konuştu: “Dosyada gördüğün üzere, adamın adı Michael Jensen. Danimarkalı. Yaklaşık yirmi yıldır Slovenya’da yaşıyor. Hafif aksanlı ama çok iyi derecede Sırp-Hırvatça ve Slovence konuşuyor. İnsan kaçakçısı baronlara bizi ulaştırabileceği umuduyla uzun süredir kendisini izliyoruz. Sanje market zinciri için Hırvatistan, Bosna ve Karadağ’a mal dağıtımı yapıyor. Geri dönüşlerinde de kamyonuyla mülteci taşıyor, bunlan İtalya ve Avusturya’ya geçiriyor. Artık bu arkadaşı çekip kendisiyle konuşma zamanı geldi. Bunu da işbaşmdayken yapmamız gerekiyor ki, patronları şüphelenmesin.”

Grankeviç’in telefonu çaldı. Grankeviç pencereye doğru yürüyüp odadakilere sırtını dönerek konuşmaya başladı.

“Demek öyle ha?” dedi Grankeviç ve telefonu kapattı. Franko’ya dönerek devam etti. “Silc’in sana anlattıklarım unut. İhtiyacın kalmadı o bilgilere. Michael Jensen bu sabah ölmüş.”

Odada on saniye kadar süren bir sessizlik oldu.

“Hayret! Nasıl?”

“Polis şimdilik intihar teorisi üzerinde duruyor. Beni arayan kişi, Ljubljana’da bir apartmanın üçüncü katının balkonundan atladığım söyledi.” Grankeviç, Silc’e parmağıyla işaret ederek, “İntihardan başka bir nedeni var mı diye araştırmamız gerekiyor,” dedi. Silc de başını sallayarak onayladı ve odadan çıktı.

Grankeviç derin bir nefes aldı, eşyalarını toplamaya başlarken, “Onunla daha önceden konuşmamız gerekiyordu,” dedi. “Seni de buraya kadar yorduk. İn, bardan kendine bir içki al, 334 numaralı odanın hesabına yazsınlar, sonra işinin başına dönebilirsin.”

JESENİCE,SLOVENYA

Avusturya'yla Slovenya sınırındaki tünelden geçmesi yedi dakika sürmüştü. Tünelden çıkınca beklediği aydınlığı bulamadı. Yolun sağ tarafındaki kum ocağı ve sol taraftaki fabrikalar akşamüzeri karanlığında daha kederli bir görünüme bürünmüştü sanki. Yere iyice yaklaşan bulutlar havarim iyice karanlık görünmesine neden oluyordu.

Endüstri ve sımr şehri Jesenice'nin girişinde karşılaştığı bu çirkinlik ve kederli hava onu her zaman etkilemişti.

Soğuk savaş yıllarında Sosyalist ya da Komünist Doğu Avrupa'yla ilk bu şehirde karşılaşmıştı. Bu kederli şehir, sınırın hemen öte yanındaki şirin Avusturya'yla tam bir tezat oluşturuyordu.

Münih'te tren değiştirmiş, beş saat aynı kompartımanda oturduktan sonra ilk kez neşesi yerine gelmişti. Kafasındaki sis yeni yeni dağılmaya başlamıştı. Yola çıkmadan önce aldığı uyku hapları da işe yaramamıştı. İnsanın bu tür durumlardaki en yakın dostu "zaman" görevini yapmış, tüm bedenini etkileyen tutulma ve sertlik dağılmaya başlamıştı.

Ketil, tır kamyonlarının park ettiği geniş terminalleri aydınlatan sarı-turuncu lambalara bakıyordu. Bu lambalar on yıllar boyunca sosyalist Avrupa'da kullanılmıştı. Eski günlerinde gezdiği yerleri yeniden görmek keyfİni yerine getirmişti. Belki bu kez kendine hâkim olabilir, her şeyin tadım çıkarmaya çalışabilirdi.

Buraya da gayet hoş bir nedenle gelmişti. Emilya ve Goran, cumartesi günü Saraybosna'da evleneceklerdi.

Düşünün bir kere! O kadar yıldan sonra onu da davet etmişlerdi düğünlerine. Bu yüzden evet demişti. Hem ayrıca bir düğüne gideceği için çok seviniyordu. Dünyanın neresinde olursa olsun, nedense düğünler en zevkli eğlencelerdi. Balkan düğünleriyse ortalamanın çok üzerindeydi. Nikâh formaliteleri tamamlandıktan sonra, müzik, dans ve su gibi akan alkol eşliğinde eğlenilirdi Balkan düğünlerinde.

Adres defterini açtığında cebindeki telefon titremeye başladı. Telekom Slovenja, bir sms'le Ketil'e hoş geldin diyordu. Hızla mesajı sildi ve adres defterinin Bosna bölümünde aradığı sayfayı buldu.

Emilya'nın cep telefonu numarası kayıtlıydı o sayfada. Esas tanıdığı da Emilya'ydı. Goran'dan önce tanışmışlardı ve dahası, Emilya'ya asılmıştı. Emilya'nın bir sevgilisi olduğunu ve sevgilisi Goran'ın aynı pansiyonda çalıştığını öğrenince asılmaktan vazgeçmişti. Aslında vazgeçmek Ketil'in

yaratılışına tersti ya, bu seferlik öyle yapmış, ardından hem Emilya, hem de Goran'la çok iyi dost olunca kararından memnuniyet duymuştu.

Savaş bitince Ketil'in Bosna seyahatleri de sona ermiş ama ilişkileri kopmamıştı. Hatta bir kez Emilya ve Goran, Ketil'i Danimarka'da ziyaret etmişlerdi. Ketil devamlı Emilya'yla yazışır, onunla konuşurdu. Ketil, onun arkadaşıydı.

Emilya'nın telefon numarasını cep telefonuna kaydetti ve İngilizce bir *sms yazıp gönderdi: "Merhaba, yoldayım, önce Ljubljana'da birkaç gün tatil yapacağım. Cumartesiyi sabırsızlıkla bekliyorum. Selamlar, Ketil."*

Mesajı göndermekten memnuniyet duyduğunu hissetti Ketil. Emilya ve Goran'ın Ketil'in Balkanlar bagajuıda özel bir yeri vardı. Tıpkı Michael gibi. Ama o kadar aramasına rağmen ondan cevap alamamıştı. Michael bekleyebilirdi.

Yolculuğun son kısmında Ljubljana'ya gitmek üzere trene binen yeni yolcularla birlikte vagonda biraz hareketlenme oldu, tren hareket etti. Slovenceyi yeniden duymak ne güzeldi! Ketil, Slovenceyi fazla anlamıyordu ama dilin melodisi çok hoşuna gidiyordu. Biraz daha fazla anladığı Sırp-Hırvatça gibi sert bir dildi ama batıdaki komşu İtalya'nın etkisiyle Slovence biraz daha yumuşak bir melodi kazanmıştı.

Ketil'in karşı çaprazındaki açık kompartımanda yaşlı bir kadın oturuyor, rahatsızmış gibi davranıyordu. Münih'ten beri oturduğu yerde oflayıp puflamış, geğirmiş ve esnemiş hatta düzenli aralıklarla osurmuştu bile. Trene yeni binen yolcuların neredeyse hiçbiri kadının yanına oturmamıştı. Ama şimdi düzgün giyimli bir adam gelip kadının yanına oturmuştu. Ketil şaşırdı, zira adamın oturabileceği birçok boş koltuk vardı. Belki de adam nezleydi ve burnu tıkalıydı.

Ketil'in cep telefonu yine titremeye başladı. Bu kez biri arıyordu. Telefon ekranına baktı. Numara 386 kod numarasıyla başlıyordu. Slovenya numarasıydı. Michael olabilir miydi arayan?

"Buyurun, ben Ketil?"

"Merhaba Bay Brandt," dedi bir ses İngilizce olarak.

"Evet?" diye cevap verdi Ketil.

"Ben Ljubljana cinayet masasından Komiser İvo Grado. Anladığım kadarıyla Michael Jensen e telefonla ulaşmaya çalışmışsınız ve Slovenya'ya geliyormuşsunuz?"

"E... Evet," dedi Ketil.

“Maalesef size acı bir vermek zorundayım. Bu sabah Michael Jensen’in cesedini bulduk.”

Ketil’in ağzı açık kaldı. “Ne? Anlayamadım...” diyebildi güçlükle. Sanki midesi yerinden çıkıp fırlamıştı; karın boşluğunda bir tuhaflık hissetmeye başlamıştı.

“Evet, maalesef üçüncü kat balkonundan atlayarak intihar etmiş,” dedi İvo Grado telefonda.

“Atlayarak?” dedi Ketil ve o anda koridorun sonundaki cam bölmede yer alan ve sigara içme yasağını gösteren tabelaya gözü takıldı. Ucunda külü, yanan sigara resminin üzerine çizili çapraza daldı gözleri.

“Neden?” diye sorabildi sonunda.

Telefonun diğer ucundaki adam derin bir nefes aldı. “Biz de onu öğrenmeye çalışıyoruz. İlk bakışta bir kaza ya da intihara benziyor. Her türlü olasılığı değerlendiriyoruz tabii. Danimarka Büyükelçiliğini haberdar ettik. Danimarka’daki yakınlarına haber verecekler. Sizi de arayıp haberdar etmemiz gerektiğini düşündük. Siz onu ziyaret etmek için buraya geliyorsunuz; o da sizi ziyaret etmek için Danimarka’ya doğru yola çıkmak üzereymiş. Size böyle acı bir haber vermek sebebiyle aradığım için çok üzgünüm,” dedi Ivo Grado.

Ketil koridorda yürümeye başladı. Hiçbir şey söylemiyordu. Nedenini bilmeden, “sigara içilmez” tabelasına doğru yürümeye başlamıştı. İvo Grado da sustu.

“Beni mi ziyaret edecekmiş?” diye sordu Ketil.

“Evet. Bu bilgiye ulaştık. Kopenhag’a giden bir uçaktan bilet almış ama uçağa binmemiş. Sizin haberiniz yoktu galiba.”

“Hayır. Yoktu,” dedi Ketil.

“Belki de ailesini veya başka arkadaşlarını ziyaret edecekti?” dedi İvo Grado.

“Danimarka’da ailesi kalmadı artık,” dedi Ketil ve bu cümlesi üzerine biraz rahatladığını hissetti.

Hiç tanımadığı bu adamın sorusuna telefonda verebileceği en rasyonel ve net cevap buydu. Sanki eski bir arkadaşının ölümünü daha tam kavrayamamıştı. Bu şaşkınlık anında hafızasından eski ve net bilgileri çıkarıp adama cevap vermişti. Michael neredeyse on iki yıldır Danimarka’ya gelmemişti. En son annesinin cenaze törenine katılmak için Danimarka’daydı. Michael’in sülalesinde hiç kimse kalmadığı için cenaze törenine katılım da sınırlı olmuştu: Annesinin kaldığı huzurevinden birkaç

kişi ve aileden yalnız o. Michael de anne ve babası gibi ailesinin tek çocuğuydu. Yirmili yaşlarında babası bir trafik kazasında hayatını kaybetmişti. Ailesi diyebileceği iki kişi vardı. Onlar da karısı Zdenka'yla kızı Vanya'ydı. Aman tanrım! Zdenka ve Vanya şimdi ne yapacaklar?

"Peki, karısı ve kızının haberi var mı?" diye sordu Ketil.

"İkisi de elemanlarımız eşliğinde Trebniye'ye yola çıktılar. Michael'in cesedini karısı bulmuş bu sabah. O saatten beri de bizimle beraberler. Zdenka çok kötü durumda, kendisine kriz yardımı yaptık. Kızına da tabii," dedi Grado.

Ketil gözlerini kıstı. Kocasının cesedini bulmak, çok korkunç bir şey olmalıydı.

"Sizde Zdenka'nın numarası var mı?" diye sordu Ketil.

"Var ama verемem. Gizli numara değilse telefon rehberinden bulabilirsiniz. Sizi arayacağını söyledi bize. Hoş, şu an içinde bulunduğu durum göz önünde bulundurulursa arada unutabilir sizi aramayı. Ama şu kadarını söyleyebilirim ki, Zdenka perşembe günkü cenaze törenine katılmanızı istiyor. Bana bunu altını çizerek söyledi."

"Cenaze töreni mi?" diye mırıldandı Ketil.

"Evet. Perşembe günü, Trebniye'deki mezarlıkta," diye cevap verdi tvo Grado.

"Cenaze töreni!" Bu sözcükler Ketil'in dünyasını alt üst etti. Bir düğüne katılmak için yola çıkmıştı. Şimdi bir de cenazeye katdacaktı. Michael ölmüştü. Bu gerçek olamazdı. Ketil kendini toparladı ve resmi bir ses tonuyla komiserin sorusunu cevapladı: "Elbette geleceğim cenaze törenine."

Sanki yerel adetlere uymak zorunda olan bir yabancıymış, sanki tüm duygusallıklar hallolmuş, geriye sadece pratik işler kalmış, sanki hiç anlamamış gibi...

Telefonun diğer ucundaki komiser de Ketil biraz kendine gelebilsin diye konuşmaya ara verdi. Birkaç saniye sonra komiser sordu: "Ya siz, Bay Brandt? Neredesiniz şu anda?"

"Jesenice."

"Güzel. Neredeyse varmışsınız."

"Siz biliyorsunuz galiba benim nereye gideceğimi?" dedi Ketil.

"Evet, Michael'e bıraktığınız mesajı dinledik. Ama nerede olduğunuzu bilemezdik. Yarın polis merkezine gelmeniz mümkün mü? Soruşturma

kapsamında biraz konuşmak istiyoruz. Michael Jensen’le ilgili ortaya çıkarmamız gereken birkaç nokta var.”

“Tabii, olur, gelirim,” dedi Ketil. İçgüdüsü, ölen eski bir dost için böyle , bir yardımda bulunması gerektiğini söylüyordu. “Polis merkezi nerede?”

“Yazacak bir şey var mı elinizde?”

“Evet,” dedi Ketil, kalemini çıkardı. İvo Grado adresi bildirdi, Ketil adresi not defterine yazdı.

“Binaya girince danışmada benim adımı verin ya da sizi aradığım bu numaradan beni arayın. Bu benim özel numaramdır. Saat dokuzda burada olabilir misiniz?”

"Olur. Ama önce Zdenka’ya ulaşmam gerekiyor,” dedi Ketil.

“Tabii, anlıyorum. Ama derin bir şokta ve çok üzgün bir kadın görmeye hazır olun.”

“Tabii, çok iyi anlıyorum.”

“İyi günler Bay Brandt, yarın görüşürüz. Size böyle bir haber vermek zorunda kaldığım için çok üzgünüm.”

“İyi günler,” dedi Ketil.

Telefonu kapattıktan sonra, yolculuk boyunca, Ljubljana’yı çevreleyen tepelere baktı Ketil. Batan güneşin ışıkları altında çok güzel, yay şeklinde bir desen oluşturuyordu ağaçlar.

Ketil nasıl düşüneceğini, neler hissedeceğini bilemiyordu. Hıçkırarak kendini salıvermese de gözleri yaşardı. Belki de bir inşam bu kadar uzun süre görmediği için böylesi normaldi. Yine de bir zamanlar Michael, Ketil’in çok yakm arkadaşıydı. Hatta daha bir gün öncesinde onunla görüşmek umuduyla telefonuna mesaj bırakmıştı.

Adres defterini açtı, Trebniye’deki telefon numarasını bulup tekrar aradı ama telefon açılmadı. Bir daha denedi. Bu kez uzun süre çaldı telefon, yine açan olmadı. Grado neden Zdenka’nın numarasını vermemişti ona? Bir daha aramak için bir süre daha beklemeye karar verdi. Belki daha eve gelmemişlerdi. Belki de kimseyle konuşmak istemiyorlardı. Hem telefonu açsalar Ketil onlara ne diyecekti?

Dün uzun süredir ilk kez Michael’i düşünmüştü. Şimdiyse başka bir şey düşünemiyordu. Akimdaki en net amysa onunla ilk karşılaşmasıydı.

1992 yılındaydı.

Michael, Ketil’i kamyonuna almış, Zagreb’deki UNHCR kampından Hırvatistan kıyılarındaki bir mülteci kampına gitmişlerdi. Michael kampta kalan mültecilere oyuncak, battaniye ve bir hafta yetecek erzak taşıyordu.

Ketil'se mülteci kamplarındaki Bosnalı mültecilerin durumuyla ilgili bir röportaj hazırlayacaktı.

Michael'in Danimarkalı olması kampa ulaşmasını kolaylaştırmıştı Ketil'in. Sahada çalışmak böyleydi. Bir Danimarkalı hatta bir Norveçli veya İsveçli'yle karşılaşınca hemen aralarında bir anlayış ve sempati havası kuruluveriyordu. Michael ve Ketil de birbirleri hakkında böyle düşünmüşlerdi.

Zor durumdaki insanların acılarını azaltmak gibi ortak bir amaçlan vardı. Michael zorunlu ihtiyaçlarım taşıyarak günlük hayatlarım kolaylaştınyor, Ketil de mültecilerin içinde bulundukları zor durumu kaleme alarak dünya kamuoyunun dikkatini çekip sorunun çözülmesini sağlamaya çalışıyordu.

İkisi de kendi çaplarında, kendi alanlarında savaşla iç içeydiler. Slovenya, Hırvatistan ve nihayet Bosna'ya barış geldikten sonra Kosova saatli bomba gibi bekliyordu. Kosova savaşı başlayınca Ketil oraya gönderilmişti savaş muhabiri olarak.

Michael'se dal değiştirmişti. Hâlâ kamyon sürüyordu ama mültecilere ihtiyaçlarını taşımıyor, artık bir süpermarket zinciri için mal dağıtımı yapıyordu.

Dışarıda sokak lambaları ve Ljubljana'nın kenar mahallelerindeki evlerin pencerelerinde ışıklar yanınaya başladı. Ketil'in gözüne büyük projektörlerle aydınlatılmış ışıklı bir tabela çarptı. Büyük bir binanın cephesindeki tabelada kırmızı üzerine dev, beyaz harflerle Sanje Çenter yazılıydı. Sanje firmasının genel merkezi burası herhalde, diye düşündü. Belki Michael bazı günler bu binada çalışmış, kamyonuyla buraya gelip gitmişti.

Ketil, Zdenka'yı aramak için yeniden telefonunu çıkardı, son numarayı bulup bir daha aradı. Aynı anda trenin hoparlörlerinden uzun bir anons yapıldığını duydu. Cümlenin sonunda sadece "...Ljubljana..." sözcüğünü anlayabildi. Telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırarak başının üzerindeki raftan çantasını indirdi. Telefon yine açılmadı. Ketil telefonu kapatıp cebine koydu ve trenden inmek üzere kapıya ilerlemeye başladı.

Peronlarda ellerinde kapalı şemsiyeleriyle bekleyen çok insan vardı. Gün boyunca şiddetli yağmur yağmıştı ama hava soğuk değildi. Demiryolunun altındaki tünelde ışıklı bir tabelaya baktı. Sıcaklık altı dereceydi. Bu mevsim için bayağı sıcaktı. Bu kış hiç kar yağmış mıydı acaba? Hâlâ böyle sıradan şeylere kafa yormasına şaştı. Sanki kötü haberi

aklından çıkarıp atmak istiyordu. Kararlı adımlarla su birikintileri arasından geçerek Metelkova Ulica Caddesi'ne girmek için sağa saptı. Gideceği yer caddenin sonundaydı.

İvo Grado radyoda spor haberleri bitinceye kadar bekledi. Sonra masasındaki sabit telefonu aldı ve bir numara çevirdi.

"Alo," dedi hırıltılı bir ses telefonun diğer ucundan.

"Benim yine. Danimarkalı'yla konuştum, yarın buraya geliyor," dedi Grado.

"Biliyorum, haberim var. İzlesin diye trene bir adam yerleştirmiştim. Otele vardı şu anda. Planın dışına çıkarsa haber veririm sana. Ama bu soruşturma artık sende. Daha önce konuştuğumuz gibi, sigara ve içki kaçakçılığı araştırması yapıyormuş pozunda devam edersin."

"Evet, anladım. Yarın onunla konuştuktan sonra elde ettiğim bilgileri sana veririm," dedi Grado ve telefonu kapattı.

İstihbaratçılar ne sinir bozucuydu! Sağa sola emir vermekte üstlerine yoktu... O, Silc denen adam hele... Bugüne kadar onun gibi etrafına rahatsızlık veren biriyle karşılaşmamıştı. Üstelik soruşturmayı SOVA'ya vermemişlerdi daha, öyle olsaydı herkes kimden nasıl emir alacağını bilirdi. Ama Grado hem içişleri bakanına karşı sorumluydu, hem de yan taraftan, dışarıdan emirler yağdırılıyordu.

Kravatını gevşetti, koltuğun üzerinden üniforma takımının ceketini alıp, dışarıdaki askıya asmak üzere odadan çıktı. Holde, aynanın altındaki rafta bulunan resme baktı. Ursa, elinde diplomasıyla gülümsüyordu. Grado'nun işinde kızının yirmili yaşlara ulaştığını görmek Allah'ın emri değildi. Her ne kadar burada suç oranı Avrupa geneline göre düşük olsa da yaptığı işin belli bir riski vardı.

Çoğu gitti azı kaldı, diye düşündü. Kızı artık yetişkindi. Kızı on üç yaşında babasını kaybetmeydi, ya babaannesiyle oturacak ya da öksüzler yurduna gidecekti. Derin bir nefes alıp, on yedi yıl önce karısını kansere kurban verdikten sonra geçen yılları hasarsız atlattığını düşündü.

Polis okulundan yeni mezun olmuştu. Polis teşkilatının elemanlarının hepsi genç ve dinamik insanlardı. Yeni bağımsızlığını kazanan Slovenya'da kanun ve nizam hâkimiyetini sağlayacaklardı.

O zamanlar gurur duyacak çok şey olmuştu. Slovenya, Belgrad'la zincirlerini koparan ilk ülkeydi. Her ne kadar Sırp tehdidi başlarının üstünde Demokles'in kılıcı gibi sallanmaya devam etse de yeni devletlerinin kurumlarını oluşturmada Hırvatlardan çok ilerideydiler.

Hırvatistan kendi topraklarında hâkimiyeti ancak 1995 yılında sağlayabilmişti. Oysa Slovenya on gün süren kısa bir savaştan sonra bağımsızlığını ilan etmiş, Yugoslavya Federal Ordusu da kan dökülmeden Slovenya'dan ayrılmıştı. O zamandan sonra her şey yavaş yavaş ilerlemişti. Slovenya, Avrupa Birliği üyeliği için başvuruda bulunmuş ve kısa sürede Doğu Avrupa ülkeleri arasında üyeliğe en hazır ülke konumuna gelmişti. Diğer eski Yugoslavya ülkeleriyle araşma mesafe koymaya başlamış, Balkan ülkesi sıfatım üzerinden atmaya uğraşmıştı. Avrupa Birliği koridorlarında Slovenya'nın bir Orta Avrupa ülkesi olduğu imajı satılmaya çalışılmıştı.

İvo Grado, en doğrusunun bu olduğunu düşünüyordu. Sloven halkı dürüst, çalışkan, iyi organize olmuş bir halktı ve bu özellikler de yeni devlet kurma çalışmalarının temelini oluşturuyordu. "Elbirliği ve ulusal gurur" sloganları olmuştu.

Rakiplerinin hiçbiri ondan daha yaşlı ve tecrübeli olmadıklarından mesleğinde ilerlemesi ve terfi etmesi kolay olmuştu İvo Grado'nun. Kırk beş yaşında polis teşkilatının tepesine ulaşmanın aslında övünülecek bir yanı yoktu. Ama artık daha önemb ve üst düzey görevler için çalışmaya başlamanın zamanı gelmiş olabilir miydi? Emekliliğe kadar bu görevde kalmak gözünde büyüyordu, öte yandan polis teşkilatının mesleki icra açısından zor bir yanı yoktu ve her gün beklenmedik olaylarla karşı karşıya kalınıyordu. Her zaman yeni ve farklı suç olaylarıyla karşılaşacaktı. Tıpkı Michael Jensen'in ölümü ve öteki Danimarkalı Ketil Brandt gibi.

Ama içinde kötü bir his vardı. Kanunların sınırlarım zorlayacakları tehlikeli bir oyunun içine atılmış gibi hissediyordu kendini. Bu da kendisinin ve yeni Slovenya'nın temsil ettiği, yasalara saygılı olma düşüncesinin çok uzağında bir yerlere savrulmasına yol açabilirdi.

211 numaralı oda neredeyse minimalist bir yaklaşımla döşenmişti. Odada sadece tek kişilik bir yatak, küçük bir yazı masası ve üzerinde televizyonla bir telefon bulunan ikinci bir masa vardı. Pencerelerdeyse tavandan yere kadar uzanan ağır, bembeyaz duvarlarla sert tezat kuran koyu kırmızı perdeler vardı. Resepsiyonda özellikle ricada bulunduğu üzere, sigara içilen bir oda vermişlerdi. Yatağın başucundaki komodinin üzerindeyse yemek tabağı büyüklüğünde, içinde daha şimdiden iki izmarit bulunan, camdan bir kül tablası duruyordu. Ketil üçüncü sigarasını içmeye başlamıştı. Michael'in Zdenka ve Vanya'yla sürdürdüğü hayatı düşünüyordu. Trebniye'deki evlerinde koşuşturan beş, altı yaşlarında bir

kız... Mutlu bir aile. Çok eskide kalmış bir resim... Ketil’in üç kişilik aileyle ilgili hatırında kalan son resimdi. Birkaç yıl sonraysa, Zdenka ve Vanya’yla öğle yemeği yemişti. Kosova’ya gidiş gelişlerinde Ljubljana’ya da uğramıştı birkaç kez. Seferdeki Michael’in yokluğunda nehir kıyısındaki bir kafeteryada oturup yemek yemişlerdi üçü. Acaba şimdi nasıldılar? Zdenka, siyah saçları ve kömür karası gözleriyle her zamanki gibi güzeldi mutlaka. Vanya’nın yüzünü hatırlayamıyordu. On sekiz, on dokuz yaşında olmalıydı şimdilerde. Dün trende Michael’i ararken düşündüğü şartlardan çok farklı bir ortamda bir araya geleceklerdi. Çok rahatsız edici bir telefon konuşmasından kendini sakındığım fark etti, öte yandan bu kadar uzun süre belirsizliklerle yaşayamazdı. Neler olup bittiğini öğrenmesi gerekiyordu. •

Zdenka’yı tekrar aramaya karar verdi, yatakta yanı başında duran telefonu aldı, arama tuşuna bastı. Telefon yine uzun süre çaldı ama bu kez açıldı.

“Buyurun?” dedi biri Slovence.

Telefonu açan Zdenka’ydı.

“Zdenka, ben Ketil...”

“Ketil... Ketil...” dedi Zdenka ağlamaklı bir sesle. Trajedi ete kemiğe bürünmüş, sanki Ketil’in kulaklarından içine sızıyor, tüm bedenini titretiyordu. Diyecek bir şey bulamadı.

“Michael seni ziyarete gelemeyecek. Michael öldü, Ketil,” dedi Zdenka hıçkırarak.

“Duydum, Zdenka; polis beni arayıp söyledi. Çok üzgünüm...”

“Neden? Neden?” dedi Zdenka yine hıçkırıklar içinde.

Bu soruya cevap verebilecek en son kişinin kendisi olduğunu biliyordu Ketil. Zdenka’ya aynı soruyu sormamayı düşünüyordu. Ya da en azından yeri ve zamanı değildi henüz.

“Size geleyim mi?” diye sordu Ketil.

“Şimdi mi?”

“Evet, Ljubljana’dayım.”

“Ljubljana’da mı?” diye sordu Zdenka. Ketil’in ne dediğini duymamış gibiydi.

“Ama o da Kopenhag’da seni ziyaret edecekti?”

“Beni ziyaret edeceğinden haberim yok. Ben izindeyim. Buraya gelmek için yola çıkmıştım. Trende haberim oldu.”

"Yani sen bilmiyor muydun?” Çok şaşırmış ve şüpheci bir sesle sormuştu bunu. Zdenka sanki hiçbir şey anlamıyordu.

“Hayır, Kopenhag’a geleceğini bana söylemedi. Yalnız mısın şu anda?”

“Hayır, Vanya’yla beraberim. Dünyamız yıkıldı, Ketil...” dedi Zdenka. Artık kendini tutamıyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu telefonda.

Ketil’in de gözleri ıslandı. Michael’in ölümü kendini iyice hissettirmeye başlamıştı. Olayın ciddiyeti daha yeni ortaya çıkıyordu adeta.

“Çok üzgünüm Zdenka. Şimdi gelmemi ister misiniz?” diye sordu Ketil.

“Yarın daha uygun olur,” dedi Zdenka ve hemen ardından sordu, “Geleceksin, değil mi?”

“Evet, yarın geliyorum. Bir şey gerekirse size yardımcı olacak birileri var mı yanınızda? Bir şeye ihtiyacımz var mı?”

“Komşularımız ve bazı aile dostlarımız, çağırırsak gelebilecek olanlar var. Ama şu an yalnız kalmaya ihtiyacımız var,” dedi Zdenka.

“Tabii Zdenka. Sizi çok iyi anlıyorum.”

“Cenaze törenine de gelecek misin? Perşembe günü. Gelirsin, değil mi?”

“Tabii geleceğim.”

“Polisle konuşurken ona da söylemiştim. Cenazeye gelmeni istediğimi söyle, diye ricada bulunmuştum. Ben seni Danimarka’da sanıyordum.”

“Evet, söylediler. Elbette geleceğim Zdenka. Yarın da uğrayacağım size.”

“Teşekkür ederim, Ketil. Yarın görüşürüz.”

“Evet, yanıl görüşürüz,” dedi Ketil ve telefonu kapattı.

Zdenka’nın sert Sloven aksam ve yumuşacık sesiyle söylediği “cenaze töreni” sözcükleri aklından çıkmıyordu. Duvara dayalı, hâlâ açılmamış duran valizine baktı. Valizin içinde cumartesi günü düğünde giyeceği koyu renk takım elbisesi vardı. Şimdi cenaze töreninde giyecekti. Ceket, pantolon ve gömleğin temizlenip ütülenmesi gerekiyordu. Perşembeden önce bunu yaptırabilir miydi? Bir an durup bu kadar saçma bir sorunu düşündüğüne şaştı. İçindeki savaş muhabiri ortaya çıkmıştı yine: Her zaman, ortaya çıkabilecek her soruna karşı pratik ve hazırlıklı...

Valizi açtı, takım elbisesinin bulunduğu çantayı çıkardı. Paltosunu giydi, sigarasını söndürüp odadan çıktı.

Resepsiyondaki genç görevli Ketil’in elindeki takım elbise çantasına şaşkınlıkla baktı. Otelin müşterileri çamaşır servisini fazla kullanmıyorlardı anlaşılan. Ketil takım elbisesini temizlenmesi talimatıyla resepsiyon görevlisine teslim etti.

Resepsiyonda dizili şehir planlarından birini alıp dışarı çıktı.

Hava ılıktı. Gündüz yağan yağmur havayı temizleyip ferahlatmamıştı. Yine de dışarıdaki havanın rahatlığını hissetti. Nehre doğru, şehir merkezine ulaşmak için yürümeye başladı. Bu şehirde ve özellikle Park Hotel'de o kadar çok kalmıştı ki, yolu gözü kapalı bile bulabilirdi. Şehrin eski kısmının dibinde yükselen tepedeki şato tüm haşmetiyle şehri seyrediyordu.

Mavi ışık saçan ışıldaklarla aydınlatılmış şato, Ljubljana'nın neresinden olur olsun görülebiliyor, şehri tanımayanların yön bulabilmelerinde bir tür kerteriz görevi yapıyordu.

Polis komiseriyle yaptığı telefon konuşmasım düşünüyordu Ketil. Polisin onunla konuşmak istemesi tuhaf mıydı? Michael'i on yıldır görmüyordu. Polise yardımcı olacak ne anlatabilirdi? Ya da ziyaret etmek için yol çıktığınız birinin, siz yoldayken ölmesinin haber verilmesinden doğal ne vardı?

Ama yine de Slovenya polisi tarafından ifadesinin alınmasının kural dışı bir şey olduğunu düşünüyordu Ketil.

Normalde Danimarka polisinin İnterpol ya da Avropol tarafından aranması gerekirdi. Günlük gazetelerdeki tecrübelerinden, en azından bu kadarını biliyordu, öte yandan, nasılsa Ljubljana'ya geldiği için aslında Îvo Grado iyilik olsun diye aramış olabilir diye düşündü. Madem Grado kuralların dışına o kadar çıkacaktı, en azından Zdenka'nın telefon numarasını verebilirdi.

Michael'in Danimarka'ya gitmek üzere bilet ayırtıp ayırtmadığını teyit ettirebilirdi. Bunun için de Freya'ya ulaşması ve Freya'nın da işte olması gerekiyordu. Denemeye değerdi. Şehir merkezine doğru yürüyüşüne devam ederken telefonunu çıkardı ve Freya'nın numarasını bulmak için eski bir mesajı bulup açtı.

Freya, Ketil'in Kopenhag Kastrup Havaalanı'nda halkla ilişkilerde çakşırken tanıştığı, defalarca yattığı bir kız arkadaşıydı. Freya, alandaki bilet satış bürolarından birinde görevliydi.

Uçak korkusu olan Ketil'in, havaalanı gibi bir işyerinde çalışmak zorunda kalması başlı başına komediydi. Her gün sabah saat dokuzla öğleden sonra dört arası İngilizce ve Danca basın bildirileri hazırlıyor, Kopenhag Kastrup Havaalam'nın tanıtımını yapıyordu. Yeni açılan bir sefer noktasmı öven bir basın bildirisinin, uçuş noktasına yapılacak ilk seferde uçağın düşeceğine inanan biri tarafından yazılması akla ziyandı.

Ketil'in uçak korkusu Balkan savaşı esnasında birkaç kez Rus yapımı Tupolev uçaklarıyla Saraybosna Havaalam'na yaptığı yolculuklardan sonra

ortaya çıkmıştı. Peş peşe birçok iniş sırasında çok şiddetli hava burgaçları yaşamış, takip eden yıllarda uçağa binmekten korkmaya başlamıştı.

Havaalanında çalışmasıysa, öncelikle Ketil'i uçurumun kenarından kurtarmıştı. Bundan üç yıl öncesinde yaşadığı bir olay yüzünden Danimarka medyasından aforoz edilmiş, bir yıl işsiz kalmıştı. İşsiz kaldıktan sonra her gün içmeye başlamış, şehrin meyhanelerinden çıkmaz olmuştu. Bankadan aldığı kredi de suyunu çekmeye yüz tutunca österbro semtindeki dairesinin kirasını ödemekte zorlanmaya başlamıştı. Banka krediyi kesince eski üniversite arkadaşlarından Christian Dahl'in teklifi imdadına yetişmişti. Dahi, Kopenhag Havaalanı Halkla İlişkiler Bölümü'nde şefti ve Ketil'e altı kişilik ekibine katılması teklifinde bulunmuştu.

Ketil içinde bulunduğu durumu göz önüne alınca kadrolu bir işi küçümseyecek durumda olmadığını anlamış, uzatmadan kabul etmişti teklifi. Artık bir sabit sevgili ya da eş bulma ve çoluk çocuğa karışma zamanı geldi, diye düşünmeye bile başlamıştı.

İşe başlamasından bu yana iki yıl geçmişti ve etrafında hiç kadın eksik olmasa da hâlâ sabit bir kız arkadaş bulamamıştı. Freya da bu kadınlardan biriydi.

Kopenhag Havaalanı 2 numaralı terminalde, aralarında Slovenya havayolu şirketi Adria'nın da bulunduğu yedi, sekiz uçak şirketinin biletlerini satan bir bilet satış bürosunda çalışıyordu Freya.

Belki yardımcı olabilirdi. Michael, Ljubljana'dan Kopenhag'a direkt uçmak istediyse Adria'dan başka bir havayoluyla bunu gerçekleştiremezdi zira Slovenya'dan Kopenhag'a aktarmasız uçan tek şirket Adria'ydı. Freya'nın numarasını tuşladı ve aradı.

"Alo, ben Freya?"

"Merhaba Freya, Ketil ben."

"Ketil! Nasılsın? Ne var ne yok?"

"İyiyim. Teşekkür ederim. Fazla vaktim yok. Yakında buluşur, sohbet ederiz. Yardımına ihtiyacım var şimdi."

"Seve seve. Ne istiyorsun?"

"İşyerinde misin şu an?"

"Evet, saat onda kapatıyoruz. Gelsene."

"Gelemem. Ljubljana'dayım. Bugünkü Ljubljana-Kopenhag uçuşu yapan Adria uçağıyla ilgili bir şey soracaktım." "Dinliyorum."

"Michael Jensen adında bir yolcu uçakta mıymış? Kontrol etmen mümkün mü?"

Freya bir süre sessiz kaldı. Bu sessizlik, “Neden?” sorusunu soracağına işaretti. Yolcu listeleriyle ilgili bilgileri iş arkadaşları ve polisten başkasma vermesi yasaktı. Ama Ketil, Freya’nın bu yasağı görmezden geleceğini çok iyi biliyordu. Belki de aralarındaki fazla samimiyet nedeniyle Freya böyle bir şeye evet diyecekti. Freya, Ketil’le bugüne kadar yaşadıklarından daha fazlasını istiyordu.

“Dur bakayım hemen. Telefonu bırakayım önce şuraya,” dedi Freya.

Ketil telefonun diğer ucunda Freya’nın bilgisayar tuşlarına vuruşunu ve arka planda havaalanında yapılan anonsları duyuyor, kadının neredeyse tamamen boşalmış gidiş terminalinde, başında kulaklıklarla oturur görüntüsünü gözlerinin önüne getiriyordu.

“Listede öyle bir isim yok. Check-in yapmamış. Uçakta da değilmiş, ” dedi Freya.

Ketil’in beklediği bir cevaptı. Çok iyi biliyordu Michael’in Kopenhag’a gitmediğini ama Freya’ya ayrıntı vermeden devam etti: “Peki rezervasyon yaptırdığım ama havaalanına gelmediğini kontrol etme imkânın var mı?”

“Evet, var. Onun için başka bir sayfa açmam gerekiyor.

Telefonu bırakıyorum masaya; yine seni bekleteceğim. Ya da ben seni arayayım. Şu an önümde kuyruk var.”

“Tamam. Sorun değil. Ne zaman istersen arayabilirsin,” dedi Ketil.

“Tamam. Arayacağım seni.”

“Süper. Konuşuruz.”

Son sorusuna doyurucu bir cevap alamayacağını düşünüyordu Ketil. Michael başka bir şirketten aktarmalı bilet almış olabilirdi. Yine de gerçekten kendisini ziyaret etmek için Michael’in Kopenhag’a yola çıkıp çıkmadığını kontrol etmeye değerdi.

Ketil, Freya’yla konuşurken şehir meydanı Presere’e kadar gelmişti. Meydan kalabalıktı ve insanlar kaldırımlarda zikzak çizerek yürüyebiliyordu. Açıkhava kafeteryalarındakiler dip dibe, ısıtıcılara yakın oturmuş, sigara içiyorlardı. Gördüklerinden esinlenip Ketil de bir sigara yaktı, önündeki üç köprüden soldakine doğru yürüyüp şehrin içinden geçen Ljubljanica nehrini geçecekti. Tam köprünün ortasındayken telefonu çaldı. Arayan gizli bir numaraydı. Durdu, köprünün korkuluklarına dayandı, telefonu açtı.

“Merhaba. Ben Freya.”

Firma telefonundan arıyor olmalıydı.

“Merhaba Freya. Çok hızlısın bakıyorum,” dedi Ketil.

“Beni bilmez misin? Ne yapıyorsun Ljubljana’da?” “Tatildeyim. Bir şeyler bulabildin mi?”

“Evet, tabii. Dönünce görüşelim mi? Ne dersin?”

“Tabii, olur. Dönünce ararım seni. Neler bulabildin bakalım?” “Sorduğun kişi bir hafta önce bilet rezervasyonu yapmış ve kredi kartıyla da ödemiş. Ama Ljubljana Havaalanından check-in yapmamış. Bilet parasını geri alamaz; onu soruyorsan.” “Hayır, onun için sormadım. Yine de yardımın için çok teşekkür ederim. Çok işe yaradı, Freya. Gerçekten çok teşekkürler.” “Bir şey değil. Dönünce ara, tamam mı?”

“Mutlaka arayacağım. Pazartesi günü dönüyorum.”

“Hoşça kal.”

Doğruydu demek. İkisi de birbirlerini görmek için birbirlerinden habersiz yola çıkmışlardı. Kaderin cilvesi. Bu konuyu yarın biraz daha derinlemesine araştırması gerekecekti.

Ceketinin iç cebinden şehir planım, pantolonunun arka cebinden polis merkezinin adresinin yazdı olduğu kâğıdı çıkardı. Otelden on dakikalık yürüyüş mesafesindeydi polis merkezi. Mükemmel. Oradan da Trebniye’ye gitmek için bineceği otobüse fazla bir mesafe yoktu. Zdenka’yla karşılaşacağı düşüncesiyle ürperdi.

29 Ocak Salı

ŞEHİR MERKEZİ, LJUBLJANA

Asansörün kapısı açıldı ve orta boylu, beyaz gömlekli, koyu mavi kravatlı bir adam dışarı çıktı. Adam askeri bir düzende yerleştirilmiş, üzerlerinde bilgisayarların bulunduğu masalar arasından yürümeye başladı. Masalarda başlarında kulaklıklar takılı, üniformasız memurlar oturuyordu.

Adam asker tıraşlıydı ve bu yüzden yaşım tahmin etmek güçleşiyordu. Nedendir bilinmez, Ketil birden adamın açık alnına bakmaya başladı. Adam da kendisi gibi kelleşme emarelerini örtmek için kısa tıraşı tercih etmiş olmalıydı.

"Bay Brandt?" diyerek elini uzattı adam.

"Evet, benim."

"Merhaba, ben de İvo Grado."

Tokalaştılar.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Ivo Grado.

"Bir şey değil."

"Şöyle buyurun. Ofisim dördüncü katta."

Ketil omzundan çantasını indirip tarama cihazının bandına koyacaktı, Grado eliyle işaret edip onu tarama cihazının yanından bilgisayarların olduğu alana yönlendirdi. Kısa süre sonra asansöre bindiler.

"Slovenya'ya daha önce de geldiniz sanının?" diye sordu İvo Grado.

"Evet. Çok geldim. Ljubljana muhteşem bir şehir," diye cevap verdi Ketil.

"Bunu duyduğuma sevindim."

Daha fazla kibarlık gösterisinde bulunmalarına gerek kalmadan asansör dördüncü kata ulaştı. Asansörden çıkıp sola döndüler, geniş bir koridorda yürüdükten sonra sağ tarafta bir sekreter masasının bulunduğu önbüroya girdiler. Ketil sekretere elini uzattı.

"Hoş geldiniz. Ne ikram edebiliriz size? Kahve? Meyve suyu?" diye sordu sekreter.

"Varsa bir bardak su rica edeceğim," dedi Ketil.

"Radenska'ya ne dersiniz?"[2]

"Tamam, olur, teşekkür ederim," dedi Ketil ve ülkesinde tercih ettiği Ramlöse markasına benzettiği suyu içeceğine sevinmeye başladı.

Grado ve Ketil, komiserin odasına girdi. Grado, Ketil'e ofisin köşesinde geniş bir koltuğa oturması için işaret etti. Oturur oturmaz sehpanın üzerine kartvizitini bıraktı. Kartvizitte Grado'nun mesleği olarak "Emniyet

Müdürü" yazıyordu. Yani adam Ljubljana polis teşkilatının en tepesindeki isimdi. Bu da Michael'in ölümünün çok önemli bir olay olduğunu gösteriyordu.

"Daha önce de söylediğim gibi çok acı bir olay nedeniyle şu an burada bulunuyoruz," dedi İvo Grado.

Ketil daha fazla bekleyemedi.

"Ne oldu? Michael neden öldü?"

Grado, "Sabırsızlığınızı anlıyorum Bay Brandt. Size sadece Brandt diye hitap edebilir miyim? Hemen konuya gireceğim," dedi ve derin bir nefes alarak devam etti: "Pazartesi sabahı Zdenka Petan Jensen bizi aradı ve eşini Slovenska ve Rimska caddelerinin köşesinde, yerde ölü bulduğunu söyledi. Hemen oraya gittik ve Michael'in üçüncü kattaki dairelerinin balkonundan düşerek öldüğünü fark ettik. Siz o daireyi biliyor musunuz?"

"Daireyi mi?"

"Evet, Zdenka ve Michael'in dairesi. Trebniye'ye taşınmışlar ama Ljubljana'daki dairelerini de boşaltmamışlar. Son iki yıldır Sanje'nin merkez deposundaki işine gitmesini kolaylaştırdığından, Michael daireyi gecelemek için kullanıyormuş. Demek ki, iki dairenin kirasını ödeyecek güçleri varmış. Zdenka'nın anlattıklarına göre sabah erkenden sizi ziyaret etmek için Kopenhag'a uçacağından geceyi o dairede geçirmek istemiş. Kızı Vanya da babasının kendisini Trebniye'den getirip pazar akşamı Ljubljana'da kaldığı yurda bıraktığım söyledi. Michael pasaportunu evinde unuttuğu için Zdenka pazartesi sabah erkenden Ljubljana'daki dairelerine gitmiş. Arka avluda arabasını park edip daireye çıkacakmış, eşinin asfaltta cansız yattığını görmüş. Hâlâ şokta ve ifadesini çok zor alabildik."

"Ne ifadesi? İntihar mı, kaza mı, cinayet mi? Nedir?" diye sordu Ketil.

"İlk bakışta intihar ya da kaza gibi görünüyor. Biz de kamuoyuna ilk aşamada bu yönde bir açıklama yaptık. Trajik bir olay. Normalde cinayet masasının bu tür olayları üstlenmesi lazım

Bu yüzden görev bizde ve biz de elde ettiğimiz bilgilerin hepsini kamuoyuyla paylaşmadık henüz."

"Ne tür bilgiler bunlar?"

"İlk tespitlerimize göre dairede başka kişiler de varmış. Masalar, sandalyeler devrilmiş; çekmeceler ve dolaplar karıştırılmış. Tabii Michael belki bir şeye sinirlenmiş, bunları kendisi de yapmış olabilir ama..."

"Michael böyle bir şey yapacak biri değildir. Ama ne?"

“Ben de tam bunu söyleyecektim. Dairenin kapısı zorlanarak açılmış. Ayrıca bu olaydan şüphelenmemizi gerektiren bir başka neden daha var. Michael’in kaçakçılık işine karıştığını da biliyoruz,” dedi İvo Grado.

“Kaçakçılık mı?”

“Evet. Bosna, Sırbistan ve Karadağ’a mal götürüp teslim ettikten sonra geri dönüş yolunda kaçak içki ve sigara getiriyormuş. Kime ya da nerede sattığım bilmiyoruz. Ama öldürüldüyse, balkondan itildiyse bunu yapan kişilerin, kaçakçılık zincirinin arkasındaki kişiler olduğunu sanıyoruz.”

“Arkasındaki kişiler?” diye sordu Ketil neredeyse bağırırcasına.

“Evet, üzgünüm ama o konuda elimizde çok sağlam deliller var.”

“Nereden elde ettiniz bu delilleri?”

“Sanje marketler zincirinden. Michaerin kullandığı kamyonlardan birinin kasasında bandrolsüz içki ve sigara bulmuşlar. Sanje’nin genel müdürü de şaşkın. Pazar günü bizi aradı ve haber verdi. Biz de hemen gidip mallara el koyduk ama kamuya açıklamadık, öncelikle Sanje firmasının itibarım düşünmüştük ama Michael Jensen ölü bulununca tamamen sessiz kalmayı tercih ettik. Kaçakçılık zincirinin patronlarının bizim olayı fark ettiğimizi bilmemeleri gerekiyor.”

“Vay canına!” dedi Ketil. Bir şeyler söyleyecekti, tereddüt etti.

Grado konuşmaya devam etti: “Michael size bunlardan bahsetti mi hiç?”

“Hayır. Biz... On yıldır hiç görüşmedik.”

“Telefonda ya da e-posta yoluyla hiç bahsetmedi mi peki? Bilgisayarını da bulamadık. Dairesine yanında götürdüğünü biliyoruz.”

“Hayır, bana bu tür şeylerden hiç bahsetmedi. Sorguya mı çekiliyorum?”

“Sadece soruşturmayı kolaylaştırabilecek küçücük bir bilgi kırıntısı peşindeyim. Zdenka da Michael’in ne işler çevirdiğinden habersizmiş. Bunları anlatınca o da çok şaşırdı. Zaten fazla bir şey konuşacak durumda değil.”

“Bir şey sorabilir miyim?” dedi Ketil.

“Tabii.”

“Ben niçin buradayım? Bana bu soruları Danimarka polisinin sorması lazım. Avropol ya da Interpol vasıtasıyla. Kurallar böyle değil mi?”

“Ah, tabii. Gazetecisiniz; kuralları biliyorsunuz. Gazeteci olmanız iyi aslında; bize yardım edebilecek kabiliyettesiniz. Vaktimiz az çünkü...”

“Yardım edebilecek kabiliyette mi? Açıkçası tam anlamıyorum. Bir yandan kuralları bir kenara bırakıp beni arayarak Michael’in öldüğünü haber veriyorsunuz. Tamam, teşekkür ederim de... öte yandan bana Zdenka’nın telefon numarasını veremeyeceğinizi söylüyorsunuz... Kurallara aykırı diye... Bu nasıl bir çelişki?”

“Ülkemizdeki diğer insanlar gibi, ben de kurallara saygılı bir insanım. Biz yasalara uyarak çağdaş bir hukuk devleti kurduk. Benim sizi aramam bir istisnadır. İnsanlık görevi saydım, zira Michael’i ziyaret etmek için yola çıkmıştınız. Aynı zamanda zavallı Zdenka’yı da daha fazla zor duruma sokmak istemedim. Durumunu takdir ediyorsunuzdur.”

Ketil cevap vermedi.

Bunun üzerine, “Şaşkınlığınızı anlıyorum Bay Brandt ama yine de bize yardım etmenizi rica ediyorum,” dedi Grado.

“Nasıl? Neden halktan yardım istemiyorsunuz? Tuhaf yerlerde kamyonu gören birileri vardır belki?”

“Daha önce de söylediğim gibi, bu işin arkasındakilerin elini güçlendirmek, delilleri ortadan kaldırmalarına yol açmak istemiyorum. Michael’in ölümüyle kaçakçılık arasında bağ kuramadığımızı düşünmeleri avantajımıza... Michael’in bu işin içinde ne kadar zamandır yer aldığını bilmiyoruz. Uzun süredir yapıyorsa, tepelerine binmek için bir şey bulma ihtimalimiz daha fazla. Ama şu an harekete geçmek için elimizde en küçük bir ipucu bile yok.”

“Sanje’ye sorsanız... Belki işinize yarayacak bir vardiya planı falan vardır,” diye öneride bulundu Ketil.

“Bütün kayıtları aldık. Michael’in vardiya planlarını, hangi kamyonla nerelere gittiğini biliyoruz. Sanje firmasında hiç kimse neler olup bittiğini bilmediği için bu bilgiler pek işimize yaramıyor açıkçası. Sadece rastlantı sonucu ortaya çıktı; çünkü Michael kamyonu Sanje deposuna bırakmış. Kasanın yarısı mal dolu. Belki burası bir çıkış noktası olabilir. Mallar yerine teslim edilmemişse Michael’i cezalandırmış olabilirler.”

“En son nereye gitmiş?”

“Bosna üzerinden Karadağ’a; Podgoritsa’ya. Perşembe sabahı gitmiş, pazar sabahı dönmüş. Cuma günü öğleden sonra, Podgoritsa’da mal teslimatı yapmış. Sonra kamyondaki kaçak malları boşaltacağı bir yere gitmiş olmalı.”

Ketil önündeki suyu içip bitirdi ve “Bir kahve alabilir miyim?” diye sordu.

“Tabii, hemen,” diye cevap verdi Grado ve sekreter odasına açılan kapıya yöneldi. Sekreterden iki *Kava*[3] *getirmesini istedi.*

“Sizden tek istediğimiz, Zdenka’nın ağzından birkaç laf alabilmek. Durumu malum ve ötesi, polise hiç güvenmiyor. Son yirmi dört saat içinde senden o kadar çok bahsetti ki... Anladığımız, sana bizden daha çok güveniyor. Cenaze töreninden önce ondan sadece sen bilgi alabilirsin gibi görünüyor.”

“Bana ne anlatabilir? Kocasının kaçakçılık yaptığını bilmediğini siz söylediniz az evvel,” dedi Ketil.

“Doğru, haklısınız ama belki Michael, seferlerinde karşılaştığı bazı insanların isimlerini ona söylemiştir. Belki Zdenka bu isimlerinden bazılarını hatırlar. Belki gittiği küçük kasaba ve köylerin isimlerini verebilir. Sigara kaçakçılığından bahsetmene gerek yok. Siz bu tür işlerin nasıl yapılacağım iyi bilirsiniz. Şimdi onu ziyarete gideceksiniz, değil mi?”

“Evet.”

“Zor, biliyorum. Bir arkadaşınızı kaybettiniz. O ise yas tutuyor ve çok üzgün. Ama yine de bir şeyler elde etmeye çalışırsanız çok seviniriz. Michael bir cinayete kurban gittiyse katillerini mutlaka bulacağız.”

Ketil fazla memnun kalmış görünmemeye çalışarak, “Peki, denerim,” dedi.

“Acele etmenize gerek yok. Bir şeyler bulabilirseniz beni yarın arar mısınız?”

“Ararım.”

Konuşmaları bitince ikisi de aynı anda kalkıp tokalaştılar. Ketil paltosunu giydi, Grado da onunla birlikte asansöre kadar yürüdü.

“Çok teşekkür ederim, iyi günler,” dedi Grado.

“İyi günler.”

Ketil binanın giriş katma indi ve güvenlik kontrol tarayıcısına ters yönden girerek yürüdü. Cihazdan herhangi bir sinyal sesi duyulmadı. Kaldırıma çıkınca ilk iş elini cebine atıp sigara paketini çıkardı. Sigarasından birkaç nefes çektikten sonra kaldırımda durdu.

Michael sigara kaçakçılığı yapıyormuş demek... Yeraltı dünyasının gangsterleri Michael’i öldürmüşler, öyle mi? Bu kadar çılgınlık olamaz, diye düşündü.

Tren istasyonu ve otobüs duraklarının bulunduğu yere çıkan Kolodvoska Caddesi’nde yürümeye başladı, önce koşmak istedi ama

ağzında sigara ve omzunda çantasıyla tuhaf bir görüntü ortaya çıkaracağını düşünerek vazgeçti, hızlı adımlarla yürümeye başladı.

İvo Grado'nun anlattıklarından sonra Zdenka'yla karşılaşmak nasıl olacaktı acaba?

VİC SEMTİ, LJUBLJANA

Banyonun aynasında omuzlarına kadar dökülen açılmış saçlarına bakıyordu. Doğal bir sarışın olması onu ilginç kılıyordu burada. Takım arkadaşlarının çoğu ya koyu renk saçlı, ya doğal olmayan yollarla saçlarım sarartmış kızlardı. Yosip de onun bu doğal, sarışın güzelliğine vurulmuştu.

"*You are a natural, Helle," demişti Balkan aksanlı İngilizcesiyle.*

Helle, SANJE'deki ilk günlerinde Yosip'in bu iltifatını önce hentbol sahasındaki kabiliyetine yormuştu. Zira Helle, hentbol sahasındaki başarısını sıkı çalışmadan çok doğuştan gelen yeteneğine borçluydu. Ama Yosip bu iltifatının ardından elini saçları üzerinde gezdirince Helle, adamın ne demek istediğini anlamıştı. Bu iltifat, aslında çok soğuk ve kendi ayakları üzerinde durmasını iyi bilen Kuzeyli kızın ayaklarını yerden kesmeye yetmişti. Altı ay sonra Vic semtindeki eve taşınmış ve bir anda takımda özel hayatı en düzenli oyuncu oluvermişti.

Bu kadar kısa sürede olan bitene kendisi kadar çevresindekiler ve takım arkadaşları da şaşırmıştı. Helle'nin Yosip'te ne bulduğunu anlayamıyorlardı. Para hariç tabii. Ama kulüp başkanı milyarderle evli olması takımda hiçbir şekilde herhangi bir huzursuzluğa yol açmamıştı. Helle kuşkusuz takımın en iyi oyuncusuydu. Kendine has tekniği vardı ve kilit oyuncu durumundaydı. Takımın antrenörü Vyislav Titek, kararlarında tamamen bağımsızdı ve takımı istediği gibi kuruyor, istediği gibi oynatıyordu. Herkes ülkenin en iyi hentbol antrenörünün, kim olursa olsun işine kimseyi karıştırmayacağını biliyordu. Ülkenin en güçlü ve saygın kişilerinden Yosip österreicher bile karışamazdı.

Ülkede genellikle hiç kimse Yosip'in işlerine eleştirel gözle bakmıyordu çünkü düzgün ve dürüst bir kişiliğe sahip biri olarak tanınıyordu. Hem kulüp başkanı, hem de ana sponsor Sanje'nin genel müdürüydü ya, oyuncular, taraftarlar ve medya iki kimliğini birbirine karıştırmadan çalışmasını bilen biri olduğunu düşünüyorlardı.

Yosip, Helle'yi SANJE'ye transfer etmeden önce Titek'in onayım almıştı. Danimarka Kadm Hentbol Milli Takımı, Avrupa Şampiyonasından elenmenin hayal kırıldığım yaşıyordu. Kulübü İkast-Bording'se Helle'nin gerçek performansını göstermesine yarayacak yeni oyuncular almamakta direniyordu. İşte böyle bir dönemde akıntının tersine gitme kararı almış, Danimarka Ligi'ni terk etmişti. SANJE kulübünün teklifine evet dediğinde yirmi sekiz yaşındaydı. Verdikleri ücretin yüksekliğinin yanında, Avrupa'nın en iyi kulüplerinden birinde oynamanın heyecanı da cabasıydı.

Saçını bir kez daha kuruladı ve siyah bornozunu giydi. Yosip saat sekizde evden çıkmış, işe gitmişti. Antrenmanın başlamasına daha bir saat vardı. Spotni Park Sanje salonundaki antrenmana gitmesiyse sadece on dakikasını alacaktı ve evde kendi kendine biraz keyif yapacaktı. Banyodan çıkıp yatak odasından geçerek aşağı indi. Mutfaktaki kahve makinesinin üzerindeki büyük fincan düğmesine bastı. Bu İtalyan kahve makinesi, her türden kahveyi yapabiliyordu. Dikkatle makineden fincana damlayan koyu damlaları izlemeye başladı.

Her sabah kahvaltılarını yaptıkları küçük masada *Novi*, *Dani* ve bulvar gazetesi Journal duruyordu. Yosip gazetelerin hepsini okumuş, dikkatlice katlamış, masanın üzerine düzenleyerek yerleştirip gitmişti.

Gazetelere göz gezdirmeye başlamadan önce bir bardak su içti ve bardağını yeniden doldurdu. Gazetelerin ön sayfalarındaki haberin konusunu anlamak zor olmadı. Her üç gazetenin ön sayfasında da televizyon haberlerindeki gibi aynı haber göze çarpıyordu.

“Polis fuhuş baronlarının peşinde,” yazıyordu *Novi* gazetesinin manşetinde. Helle haberin ayrıntısını okumadan sayfalan çevirmeye devam etti. İç haberler sayfalannda ilgi çekecek bir şey yoktu. Sol elinde kahve fincanını tutarken, sağ eliyle gazetenin dördüncü ve beşinci sayfalarını açtı. Bu sayfalarda da iç haberler vardı. Beşinci sayfadaki bir başlık dikkatini çekti. “Üçüncü kattan düşen adam öldü,” yazıyordu. Birkaç satırlık haberi anlamaya çalışarak okudu. Slovenska ve Rimska caddelerinin kesiştiği köşede gördüğü kazadan bahsediyordu haber. Birden olduğu yerde sıçradı. ölen adamın kırk üç yaşında olduğu, intihar ettiğinin sanıldığı ve geride eşi ve bir çocuğunu bıraktığı yazıyordu.

Michael olabilir miydi? Telaşla *Journal*gazetesini açtı. Bu gazete ölüm ve kaza haberlerine Novi’den daha fazla yer verirdi. Gazetenin tüm sayfalarına baktı ama olayla ilgili bir habere rastlayamadı. Bir kez daha gazeteyi baştan sona inceledi. Olayla ilgili tek satır bile yoktu gazetede. Tuhaf, diye düşündü Helle. Bu gazete genellikle bu tür haberleri diğer gazetelerden önce ve daha ayrıntılı verirdi. Biraz düşündü. Olay dün sabah olduğuna göre belki gazete habere pazartesi günü internet sayfasmda yer vermiş olabilirdi.

Hızla salona girip masadaki bilgisayarı açtı. Bilgisayar devamlı açık, internet programı bağlantı halindeydi. Hemen sık kullanılanlar listesinden *Journal* gazetesinin internet sayfasına girdi ve iç haberler linkine tıkladı.

Hızla sayfayı kaydırıp haber başlıklarına baktı. Bu gazetedeki haberin başhğı da diğer gazetelerinki gibiydi ama daha da kötüydü:

"Üçüncü kattan düşen Danimarkalı öldü."

O olmalıydı. Haber başlığının üzerine tıkladı ve detayları okumaya başladı. Başlığın altındaki spotta “Balkondan atladı, öldü,” yazıyordu. Haber tamamen açılınca Helle şaşkınlıktan eliyle ağzım kapattı. Haberin yanında Michad’in gençken çekilmiş bir fotoğrafı da vardı. Diğer bir fotoğraftaysa, üzerinde beyaz bir örtü bulunan bir ceset yerde yatarken görüntülenmiş, resim yerde yatan cesedin ayakkabılarının tabam görünecek şekilde yerden çekilmişti. Helle’nin koşusuna ara verdiğinde gördüğü manzaraydı bu.

Ellerini şakaklarına dayadı, dişlerini sıktı. Kusacak gibiydi. Olamazdı. Tamamen anlaşılmayacak bir şey! Neden intihar etmişti? Avuçlarını masanın üzerine koydu. Kendine gelmeye, ak-hnı toplamaya çalıştı. *Dani* gazetesini açtı. O gazetede de *Novi gazetesinde olduğu gibi habere kısaca yer verilmişti. Mutfağa koştu, cep telefonunu aldı. Dostluk Derneği başkanı Françe Semiç’i aradı.*

“Alo?” dedi telefonun diğer ucundaki ses.

“Françe?” dedi Helle.

“Evet?”

“Ben, Helle Madsen. Gazeteleri gördün mü?” dedi İngilizce.

“Evet, maalesef. Korkunç bir şey!”

“Ne olmuş? Bir bilgin var mı?”

“Gazetelerde yazanlardan başka bir şey bilmiyorum,” diye cevap verdi Françe.

“Anlamak mümkün değil...”

“Evet, hayatından memnun bir insan gibi gördüm onu ben. Aksini gösteren hiçbir şey dikkatimi çekmemişti...”

“Aksini mi?” dedi Helle, neredeyse bağırırcasına.

“Mutsuz olduğunu.”

“Benim de dikkatimi çekmedi,” dedi Helle biraz daha sakin bir ses tonuyla. Birden kendini suçlu hissetmeye başladığını fark etti.

Ama hızla sağlıklı düşünmesi gerektiğine kendini ikna etmeyi başardı. Hayır, Michael’in intihar etme karan almasında bir payı olamazdı. Yaşadıkları yakınlaşmanın böyle bir sonuca götürecek bir anlamı olamazdı. Mutlaka trajik bir kazaydı. Polis en kısa zamanda konuyu aydınlatır, diye düşündü. Bir süre telefonda her ikisi de sessiz kaldılar.

Françe Semiç sessizliği bozdu: “Gerçekten çok üzgünüm. Onu tanımaya zamanın olmuş muydu?”

“Hayır, pek değil ama geçen çarşamba akşamı film gösteriminden sonra biraz sohbet etmiştik sadece. Hepsi bu kadar,” dedi Helle. Sohbetten daha fazlasını yaşadıklarını kendine sakladı.

“Demek olarak cenaze töreninde bulunmalıyız. Belki başkan yardımcımız Boris’le birlikte gideriz; katılmak istersen haberim olsun. Ben cenaze töreninin yerini ve zamanını öğrenirim,” dedi Françe.

“Tamam Françe. Olur. Konuşuruz tekrar.”

“Tamam, Helle. İyi günler.”

Helle derin bir nefes aldı ve gazeteleri kapattı. Michael’le yaşadığı kısacık hikâyeyi de sona erdirmişti adeta. Saatine baktı. Antrenmana gitme zamanı gelmişti. Yatak odasmda duran, akşamdan hazırladığı antrenman çantasını almak için aceleyle yukarı kata çıktı.

Hızla evin bodrumundaki garaja indi. Özerinde kulübünün sponsoru Sanje’nin logolarıyla giydirilmiş Toyota Corolla’sma binecek, Michael’i bir an önce unutmaya, hayatında küçük bir parantez olduğuna kendisini inandırmaya çalışacaktı. Bu küçücük olayın hayatım etkilemesine izin vermemesi gerekiyordu. Elindeki anahtarla arabanın kapışım açmaya çalıştı, başaramadı. Arabanın merkezi kilit sistemi olduğunu, sadece bir düğmeye basmakla kapıların açılacağını bile unutmuştu.

Arabaya girip çantasını yan koltuğa fırlatınca biraz önce hemen unutması için kendisini ikna etmeye çalışacağı şeyleri öyle kolay unutamayacağmı anladı.

Birkaç kez başmı arabanın direksiyonuna vurdu ve ardından hıçkırarak ağlamaya başladı. Bugün antrenmana gidemeyecekti, önce antrenörü Titek’i, ardından Yosip’i arayacaktı. Michael’in ölümünün ardından hiçbir şey olmamış gibi davranamayacağını anlamıştı.

BALKANLAR’DA BÎR YER

Yine dışarıdan anahtar sesleri gelmeye başladı. Bunun bir tek anlamı olabilirdi. Onu seçmişlerdi yine. Grubun en güzelini... Biraz sonra odaya girecek adam, ulaşılmaz bir ödülü ele geçirmiş gibi hissedecekti kendini. Aslında onun seviyesinden çok daha aşağıda ama onunla birleşecek bir adam olacaktı.

Adama izin vermekten başka bir seçeneği yoktu. Karşı çıkmanın sonuçları çok daha ağırdı. Düşünmek bile istemiyordu.

Adam kapıdan girer girmez oturduğu şilteden kalktı. Adam sivil giyimliydi. Her zaman böyle olmuyordu. Sivil giyimli olması durumu daha iyileştirmiyordu elbette. Adamla göz göze gelmemeye çalıştı. Beynini adeta otomatik pilota bağladı. Hayatta kalmanın bir yoluydu bu. Birkaç gündür böyle yapıyordu. Yanındaki diğer kadınlara, beynini devreden çıkarınca vücudunun bir makine gibi çalıştığını anlatmıştı. Kimi anlamış, kimi boş boş bakmıştı. Herkesin yapısı farklıydı. Herkesin ıstırabı azaltmak için kendi yöntemi vardı.

Adam kapıyı kapattı ve onunla göz göze gelmeye çalıştı. Başaramadı. Taşlaşmış gözlerle beton zemine bakıyor, şilteye yaklaşan ayakkabıları görüyordu sadece. Fazlasıyla sessiz davranması üzerine adamın hangi milletten olduğunu düşünmeye başladı. Böylesiyle ilk defa karşılaşıyordu. Şimdiye dek üstüne çöken adamların kendi ana dillerinde bağırıp inlemelerine kafayı takmamayı başarmıştı. Duymuyor ama hafızasına kaydediyordu. Adamlar gittikten sonra hatırladıkları açık bir yara misali ıstırap veriyordu. Adam kendi milliyetini ortaya çıkaracak bir şey yapmadığı için bunu merak etmeye başlamıştı galiba...

Sırp mıydı, Rus muydu yoksa başka bir milletten miydi? Yunan,

Danimarkalı? Artık hiçbir şeye şaşırmıyordu.

Adam iyice yaklaşıp önünde durdu. Çenesini tutup eğik başını kaldırdı. Adamın boğazına bakıyordu şimdi. Adam ter ve içki kokuyordu. Ama göz göze gelmemeyi hâlâ becerebiliyordu.

Adam başını iki eliyle tutup aşağı bastırmaya başladı. Fermuarını indirince kusmamak için kendini zor tuttu. Kusmalıydı. Kusarsa alacağı cezanın boyutunu düşünmek bile istemiyordu.

ŞEHİR MERKEZÎ, LJUBLJANA

Ketil biletini alıp istasyonun otomatik kapısından çıktı. Kapının her iki yanında bulunan dükkânlardan biri döviz bürosu, diğeriyse porno dergi ve diskler satan küçük bir büfeydi. Aniden yağmur bastırmca koşarak Trebniye otobüsüne atladı. Şoföre bileti gösterip ön sıralarda oturan deri ceketli beş adamın yanından geçerek arkalarda bir koltuğa oturdu. Yumuşak ve arkası yüksek mavi koltuklara oturunca etrafını kolaçan etmeye başladı.

Otobüste dağınık oturan ve yanlarındaki koltuğa spor çantalarını bırakmış gençler vardı. Birçoğu elindeki telefona bakıyor,sms,e-posta, vesaire yazmakla meşgul gibi görünüyordu. Hırpani kılıklı, üzerlerinde Adidas tişörtler bulunan ve aynı stil kahverengi deri ceketli iki adam daha otobüse bindi Adamlar biletlerini otobüse binince aldılar ve şoförün paranın üstünü verebileceği kadar küçük banknot bulmak için uzun süre cüzdanlarını karıştırdılar.

Uzun boylu, siyah mantolu ve saçlarını topuz yapıp toplamış bir kadın daha otobüse bindi; o da biletini şoförden aldı. Kadın gergin görüııüyordu. Ketil, kadının şoföre Novo Mesto’ya gideceğini söyleyişini duyar gibi oldu.

Otobüs şehir merkezinin içinden geçerken Ketil düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Neydi bu olan bitenin anlamı? Polis muhbirliği teklifine mi evet demişti? Bir cinayeti aydınlatmak için yardımda bulunmakta yanlış bir şey yoktu tabii. Tuhaf tarafı, Grado’nun Ketil’in yardım edebileceğinden eminmiş gibi davranmasıydı. “Sen gazetecisin ya,” demişti Grado. Ketil’i araştırmış mıydı yoksa? Yok, bununla zaman kaybedecek birine benzemiyordu. Zdenka söylemişti herhalde gazeteciliğim.

Otobüs Ljubljana’nın kenar mahallelerini geride bıraktıktan sonra otoyola çıkıp Novo Mesto istikametine yol almaya başladı. Şoför gaza yüklenerek sol şeride geçti. Şiddetli yağmur nedeniyle silecekler son hızda çalışıyordu. Lâkin ne yağmurun şiddeti, ne de otobüsün hızı spor çantalı gençlerin bakışlarım telefonlarından kaldırmalarına yetti. Hırpani görünümlü iki adam da ifadesiz bakışlarla oturuyordu, ön sırada oturan deri ceketli grupsa, şoförün de katıldığı bir sohbete dalmıştı.

Sadece otobüsün en arka sırasında oturan uzun boylu kadın, otobüsün süratinden biraz korkmuş görünüyordu. Bir yandan çantasını karıştırırken, diğer yandan otobüste neler olup bittiğini izlemek istercesine bakışlarım kaldırıyordu.

Ketil kadına gülümsedi. Beriki bir anlığına karşılık verecekmiş gibi göründü ama son anda vazgeçti. Ketil kırk beş dakika sonra sol tarafında Trebniye kasabasını, ana caddesinin yukarısında kalan kısımlarında tepelere doğru yayılmış binaları gördü. Ana cadde, kasabanın konutlarının bulunduğu bölgenin alt sınırını oluşturuyordu. Yolun sağ tarafındaysa çam ağaçlarıyla kaplı dik tepeler vardı. Hatırladığı kadarıyla kasabada bir yabancının ilgisini çekebilecek hiçbir şey yoktu: Trebniye, tanıdığın yoksa yahut bizzat oturmuyorsan vakit geçirilmeyecek türde yerlerdendi. Zdenka'yla Michael, Trebniye'ye sakin bir hayat yaşamak ve Ljubljaıa'da tutabileceklerinden daha büyük bir evde oturabilmek için taşınmışlardı. Trebniye'yi tercih etmelerinin bir başka nedeniyse kasabanın, Zdenka'nın ailesinin yaşadığı Hırvatistan yolu üzerinde olmasıydı. Ljubljana'daki dairenin kirasına nasıl para yetiştirebildiklerine şaşırmıştı Ketil. Ama Michael'in kaçakçılıktan da para kazandığı düşünülünce iki ev kirasına nasıl para buldukları anlaşılıyordu.

Otobüs bir köprüden geçerek kasabaya girdi ve kilisenin karşısındaki durakta durdu. Ketil otobüsten ilk inendi. Şansına yağmur dinmişti. Zdenka ve Michael'in evlerinin yerini hatırlıyordu. Kasabanın meydanı Goliyev'e doğru yürümeye başladı. Dev bir Sanje reklam tabelası dikkatini çekti. Bu market zinciri ülkenin her yerindeydi. Ljubljana'da, otelden polis merkezine kadar üç Sanje marketin önünden geçmişti. Birkaç yüz metre ilerledikten sonra Slavoka Ulitsa Caddesi'ne saptı. Ev bu caddedeydi. Saat daha on ikiye çeyrek vardı ama Ketil'e gün çoktan bitmiş gibi geliyordu. Caddede konutların başladığı yere kadar biraz yokuş çıkması gerekiyordu. Yolda ilerlerken Gostilna Pavlin adlı bir barın önünden geçti. Burada Michael'le oturup bira içtiklerini hatırladı. Sol tarafındaki tepede bir zamanlar Vanya'nın gittiği çocuk yuvası vardı. Yuvanın önündeki direğe yapışmış bayrak sırılsıklamdı.

Çocuk yuvasıyla okulun arasındaki alanda suni çimle kaph bir futbol sahası vardı. Okuldaki sınıflardan birinin beden eğitimi dersiydi herhalde; kuş sürüsü misali toplanmış bir grup çocuk, bir topun peşinden koşturuyordu.

Zdenka ve Michael'in evleri bakımlı ve yeni boyanmış gibi duruyor, mahallenin diğer evlerinin stiliyle uyum sağhyordu. Sükûnet ve köy huzuru hâkimdi etrafta.

Kapı ziline basarken elleri titriyordu. Son kez buraya geldiğinde yaşadıkları gözlerinin önünden film şeridi gibi akıp geçiyordu. Vanya altı

yaşındaydı, salonda koşup oynuyordu. Ketil, Zdenka ve Michael mutfaktaki masada oturmuş kahve ve sigara içiyorlardı.

Şimdiyse içeride keder ve hüzün vardı.

Kapı açıldı. Ketil, Zdenka'yı görünce gözlerine inanamadı. Kadıncağızın güzelim siyah saçları karmakarışık, yapış yapıştı. Üzerinde, sadece Doğu AvrupalIların ya da Ortadoğuluların satın alıp kullanmayı akıllarına getirebilecekleri türden, açık mavi bir bornoz vardı.

"Ketil," dedi Zdenka gülümsemeden. Ağzından sigarasını sağ eliyle çıkarıp sol kolunu uzatarak Ketil'e sarıldı. Uzun süre öyle kaldılar. Zdenka'nın elindeki sigara yere düştü ve Zdenka bu kez iki koluyla Ketil'e sımsıkı sarıldı.

"Zdenka, ne kadar üzgünüm bilemezsin," dedi Ketil. Zdenka, Ketil'i bıraktı ve biraz geri çekilip kara gözleriyle donuk ve bomboş baktı.

"Gel sana bir kahve yapayım," dedi Zdenka.

"Sağ ol."

Doğruca mutfağa geçtiler; Zdenka sıcak suyu termosa doldurdu. Savaş yıllarında ilk karşılaştıkları mülteci kampındaki gibi bitkin ve çökmüş görünüyordu.

Zdenka'nın hikâyesi çok sarsıcı ve trajikti. Ketil, başına gelenleri bilen bir avuç insandan biriydi. .Michael, Zdenka'yla evlendikten yıllar , sonra, sarhoş olduğu bir anda anlatmıştı. Ayrıntısına fazla girmemiş, Ketil'se merakına rağmen bir türlü Michael'e soramamıştı. Michael ve Zdenka, Michael'in mülteci kampına yardım malzemesi getirdiği sayısız seferlerinden birinde tanışmışlardı. Michael kampın, hapishane görevi gören kapalı kısmına da yardım malzemesi dağıtıyordu. Zdenka da burada kalıyordu. Cinayet suçlamasıyla yargılanıyordu. Sırpların Vukovar'da giriştiği etnik temizlikten kaçıp kampa getirilen Vukovarlı bir mülteciyi öldürmekle şuçlamyordu. Zdenka SUÇLUYDU. Adamı öldürmüştü. Vukovar'daki etnik temizlik esnasında Zdenka'ya tecavüz etmişti adam. Zdenka tecavüze uğradıktan sonra şehirden çıkarılan kadın ve çocuklarla birlikte mülteci kampına getirilmişti. Savaş rüzgârları terse dönüp Hırvatlar karşı saldırıya geçince, Zdenka'nın ırzına geçen Sırp tecavüzcü, Hırvat askerlerine esir düşmüştü. Ama Sırp, kendisini yakalayanları Hırvat olduğuna ikna etmeyi başarmıştı. Savaş başlamadan kıisa süre önce Hırvat kimliği edinmişti. Askerler açıklamasını kabul etmiş, adamı tutup Zdenka'nın kaldığı kampa getirmişlerdi. Savaş bitip ülkenin yeniden inşası başlayıncaya kadar kampta kalacaklardı.

Zdenka kampın mutfağında adamla bir gün yüz yüze gelince şok geçirmiş ama kısa sürede şoku atlatıp mutfağa çay yapmaya gelen adamı ekmek bıçağıyla öldürmüştü. Savaşlarda bu tür olaylarla sık karşılaşılırdı.-Tecavüze uğrayan pek çok kadın planlayarak ya da tesadüfen tacizcisini öldürüp intikam alırdı. Ama Zdenka hikâyesine kimseyi inandıramamıştı. Tecavüze uğradığını ispat edemiyordu. Adam resmen Hırvat sanıldığından, ortada hafifletici bir nedeıı de yoktu, öldürülen adam Sırp olsa polisler umursamayacak, soruşturma bile açmayacaklardı. Ama maktul kendilerinden biriydi. Zdenka'nın, iğne atılsa yere düşmeyecek kadar dolu Zagreb cezaevine düşmesi an mesele-siydi. Ama Birleşmiş Milletler yetkililerinin baskısına dayanamayan kamp yetkilileri, dava duruşmaları başlayıncaya kadar Zdenka'yı kampın kapalı bölümüne yerleştirmişti.

Michael, Zdenka'yla orada tanışmıştı. Tam Zdenka'nın hamileliğini fark ettiği günlerde.

Vanya, tecavüzden doğan kızdı.

Michael, Zdenka'nın hikâyesini baştan sona kadar dinlemiş ve doğru söylediğine inanmıştı. Saatlerce Zdenka konuşmuştu. Ağır geçen hamilelik dönemi ve doğum esnasında da Zdenka'nın yanından ayrılmamıştı. Zdenka'nın bir erkeğe güven duyması imkânsızdı ama ona deli gibi âşık olan Michael, her nasılsa Zdenka'yı sevgisine inandırmayı başarmış, Vanya doğunca kendi adına kaydettirmişti.

İki yıl süren soruşturmanın ardından polis nihayet Zdenka'nın doğru söylediğine kanaat getirmiş ve dava düşmüştü. Zdenka ve Michael iki yaşındaki Vanya'yla kamptan ayrılmış ve Ljubljana'daki apartman dairesine yerleşmişlerdi. Sonrasında Michael UNHCR'de şoförlük yapmayı bırakmış, Sanje firmasına girmişti. Hayata sıfırdan başlamış ve Vanya'ya hiçbir şey söylememeyi kararlaştırmışlardı. Ama Ketil biliyordu ailenin hikâyesini. Zdenka ilk duyduğunda, anlattığı için kocasına kızmış ama sonraları Ketil'in de sır saklayacağına inandığı için kabullenmişti "Vanya'ya her şeyi anlattım," dedi Zdenka.

Zdenka'nın fincanları masaya koyarken verdiği bu bilgi o kadar ani geldi ki, Ketil hazırlıksız yakalandı. Zdenka düşüncelerini okumuştu sanki.

"Ne? Anlattın mı?" diye sordu Ketil.

"Evet, şimdi de deliler gibi pişmanım. Bir an boş bulundum ve belki açışım hafifletir diye söyleyiverdim. Şimdi de bana o kadar kızgın ki, benden nefret ettiğini söylüyor."

“Nerede şimdi?” diye sordu Ketil ve yerinden kalkıp Zdenka’ya yeniden sarılmak için masanın karşı tarafına yürüdü.

“Dün akşam Diyaski Dom’a gitti. Kaldığı öğrenci yurduna... Odasına kapanıp dünyayla ilişkisini kesmiş, öyle diyor yurtta-kiler. Tamamen içine kapanmış, ne düşündüğünü, neler hissettiğini kimse bilmiyormuş. Anlıyorum tabu kızı. Michael onun babasıydı hep. Bense on dokuz yıllık bir yalanı itiraf ettim. Tabu... Benden nefret etmeyecek de ne yapacak?”

Zdenka birden masanın üzerine kapandı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Michael’i kaybedenin sadece kendisi olmadığını, Vanya’nın da babasım kaybettiğini daha yeni anlıyordu sanki.

“Anlamıyorum. Michael’in niçin ölmesi gerekiyordu?” dedi Zdenka.

Ketil yine anlayamadığı bir tereddüt içinde hissetti kendini, İvo Grado’nun anlattıklarının ne kadarını sorabileceğini kestirmeye çalışıyordu.

“En son ne zaman gördün Michael’i?”

“Pazar akşamı. Burada üçümüz akşam yemeği yedik. Vanya’yı yurda bırakacak, sonra da Ljubljana’daki dairede geceleyecekti. Sabah havaalanına gitmesi kolay olur diye... Sabah saat beşte işbaşı yapacağı zamanlarda sık sık orada kalırdı. Akşam pasaportunu burada unuttuğunu fark ettim. Kaç kez telefon açtım ama cevap vermedi. Sabah erkenden kalkıp pasaportunu götürmeye karar verdim. Apartmanın önüne geldiğimde asfaltta cansız yattığını gördüm.”

Zdenka tüm bedenine kramp girmiş gibi yine hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Ağlaması bir dakika bile sürmedi ya, o anda, o durumda Ketil’e sonsuza kadar ağlamış gibi geldi. Zdenka’ya sıkıca, şefkatle sarıldı ve bırakmadı.

Zdenka hem ağlıyor, hem konuşmaya çalışıyordu: “Onu orada görünce yanına gidip sarstım, yumrukladım ama ölmüştü... ölmüştü... ölmüştü...”

Zdenka, Ketil’in kollarından kurtulup ağlamaya devam etti.

“Onu kim öldürmek isteyebilir? Senin bir fikrin var mı?”

“Sadece polisin olayı soruşturduğunu biliyorum. Bana da Michael’in düşmanının olup olmadığını sordular. Hiçbir şey bilmiyorum ki... Sen ne biliyordun?”

“Tek bildiğim, buradan uzaklaşıp seni ziyaret edeceğiydi. Son seferine çıkmadan önce ve geldikten sonra üzerinde bir huzursuzluk vardı. Belki o kadar yılın ardından Danimarka’ya gidecek olmasından kaynaklanıyordur diye düşündüm.”

“Belki de bir şeylerden korkuyordu?”

“Bilmiyorum, olabilir. Bana birinden korktuğunu falan söylemedi hiç. Ben hiçbir şey bilmiyordum...”

Zdenka sustu.

Sanki kaçak sigara ve içkilerden bahsedecekken son anda vazgeçmişti. Belki de utanıyordu, öte yandan, polis merkezine gittiği için Ketil’in kaçakçılık olayım bildiğim düşünüyordu belki. Şimdilik bir önemi yoktu gerçi.

Ketil fazla ayrıntıya girmeden, sıradan bir soru sormayı tercih etti: “Michael işi hakkında ne düşünüyordu?”

Zdenka titreyen bir sesle, “Tüm Balkanlar’da Sanje için mal dağıtımı yapıyordu. Sırbistan’a, Bosna’ya, Hırvatistan’a, Karadağ’a seferler yapıyor, hatta Makedonya’ya bile gittiği oluyordu. Bir gitti mi, üç dört gün gelmiyordu. Dönünce de kamyonunu Ljubljana’da bırakıyor, hemen eve geliyordu,” dedi ve devam etti: “Ne yapacağım ben şimdi? Michael benden koparıldı. Belki Vanya da bir daha yüzümü görmek istemeyecek. Yapayalnız kaldım.”

Zdenka sigara paketine uzandı. Bir sigara çıkarıp yaktı. Dumanım üflerken, “Ketil bana bir iyilik yapar mısm?” dedi. “Tabii, ne istiyorsun?”

“Vanya’yla konuşur musun? Hemen bugün? Sırrımı neden anlattığımı, benim için önemli olmadığını anlamasını istiyorum.” “Elbette.”

Ketil, ilerleyen günlerde yas tutan bir kadm ve kıza yardım etmekle kalmayacağım, bu Ölüm olayının üzerindeki esrar perdesini kaldırmak için tüm enerjisini kullanacağım o anda anladı.

“Michael’i kimin öldürdüğünü de bulup ortaya çıkaracağım,” diye ekledi Ama Zdenka’nın bu sözü, yaşadığı kederin ortasında ne kadar ciddiye alacağım bilmiyordu. Zdenka cevap vermedi. Vereceği cevabm herhangi bir anlamı olmayacaktı. Michael geri gelmeyecekti. Ketil, Zdenka’ya birkaç soru daha sormak istiyordu ama daha uygun bir zaman beklemeye karar verip vazgeçti. Belki yarın ya da cenaze töreninden sonra... Zdenka’yı Şu halinde daha da yıpratmak istemiyordu.

Bir süre konuşmadılar.

Sonunda, “Annem babam, ağabeyim ve karısı yarım saat sonra gelecek; bana yardım edecekler,” dedi Zdenka. Artık Ketil’in ziyaretinin sona ermesi gerektiğini gösteren bir işaretti bu. Vanya’yla en kısa zamanda konuşmasını istediği açıktı. Devamlı birbirlerinin evlerine girip çıkan ve ayrılırken birbirlerini uğurlamaya gerek duymayan çok samimi iki komşu gibi mutfakta vedalaştılar. Böylesi, ikisine de çok daha doğal gelmişti.

“Perşembe görüşürüz. Ben gidip Vanya’yla konuşayım,” dedi Ketil.

“Teşekkür ederim, Ketil.”

“Bir şey değil, ne demek? Bir ihtiyacın olursa ya.da konuşmak istersen ara mutlaka.”

“Tamam,” dedi Zdenka ve Ketil’e sımsıkı sarıldı. Ketil dışan çıkınca bir sigara daha yaktı. Çocuk yuvası ve meyhanenin bulunduğu yöne, yokuş aşağı yürümeye başladı. Oradan da istasyon ve otobüs duraklarının olduğu yere geçecekti.

Otobüsün gelmesi fazla zaman almadı ve Ketil hemen otobüse bindi. Bu otobüsün şoförü daha yaşhydı ve Ketil’in ücreti tam vermesine sevindi. Ketil’in arkasından otobüse binen iki yolcu da ücreti tam verdi. Trebniye’ye gelirken de otobüste bulunan Adidas tişörtlü, kahverengi deri ceketli adamlardı bunlar. Uzun boylu, siyah saçlı kadın da oradan otobüse bindi. Ketil, kadının Novo Mesto’ya gideceğini sanmıştı oysa. O da şoföre tam ücret verdi. Bir de orta yaşh beş altı adam otobüse binerse tam deja vu olacaktı.

Ama onlar gelmedi. Neredeyse tamamen dolan otobüs hareket etti ve otoyola çıkmak için birkaç yüz metrelik mesafeyi kat etmeye başladı. Bu şoför diğerinin tersine otobüsü fazla hızlı sürmüyordu. Sadece otoyola çılanca otobüsün sürati biraz arttı, o kadar. Otobüsün değişmeyen hızı düzenli bir motor gürültüsü ortaya çıkarıyordu. Ketil sakinleşti, gevşedi, gözlerini kapattı.

Öğrenci yurdu Park Hotel’in tam karşısındaydı. Ketil buraları iyi bilirdi. Yaz aylarında bina, sırt çantalı turistlere *hosteslik görevi yapıyordu.* Ketil 1990’lı yılların başında, kalacak yer bulamadığı için burada birkaç gece kalmıştı. Otobüs durağından doğruca Kotnikova Ulitsa Caddesi’ne yürüyerek yurdun giriş kapısına ulaştı. Kapı kapalıydı ama kapıda zil ve buna bağlı bir diyafon vardı. Zile bastı; bir kadın sesi cevap verdi.

“Merhaba. Ben bu yurtta kalan Vanya Petan Jensen’in bir arkadaşıyım. Onunla görüşmek istiyorum,” dedi Ketil.

“Almanca biliyor musunuz?” diye sordu diyafondaki kadın sesi.

“Evet,” dedi Ketil ve bu kez aynı cümleyi Almanca söyledi.

“Oda numarasını biliyor musunuz?”

“Bilmiyorum. Ama kapıyı açıp beni içeri alırsanız durumu açıklayabilirim.”

“Sizi içeri alamam. Ya bana oda numarasını verirsiniz ya da cep telefonundan arayıp kapıya inmesini istersiniz.”

“Numarası yok bende.”

“O zaman bulun numarasını... Sizi içeri alamam,” dedi kadın. Şansa o anda kapı açıldı ve iki genç dışarı çıktı. Ketil fırsatı değerlendirip açık kapıdan içeri girdi. İçerisi dikkat çekecek derecede sakindi, öğrenciler derslerini ciddiye alıyor olmalıydılar ki, herkes derse gitmişti. Ketil etrafına bakınca kapısı açık duran bir odada kızıl saçlı bir kadın gördü. Diyafonda konuşan bu kadın olmalıydı. [1]

“Size içeri giremezsiniz demedim mi?” dedi kadın Ketil’i karşısında görünce.

Ketil becerebildiğince hızla ve Almanca, “Evet, çok özür dilerim. Açıklamama izin verin lütfen. Buraya çok önemli bir iş için geldim. Vanya babasını kaybetti,” dedi. “Ayrıca annesine küsmüş ve onunla konuşmak istemiyor. Annesinden çok önemli bir mesaj getirdim; acelem var çünkü Vanya’nın babası perşembe günü toprağa verilecek.” Kadın, şişe dibi kalınlığındaki gözlüğünün ardından şüpheyle bakıyordu.

“Evet, duymuştum, öğrencilerden biri babasını kaybetmiş... Ama kurallara uymak zorundayım.”

“Peki, odasına çıkıp benim burada olduğumu ve kendisiyle konuşmak istediğimi söyleseniz? Benim adım, Ketil Brandt. Danimarkalıyım.”

“Tamam. Bakın bu olur,” dedi kadın ve önündeki uzun bir listeyi inceledikten sonra ayağa kalktı.

“Ketil mi demiştiniz?”

“Evet.”

Kadın odanın önündeki koridorda yirmi metre kadar yürüyüp sola saptı. Ayak seslerinden merdiven çıktığı anlaşılıyordu.

Kadın gözden kaybolunca Ketil masanın üzerindeki listeye baktı. Sayfalan karıştırdı ve üçüncü sayfada Vanya Jensen’in adım gördü. 102 numaralı odada kalıyordu. Kadının ayak sesleri iyice uzaklaştı.

Aradan beş dakika kadar zaman geçti ve Ketil yeniden kadının ayak seslerini duydu. Kestirebildiği kadarıyla aşağı sadece bir kişi iniyordu.

Kadın, Ketil’in yanından geçerek odasına girdi ve çalışma masasının başına geçti.

“Maalesef,” dedi sonunda. “Defolsun gitsin, dedi.”

“Annesinden bir haber getirdiğimi söylediniz mi?”

“Söyledim. Galiba ona kızdı.”

Ketil hızla kararını verdi ve kadının biraz önce yürüdüğü istikamette, koridorda koşmaya başladı. Sola dönüp merdiveni çıktı. İlk katın giriş

kapısını açıp etrafına bakındı. Kapılarda yazılı numaralara baktı, 118... 116... 102 numaralı odanın kapısına varıncaya kadar yürürken çıkan ayak sesleri tavanda ve yan duvarlarda yankılanıyordu.

Kapının önüne gelince durdu, derin bir nefes aldı.

“Vanya? Benim, Ketil.”

“Fuck offl” dedi Vanya, kapıyı açmadan.

“Vanya, babana çok üzüldüm. Ne olur, birazcık konuşamaz mıyız?”

“Kimseyle konuşmak istemiyorum. Yalnız kalmak istiyorum. Sen de yürü git yoluna, haydi,” dedi Vanya.

Ketil başını çevirip sağ tarafına baktı. Kapıdaki nöbetçi kadın, yanında neredeyse iki metre boyunda, iri yarı bir adamla geliyordu. Ketil içeri koşunca hademelere haber vermişti anlaşılan.

“Vanya, lütfen,” dedi Ketil ve cebinden kalemini çıkardı. Trebniye’ye giderken aldığı otobüs biletinin üzerine telefon numarasını yazdı ve kapının altındaki boşluktan içeri ittirdi.

“Park Hotel’de kalıyorum. Oda numaram 211. Günün hangi saatinde olursa olsun beni arayabilirsin. Mutlaka ara. Çok önemli,” dedi Ketil. Hademe, Ketil’i yakasından kavradı. Yurdun kapısına kadar sürükleme niyetindeydi anlaşılan.

Ketil kollarını kaldırıp teslim olur gibi bir hareket yaptı ve kendi rızasıyla dışarı çıkacağını belirtti.

“Çok özür dilerim. Bu çok önemli,” dedi ve sırayla bir kadına, bir de hademeye baktı. Berikiler yanıt vermedi ve Ketil’in arkasından yürümeye başladılar. Dışarı çıkana kadar peşinden ayrılmayıp arkasından kapıyı kapattılar.

Ketil dışarı çıkar çıkmaz bir durum değerlendirmesi yaptı.

Vanya’nın merakını biraz uyandırmış olabilirdi. Belki bu yüzden Vanya arardı. Tersi de mümkündü: Ketil yurt odasının kapısını çalacak kadar ileri gitti diye tamamen içine de kapanabi-lirdi Vanya. Onun aramasını beklemeye karar verdi. Yirmi dört saat... Aramazsa, yine yurda gidip konuşmaya çalışacaktı.

Köşeyi dönüp otelin girişine geldi. Resepsiyondaki görevliden internete girebilmek için şifre alıp odasına çıktı. E-posta programını açtı ve gözlerine inanamadı. Gelen mesajlar kutusunda Michael’den bir mesaj vardı. Tıklayıp mesajı okumaya başladı: “Merhaba Ketil, görüşmeyeli ne kadar zaman geçti! Ben yarın sabah Kopenhag’dayım. Saat 09.50’de Kastrup Havaalanı’na iniyorum. Görüşüp son yıllarda, birbirimizi ihmal ettiğimiz

zamanlarda yaşadıklarımızı bir araya getirmeye ne dersin? Beni yarın cep numaramdan arayabilirsin. Birkaç yıl önce Zdenka sana benim numaramı vermişti ama garanti olsun diye yine yazıyorum: 00386 48 936 534. Selamlar, Michael.”

Ketil, otelin lokantasında yediği akşam yemeği ve içtiği fiçı biranın oda hesabına yazılmasını istedi. Bedeni bir an önce yatmasını istiyordu. Ama aldı Michael’den gelen mesajla meşguldü. Darda kaldığı bir zamanda Ketil’in yardım edebileceğini düşünerek mesaj göndermişti Michael. Nasıl bir yardıma ihtiyacı vardı peki? On dört gün önce bilet aldığına göre, ne zamandır kendini zorda hissediyordu acaba?

Resepsiyonda yeni gelen müşterilerin oluşturduğu bir kuyruk vardı. Dışarıda hava çoktan kararmıştı. Asansörlere yürüdü. Asansörün kapısı açıldı ve içeriden ikisi erkek, biri kadm, üç Amerikalı turist çıktı. Slovenya’daki kayak merkezlerinde yeterince kar olup olmadığını tartışıyorlardı. Asansöre girerken geri dönüp resepsiyona doğru bakınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Trebniye’ye giderken ve dönerken otobüste gördüğü uzun boylu siyah saçlı kadın koşarak asansöre doğru geliyordu. Kadm doğrudan Ketil’in gözlerinin içine mi bakıyordu? Otobüsteki gibi? Ketil, ikinci katın düğmesine bastı. Asansörün kapısı kapandı ve Ketil koşan ayak seslerinin asansörün tam önünde kesildiğini duydu.

Asansör yukarı çıkmak yerine aşağı inmeye başladı. Alt katlardan birinde binleri ondan önce asansörü çağırmış olmalıydılar. Aradan üç dört saniye geçtikten sonra asansör alt kata inip durdu. Kapı açıldı. Dışarıda dört işçi duruyordu. İşçilerden birinin elinde alet çantası vardı. Alet çantalı adam tam adımını asansöre atmıştı, asansörün kapısı kapanmaya başladı ve kapının çarpmasıyla sendeleyen adamın elindeki alet çantasından bir sürü vida ve cıvata yere döküldü. Cıvatalardan biri asansörün kapısının yerleşeceği yarığa düşünce kapı kapanmadı. Adam eğildi, küfürler savurarak yerdeki cıvataları ve somunları toplamaya başladı. Adam yerdeki cıvataları toparlarken asansörün kapısı da devamlı gelip gidip adamın sırtına çarpıyordu. Arkadaşlarından biri de devamlı asansör kapısının düğmesine basıp duruyordu. Ketil ilgiyle olan biteni izlerken yandaki asansörün kapısı açıldı. Uzun boylu, siyah saçlı kadın yine karşısındaydı.

Kadın dikkatle Ketil’e bakarak, “Hangi oda?” dedi. “Konuşmalıyız.”

“Ne?” dedi Ketil: “Niçin? Beni takip mi ediyorsunuz?”

Yerdeki cıvataları toplayan işçi işini bitirmişti. Bir diğeri çıkacakları katın düğmesine basınca kadının cevap vermesine fırsat kalmadan

asansörün kapısı kapandı ve yukan çıkmaya başladılar.

Asansör ikinci kata çıkıyordu. Kadın gün boyu peşinde mi dolaşmıştı? Neden şimdi konuşmayı seçmişti? önlemlerini almalı, dikkatli olmalıydı. Asansör ikinci kata kadar durmadan çıktı. Kadın yetişmiş olamazdı.

Ketil asansörden çıktı ve işçiler on ikinci kata devam ettiler.

Odasının bulunduğu sağ tarafa dönmek yerine merdivene doğru yürüdü ve üçüncü kata çıktı. Burada gizlenebileceğim düşünüyordu. Biraz ileride yangın merdivenlerinin bulunduğu köşede bir salon çiçeğinin arkasına gizlendi ama koridorda yürüyünce lambalar otomatik yanmıştı. Yine de onu orada kimsenin görmesi mümkün değildi. Merdivende gittikçe yaklaşan topuk seslerini duymaya başladı. Sesler alt katta kesildi. Kadın ya Ketil’in odasının hangi katta olduğunu biliyordu ya da asansörün ne kadar yukarı çıktığını görmek için ikinci kata çıkmıştı. Kadının merdiveni çıkmaya başladığını duydu. Üçüncü kata, Ketil’in olduğu kata geliyordu. Ketil’i saklandığı yerde görmesi zordu ama belli olmazdı. Kadının kim olduğuna bağlıydı; korktuğu kadar tehlikeli biri değildi belki, öyle olsa bodrumda konuşmaya çalışmazdı hem. Ama riske girmeye değer miydi?

Ketil hızla karar verip botlarım çıkardı. Kadın merdivenin sonuna yaklaşmıştı. Ketil saklandığı yerden başını uzattı, kadım izlemeye başladı. Kadın son merdiven basamağını çıkıp asansörün önünden geçti. Artık hızlı yürümüyordu. Ketil asansörün kaçıncı kata ulaştığını göremiyordu ama on ikinci kata ulaşmak üzere olduğunu tahmin ediyordu. Belki bu yüzden kadın şimdi durmuştu. Belki de ulaşacağı hedefin nerede olduğunu bildiğini sandığından acele etmiyordu.

Kadın, asansörün ekranını inceledikten sonra bir yukarı kata çıkmak üzere merdivene doğru yürümeye başladı. Ketil şimdi harekete geçmeliydi. Hızla ve sessizce arkasından yaklaşıp kadını sertçe ittirdi. Kadın sendeleyerek düşünce Ketil hızım alamayıp üzerine yuvarlandı. Sol eliyle kadının tokasım tutup sağ eliyle omzunda asılı çantasını çekip aldı. Dizini kadının sırtına dayayıp saçını çekince kadın acı içinde inledi.

“Kimsin sen? Neden benimle konuşmak istiyorsun?”

“Dur açıklayayım... Çantamı bırak!” dedi kadın.

Ketil bu arada kadının çantasım ters çevirip içinde ne varsa boşaltmıştı. Bir bloknot, ses kayıt cihazı, cüzdan, birkaç tükenmez kalem, iki paket sigara ve bir çakmak... Silah yoktu çantada.

“Tamam. Bir de mantonu çıkar bakayım,” dedi Ketil.

“Tamam, tamam. Sakin ol biraz,” diye cevap verdi kadın. Kadın yattığı yerde kollarını uzattı ve vücudunun üst kısmını yerden hafif kaldırdı. Ketil mantonun sağ kolunu tuttu, kadm kolunu içeri çekti. Aynı şekilde kadının sol koluyla da aynı hareketi yaptılar. Ketil kadının sırtından dizini kaldırmadan mantoyu tamamen çekip çıkardı ve yokladı. Mantonun ceplerinde sert bir cisim yoktu. Kadın silahsızdı. Tüm gücüyle mantoyu fırlattı Ketil.

“Senin iyiliğin için buradayım ben ve ikimizin konuşması çok önemli,” dedi kadın.

“Kimsin sen?”

“İnes Sivonik... Novi gazetesinde çalışıyorum. Gazeteciyim.”

“Beni takip mi ediyordun?”

“Evet.”

“Neden?”

“Daha doğrusu, seni takip eden bazı kişileri takip ediyordum... Odana gidemez miyiz? Bizi burada bulacaklarından korkuyorum.”

“Bulacaklarından mı korkuyorsun? Ne demek şimdi bu?”

“Odana girelim. Her şeyi açıklayacağım. Birileri seni takip ediyor. Otelin önünde bir araba içinde bekliyorlar. Belki arabadan çıkıp buraya gelmezler ama işimizi şansa bırakmayalım.”

“Kimliğin var mı?”

“Var. Cüzdanımı aç, bak.”

Ketil kadının cüzdanını çıkarıp içindekileri yere döktü. Cüzdanda, üzerinde *Novi*gazetesinin logosunun bulunduğu, İnes Sivonik adına bir sürü kartvizit vardı. Bir sürücü ehliyeti, birkaç Avro ve bir Slovenya banknotu...

“Tamam. Mantonu ben taşıyacağım. Çantam topla, iki metre önümde yürü. Bir alt kata ineceğiz,” dedi Ketil.

“Tamam, sorun değil,” dedi kadın.

Ketil kadının sırtından dizini kaldırdı, yavaşça ayağa kalktı ve iki metre ötedeki mantoyu almak için gerisin geri yürüdü. İnes yere saçılan eşyalarını toplayıp çantasına koyduktan sonra Ketil’e baktı ve gülümseyerek, “Korkmana, en azından benden korkmana gerek yok,” dedi.

“Sen önden inmeye başla. Ben botlarımı alacağım koridorun sonundan,” dedi Ketil ve gözlerini İnes’ten ayırmadan, yeniden geri geri yürümeye başladı.

Ketil, kimsenin onları o şekilde görmemiş olmasının ne büyük şans olduğunu düşünüyordu. Görülseler ortalık çok karışır, görenler mutlaka

zavallı kadının yardımına koşardı.

“Benim odam bu katta, bu tarafta,” dedi Ketil ve odasının bulunduğu tarafı işaret etti. İnes hâlâ önde yürüyordu ve Ketil’in talimatına uyarak sağa döndü.

“Şurada yangın merdiveni mi var?” diye sordu İnes.

“Evet, neden?”

“Otelden ayrılırken yangın merdiveninden inmem gerekecek.”

211 numaralı odaya yaklaştıklarında işetil öne geçti ve kartını okutarak kapıyı açtı, önce kendi girip lambayı yaktı. Ardından İnes girdi ve kapıyı kapattı.

“Pencereye gidip biraz dışarı bakar mısın?” dedi İnes. “Anlamadım. Neden?”

“Doğal olsun diye. Yani senin odana girdiğini ve yalnız olduğunu, hiçbir şeyden şüphelenmediğini düşünsünler.” “Şüphelenmek mi? Neden şüphelenecekmişim?”

“Takip edildiğinden. Açıklayacağım. Bir sigara yak. Her şey normalmiş gibi davran.”

Ketil, İnes’in kara gözlerine baktı. Kadının bakışlarım kaçırma-yışı dürüst olduğunu düşündürüyordu. İç cebinden sigara paketini ve çakmağım çıkardı. Pencere kenarına kadar gidip perdeleri açtı. İnes bu arada yatağa oturmuş, sırtım duvara dayamıştı.

“Odada başkasının bulunduğunu düşünmesinler diye buraya oturuyorum,” dedi İnes. “Telefonunu çıkar, konuşuyormuş gibi yap.” Ketil telefonu kulağına götürüp biriyle konuşuyormuş gibi, İnes’e sordu: “Neden beni takip ediyorsun?”

“Tamamen rastlantı. Ta baştan anlatayım istersen,” dedi İnes ve bir sigara çıkarıp dudaklarına yerleştirdi. Sigarasını yaktı ve devam etti: “Dediğim gibi, Novi’de çalışıyorum. Adli muhabirim. Bu sabah polis merkezine gidip aldığım bir istihbaratla ilgili polisle konuşmak istedim. Polisteki adamlarımdan biri İvo Grado’nun, ölen şahsın arkadaşı, Danimarkalı bir gazetecinin ifadesini aldığım söyledi. Şensin o değil mi?”

Ketil sigarasından derin bir duman çekti ve İnes’in cümle kurarken seçtiği sözcükleri düşünmeye başladı. Gazeteci olduğunu bilen biriyle ikinci defa karşılaşmıştı.

“Evet,” dedi Ketil sigara dumanını hem ağzından, hem burun deliklerinden üfleyerek.

“Adın ne senin?” diye sordu İnes.

“Sen biliyorsun ya,” dedi Ketil.

“Hayır, bilmiyorum. Telefondaymış gibi konuşmaya devam et.” “İvo Grado’yla benim hakkımda mı konuşacaktın?”

“Hem evet, hem hayır. Daha sonra anlatırım. Fazla zamanımız yok. Buradan ne kadar çabuk ayrılırsam o kadar iyi. Yarın gizlice buluşup konuşmamız lazım. Şimdi beni iyi dinle: Polis merkezinin karşısındaki kaldırımda yürüyordum. Yanından geçtiğim iki adamın konuşmalarım duydum. Biri, ‘Hah işte bu adam. Danimarkalı,’ dedi. Diğeri, ‘Anladım,’ dedi. Sen o anda polis merkezinin kapısından çıkıyordun. Slovence konuşuyorlardı. Seni takip etmeye başladılar. Kahverengi ceketli iki adamdı. Trebniye’ye giderken de otobüsteydiler.”

“Adidas tişörtlü iki adam mı?” diye sordu Ketil ve otobüs yolculuğunda edindiği izlenimleri hatırlamaya çalıştı.

“Evet. Ben de onları izlemeye başladım. İlginç geldi bana.” “Kim onlar? Beni neden izliyorlar?” diye sordu Ketil. “Bilmiyorum. Ama caddenin karşı tarafındaki arabanın içinde oturanlar onlar. Şimdi bakma. Baksan da göremezsin. Slovenya toplumunun üst katmanlarından binleri tarafından gönderildiklerini düşünüyorum. Bu teorimi sana yarın açıklanm. Adamlar benim kim olduğumu bilmiyorlar galiba. En azından şimdilik; ama öğrenmeleri an meselesi. O yüzden biraz sonra buradan çıkmam gerekiyor. Onlar benim kim olduğumu öğrenmeden önce mümkün olduğunca fazla zaman kazanmamız lazım. O yüzden yarın akşam benimle buluşmanı istiyorum. Fazla göze batacak bir şey yapma gün içinde. Hatta Michael Jensen ve ölümüyle ilgili hiçbir şey yapma.”

“Michael Jensen’in ölümüyle bunun ne ilgisi var?”

“Önemli bir şeylerin kokusunu alıyorum. Yarın anlatırım. Orto Bar diye bir bar var, oraya gel. Bu otele çok yakın, Metelkova Caddesi’nde. Kolayca bulursun. Ben, iki kız arkadaşımla oturuyor olacağım. Telefonunu da resepsiyona bırak. Belki senin izini bulamazlar. Barda diğer müşterilerin ve benim iki arkadaşımın gürültüsü içinde kimseye fark ettirmeden konuşuruz. Bizi tesadüfen görmüşsün, yanımıza oturmak için izin istermişsin gibi yaparak gel, otur.”

“Şimdi anlatsan olmaz mı? Benim de neler olup bittiğini bilmeye hakkım var. Arkadaşım ölmüş, polis benden yardım istiyor ve bir otobüs dolusu insan beni takip ediyor! Ne oluyor?” dedi Ketil.

“Polis senden ne istedi?”

“Bildiklerini anlatırsan ben de anlatırım,” dedi Ketil ve bir süre sustular. İnes tam bir şeyler söyleyecekken Ketil konuşmaya başladı: “Sen randevu almadan doğru polis merkezine mi gittin?”

“Evet,” diye cevap verdi İnes.

“Oraya o kadar kolay girilebiliyor mu? Oldukla sıkı korunan, kapalı bir yere benziyor.”

“Polisle aram iyidir. Beni tanırlar. Grado’yla profesyonellik ve karşılıklı güvene dayanan bir ilişkimiz var. Bu tür değerler sayesinde habercilik yapabiliyorum ben. Grado’yla o seninle konuştuktan sonra gidip konuşacaktım asbnda. Michael Jensen olayıyla ilgili. Kulağıma bir istihbarat gelmişti...”

“Ne istihbaratı?”

“Karışık bir iş. En iyisi ben şimdi kalkayım. Yarın akşam gelip beni bulacağına söz ver. Bu olayı çözebilmem için sana ihtiyacım var. Ben de senin işine yararım hem. Ortaya böyle bir fırsat çıktı. Yararlanalım bu fırsattan.”

“Senin bu işten çıkarın ne?”

“Michael Jensen’in ölümüyle ilgili ayrıntıları ortaya çıkarmak... O zaman başka şeyler de ortaya çıkacak. Şimdi gitmem gerekiyor.”

“Neler ortaya çıkacakmış?” diye sordu Ketil.

“Yarın her şeyi anlatacağım. Unutma, alışılmışın dışında bir hareket yapma yarın. Ya otelde kal ya da alışverişe falan çık. Ama polislik oynamaya kalkışma. Grado senden hangi konuda yardım istemişti?”

“Ben de sana bunun cevabını yarın veririm. Olmaz mı?”

“Tamam. Anlaştık o zaman. Geleceksin yarm, değil mi?”

Ketil, “Geleceğim. Bir aksilik çıkmazsa tabii,” dedi ve Vanya’yı düşündü bir an.

“Hayır. Geleceğine söz ver!”

“Tamam, söz. Bana cep numaranı verir misin?”

“Vereyim ama beni ararsan farkımıza varırlar.”

“Seni mi dinliyorlar, beni mi?” dedi Ketil azarlamasına,

“Kim bilir? Bilmiyorum bizi dinleyip dinleyemeyeceklerini; ama adımlarımızı dikkatli atmalıyız. O adamlar tahmin ettiğim kimselerse, kesin dinliyorlardır. Yarın otelden ayrılırken telefonunu kapatmadan resepsiyondaki kasaya teslim et,” dedi İnes ve numarasını bir kâğıda yazdı.

“Kim sence bu tipler?” diye sordu Ketil.

“Bilmiyorum. Belki istihbarat teşkilatı SÖVA’nın adamlarıdır. Ya da diğer daha az resmi bir örgüt... Bütün tahminlerimi sana anlatırım yarın. Şimdi telefon konuşmasını bitiriyormuş gibi yapar mısın? Perdeleri kapat, karartma perdesini de çek. Yatacakmışsın gibi...”

Ketil de telefonu kapatıyormuş, konuşmasını bitiriyormuş gibi bir hareket yaptı ve İnes’in söylediği şekilde perdeleri kapattı. İnes yerinden kalktı.

“Adın ne senin?”

“Ketil.”

“Yarın görüşürüz Ketil. Söz verdin bana unutma.”

“Tamam geleceğim. Benim hayatım da tehlikede mi?”

“Hayır, değil. En azından şimdi değil. Ama yarın şüphe uyandıracak tuhaf bir şey yapma. Yarın akşam bir plan yaparız. Tamam mı?”

“Tamam.”

30 Ocak Çarşamba

PARK HOTEL, LJUBLJANA

Televizyonun stand-by lambası ona nerede olduğunu hatırlatmaya yetti. Zayıf, küçük, kırmızı bir ışıktı ama odanın karanlığında neredeyse gözlerini alacak parlaklıktaydı. Demek ki rüyada değildi.

Slovenya'da bir otel odasındaydı. Poliste, Zdenka'nın evinde, öğrenci yurdunda ve otelde yaşadıkları tamamen gerçekti. Çok uzun süren bir salı gününün ardından kalanlardı bunlar.

Dün yaşadıkları, Slovenyalı kadın gazeteci odasından ayrıldıktan sonra Ketil'i neredeyse yatağa yıkmıştı. Ama olayların hepsini rüyasında görmüştü. Saat altıda uyanmış, o saatten beri yatakta dönüp durmuş, bir türlü yeniden uykuya dalamamıştı.

Şimdi, iki saat sonra, duştan çıkmış kurulanıyor ve akimda düşünceler birbirine karışıyordu. Neler oluyordu? Onların gözünde Ketil neydi? Her kimse artık, aniden kendisini tam ortasında buluverdiği bu sahnede ona biçilen rol neydi?

Akşam İnes Sivonik'ten tüm bu soruların cevaplarını alabilecekti. Ya da kim bilir, büyük resmin bir parçasını...

En azından bazı sorulara cevap almak istiyorsa İnes'le buluşmaya gitmekten başka bir şansı yoktu. Ama önce İnes hakkında bir araştırma yapmalı, riskin ne olduğunu ortaya çıkarmalıydı. Buluşacakları Orto Bar güvenli bir yer miydi? Yoksa kendisine bir tuzak mı kurulmuştu?

Bugün yapması gereken ilk iş, dün anlaştıkları gibi Grado'yu aramaktı. Havluyu yatağın üzerine fırlattı. Grado'nun telefon numarasınm yazılı olduğu kâğıt parçasını buldu ve oda telefonundan aradı. Telefon bir kez çaldıktan sonra açıldı.

"*Prosim ?"*[2]

"İvo Grado'yla mı görüşüyorum?" diye sordu Ketil.

"Evet, günaydın, Brandt. Çok sevindim aramanıza."

"Teşekkür ederim. Ama maalesef henüz işinize yarayacak bir bilgiye ulaşamadım," dedi Ketil. Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu ve Ketil devam etti: "Zdenka anlattıklarınızdan başka bir şey bilmiyor. Bildiği kadarıyla Michael'in herhangi bir düşmanı yokmuş. Ama şu ana kadar onun yaptığı ek işten de haberi yokmuş tabii."

"Anlıyorum," dedi Komiser Grado ve bir şeyler söylemeye hazırlanıyormuşçasına nefesini içine çekip tuttu ama bir şey söylemedi.

"Ama..." diyerek araya girdi Ketil.

“Tabii şu an o kadar şaşkın ve şokta ki işimize yarayabilecek detayları düşünecek durumda değil.”

“Evet, Zdenka çok üzgün,” dedi Ketil.

“işimize yarayacak bir şeyler elde edebilmek için cenaze töreninin yapılmasını beklemekten başka çaremiz yok anlaşılan. Bir daha ne zaman görüşeceksiniz?”

“Yarın. Cenaze töreninde.”

“Tamam, anlıyorum. Umarım cenaze toprağa verildikten sonra konuşursunuz. Daha önce söylediğim gibi, hızlı davranmamız gerekiyor.”

Ketil az daha Grado’nun sesindeki güven verici ve samimi havaya güvenip kendisini izleyenlerden bahsedecekti. Komiser gerçekten bu olayın arkasındaki kişileri yakalayıp adalete teslim etmek isteyen samimi birine benziyordu. Ketil, Ines’in bu işin arkasında önemli insanlar olabileceğini söylediğini hatırlayarak takip edildiğini söylemekten vazgeçti. Bildiği şeyleri mümkün olduğunca kendine saklamak en iyisiydi.

“Tabii, Zdenka’yla konuşacağım. Bir şeyler elde edersem size mutlaka haber vereceğim. Siz dünden bu yana bir şeyler bulabildiniz mi peki?”

“Hayır. Michael’in Sanje kamyonuyla yaptığı son seferin detaylarım ortaya çıkarmaya çalışıyoruz. Bize çok yardımcı oluyorlar.”

“Kimler?”

“Sanje yetkilileri. Sanje’nin genel müdürü gayet yardımsever biri. Görüştüğümüzde anlatırım. Şu an tek yapmamız gereken, mümkün mertebe bilgi toplamak. Son seferindeki detaylardan belki bir şey elde edemeyiz ama Zdenka’nın söyleyebilecekleri işimize yarayabilir.”

“Tamam, elde ettiğim her bilgiyi paylaşırım sizinle,” dedi Ketil.

“Teşekkürler, Brandt. Kızla da konuşabilir misiniz? Vanya size, bizden daha çok güvenecektir.”

“Tamam, denerim,” dedi Ketil.

Ketil bir kez daha bildiğim kendine saklamayı tercih etmişti. Grado’nun, Vanya’yla konuşmaya çalıştığım bilmesi gerekmiyordu. Kızla annesi arasındaki aile krizini bilmesineyse hiç gerek yoktu, özel bir konuydu o.

“Güzel, Brandt. Teşekkürler,” dedi Grado.

“Ben de teşekkür ederim. Görüşürüz.”

“Görüşürüz. İyi günler.”

Ketil telefon ahizesini yerine yerleştirdi. Saat sekizi beş geçiyordu. Havanın aydınlandığını o zaman fark etti. Perdeleri açtı ve dünkü kıyafetini

giymeye başladı. Dışarıdan arabaların ve insanların sesleri geliyordu. Pencereyi biraz açtı. Ljubljana halkının sabah telaşını dinledi. İçinde iki kişinin saatlerdir oturup Ketil Brandt'ın üçüncü sınıf otelinden ayrılmasını beklediği arabanın yanından Ljubljanalılar, her şeyden habersiz geçiyorlardı.

Perdeleri iyice yana çekip otelin önündeki meydana bakmaya başladı. Otelin girişinin önündeki kaldırımda otel müşterilerine ayrılmış birkaç park yeri vardı. Takipçileri orada olamazlardı. Otele bu kadar yakın izleme yapacaklarını düşünemiyordu Ketil. Meydandaysa yayalar vardı; çoğu yurttan çıkmış öğrencilere benziyordu. Karşıdaki öğrenci yurdunun 102 numaralı odasında Vanya oturmuş, birden kucağmda buluverdiği kimlik kriziyle boğuşuyordu. Ketil, Vanya'nın arayacağını umuyordu. Aramazsa bir şeyler uydurması gerekecekti. Bir sigara yaktı, neler yapacağım düşünmeye başladı. İzleyenler caddenin karşı tarafında olmalıydılar. Zira caddenin, otelin de bulunduğu tarafında bir otobüs durağı vardı ve orada park etmeleri imkânsızdı. Bir arabanın içinde oturarak onu izliyorlarsa, caddenin karşı tarafında olmalıydılar. Sigarasını, yarısına geldiğinde kül tablasına bastırarak söndürdü. Anahtar kartı ve pasaportunu pantolonunun arka ceplerine, cüzdanını ve cep telefonunu ön ceplerine sokuşturdu. İç cebine sigara paketini koyduğu ceketini koluna attı. Kahvaltı ve sabah kahvesi keyfi yarıda kalırsa hemen harekete hazır olmak istiyordu.

Resepsiyona indi ve görevliden aldığı yeni bir şifreyle otelin bilgisayarından *Google* arama motorunu açtı ve arama çubuğuna "İnes" ve "Sivonik" sözcüklerini yazdı. Slovence olduğu anlaşılan bir sürü arama sonucu karşısına çıktı. Yaklaşık iki binin üzerinde sonuç... İlk on satırda görülmediğine göre İnes'in *Facebook* sayfası yoktu.

İlk aramanın ardından "İnes Sivonik" sözcüklerini tırnak içine alarak yeni bir arama daha yaptı. Bu kez karşısına 492 sonuç çıktı. İlk arama sonucuna tıkladı ve İnes Sivonik tarafından yazıldığı anlaşılan bir gazete makalesine benzer bir yazı çıktı karşısına. Sayfanın tepesindeki mavi ve beyaz renkli logo Novi gazetesinin internet sayfasında olduğunu gösteriyordu. Arama listesinde geri dönüp sırayla ilk beş yazıyı tıkladı. Hepsinde durum aynıydı; haber yazılarının imza kısmında İnes Sivonik'in adı yazıyordu've hepsi son bir ay içinde yayınlanmıştı. En azından *Novi* gazetesinde haber yazıları yayınlanan İnes Sivonik adlı biri vardı. Belki yazar hakkında bilgi bulunabilir düşüncesiyle İnes'in adının üzerine tıkladı ama herhangi bir sonuç çıkmadı. Dün karşılaştığı siyah saçlı kadının

İnes Sivonik olduğunu kanıtlayacak bir resim bulabilmek için sayfanın adresini sondan başa doğru, sadece Novi'nin temel adresi kalıncaya kadar sildi. Gazetenin ana sayfası açıldı. Sayfa tamamen Slovence'ydi. Sol taraftaki menü çubuğunda yazanları anlamaya çakşırken "Moj Novi" yazan menü noktasını açmaya karar verdi. Bu menüde gazete hakkında künye bilgilerinin olduğunu umuyordu. Ama bu sayfada da sadece birkaç isim ve telefon numarası karşısına çıktı. Sayfada iki adamın resmi vardı. Bunlardan biri genel müdür, diğeri de genel yayın müdürü olmalıydı. Çalışanları Slovenya'da, Danimarka gazeteleri gibi telefon numaraları ve resimleriyle pohpohlamıyorlardı anlaşılan. Sayfada resmi bulunan iki adam da yaşlı ve koyu renk takım elbiseli, kravatlıydılar.

Ketil adres defterini çıkarıp iki adamın isimlerini not etti. Belki ileride lazım olurdu. O an daha fazla bilgi elde edemeyeceğini düşündü. Dün gördüğü sürücü ehliyetinin sahte olmadığını düşünmeyi tercih etti.

Google arama motoruna geri döndü ve bu kez arama çubuğuna "Sanje" yazdı. Sayfa açıldı ama maalesef bu sayfa da sadece Slovence'ydi. Sayfada biraz dolaştıktan sonra bazı isimlere rastladı. Bunlar da şirket yönetimindeki kişiler olmalıydılar. Direkt telefon numaraları yoktu ama Ketil genel müdürle birlikte yönetim kademesinde olduğunu düşündüğü sekiz kişinin hepsinin adını not defterine yazdı.

Anladığı kadarıyla Sanje şirketinin yönetim merkezi, Siska semtindeki Sanje Center'la aynı binadaydı. Trenden gördüğü o dev bina Sanje'nin merkeziydi herhalde. Son olarak arama motorunda "Şova" sözcüğünü yazdı. Slovenya İstihbarat Teşkilatı'nın internet sitesi, tahmin ettiği gibi, Slovence çıktı. Ama sayfada İngilizce alt bölümler vardı ve bunlar büyük harflerle yazılmıştı. Ketil bilgisayardan ayrıldı, kahve almaya gitti.

Yirmi dakika sonra ikinci kata çıktığında köşeyi dönüp kendi odasının bulunduğu koridora girince 211 numaralı odanın kapısının önünde sırtı duvara dayalı, dizlerini çenesinin altına kadar çekmiş oturan Vanya'yı gördü. Vanya, Ketil'i görür görmez ayağa kalktı ama Ketil'e doğru yürümedi, onun gelmesini bekledi. Ketil yanına vardığında, "Canım Vanya..." dedi ve hafifçe sarıldı. "O kadar üzüldüm ki..."

Vanya cevap vermedi. Ketil'in sarılmasına hafifçe o da karşılık verdi. Tuhaf bir durumdaydılar. O ana kadar birbirlerine sarılmalarını gerektirecek bir neden olmamıştı hiç. Son görüştüklerinde Vanya küçük bir çocuktu.

Şimdiyse karşısında simsiyah giyimli, tarz ve üslup sahibi, genç ve güzel bir kadın duruyordu. Siyah dalgalı saçları omuzlarına dökülüyordu.

Gözleri annesininkiler gibi simsiyahtı. Michael'i hatırlatan hiçbir yanı yoktu. Son yetmiş iki saat içinde kendisi de fark etmişti muhtemelen. Büyük bir sarsıntı geçiriyor olmalıydı ya, şimdi Ketil'in karşısında sakindi.

"Gel içeri," dedi Ketil ve kartı çıkarıp kapıyı açtı. Vanya, Ketil'in arkasından odaya girdi, kapıyı kapattı.

"Babam, gerçek babam değilmiş," dedi.

Ketil bir an ne yapacağını bilemedi. Yatağı işaret ederek, "Otursana," dedi ve yazı masasının yanında duran sandalyeyi çekip Vanya'nın tam karşısına oturdu.

Vanya yatağa oturdu, Ketil'e yan dönerek çıplak duvara bakmaya başladı.

"Biliyorum," dedi Ketil. "Annen dün söyledi bana." Yalan söylüyordu.

"Bir ırz düşmanıyla bir katilin kızıyım ben," dedi Vanya duygusuz, kuru bir sesle.

"Annenin o zaman, o şartlar altında öyle davranmasında anlaşılmayacak bir şey yok. Adamı görünce dayanamamış. Sana hamile olduğunu da bilmiyormuş. Michael ona ve sana yardımcı olmuş, bakmış. Michael sen daha doğmadan önce senin babandı, Vanya."

"Neden bana anlatmamış bunları?"

"Her şeyi unutup geride bırakmak, seni korumak istemiştir."

"Beni korumak mı?"

"Evet, elbette. Neden Slovenya'ya taşındılar sanıyorsun? Hayata yeniden başlayacak, dedikoduların seni bulmasını engelleyeceklerdi."

"Neden şimdi söyledi peki?"

"Söylediğine çok pişman annen. Belki babanın ölümünden duyduğun acıyı azaltır, hafifletir diye düşünmüş. Çok, çok üzgün... Anneni reddetme, Vanya. O, senin annen."

Vanya hâlâ duvara bakıyordu.

"Bir daha ona nasıl güvenebilirim?"

"Annen her şeyi seni korumak için yaptı. Hem gerçeği sakladığında, hem söylediğinde... Annen seni seviyor ve sen onun her şeyisin. Anlamıyor musun?"

"Aldatılmış hissediyorum kendimi. On dokuz yıl bana yalan söylemişler."

"Michael senin babandı ve seni her şeyden çok seviyordu. Yaptığı her şeyi, sen ve annen için yapıyordu."

“Ve şimdi öldü,” dedi Vanya ve yutkundu. Elleriyle yüzünü kapattı. “Birbirimizi çok severdik, geçen pazar beni yurda bıraktığında ne çok gülmüştük...”

“Baban mutlu muydu?”

“Öyle sanıyordum. Bayağı gırgır geçtik... Hâlâ Slovence konuşurken araya Hırvatça kelimeler sokuyor diye takılmıştım.” Vanya sessizce hıçkırmaya başladı. Ketil’in de gözleri nemlendi. Çok uzunmuş gibi gelen birkaç saniye geçtikten sonra Vanya, “Bir sigaran var mı?” diye sordu.

Ketil iç cebinden açılmamış bir paket Slovenya sigarası BOSS çıkardı. Paketi açıp dibine vurarak sigaralardan birinin yukarı çıkmasını sağladı. Vanya başparmağı ve işaret parmağıyla sigarayı filtresinden tutup çıkardı, dudaklarının arasına yerleştirdi. Ketil, Vanya’nın sigarasını yaktı.

“Polisin katilleri yakalaması için her şeyi yapacağım, annene de söyledim dün. Belki şu an bunun bir faydası olmaz ama ileride acınızı azaltması için önemli.”

Vanya odaya girdiğinden beri ilk kez Ketil’e baktı; ifadesiz bakışlarla bir süre Ketil’i süzdü. Ketil de bir sigara yaktı ve sordu: “Baban seni bıraktığında saat kaçtı?”

“Dokuz buçuk.”

“Seni bıraktıktan sonrası için planları var mıydı?”

“Bildiğim kadarıyla daireye gidecekti.”

“Ve keyfi yerindeydi, öyle mi?”

“Evet fazlasıyla. Üzerinden ağır bir yük kalkmış gibiydi,” dedi Vanya.

“Neden o kadar keyifliydi sence?”

“Bilmem. Sabah erkenden kalkıp havaalanına gidip yola çıkacaktı. Polise anlattım ben bunların hepsini.”

“Biliyorum,” dedi Ketil ve sorgulama yapıyormuş gibi görünmemek için sorularına ara verdi. O anda Vanya’dan fazla bir bilgi alamayacaktı. Konuyu değiştirdi ve sordu: “Senin için yapabileceğim bir şey var mı Vanya? Bir ihtiyacın var mı?” -

Vanya başını iki yana salladı ve duvara bakmaya devam etti. Yine uzun süren bir sessizlik oldu.

“Annemi arayıp eve döneceğimi söyler misin?” dedi Vanya aniden.

“Tabii. Hiç merak etme. Söylerim. Seni trene ya da otobüse kadar geçireyim mi?”

Vanya hayır anlamında başını salladı ve “Hiç gerek yok,” dedi.

Ketil, Vanya'nın kararına içten içe çok sevinmişti ama belli etmemeye çalıştı. Zdenka'ya verdiği ilk sözü tutmuştu. Vanya cenaze törenine gelecek, babasıyla gerektiği gibi vedalaşacaktı.

"Yarın görüşürüz," dedi Ketil.

Vanya yerinden kalktı ve Ketil'e sarıldı. Kapıya doğru yürüdü. Ketil'e dönmeden, "Görüşürüz," dedi.

Vanya odadan çıkar çıkmaz Ketil telefona sarıldı ve Zdenka'yı aradı. Telefon hemen açıldı.

"Alo?"

"Merhaba, Zdenka; ben, Ketil."

"Merhaba."

Arkadan konuşmalar ve gürültüler duyuluyordu. Zdenka'nın anne-babası gelmişti herhalde.

"Vanya'yla. konuştum. Şimdi eve geliyor. Sana geliyor," dedi Ketil.

"Aman tanrım! Çok teşekkür ederim Ketil," dedi Zdenka.

"Bir şey değil."

Helle Madsen arabanın camını indirdi, dört basamaklı şifreyi tuşladı ve avlu kapısı yavaşça açılmaya başladı. Arabayı birinci vitese takıp garaja sürdü. Vitesi boşa alıp frene hafifçe bastı. Garaja iniş rampası dikti ve fazla süratli gitmemek gerekiyordu. Ayrıca dik rampadan inerken, Yosip'in gıcır gıcır, yeni siyah BMW'sine vurmadan arabasını kendi park yerine sokabilmek için direksiyonu sola kırması da gerekiyordu. Yosip'in sabah söz verdiği üzere BMW park yerinde duruyordu.

Dün antrenmanı iptal etmesinden sonra bugün zor da olsa kendini toparlayıp antrenmana katılmış, morali biraz düzelmişti. Michael'le tanışmasının anlamını daha iyi kavramıştı. Her ne kadar tanışmaları hoş olsa da Michael artık Helle'nin hayatında bir parantezdi ve öyle kalacaktı. Yosip'in destekleriyle bunu kavramıştı. Yosip ona acı ve kederin en iyi tedavisinin bir an önce takım arkadaşlarıyla birlikte antrenmanlara başlaması olduğunu söylemişti.

Yosip iyi bir adam, iyi bir eşti. Tanıştıklarında, ilişkileri başladığında anlamıştı ve yanılmadığım düşünüyordu. Yosip işi çok yoğun bir işadamıydı, ancak Helle dün sabah arayıp antrenmana gitmekten vazgeçtiğini söyleyince işi gücü bırakıp eve, yanına gelmişti. İhtiyaç duyduğunda Yosip hep yanındaydı.

Yanındaki koltukta duran spor çantasını aldı, arabadan çıktı ve kapıyı kapattı. Arabanın kapılarım kilitlemedi. Avlu kapısı kapanmıştı. Arabayı

kimsenin çalmasına olanak yoktu. Merdiveni çıkıp eve girince Yosip onu kapıda karşıladı, dudaklarım uzatarak Helle'nin dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Nasıl geçti günün?"

"Beklediğimden de iyi geçti. Titek her zamanki gibi pestilimizi çıkardı."

"Evet. Titek yan gelip yatan bir çalıştırıcı değildir. Bu da bizim şansımız. Bir kadeh şarap ister misin?"

"Harika olur. Bir de yanında bir bardak su verir misin?" dedi Helle.

Yosip bugün nedense iyi bir hizmetçi gibi Helle'nin etrafında dört dönüyordu. Daha önce bu kadar değildi. Üstelik üzerinde işadamı takımıyla. Belki ikindi vakti evde olmak onun da hoşuna gidivermişti. Normalde on iki saatlik bir iş gününün ardından eve gelmesi saat sekizi bulurdu. Ama aynı zamanda sıradan insanlar gibi bir hayat yaşamanın da tadını çıkarmak istiyordu.

Mutfaktaki masaya oturdular.

"Bunitos sipariş ettim. Biraz sonra getirirler," dedi Yosip.

Bosnalı hizmetçileri Boyana bugün erken gitmişti. Ev işleri kendi üzerlerine kalmıştı. Helle eşinin mutfakta broşürleri bulup her perşembe kendisinin yaptığı şekilde dışarıdan yemek siparişi verebilmesine şaşırmıştı.

"Ne kadar şaşırdım bilemezsin. Demek, Yosip österreicher kendi başına telefon açıp Meksika yemeği sipariş etmiş dışarıdan!" dedi Helle.

"Ne kadar etkileyici değil mi? Tabii. Ne var hem? Telefon numaralarını hışlayabilecek bir adamım," dedi ve gülerek Helle'ye baktı. Slovenya iş dünyasının ve toplumun önde gelen ağır toplarından Yosip österreicher, ayakları yere basan, kim olduğunu bilen biriydi.

"Cenaze töreni kaçta yarın?" diye sordu Yosip.

"Saat on birde. Trebniye'de."

"Tamam. Saat onda çıkarız buradan."

"Daha önce de söyledim. Senin gelmene gerek yok. Dernektekilerle giderim. Ya da kendim gidebilirim Mutlaka geleceksen, cumartesi büyükelçiliğe gel sen..."

"Cenaze törenine katılmak istiyorum. Adamcağız uzun yıllardır yanımda çalışan bir şoför sonuçta. Bir çalışanımı kaybettim.

Cenaze törenine katılmam doğal. Sen nasılsın esas?"

"Alıştım... Zaten fazla tanıdığım da söylenemez adamı."

"Kaç kez karşılaşmıştınız?"

“Üç dört kez... İlk kez geçen hafta konuştuk. Yeni tanıştığım için onun ölümü beni normalden fazla etkiledi herhalde.” “Doğrudur,” dedi Yosip ve aynı anda kapı çalındı. Sipariş gelmişti herhalde. Yosip ana kapıya gidip yemeği teslim almak için yerinden kalktı. O aşağı ininceye kadar Helle bekleyecek ve avlunun çelik kapışım içeriden açacaktı. Yosip hiçbir şekilde kendisi aşağıda değilken avlu kapışım açık tutmuyordu. Gülünç bir tedbirdi. Zira kendisine bir şey yapmak isteyen kişiler yalnız başına avluya indiğinde de bunu yapabilirlerdi.

“Nakit para var mı üzerinde?” diye sordu Yosip.

Helle yerinden kalktı, spor çantasının yanındaki bölmeden cüzdanım çıkardı ve Yosip’e yirmi avroluk bir banknot uzattı. “Yeter mi?” diye sordu Helle.

“Yeter herhalde,” dedi Yosip ve dışarı çıktı. İki dakika sonra elinde beyaz bir torbayla geri geldi.

İnes Sivonik, şehir meydanını geçti. Kilise çanları duyuluyordu. Artık çanlar yarım saatte bir çalmaya başlamıştı. Saat dört buçuktu ve hava biraz sonra kararmaya başlayacaktı. Hava kararınca kendisini takip edenler varsa tespit etmesi ve ona göre davranması daha kolay olacaktı. O ana kadar peşinde kimse yoktu. Ama işini şansa bırakmak istemiyordu.

Köşedeki açıkhava kafeteryalardan birinde, ısıtıcı ızgaralardan birine yakın bir masaya oturdu ve bir cappucino sipariş etti.

Gerekli telefon konuşmasını yapmak için masadan ayrılınca başkaları oturmasın diye eldivenleriyle sigara paketini masada bırakıp caddenin karşı tarafındaki telefon kulübesine yürüdü. Nehir kenarının korkuluklarının yanındaydı telefon kulübesi. Elini cebine atıp bir avuç dolusu bozuk para çıkardı. Cebinde bozuk para hiç eksik olmazdı. Ofis dışındayken, cep telefonuyla konuşmanın riskli olduğu zamanlarda kullanmak için bu tedbirden taviz vermiyordu. Telefon açtığı kimsenin, kendi numarasını tanımasını istemediği zamanlarda da telefon kulübelerini tercih ediyordu. Ama şimdiki durum bunların hiçbirine benzemiyordu. Çok daha tehlikeli bir durumdaydı. İnes’in telefonlarım dinlemişlerse ve hatta onu takip etmişlerse yapacağı yanlış bir telefon görüşmesinin çok kötü sonuçları olabilirdi. Cep telefonu konuşması yaparken çok dikkatli ve seçici davranması gerekiyordu.

Telefon kulübesine girdi. Ahizeyi kaldırdı ve beş Avro bozuk parayı telefona attı. Cep telefonunun rehberinden Tina’nın numarasını buldu ve uzun numarayı tuşladı.

Tina telefonu, neredeyse çalmaya başlar başlamaz açtı.

"Alo?”

“Merhaba Tina. Ben, İnes.”

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu. Adeta mesafeli bir sessizlik... İnes bu sessizliğin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Arkadaşıyla konuşmayalı çok olmuştu ve arkadaşı, şimdi kendini ağırdan satıyordu. Tina’nın tavrı aslında gülünçtü, zira birçokları gibi kendisi de İnes’in çok yoğun bir iş temposu olduğunu çok iyi biliyordu. Hatta İnes başarılıydı da. Aslında İnes’in başansı kıskançlıkla karşılanıyor, çevresindekiler tahammül edemiyorlardı. En yalan arkadaşları hem onun gibi başarılı bir kadını tanımaktan gurur duyuyor, hem de yeterli ilgiyi görmediklerini düşünüp ona tavır alıyorlardı.

Tina cevap verinceye kadar birkaç saniye geçti. İnes kıskançlık ve çekememezliğin ne kadar kötü alışkanlıklar olduğunu anlatmayı düşündü bir an. Ama alttan almaya karar verdi, öyle gerekiyordu.

“Biliyorum Tina, görüşmeyeli çok uzun zaman oldu. Çok yoğundu işlerim ama tabu bunu bahane edemem.”

“Haklısın. Edemezsin,” diye cevap verdi Tina, soğuk bir sesle.

“Affet beni sen yine de...”

“Görüşmeyeli kaç ay oldu? Geçen kasım anlaşmıştık; birlikte Noel alışverişine çıkacaktık... Ne oldu, çıktık mı?”

“Biliyorum, canım. Çok özür dilerim. Ama önümüzdeki aydan itibaren işlerim biraz hafifleyecek,” dedi İnes. Yalandı.

“Söyle bakalım, ne istiyorsun?”

“Bu akşam senin yardımına ihtiyacım var. Senin ve Ana’nın yardımına ihtiyacım var,” dedi İnes ve telefona birkaç bozuk para daha attı.

“Ana yanımda. İçki hazırladık, keyif yapıyoruz,” dedi Tina. İnes iç geçirdi. Bu konuşma yeniyetme gençlerin birbirlerini çekeme-mezliklerinden çıkan kavgalara benzemeye başlamıştı. Tina’yı azarlayacaktı ama son anda vazgeçti.

“A, ne güzel! Keyif yapıyorsunuz. Sizi bu akşam Orto Bar a davet edebilir miyim?”

“Orto Bar mı? Hani senin bizim yardımımıza ihtiyacın vardı?”

“Evet var. Orto Bar’da. Daha sonra anlatırım.”

“Ne yardımıymış bu?”

“Durum biraz karmaşık. Şimdi açıklayamam. Orada buluşunca anlatırım. Sekiz buçukta oraya gelebilir misiniz? Sigara içilen bölüme?”

Tina cevap vermedi. İnes, Ana'yla fısıldaştıklarını tahmin ediyordu.

"Hesaplar benden," dedi İnes kızların karar vermesini hızlandırmak için.

Tina bir kahkaha patlattı. "Ne yani bizim dostluğumuzu mu satın alacaksın? Ona hiç gerek yok. Akşam görüşürüz."

"Tamam, harika. Orada görüşürüz. Balon, en iyisi sekizi çeyrek geçe buluşalım," dedi İnes.

"Tamam, o civarda görüşürüz."

"Teşekkürler. Görüşürüz," dedi İnes ve telefonu karşı taraftan önce kapattı.

İnes telefonu kapattıktan sonra, konuşmalarını dinlemek için telefon kulübesinin çok yalanma gelmiş olanlar var mı diye çevresine bakındı. Kimse yokta Dostluklar neden bu kadar zor ve zahmetli olmak zorunda, diye düşündü. Onlarla her hafta görüşse bile yetmeyecekti arkadaşlarına. Ama gerçek buydu ve o an içinde bulunduğu durumda, bu zorlukları içinde hissediyordu.

Şansına arkadaşlarım ikna etmeyi başarmıştı. O an için önemli olan da oydu. Tina ve Ana, İnes'in tamamen güvenebileceği iki arkadaşıydı. Dostlukları bitecekse kendi içten pazarlıkçıhğı yüzünden bitecekti. Ama öte yandan, mesleğinde bu noktaya kadar bu hesapçıhğıyla yükselebilmişti.

Masaya dönüp yerine oturdu ve soğumaya başlayan cappucizıosundan bir yudum aldı. Bir sigara yakıp dumanım içine çekti, havaya üfledi. Günlük iş yaşamında alışveriş yapar gibi davranmak, arada duygular olmadığı için kolay oluyordu. Ama dün Trebniye'ye yaptığı yolculuk şüpheye kapılmasına yol açmıştı. Bu önemli haber kaynağına güvenebilir iniydi? Yoksa ona karşı da tetikte olması mı gerekiyordu? Sonuncu seçeneği ciddiye alması gerektiğim düşündü.

Resepsiyondaki kadın görevli, Ketil tamamen şarj edilmiş ve açık telefonunu vermek isteyince şaşırdı. Verilen emre uymaktan başka seçeneği yoktu. Ketil'e, telefonunun otel resepsiyonunda muhafaza edildiğini gösteren bir makbuz verdi. Aklı başında hiçbir insan şarj edilmiş ve açık telefonunu emanete bırakmazdı. Bir otel resepsiyonuna hele, hiç teslim edilmezdi.

Ketil lobinin geniş pencerelerinden dışan baktı. Hava saat beş civarında kararmıştı ama otelden çıkmak için biraz daha beklemeyi tercih etmişti.

Otelin lobisini aydınlatan güçlü ışıklardan dolayı dışarıyı göremiyordu ama dışarıdan bakanlar onu rahatça görebilirlerdi. Karşıdaki araba içinde

gözetleyenlerin, otel odasmda yanan ışığa bakarak hâlâ odada olduğunu düşünmelerini umuyordu. Ne olursa olsun sakin davranmaya devam etmeliydi. Bir Avrupa başkentinde yapayalnız bir adamdı sonuçta. Böyle bir adam, akşam olunca şehre, eğlenmeye çıkardı. Otelde kalmaya devam etmek daha fazla şüphe uyandırırdı.

Otelden çıkıp sağa döndü. Köşeye kadar yürüyüp oradan otelin arkasına dolaşacak, kilisenin yanından geçip tren istasyonunun bulunduğu bölgeye gidecekti.

İçindeki dayanılmaz isteği bastırdı ve başını çevirip arkasına bakmadı. Sabah Grado'yla yaptığı telefon konuşması hâlâ akimdaydı. Grado onun hakkında önceden araştırma yapmış mıydı acaba? İnternete "Ketil Brandt" yazarak bir araştırma yapmak en kolayıydı. Ketil hakkında internetteki belgelerin çoğu Danca, diğer kısmıysa Norveççe ve İsveççe'ydi. Ama tabii Google translate diye bir şey vardı. Ketil hem yürüyor, hem kendi kendine gülümsüyordu. Grado, hakkmdaki yazıları okuduysa kimlbilir neler düşünmüştü...

Üç yıl önceki olayı mutlaka okumuştur. Ketil'in çalıştığı gazeteden atılmasına neden olan olay... O günden sonra gazetecilerin çalışma ilkelerine "haber kaynağına karşı şiddet" adında bir madde eklenmişti.

O olayda olan, sosyal işler bakanının basın danışmanı Janus Hvamdrup'a olmuştu. Sonrasında polise şikâyette bulunulmuş, bulvar gazetelerinde günlerce Ketil'in, gerek ulusal basında çalışırken, gerekse savaş muhabirliği döneminde ne kadar geçimsiz ve zahmetli biri olduğu yazılmıştı.

Hvamdrup'un yediği yumruğun sebebi aslında Danimarka haberciliğinin tıynetindeydi. Ketil'in en nefret ettiği ifade "*Off the record"*[3] *du. Ya da* yılışık bürokratlar veya basın danışmanlarının deyimiyle "Sadece yan bilgi."

Bunların anlamı şuydu: Haberciye bir sürü bilgi verilir ama bu bilgilerin kimden geldiğinin yazılmaması istenirdi. Konuşanlar için bunun bir bedeli yoktu tabii ve haliyle en kötü yalanlar gerçekmiş gibi gazetecilere servis edilirdi. Yine de bu verilen yalan bilgiler, örneğin "Tarım Bakanlığı'na yakın kaynaklar" ya da "Dagbladet gazetesinin edindiği bilgilere göre" ifadeleriyle paketlenerek gazetelerde kendine yer bulurdu. Sonuçta alan memnun, satan memnun olurdu. Sistem memnundu; medya memnundu.

Ketil bu olayları yaşadıkça her şeyin ne kadar çürüyüp kokuştuğunu düşünmeye başlamış ve sonunda bir gün buna son vermeye karar vermiş, bu

prensibi uygulamamaya başlamıştı. Kendine ne söylenirse, söyleyen kişiden alıntı yaparak yayınlamaya başlamıştı. Başlangıçta çalıştığı gazetenin genel yayın müdürü Claus Mikkelsen destek çıkmıştı. Bunun nedeni de Ketil’in uzun yıllardır gazetenin Sadık bir çalışanı olmasıydı. Ayrıca Ketil’in yazdığı yazılar okunuyor, ciddiye almıyor, ses getiriyor ve gazetenin imajına katkıda bulunuyordu. Ancak Ketil hakkında şikâyetler artmaya başlayınca Claus Mikkelsen bir çözüm bulmuştu. Ketil bundan böyle sadece basın konferanslarım ve basın toplantılarım izleyecekti. Mikkelsen’in böyle bir çözüm bulmasının nedeniyse buralarda sadece yazılabilecek şeylerin söyleniyor olmasıydı. İşte böyle bir konferans esnasında çıldırmıştı Ketil. Kuzey Ülkeleri Konseyi’nin kadın erkek eşitliği konusunda Kopenhag’da düzenlediği bir konferansın kapanış basın toplantısı yapılacaktı. Zaten konusu itibarıyla tamamen uyuklatıcı ve sıkıcı geçeceği belliydi konferansın.

Hemen öncesinde İsveç delegasyonunu ziyaret etmişti Ketil. Bu ziyaret esnasında İsveçli bir bürokrat, Danimarkalı yetkililerin beyaz kadın ticaretini engellemek için masaya konan çözümlerde işe karışmamak için nasıl cambazlıklar yaptığım söylemişti. Danimarkalılar fuhuş ve beyaz kadın ticaretim engellemek için fuhuş müşterilerine yönelik yapılacak kampanyaya fazla kaynak ayrılmasını engellemeye çalışıyorlardı.

İsveçli bürokrat, Danimarkalıların tavrının parasızlık nedeniyle olmadığım öne sürmüştü. Danimarkalılar, fuhuşun engellenmesi için bir araya gelen diğer dört Kuzey ülkesinin aşın doğrucu tavrının Danimarka’da yaygın özgür vicdan, hür irade kavramlarıyla ters düştüğünü söylemişlerdi. Danimarka Sosyal İşler Bakam toplantılar esnasında açık açık her şeyin bir sınırı olduğunu söylemiş, fuhuşun dünyanın en eski mesleği olduğunu ve yasaklanamayacağını öne sürmüştü. Bunun ardından Danimarkalı bakan, Norveçli meslektaşına göz kırpıp hınzırca gülümsemiş ama Norveçli bakan bunda hiçbir komik taraf görememişti. İsveçli bürokrat Danimarkalı bakanın tavrmı çok rahatsız edici bulmuş ama basma adım vererek demeç vermekten kaçınmıştı. Aslında Ketil’in tam istediği buydu: Olayı bir bürokratın ağzından haber yapmak... Konuyu şahsen fazla ilginç bulmasa da çok güzel bir haber kokusu almıştı.

Ketil koridorda yürürken bir araya toplanmış Danimarkalı gazetecileri görmüş, yanlarına yaklaşıp bakarım basın danışmam Janus Hvamdrup’un anlattıklarım dinlemeye başlamıştı. Kapanış konferansından önce son bilgiler veriliyordu.

“Biz, Danimarka olarak bu kampanya için dört milyon Kron ayrılmasından oldukça memnunuz Asbnda bu miktarın artırılmasını isterdik. Sosyal işler bakanımız da bu konunun bilgilendirme kampanyalarıyla çözüme ulaştırılabileceğine inanmaktadır,” diyordu Hvamdrup. Habercilerse hummalı bir çalışma içinde not alıyorlardı.

Ketil bu sözleri duyunca çıldırmak üzere olduğunu hissetmişti. Diğer gazetecilerin olduğu yerlerde bulunduğu sürece yakaladığı güzel haberleri yazamıyor, zira diğer tüm gazeteciler hepsi aynı şeyleri yazdıkları için Ketil’in yazdıkları ya havada kalıyor ya da doğru değilmiş gibi algılanıyordu.

“Bu arada altını çizmem gereken bir şey var ve o da, bu bilgilerin sİzlere sadece yan bilgi olarak verildiğidir,” demişti Hvamdrup.

İşte ne olduysa o anda olmuş, Ketil kendini kaybetmişti.

“Ben sana şimdi yan bilginin ne demek olduğunu göstereceğim. Gözümüzün içine baka baka yalan söylemeye utanmıyor musun domuz herif!” diye bağırarak Hvamdrup’un yakasına yapışmıştı. Hvamdrup önce şaşkınlıkla Ketil’e bir süre bakmış, ardından kahkahayı patlatmıştı.

“Bakın! Çaptan düşmüş, kimsenin artık ciddiye almadığı meslektaşınız konuşuyor. Havlamaya çalışan bir pire!” demiş ve kendisini başıyla onaylayan diğer gazetecilere bakmaya başlamıştı. Ama onların başlarım salladığım görmesine fırsat kalmadan Ketil, Hvamdrup’a yumruğu yapıştırmıştı.

Aslında Ketil’i en kızdıran, “yan bilgi” ifadesiydi Hvamdrup’u ayrıca gazetecilik yüksek okulundan da tanıyordu. Daha o zamanlar iğrenç ve yılışık bir tipti. Kısa bir süre Dagbladet gazetesinde birlikte çalışmışlar ama Hvamdrup sisteme hizmet etmeyi tercih ederek gazeteden ayrılmıştı.

Ketil’e göre bir gazetecinin yapabileceği en iğrenç şey, özel şirketlerde, resmi kuramlarda ya da bir politikacının yanında çalışmaktı. öylelerinin birincil görevi, basma ulaştırılacak bilgileri yayınak, kritik haberlerin yayınlanmasını engellemekti. Ketil’e göre bu tip gazeteciler mesleklerine ihanet etmiş, karşı tarafı seçmiş insanlardı. Bugünse kendisi aynı tarafta çalışıyordu.

Metelkova bölgesinin köşesine vardı, meydanı ortadan keserek geçti. Burası Kopenhag’da hippiler tarafından kullanılan, kurtarılmış bölge Christiania’yı andırıyordu. Sadece biraz daha küçüktü ve müdavimleri daha gençti. Meydanın karşı tarafına ulaşmca sağa döndü ve Orto Bar’ın dev tabelasını gördü. Bara girmeden önce bir süre bina önünde durup geniş

şemsiyeler altında, ısıtıcıların yanında sigara içti. Sonra içeri girdi. Vestiyere başvurmamaya özen göstererek yoluna devam etti, içerisi loştu ve az ışıkta görülebilen yerlerse porno mekânlarım andırırcasına kırmızı mobilyalarla döşenmişti. Ucuz içki kampanyaları ve konser duyuruları dört dilde hazırlanmıştı: Slovence, Hırvatça, İngilizce ve Almanca. Bu da mekânın uluslararası alanda tanındığını gösteriyordu.

İlk bakışta İnes Sivonik’i göremedi. Bir bira aldı ve barın diğer ucunda sigara içilebilen bölümler bulunduğunu gösteren levhayı takip ederek yürümeye başladı. Sigara içilen mekân, sigara içen müşteriler bu kötü alışkanlıklarına rağmen bar müşterilerinin bir parçası olduklarım hissedebilsinler diye camla çevrilmişti. Sigara içilen bölümde çok sayıda siyah, uzun saçlı kadın vardı. Kadınlardan biri, diğerlerinden daha uzun boyuyla göze çarpıyordu. İki kadınla birlikte oturan bu kadın, İnes’ti. Düğmeye basarak cam bölmenin kapışım açıp içeri girdi. İçeride Ketil’i bir sigara dumanı bulutu karşıladı. Aslında böyle ortamlara alışıktı ama duman gözlerim yaktı. Beş metreye on metre boyutunda bir salondu burası ve ağzına kadar doluydu.

Ketil sakince bir duvar kenarına gidip salonu boydan boya dolanan rafa birasını koydu. Gözleriyle salonu tarıyor, en çok da biraz önce girdiği kapıya bakıyordu. Şu an için şüphe uyandıracak bir durum yoktu. Ardından İnes’e baktı. İnes arkadaşlarıyla gülüyor, kadeh kaldırıyor, sigara içiyordu. İnes’in arkadaşlarından birinin kızıl kestane renginde saçları vardı. Diğeriyse klasik siyah saçlıydı. Her iki kadm da İnes’ten bir baş kısaydı. Bar masasının yaranda tabure bulunmasına rağmen üç kadm da ayakta durmayı tercih etmişlerdi. Ketil, İnes’in ne kadar güzel ve biçimli bir vücudu olduğunu ilk kez fark etti.

İnes bakışlarını kaldırdı ama Ketil’i gördüğünü belirtecek bir hareket yapmadı. Kısa süre sonra üç kadm taburelere oturdular.

Ketil masaya yaklaşırken kısa bir süre İnes’le göz göze geldi. İnes bakışlarım yanındaki siyah saçlı arkadaşına çevirdi.

“Affedersiniz, çakmağınızı kullanabilir miyim?” diye sordu Ketil.

“Tabii,” dedi İnes ve yanındaki arkadaşlarım tanıttı. Kestane rengi saçlı olan Ana, siyah saçlıysa Tina’ydı.

İnes kadınlara daha önceden bilgi vermişti herhalde; onlar kendi sohbetlerine daldılar. Ketil ve İnes uzun süre birbirlerine baktılar. Sessizliği bozan İnes oldu ama Ketil, İnes’in neler söylediğini duyamadı. Müzik sesi çok yüksekti.

“Ne dedin?” dedi Ketil ve İnes’e daha da sokuldu.

“Bugün neler yaptın?” diye sordu İnes.

“Otelden çıkmadım. Riske girmek istemedim.”

“İyi.”

“Anlat bakalım. Neler olup bitiyor?”

“Ha evet. Tabii, özür dilerim...” dedi İnes.

İnes birasından bir yudum aldı. Ardından bir yudum daha...

Biraz düşündü.

“Geçen hafta bana bir haber üzerinde çalışma görevi verildi. Hırvatistan sınırına yalan deniz kıyısında küçük bir şehirde, Portoroz’da, on bir Moldovyalı kadın aniden ortaya çıkıp polis karakoluna teslim olmuşlar.”

“Evet, biliyorum o hikâyeyi,” dedi Ketil.

“Polisin açıklamalarına göre, kadınlar bir fuhuş çetesinin adamlarının gözetiminde İtalya’ya götürülüp oradan da diğer Batı Avrupa ülkelerinde satılacaklarmış. Hırvatistan’dan İtalya’ya sadece otuz kilometrelik bir yol var ve o da Slovenya üzerinden geçiyor. Bir şeyler olmuş ki, kadınlar kaçmayı başarmış. Polis karakoluna başvurup korunma ve yardım istemişler.”

“Anladım. Beyaz kadın ticareti.”

İnes anlatmaya devam etti: “Evet, polis kadınların ifadesini almış. Sonra patronların peşine düşmüş. Ama tabii adamlar ortadan kaybolmuş. Bu olay üzerinde yürütülen çalışmaların haberini takip ediyordum kaç gündür. İşte bu yüzden dün Grado’yla konuşmak için polis merkezine gidiyordum. Aynı zamanda Michael Jensen’in ölümüyle de ilgili kısa bir haber yazdım. İntihar diyorlar.”

“Bu iki olayın birbiriyle ilgisi var mı?” diye sordu Ketil.

“Evet, benim teorim bu. Gradoya onu soracaktım. Ama bildiğin gibi, Grado’nun yanına çıkamadan seni ve senin takipçilerini izlemeye başladım. Grado’ya bir şey soramadım yani. Belki de iyi oldu.”

“Neden?”

“Baştan anlatayım,” dedi İnes ve bir sigara yaktı.

İnes konuşmaya başlamadan önce Ketil, İnes’in burnu biraz havada, kendini bir şey sanan bir kadın olduğunu düşünmeye başlamıştı. Dün bu düşünceye kapılmamıştı gerçi.

İnes devam etti: “Geçen pazartesi Maya adında bir arkadaşım telefonla beni aradı. Maya sınırdışı edilecek yasadışı sığınmacılar ve göçmenlerin

yerleştirildiği bir kampta çalışıyor. İşte bu on bir kadın şu anda o kampta kalıyorlar. Kamp Postoyna'da; buraya yarım saatlik mesafede.

"Biliyorum orayı. Bir ara kireçtaşı mağaralarım gezmek için gitmiştim," dedi Ketil.

"O kadınlardan biri geçen gün kamptaki gazetelerden birinde Michael'in resmini görmüş."

"Gazetede resim de çıktı mı?" diye sordu Ketil.

"Evet. *Journal* adında bir gazete var. Michael'in resmim onlar yayınlamışlar. Kız o resmi görünce fenalaşmış. Mayaya söylemiş.

"Ne söylemiş?"

"Onları taşıyan kamyonun şoförünün Michael olduğunu."

"Anladım," dedi Ketil başıyla onaylayarak.

Ketil'in yüz ifadesinden birçok taşın yerine oturduğu izlenimi edinilebiliyordu. İnes'in gözlerine dik dik bakarak anlatmaya devam etmesini istedi.

"Maya polisi aramış. Michael'in ölüm olayı açısından bakarsak harika bir ipucu bu. Ama polisler kampa isteksiz gelmiş. Kadınlarla konuşmaya gerek olmadığını söylemişler. Maya telefonda uzun süre polisin gidip kadınların ifadelerini almaları için ısrar etmiş. O gün öğleden sonra iki polis memuru göndermişler. Ama on bir kadının ifadesini almak sadece yirmi dakika sürmüş. Sanki polisler neredeyse hiçbir soru sormamışlar."

"Sonra da Maya seni aradı öyle mi?"

"Evet, akşam geç saatlerde aradı. Pazartesi akşamı. Anlayamamış ne olup bittiğini. Ben de anlayamadım. İşte bu yüzden Grado'yla bu konuyu konuşmak istedim. Planım buydu. Sonra aniden kendimi Trebniye'ye giden otobüste buldum. Sen Michael'in karısının evindeyken... Neydi adı?"

"Zdenka..." diye cevap verdi Ketil.

"Evet, Zdenka... Sen onun evindeyken ben de Gostilna Kafeterya'da oturmuş Adidas tişörtlü o iki adamı izliyordum. O sırada Maya yine aradı. Kampın müdürü, Moldovyalı kızların gazetecilerle konuşmalarının polisten gelen talimatla yasaklandığını söylemiş. Durup dururken böyle bir karar almışlar. Hâlbuki o zamana kadar hiçbir gazeteci kampa gitmemiş bile. Ben de gitmedim. Gitmeyi de düşünmüyordum. Kamp müdürüne medyanın girişini yasaklaması emri verilmiş."

"Yani hiçbir gazeteci kampa giremeyecek miymiş?" diye sordu Ketil.

"Evet, bir hafta boyunca kampa gazetecilerin, televizyon ve radyo muhabirlerinin girmesi yasaklanmış. Kimse de hiçbir açıklama yapmamış.

Böyleymiş işte,” dedi İnes.

“Yani sen diyorsun ki sistemde binleri bu olayın üstünü örtmeye çalışıyor, öyle mi anlayayım?” diye sordu Ketil.

“Evet, belki kendileri de bulaşmışlardır bu işe. Belki onların ülkeden geçişine izin veren bilileri bu işten para kazanıyordun Ya da belki doğrudan bu kaçakçılık ve kadın ticaretini kendileri yönetiyorlardır. Belki kadınlar İtalya’ya bile gönderilmeyecekti. Belki kadınlan burada çalıştıracaklardı. Bilmiyorum...” dedi İnes ve kollarını iki yana açarak cuma akşamı felekten bir gece çalan sarhoş kadın görüntüsü yaratmaya çalıştı. Bardağım kavradı ve hep birlikte kadeh kaldırdılar. Ana ve Tina iştahla sohbete devam ediyorlardı.

“Grado sana Michael hakkında neler söyledi? Neden gittin polis merkezine?”

“Michael sigara ve içki kaçakçılığı işindeymiş ve bu kaçakçılık zincirini ortaya çıkarmaya çalışıyorlarmış.”

“Sigara ve içki mi? “ diye sordu İnes.

“Öyle dedi. Teoriye göre Michael, bir yerlerde işler ters gittiği için öldürülmüş. Ama kamuoyuna intihar demeye devam ediyorlar. Gerçek suçlular yeraltına inmesinler diye. Zdenka ve Vanya’yla, Michael’in yaptıklarıyla ilgili konuşmamı ve alabileceğim kadar bilgi almamı istedi.”

“Vanya kim? Kızları mı?”

“Evet.”

“Neden alabileceğin kadar bilgi almam istedi?” diye sordu İnes. “Çünkü kendileri Zdenka’dan fazla bilgi alamamış,” dedi Ketil. “Zdenka çok üzgün. Bu yüzden fazla bir şey söylememiş. Grado elde edeceğim her türlü bilgiyle ilgilendiğini söyledi. Bu işin arkasındakileri yakalamasını sağlayacak her türlü ayrıntıyı istedi.” “Sen de kabul ettin, öyle mi?”

“Evet, gerçekten bu işi çözmeye çalışan bir adama benziyor. Sabah telefonla aradığımda öyle bir izlenim yarattı bende.”

“Sabah onu mu aradın?” diye sordu İnes.

“Evet. Mecburdum. Benden şüphelenmemesi için aramam gerekiyordu. Senden ve benim takip edildiğimi fark ettiğimden bahsetmedim tabii.”

“Güzel,” dedi İnes ve sigara paketine uzandı.

Ketil’e sigara ikram etti ve ikisi de aynı zamanda sigaralarım yaktılar. Ketil dumanı havaya üfleyip devam etti: “Grado, madem olayı örtbas etmek istiyor, neden benden yardım istedi? Neden bana kadın ticareti yerine sigara kaçakçılığı yalanım attı?”

“Onun bu işin içinde olduğu kesin değil. Belki de gerçekten sigara kaçakçılığı yapıldığını düşünüyordur. Belki Grado işini yapıyordur ama sistemde bu olaym üstünü örtmek isteyen, kamuoyunu yanıltmak isteyen başkaları vardır, iki olayın birbiriyle ilintilendirilmesini istemiyorlardır. Ama tabii hiç kimseye güvenenleyiz. Ona güvenmemeliyiz. Yarım ağızla oyalamaya devam etmen en iyisi...”

“Zor olmaz. Zdenka’nın Michael’in ek işiyle ilgili hiçbir bilgisi yok mesela.”

“Bir şeyler öğrenirsen kendimize saklayalım. Bu olayın dibine inebilmek için iyice araştırmalıyız. Gerekirse Grado’yu yardıma çağırırız,” dedi İnes. Bir kez daha kadehlerini kaldırdılar. Tina ve Ana da eşlik etti. Kendilerine biçilen figüran rolünü çok iyi oynuyorlardı. Dışarıdan bakanlar bu dört kişinin gerçekten eğlendiklerini düşünecekti. Havadan sudan konuşmalar ve gülüşmelerle biraz vakit geçirdiler. Ketil masadakilere bira ısmarlamak istedi ve kadınların hepsi teklife evet dedi. Aradan birkaç saat ve dört-beş büyük Union birası geçtikten sonra Ketil yerinden kalktı. Otele dönecekti. Sohbetleri boyunca birçok kez İnes’i yakından tanımasını sağlayacak özel bilgi almaya çalışmış ama beriki her defasında lafı geçiştirmeyi bilmiş, karşı soru sorarak kendi hakkında fazla bilgi vermemişti. Sonunda Ketil, İnes’i o gece daha fazla tanıyamayacağını anlayarak vazgeçmişti. Zaten o an çok da önemli değildi. İnes’in ilk tanıştıklarında Ketil’de yarattığı güven gece boyunca artmıştı. En önemlisi, ikisinin de çıkarı aynıydı ve ertesi gün için iyi bir plan yapmışlardı. Ketil ve İnes sıkıca el sıkıştılar ve işbirliklerini perçinlediler. Ardından Tina ve Ana’yla da tokalaşarak vedalaştı Ketil. Bardan çıkarken paltosunu elinde tutmaya devam etti. Dışarı çıkınca havanın soğuduğunu fark etti ve paltosunu giydi.

Ketil caddede bir taksi çevirdi. Taksiyle giderken yorgunluk kendini hissettirmeye başladı ve birkaç kez içi geçti. Uyuyabildiği kadar uyuması, uykusunu iyice alması gerekiyordu zira ertesi gün çok yoğun bir çalışma bekliyordu. Ketil otelden içeri girince kapının önünde otobüs bekliyormuş gibi hareketsiz duran bir adam birden hareketlendi. Adam cebinden telefonunu çıkarıp tuşlara basmaya başladı.

“Alo, ben yine... Adam Orto Bar’dan döndü. Otele girdi.”

“Kadın yanında mı?” diye soruldu telefonun diğer ucundan.

“Hayır, yalnız geldi,” dedi adam ve caddenin karşı tarafında park etmiş duran arabasına yürüdü.

BALKANLAR’DA BÎR YER

Bir suça maruz kalmıştı. Bedenine, ruhuna karşı işlenen bir suç. Onu derin bir aynıma zorlamışlardı. İki kişilik arasında derin bir ayrım: Makine ve insan. Şizofrenmiş gibi. Kim bilir öyleydi belki sahiden.

Şu an kendisiydi. İnsandı. Ne kadar zamandır burada olduğunu düşünüyordu. Bu yalnız kaldığı odada ya da herkesin önünde görücüye çıktıkları büyük salonda... Hesap etmeye çalıştı. İnip kalkan sopaların sesini duyduğundan beri sekiz gün geçmişti. Oradan kaçarak kurtulma düşüncesini sona erdiren sesler. Darko’nun çıldırıp, Slevanka ve Darliya’yı sopayla dövmesiyse altıncı güne denk gelmişti. Hesabına göre on dört gündür bu cehennemdeydi. Ve bu cehennemde kalmaya devam edecek gibi görünüyordu. Bu yüzden ruhunu ikiye ayırmıştı: Bir yanda duygusuz “Ben” vardı, öte yanda her zaman o olan diğer “Ben”. Gün gelip de bu cehennemden kurtuluncaya kadar hayatta kalabilmenin tek yolu buydu.

Anladığı kadarıyla kendisi Darko’nun favorisiydi. İlk kez o ırzına geçmiş, benliğini ezip parçalayarak mesleğe hazırlamıştı onu. O zamandan beri de arada bir canı istediğinde gelip tepesine biniyordu. Diğerleri gibi para ödemesi de gerekmiyordu. Kızları kendi zevki için kullanmayan tek kişi, onları taşıyan kamyonun şoförüydü. Bir keresinde kalacakları başka bir yere gittiklerinde kibarlık gösterisinde bile bulunmuştu. O zaman adamın kendilerine yardım edebileceğini düşünmüştü. Ama Darko’nun sopayla yaptığı gösterinin ardından oradan kaçıp kurtulma hayallerini paketleyip rafa kaldırma zamanının geldiğini anlamıştı.

Yine anahtar şıkırtıları gelmeye başladı dışarıdan. Sesler duyuyordu. Sırp - Hırvatça konuşuluyordu. Üç çift ayak görmüştü, içini yine o iğrenme ve acı duyguları kapladı. Yerinden kalktı ve makine “Ben”i açtı.

31 Ocak Perşembe

TREBNİYE

“Baba... Baba!”

Vanya’nın, babasının tabutu mezara indirilmeden önceki feryatları iki saattir Ketil’in aklından çıkmıyordu. Cenaze şehrin en yüksek noktasında bulunan tepedeki mezarlıkta toprağa verilmiş, Vanya’nın çığlıkları aslında sessiz sakin ilerleyen cenaze töreninin en dramatik kısmı olmuştu. O ana kadar Zdenka da geniş camlı siyah gözlüğünün ardından töreni mağrur izlerken Vanya’nın feryatlarının ardından, kendini bırakıvermiş, dizleri üzerine çökerek hıçkırmaya başlamıştı. Zdenka’nın annesi ve babası yetişip ayağa kalkmasına yardım etmişlerdi. Rahip de Zdenka’nın sakinleşebilmesi için yardımda bulunmuştu.

Ketil’le birlikte cenaze törenine katılan on beş, yirmi kişilik grup neredeyse taşlaşmış gibi mezar çevresinde duruyor, kederlerini dile getiriyorlardı.

Esen rüzgârın aşağıdaki otoyolun gürültüsünü tepeye taşımasına rağmen ortada tuhaf bir sessizlik vardı. Sıradan bir kamyon şoförünün ölümüne aldırmayan sıradan ve yoğun bir iş günü tepenin dibindeki yoldan akıp gidiyordu.

“Baba... Baba!”

Kederin, üzüntünün ve acının en yükseğe ulaştığı noktada artık babasının hayatta olmadığını anlamıştı

Vanya... İki gün önce annesinin açıkladığı sırla hayatı altüst olan Vanya, gerçeği o an kabul etmişti.

Michâel onun babasıydı. Bu da belki Zdenka’yı rahatlatmıştı.

Mezar başında kendini bırakıp hıçkırarak dizlerinin üzerine çökmesi de bunun bir ifadesiydi belki.Ketil koltuğuna oturdu. Onu Ljubljana’ya götürecek tren tam zamanında gelmişti: 13.47. Ne bir dakika önce ne bir dakika sonra.

Cenaze töreninin kasvetini üzerinden atamamıştı. Vanya’nın feryatları ve Zdenka’nın hali gözünün önünden gitmiyordu. Peşindeki iki adamın trene binmeleri bile umurunda değildi. Hatta trene binmelerine şaşırmıştı bile. Adamları atlatmak için uyguladığı yöntemin çok zekice olduğunu düşünüyordu. Tren istasyonuna yüz metre mesafedeki otobüs durağında bekliyor gibi yapmıştı. Çok önceden gelmiş, orada oturmaya başlamıştı. Arada bir duraktaki çizelgeden otobüsün saatini öğrenmek için bakmış,

arada bir de cep telefonundan saati kontrol etmişti. Otobüs saat ikide gelecekti. Daha vakit vardı.

Tuvalet ihtiyacı varmış gibi yapmış, bacaklarını çaprazlayarak kıpırdanıp durmuştu. Saat 13.40'a geldiğindeyse birden istasyona doğru hızla koşmaya başlamıştı. Doğruca tuvalete girmiş, ardından bir bilet alıp trene binmişti. Ama bunlar peşindeki adamları atlatmaya yetmemişti. Ketil'in peşinden son anda trene binmeyi başarmış, en arkadaki koltuğa oturmuşlardı.

Trende Ketil'i takip edenler geçen salı günü peşinde olan Adidas tişörtlü adamlar değildi. Bunlar daha gençti. Otuzlu yaşlardaydılar ve üzerlerinde, dizlerine kadar inen mavi rüzgârlıklar vardı. Biri kot, diğeriyse fitilli kadife pantolonluydu. Ketil onlarla göz göze gelmemeye dikkat etti ve adamların nerede olduklarını görmek için devamlı onlara bakmamaya özen gösterdi. Nasılsa orada olduklarını biliyordu. Sabah Ljubljana'dan beri peşinde oldukları gibi şimdi de peşindeydiler. Ljubljana'ya giden otobüste en ön sırada oturmuşlardı. Cenaze töreninin ardından Zdenka'nın evine kahve içmeye gittiklerinde de köşedeki kafeteryada oturup beklemişlerdi. Ketil evden çıkınca peşine düşmüşler, Ketil de onların kendisini izlediklerini bildiğini gösterecek bir hareket yapmamaya özen göstermişti. Ketil bunu başardığım düşünüyordu: Adamlar büyük ihtimalle Ketil'in takip edildiğinin farkında olmadığını sanıyorlardı. İlle yaptığı plana göre onlardan trene binmeden önce kurtulacaktı. Ama hem kendisi, hem İnes bu planın başarıya ulaşamayabileceğini bitiyordu.

İkinci plana göreyse, takipçilerinden kurtulma şansı veya başaramama şansı neredeyse eşitti. Şimdiyse trenin Ljubljana'ya gelmesini beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Gözlerini kapattı, cenaze törenini ve Zdenka'nın evine kahve içmeye gidişlerini düşündü. Michael'e yakışan, mağrur bir cenaze töreni olmuştu. Kimse dile getirmese de etrafındaki kişiler Michael'in çaresiz bir anında, mutsuz bir karar verip hayatına son verdiğini düşünüyordu. O gün soru sorma günü değildi. Cenaze törenini yöneten rahip de bu yüzden konuşma yapmamayı tercih etmişti. Aslında Zdenka rahibin konuşma yapmasını istememişti. Yolda yürürken Ketil'in kulağına fısıldamıştı bunu. Ketil bir kez daha Michael'i öldürenleri bulacağına söz vermiş, yarın Zdenka'yı arayıp onunla bir kez daha konuşacağını söylemişti. Bazı sorulara cevap bulması gerekiyordu.

Cenaze töreninin ardından Zdenka'nın evinde kahve içerlerken sadece Hırvatça ve Slovence konuşulmuştu. Michael'in Danimarka'da ailesinden kimse kalmamıştı. Ketil'den başka Danimarkalı arkadaşı da yoktu. Ama evde Ketil'den başka bir Danimarkalı daha vardı ve o Danimarkalı herhangi biri değildi.

Helle Madsen, Danimarka kadın hentbol milli takımından tanınan bir isimdi ve Ketil hemen konuşmak için yanına gitmiş ve Ljubljana'da bir kulüpte oynamaya başladığını öğrenmişti. Michael'in iki ay kadar önce gidip gelmeye başladığı Danimarka-Slovenya Dostluk Demeği'nde tanıştıklarını ve Michael'i oradan tanıdığım anlatmıştı Helle Madsen. Ketil şaşırmıştı. Hem böyle bir dernek olması, hem Michael'in son günlerde kendi kültürünü yaşama ihtiyacı hissetmesi Ketil'e ilginç gelmişti. Belki de Michael, Kopenhag'da kendisini ziyaret edeceği için Danimarkalı tarafmı öne çıkarmaya başlamıştı. Evde ayrıca o demekten iki adam da vardı. Orta yaşlı bu Slovenler Zdenka'yla fazla konuşmamıştı; biraz mecburiyetten gelmiş gibiydiler. Helle Madsen de Zdenka'yla neredeyse hiç konuşmamıştı ama'diğerlerinden biraz daha üzgün olduğu görülebiliyordu. Helle'nin, Ketil'le tanıştırdığı kocası Yosip de üzgündü. Zdenka'ya başsağlığı dilemiş, pencerenin kenarında uzun süre konuşmuşlardı. Ketil, Yosip'in Michael'in patronu olduğunu orada öğrenmişti. Tuvalete gidince cebinden bir gün önce aldığı notların bulunduğu kâğıdı çıkarıp isimlere bakmış, Yosip österreicher'in odadaki Yosip olduğunu fark etmişti. Zdenka, Ketil ve Vanya dışında polisin ölüm olayıyla ilgili teorisinden haberdar olan, Michael'in bir kaçakçılık şebekesi tarafından öldürüldüğünü bilen tek kişiydi bu adam. O da bu bilgiyi kendisine saklama talimatı almış olmalıydı.

Ketil mutlaka fırsat yaratıp Bay österreicher'le konuşacaktı. Bundan hiç şüphesi yoktu. Ama önce bir durum değerlendirmesi yapıp duruma hâkim olması gerekiyordu. Şimdilik Michael'in arkadaşı rolünü oynamak en doğrusuydu. Polisin yardımcısı rolü işlerini zorlaştırırdı. Aynı tutumu, cep telefonu numaralarını karşılıklı aldıkları Helle Madsen'e karşı da takınacaktı. Bir gün kahve içmek üzere anlaşmışlardı. Ketil istediği zaman arayabilirdi. Olmazsa cumartesi günü Danimarka Büyükelçiliğinde verilecek resepsiyonda da görüşebilirlerdi. Ketil resepsiyon konusunda söz vermemişti, önümüzdeki günlerin ne getireceğini bilmiyordu. On dakika sonra tren Ljubljana Garı'na girdiğinde bile ne olacağım bilmiyordu.

Trenin penceresinden dışan bakıyor, yol boyunca tek sıra dizilmiş andız ağaçlarını seyrediyordu. Tuvaletin meşgul olduğunu görünce yerinden kalktı, tuvalete doğru ilerledi. Yan yola gelince tuvaletin dolu olduğunu yeni fark etmiş gibi geri döndü. Vagonun diğer ucundaki tuvalete yürüyecek, kendini izleyen adamları böylece görebilecekti. Yanlarından geçerken göz göze gelmekten kaçınmaya çalışmadı ya, berikiler hızh davranıp bakışlannı kaçırdılar. Birazdan adamları ekmesi gerekmese durum komik görülebilirdi. Adamların ikisinin ayağmda da spor ayakkabıları vardı; aniden koşmalan gerekirse hazırdılar. Ketil’in üzerindeyse siyah takım elbise ve hızlı koşmaya uygun olmayan, yeni boyanmış siyah ayakkabılar vardı.

Trenin istasyona girmek üzere olduğu anons edildi ve Ketil tren hızım düşürünceye kadar bekledi. Sonra yerinden kalktı ve yavaşça kendini izleyen adamların yanından geçti. Adamlar kalkacakmış gibi bir hareket yapmadan oturmaya devam ettiler. Ketil bir sonraki vagona geçince bir sonraki kapıdan inmek için hızla yürümeye başladı. Arkaya bakmamaya özen gösteriyordu. Acaba o adamlar da Ketil’in peşinden aynı kapıdan mı yoksa kendi vagonlarındaki kapıdan mı ineceklerdi?

Ketil, inecek yolcular sırasında en öne geçmeyi başardı. Çantasım omzuna astı; elleri boşta kaldı ve tren durur durmaz indi. Koşmadan ama hızla yürüyerek peronun sonuna kadar geldi. Burada bir tünele inen merdivenler vardı. Tünel hem peronlar arasındaki bağlantıyı sağlıyor, hem de Bezigrad Meydam’na çıkıyordu. Şehir merkezinde otelinin bulunduğu tarafa dönmek yerine Bezigrad Meydam’nın bulunduğu tarafa döndü. İlk on metreyi koşarak geçtikten sonra hızım azalttı ama hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Her bir metrenin önemi vardı. Şimdi arkaya dönüp takipçilerinin ne kadar geride olduklarını görmesi gerekiyordu. Elli metre kadar arkasmdaydılar. Ketil istasyondan çıkıp sola dönünce ne yapacaklarını şaşırmış, biraz zaman ve mesafe kaybetmişlerdi. Ketil hızla yürümeye devam etti. Şansından tünel kalabalıktı ve geniş olduğu için de zikzak yapmaya gerek duymadan hızla yürünebiliyordu. Ketil adamların kendisini arkadan gördüklerini, hızla takip ettiklerini düşünüyordu.

Hâlâ elli metre kadar arkasında olmalıydılar. Ketil’in önündeyse caddeye çıkan dik merdivene ulaşmak için yirmi metre kadar bir mesafe kalmıştı. Şimdi harekete geçme zamanıydı. Ketil aniden koşmaya ve merdivenleri hızla çıkmaya başladı. Adımların tünelde yankılanmasından takipçilerinin de koşmaya başlayıp başlamadıklarını duyabilecekti.

Tünelden çıkınca tam anlaştıkları gibi kırmızı bir arabanın,beklemekte olduğunu gördü. Araba kaldırım taşına neredeyse yapışık park etmiş, arka kapısı açık bekliyordu. Ketil kendini arabaya atıp kapıyı kapattı. Araba yavaşça hareket etti. Araba keskin bir dönemeci alıp hızını arttırıncaya kadar Ketil arka koltukta yattı.

"Mavi rüzgârlıklı adamlar mıydı seni takip edenler?” diye sordu İnes.

Ketil arka koltukta yattığı yerden kalkmadan cevap verdi: “Evet.”

İnes, “Artık kalkabilirsin. Sen arabaya girdikten sonra tünelden çıktılar. Kafaları karıştı. Salak gibi etraflarına bakıyorlardı,” dedi ve kahkahalarla güldü.

Ketil kalktı, başını çevirip arka camdan baktı. Adamların çok uzakta siluetlerini gördüğünü sanıyordu ama emin olamadı.

“Öyle mi?” diye cevap verdi ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bugün ilk kez yüzünde memnun bir ifade vardı.

“Evet. Kurtulduk. Başardık.”

İÇİŞLERİ BAKANLIĞI, LJUBLJANA

Miloş Grankeviç, ofisinin kapısını kapattı ve İvo Grado'ya deri koltuklara oturmasını işaret etti ve "Ne içersin? Maden suyu? Kahve? Ya da başka bir şey?" diye sordu kuru bir sesle.

"Hiçbir şey. Teşekkürler," diye cevapladı Grado.

İçişleri bakanlığının en üst katma ilk kez çıkıyordu ve ofisin büyüklüğüne hayran kalmıştı. Grado'nun polis merkezindeki ofisinin en az iki katı büyüklüğündeydi daire başkanınm ofisi.

"Silc'i bekleyelim," dedi Grankeviç ve pencereye doğru yürüdü. Ofisten görünen manzara muhteşemdi. Bakanlık binası, diğer bakanlıklar gibi Slovenska Caddesi'yle Tivoli Parkı arasındaki bölgede yer alıyordu.

Kapı çalındı ve Grankeviç hızla gidip kapıyı açtı. Grado bu davayla ilgili o güne kadar sadece Silc'le konuşmuştu.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi Silc ve Grado'ya elini uzattı, aynı anda da Grankeviç'e bakmaya başladı ve devam etti: "Bazı randevularınım saatlerini değiştirmem gerekiyordu."

"Tamam," dedi Grankeviç ve Silc'in de oturması gerektiğini işaret etti.

"Son durum nedir Silc? Elimizde ne var?" diye sordu Grankeviç. ŞOVA ajanı derin bir nefes aldı ve bir sigara yaktı. Uygulanan planın arkasındaki adam bu herhalde, diye düşündü Grado. Planla bu kadar ilgilendiğine göre... Belki de Grankeviç, onun üzerinde, bir şeyler bulması için baskı kurmuştu. Belki yeşil ışığı yakan Grankeviç'ti. Ama planın detaylarını Silc hazırlamış olmalıydı. Îvo Grado daha şimdiden, cinayetin hemen sonrasında, Ketil Brandt'ın varlığından Silc'i haberdar ettiği için pişmanlık duymaya başlamıştı. Keşke Kefirin, Michael'in telefonuna bıraktığı üç cevapsız aramadan bahsetmeseydi. Keşke Zdenka'nın, Michael'in Danimarka'ya Brandt'ı ziyaret etmek için gitmek üzere olduğunu söylediğinden bahsetmeseydi. Keşke, keşke... Neyse artık çok geçti. Nereden bilebilirdi? Kendisi Danimarkalı, sıradan bir gazeteciyi orta yere yem olarak atmayı akimın ucundan bile geçirmezdi. Gazetecinin hayatı tehlikeye girebilir, her şey ters gidebilirdi.

Evet, Grado'nun elindeki bilgiler vermişti Silc'e o fikirleri. Silc'e, Ketil Brandt hakkında araştırma yapmak fikrini ve araştırma izni için zamanı o bilgiler vermişti. Brandt'ın nerede olduğunu tespit etmek için zamanı da böyle kazanmışlardı. Michael Jensen'in telefonuna bırakılan mesajlardan Brandt'ın Slovenya yolunda olduğunu öğrenmişler, Kopenhag'daki

Slovenya Büyükelçiliğinden de Brandt'ın mesleki kariyeri sayesinde bu soruşturmada kullanılabilecek biçilmiş kaftan olduğu bilgisini almışlardı.

Aynı gün akşam olmadan Silc, Danimarkalı gazetecinin bir çeşit çağırıcı kuş, bir tür yem olarak kullanılacağı planın ayrıntılarını Grado'ya anlatmıştı. Geri çevrilemeyecek bir teklif gibi sunmuştu Silc planım. Operasyon başlamıştı ve daha şimdiden her şey rayından çıkmak üzereydi.

Silc sigarasından birkaç duman çektikten sonra konuşmaya başladı: "Sana daha önce bahsettiğim gibi, Danimarkalı gazeteci peşindeki adamlarımızı atlatmayı başardı ve şu anda, dün gece Orto Bar'da buluştuğu *Novi* muhabiri kadın gazeteciyle bir arabada kıyıya doğru yol alıyorlar. Nereye gittikleriniyse bilmiyorum."

"Allah kahretsin!" dedi Grankeviç.

"Belki Ketil Brandt, Zdenka'dan benimle paylaşmadığı bazı bilgiler elde etmiştir. Kesin öyledir. Yeni öğrendiklerini teyit etmek için harekete geçmişlerdir," dedi Grado ve gülümsemeye başladı.

"Neden gülüyorsun? Gülecek bir durum yok ortada," dedi Grankeviç ve saldırgan bir tavırla bir sigara yaktı. Grado arkasına yaslandı. Silc, derin bir iç geçirdikten sonra Grankeviç'e dönüp konuşmaya başladı yeniden: "Aslında biz de tam böyle olmasını istiyorduk, Miloş. Bırak, Brandt olayları çözmeye başlasın. Sonra da Sırplar ortaya çıkar ve kucağımıza düşerler. Kim olduklarını, nerede saklandıklarım tespit eder, ipliklerini pazara çıkarırız. Bu planı sen de onaylamıştın."

Ama Grankeviç geri adım atmıyordu.

"Ama şu an karşımızda hiç de küçümsenmeyecek bir problem var, sevgili Urban. Brandt takip edildiğini fark etti. Belki Danimarkalı kendini takip edenlerin Sırplar olduğunu bilmiyordun Gerçek şu ki adamları atlatmayı başardı."

"Şanssızlık. Trebniye ve Ljubljana arasındaki tüm istasyonlarda adamlarımız hazır bekliyorlardı. Hem Danimarkalı, hem Sırplar yayaydı. Bizimkiler de. Ama biz Brandt'ın o iki adamın kendisini takip ettiklerinden haberdar olduğunu ve tünelde onlardan kurtulduğunu fark edemedik. Brandt'ın trene binmeden önce hareketlerinde takip edildiğini gösteren bir şey yoktu." "Yahu adamın dün gece Orto Bar'da İnes Sivonik'le buluştuğunu biliyordunuz ya!" dedi Grankeviç.

"Ama cenaze töreninden hemen sonra onunla buluşacağım tahmin edemedik. Hele bir arkadaşının arabasıyla istasyonun önünde hazır

olacağına hiç ihtimal vermedik," dedi Silc ve sigarasından derin bir nefes aldı. Ortaya çıkan durumla gurur duymadığı her halinden belliydi.

İvo Grado'ysa içten içe kendini bir şey sanan soytarı Silc'in her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdığına seviniyordu. Şimdi karşılarına geçmiş *playboy takım elbisesi ve sapsarı kravatıyla oturuyordu. Aman tanrım!*

Silc, sigarasının dumanını üfledi ve devam etti: "Bizimkiler arabayı takip edelim derken rüzgârlıldı Sırplar da ortadan kayboldular. Salakça. Biz nasılsa cep telefonu sinyallerinden Brandt ve gazetecinin nerede olduğunu görebiliyorduk. Bunun yerine bizimkilerin Sırpları gözden kaçırmamaları gerekiyordu."

*"Donnerwetter..." A*lmanlar böyle der değil mi bu durumda? Artık onları cep sinyallerinden daha fazla izleyemeyiz. Ketil Brandt akıllı bir adamsa, ki biz onu bu iş için seçtiğimize göre öyledir, en kısa zamanda elindeki cep telefonundan kurtulur," dedi Grankeviç kinayeli bir tavırla.

"Görünüşe bakılırsa telefonları hâlâ ellerinde. Sivonik'in telefonu kız arkadaşının garajında park halindeki arabasındaydı. Şimdi Sivonik'in arabasıyla gidiyorlar," dedi Silc.

"İyi işte ya, ne Slovenyalı yetkililerin yasadışı dinleme yaptıklarını, ne de baz istasyonu kayıtlarından yerlerinin tespit edilip izlendiklerini fark edebilirler. Bunlar yasal değil zaten," dedi Grado ve operasyonun bu kısmıyla ilgili tavrını açık ettiğine pişman oldu.

Grado'nun sözlerinin ardından odada kısa bir sessizlik oldu. Silc'in sabrı taşmıştı; daha fazla dayanamadı, "Grado senin sigara içtiğine o kadar memnunum ki... öyle ahlaklı ve dürüstsün ki, sigaradan başka bir kötü alışkanlığın yok," dedi.

Grankeviç hemen araya girerek, "Haklısın Grado," dedi. "Telefonlarının dinlendiğini bilmemeleri ve bulundukları yerin de izlendiğinden bihaber olmaları iyi. Ama Urban, sizler onları çok yakından takip etmeniz gerektiğini asla unutmamalısınız, özellikle telefonlarım elden çıkardıktan sonra... öyle yaparlarsa eski usul takip yöntemini devreye sokun."

"Haklısın. Bundan sonra onları iki ekip izleyecek. Sırpların bizi fark etmemeleri çok önemli. En kötüsü bu olur," dedi Silc.

"Öncelikle Sırpların Ketil'in peşine tekrar düşmelerini beklememiz lazım. Yirmi dört saat içinde bu gerçekleşmezse, Brandt'ın bir şekilde Ljubljana'ya geri gelmesini sağlamamız gerekiyor. O zaman Sırplar yine otelin çevresinde dolaşmaya başlarlar. Biz de ona göre ne yapacağımıza

karar veririz. Grado, sen de bugün öğleden sonra Brandt'ı Zdenka'dan bir şeyler öğrenip öğrenmediğini soruyormuş gibi yaparak bir kez daha ara, tamam mı?"

"Tamam, anlaştık. Gerçi o da beni arayacaktır bir ara," dedi Grado.

"Silc, sen de beni onların tüm hareketleri konusunda bilgilendireceksin, anlaştık mı?" dedi Grankeviç.

"Bir şey bulur bulmaz ararım. Buradan çıkınca yolda başlarım soruşturmaya."

Grankeviç toplantının bittiğini ima eden bir hareketle kapıyı açtı. İvo Grado önden asansöre doğru yürümeye başladı.

"Sen git; benim bir telefon açmam gerekiyor," dedi Silc. "Tamam, görüşürüz," dedi Grado ve asansöre bindi.

LJUBLJANA-POSTOYNA OTOYOLU

“Takım elbise yakışmış,” dedi İnes eliyle hafifçe Ketil’in koluna vurarak.

“Sen de çok şıksın,” dedi Ketil ve İnes’in pek de ucuz sayılmayacak kürk ceketinin kolunu çekiştirdi.

Ketil şoför mahallindeki İnes’in yanındaki koltukta oturuyordu. Sol şeride girmiş, hız kesmeden yola devam ediyorlardı. Rüzgârlıklı takipçilerinden kurtulduktan beş dakika sonra Tina’nın Toyota Yashi marka arabasını yerine bırakmışlardı. Adamlar Ketil’in arabaya atladığını görememelerine rağmen istasyonun önünde bir süre beklemişlerdi. Şimdiyse İnes’in bej renkli Skoda Fabia marka arabasındaydılar. İnes’in arabası daha genişti ve Ketil’in uzun bacaklarının sığacağı koltuk aralığına sahipti.

Otoyolda güneydoğu istikametinde yol alıyorlardı. Bu yol Slovenya’nın Adriyatik kıyısına götürecekti onları. Arabanın kilometre göstergesi devamlı 140’la 150 arasında duruyor, bu hız Ketil’e, Slovenya’ya geldiğinden beri ilk kez, bir türlü özgürlük duygusu yaşatıyordu.

İnes, Ketil’in düşüncelerini okumuşçasına, “Artık istediğimiz gibi çalışabiliriz,” dedi.

“Sence takip edenler beni tesadüfen kaybettiklerini mi düşünüyorlardır?” diye sordu Ketil.

“Öyle görünüyordu. Her yöne baktılar ama arabaya dikkat etmediler hiç.”

“Ne şans,” dedi Ketil.

“Ve şimdi biz, bir hafta sonu kaçamağı için yola çıktık,” dedi İnes.

“Ne demek şimdi bu?”

“Yani, onların gözünde öyledir,” dedi İnes gülerek.

Ketil birden ciddileşti. Takipçiler izlerini bulurlarsa sevgili rolü oynayacaklardı demek. İnes, bu yöntemin öne geçmek için - en iyi yol olduğuna karar vermişti. Ketil stratejinin ne kadar işe yarayacağı konusunda şüpheliydi ve İnes, sessiz kalmasından anlamıştı.

“Yoksa onları oyalayamayız,” dedi İnes.

“Haklısındır herhalde.”

“Belki sen Grado’yu hemen bugün araşan iyi olur. Daha sonra karar veririz buna.”

Nasıl bir yalan söyleyecekleri konusunda anlaşmaya varamadıkları için her ikisi de yanlarına cep telefonlarım almıştı. Bunu yapmalarının tek

sebebi, takip edildiklerinin farkında olmadıkları izlenimi yaratmaktı. Gerçekten dinleniyor ve hareketleri takip ediliyorsa telefonları takipçileri yanıltmak için de kullanılabilirdi. Dün Orto Bar'a giderken telefonu otelde bırakması bu açıdan işe yaramıştı. İnes de, telefonu da dinleniyorsa ki buna inanıyordu, telefonunu arkadaşının arabasında bırakarak yanıltma yolunu seçmişti. Ketil ve İnes için en önemlisi daima önde kalıp hiçbir şey yokmuş gibi davranmak ve ne kadar bildiklerini başkalarının öğrenmelerini engellemekti.

"Geldik sayılır," dedi İnes ve otoyoldan Postoyna'ya giden sapağa girdi. Araba değiştirirken geçirdikleri zaman dâhil, kireçtaşı mağaralarıyla ünlü bu şehre gelmeleri otuz beş dakikalarım almıştı.

"Bayağı hızlı sürdün," dedi Ketil.

"Hava kararmadan gelmemiz gerekiyordu. Fazla zamanımız yok," dedi İnes ve gülümsedi. Kısa süre sonra şehir merkezine giden yola saptı, sağa döndü.

Postoyna Mağaraları tabelasını gördü Ketil. İnes'in tabelaları takip etmeden, oraları iyi bilen bir şoförmüş gibi araba kullandığına dikkat etti.

"Sen daha önce geldin mi buraya?"

"Kendine saygısı olan her Sloven buraya gelmiştir. Sen de geldin buralara değil mi?"

"Yıllar önce Michael'le birlikte gelmiştim. Ama şehri hatırlamıyorum hiç."

Kısa süre sonra şehir merkezine vardılar. İnes, yaya ve alışveriş caddesine benzer bir yolun başlangıcından sola döndü. Biraz gittikten sonra yeniden şehirden çıktılar ve ormanlık bir arazide yol almaya başladılar. Beş dakika sonra İnes arabayı yavaşlattı. Varacakları yere gelmişlerdi.

"Komünist turist rolü oynamaya hazır mısın?" diye sordu İnes gülümseyerek ve arabayı dev bir park yerine doğru sürmeye başladı. Bu park yeri yaz aylarında buraya turist getiren otobüsler ve özel araçlar için yapılmıştı.

Park yeri neredeyse tamamen boştu. Kayalıkların dibindeki otelde de fazla bir yoğunluk görülmüyordu.

İnes, komünist turist derken oteli kastetmişti. Otel binası Komünist Doğu Avrupa mimarisine sahipti.

ines otelin girişindeki park yerlerinden birine arabayı soktu. Ketil çantasını ve paltosunu alıp dışarı çıktı. İnes'se bagajı açarak büyük bir bavul çıkardı.

“Neden bu kadar büyük bir bavul aldın yanına?” diye sordu Kelil. “Ben senin kadar hazırlıklı gelmedim.” Ljubljana’dan ayrılacağı anlaşılmasın diye giysilerini otelde bırakmıştı. Sadece üzerindeki elbiseleri vardı yanında.

“Kadınların her zaman erkeklerden daha fazla eşyaya ihtiyacı olur,” dedi İnes.

Ketil, İnes’in sözlerine yorum yapmadı. Otelin merdivenini çıkıp resepsiyona geldiler. Hiçbir sorun yaşamadan iki kişilik bir odaya kayıt yaptırdılar. Oda birinci katta olmasına rağmen asansöre binerek yukarı çıktılar.

“Yarım saat vaktimiz var,” dedi İnes ve saate baleti. Ketil dördü çeyrek geçe otelden çıkacaktı. Hava kararmaya başlamıştı; üstelik bulutluydu. Her şey tam istedikleri gibiydi.

Odaya girince ikisi de yatağa yorgun oturdular. Bir süre hiç konuşmadılar. İçeride çok güzel bir sükûnet vardı ve İnes de Ketil kadar bu sükûnetin tadını çıkarıyordu. Aynı zamanda Ketil, geri dönünceye kadar İnes’in odada hareketsiz kalma düşüncesinden nefret ettiğini hissedebiliyordu.

“Unutma, alabileceğin tüm ayrıntıları al,” dedi İnes.

“Ben gazeteciyim.”

“Özür dilerim. Basın kartını unutmamışsmdır umarım.”

“Hâlâ bana takılıyorsun. Sen beni ne sanıyorsun?”

“Basma konuşma yasağı yabancı gazetecileri kapsamıyormuş. Maya’ya haber verdim. Kamp müdürüyle konuşup her şeyi ayarlamış. Tek yapacağımız, dakik davranmak,” dedi İnes. Ketil başıyla onayladı.

“Sen şefine ne dedin peki?”

“Sorarlarsa resmi izinde olduğum yalanını söyleyecek. Gerçekteyse üzerinde çalıştığımız haberle ilgili araştırma aşa-masındayım. O da kabul etti. Tatil açıklaması ayrıca Gradoyu aramamam için iyi bir gerekçe. En azından şimdilik aramamam lazım...”

Ketil başını salladı. Neredeyse sözleşmişçesine aynı anda sigara çıkarıp yaktılar. Artık hava iyice kararmaya başlamıştı. Birbirlerine onaylar bakışlarla baktılar ve İnes telefon ahizesini kaldırıp resepsiyonu aradı. Slovence konuşmalarından yakaladığı birkaç kelime sayesinde Ketil, İnes’in taksi çağırttığım anladı.

“On dakika içinde gelecek,” dedi ve telefonu kapattı İnes.

Ketil bir sigara daha yaktı ve İnes'e kendi telefonunu verdi. İnes de ona onluk ve yirmilik banknotlar halinde iki yüz Avro verdi. İkisi de konuşmuyorlardı. Ketil odadan çıkarken de birbirlerine bir şey söylemediler. Ketil asansörle aşağı indi, otelden çıktı ve bekleyen taksiye bindi.

Vtc, LJUBLJANA

Yosip österreicher arabasını yol kenarına park ettiğinde inanılmaz derecede rahatlamış hissetti kendini. Arabayı garaja indirmek istemiyordu. Sadece eve çıkıp üzerini değiştirecekti. Bir de halledilmesi gereken ufak tefek ama önemsiz olmayan şeyler vardı. Sabah başlattığı operasyonda hâkimiyeti sağlaması gerekiyordu.

Michael Jensen'in ölümü nedeniyle boşa çok zaman harcamıştı. İki gün arka arkaya Helle evde diye eve erken gelmiş, cenaze töreninde harcadığı zamanı da israf kabul etmişti.

Ama genel anlamda baktığında cenazeye katılması iyi olmuştu; en âzından Helle, Michael'in dul kalan eşi ve onun kederli halini görmüştü. Artık Michael Jensen'i fazla düşünmesine gerek kalmamıştı Helle'nin.

Helle, Yosip'in hafta içinde gösterdiği yardım ve yakınlığa minnettardı ve Yosip de Helle'nin normal günlük hayata dönmeyi istediğini biliyordu. Helle, Michael'le ilişkisini Yosip'in bildiğini bilmiyordu. Ama artık bu konuyu konuşup bir son vermenin, yeniden eski, Helle'nin, Yosip'in gözünde yıldız olduğu günlere geri dönmenin zamanı gelmişti. Nereden çıkmıştı o uyuz Danimarkalı?

Helle'nin cenaze töreninde başka bir Danimarkalıyla sohbete dalması kaderin cilvesiydi herhalde. Michael Jensen'in eski bir arkadaşı olan Danimarkalı, Helle'yi Danimarka Hentbol Milli Takımı'ndan tanımıştı. Helle tutup o adamın peşine takılırsa çıldıracaktı Yosip. Ama Helle böyle bir şeye fırsat bulamayacaktı zira Yosip, Helle'nin kendisini aldatmasına kesinlikle izin vermeyecek, böyle bir eğilimi varsa bir daha ortaya çıkmamak üzere sona erdirecekti.

Bu yüzden kendi küçük planım devreye sokmuştu. Helle'yi, Michael Jensen'le kurduğu ilişkiyle yüz yüze getirecekti. Her ne kadar ölen Danimarkalıya daha fazla zaman ayırmak gözünde büyüse de bunu gerekli görüyordu. Danimarkalı şoför yeterince sorun yaratmıştı.

Michael Jensen'in ölümü Sanje için bir kayıp değildi. Neresinden bakılırsa bakılsın kendi halinde sıradan bir şofördü. Ama polis ölümünün bir cinayet olduğunu kamuoyuna açıklarsa işte o zaman sorun olurdu. Hele bir de dev firmanın kamyonlarıyla kaçakçılık yapıldığı da ortaya çıkarsa ipin ucunu tamamen kaçıracaktı Yosip.

Sanje hakkında olumsuz bir hava yaratılması, bugüne kadar büyük emeklerle yarattığı firmasına ve kendi imajına onulmaz bir yara açacaktı. Yosip Österreicher neredeyse bir kavram haline gelmiş, adı, Slovenya

toplumunda başarı sözcüğüyle eşanlamlı kabul edilmeye başlanmıştı. Herkes ona saygı duyuyordu çünkü hem başarıya nasıl ulaşılacağım çok iyi biliyordu, hem de halkın ruhunu çok iyi anlıyordu. Bu ikisi çok nadir bir araya gelirdi. Bunun meyvesi de Sanje Hentbol Kulübü'ydü. Kulübe verdiği destek nedeniyle kulüp adını SANJE Ljubljana olarak değiştirmişti.

Ama bunların temeli iş dünyasında atılmıştı. Sanje'nin büyümesi için gösterdiği cesaret ve atıhmcılık becerisiyle yönetim kurulunu eski Yugoslavya cumhuriyetlerinde kardeş şirketler ve şubeler açarak süpermarketler zinciri kurmaya ikna etmişti. Bosnalılarm, Hırvatların, Sırpların ve Karadağlıların her alanda uygar bir standarda özlemlerini baştan fark etmişti. Temiz, aydınlık ve tertipli mağazalar, yüksek kalitede Balkan malzemeleriyle hazırlanmış yiyecekler, Balkanların her yerinde özleniyordu. Bu ihtiyacı tespit ederken çok isabetli bir gözlemde bulunmuştu. Sanje'nin gelişimi binlerce kişiye iş sahası açmış, Slovenya iş dünyasında da Yosip Österreicher'e büyük saygı duyulmaya başlanmıştı, özellikle Sanje çalışanları arasında.

İş alanında haşandan emin olunca halkın gönlünü okşayacak bir şey peşine düşmüş, hentbol kulübüne destek olmaya karar vererek bir kez daha isabetli karar aldığım görmüştü. Yeni, genç, bağımsız bir ülke olarak Slovenya dünyada adını duyurmak için can atıyordu ve bunu gerçekleştirmek için spor en iyi yoldu.

Kadın hentboluna Avrupa'da büyük bir ilgi vardı. Çok fazla gündemde olan bir spor olmadığı için de başarı elde etmek, yüksek yerlere gelmek çok kolaydı. Bu da Yosip için mükemmel bir girişim alanı olmuştu.

Bu kendi gelenekleri olan hentbol kulübünü Avrupa'nın en başarılı ve saygın kulüpleri araşma sokmak için iki yıl gibi kısa bir süre yetmişti. Yosip österreicher burada da vizyon sahibi olduğunu göstermiş, eski Yugoslavya cumhuriyetleri takımlarının katıldığı bölgesel bir hentbol ligi kurmuştu.

Sanje'nin hentbol kulübüne sponsor olması halkın sevgisini de beraberinde getirmişti; zira karşılarında sporla da yakından ilgilenen bir kapitalist vardı. Şu an Yosip österreicher'e duyulan hayranlığın ucu bucağı olmadığı günler yaşanmaktaydı. Artık bu ilgi ve saygıyı siyasi güç haline dönüştürme zamanı gelmişti.

Ljubljana belediye başkanlığına soyunuyordu Yosip österreicher.

Mayıs ayında yapılacak belediye seçimlerine bağımsız aday olarak katılacağım açıklamamıştı henüz. Şubat ayı içinde belediye başkanlığına adaylığım açıklayacaktı ama öncesinde uluslararası alanda halledilmesi

gereken bir şey vardı: 2014 Avrupa Kadınlar Hentbol Şampiyonası finallerinin Slovenya'da düzenlenmesi için Uluslararası Hentbol Federasyonu'nda lobicilik. Kararın alınacağı kongre önümüzdeki hafta yapılacaktı.

Başarması gereken bir diğer şeyse, Sanje kulübünün Şampiyonlar Ligi'ne katılma hakkı kazanmasıydı. Biraz şansın yardımıyla gelecek pazar Danimarka'nın Viborg kulübüyle yapacakları maçtan sonra bu da gerçekleşecekti.

Dolayısıyla Helle de Yosip için bir markaydı. Helle, Sanje'nin en iyi oyuncusu olduğu için başarısı Yosip'in başansı olarak da görülecek, Slovenya'nın en imrenilen VİP çifti olarak görüldükleri için de Yosip siyasi parti adayları karşısına daha güçlü çıkabilecekti.

Şimdilik tek sorun Michael Jensen davasıydı. O bile fazlaydı asbnda. Gazeteciler olayın derinine inerlerse imajı zarar görecekti. Slovenya basım zararsızdı. Doğru bağlantılar sayesinde manipüle edilebiliyorlardı. Ama çorbamn içinde kıl arayacak birkaç gazeteci yok değildi.

Ne yapıp edip bu olayın üstünü en kısa sürede örtmeliydi. Nasıl hareket etmesi gerektiğini en ince ayrıntısına kadar düşünmüştü. Faydalan ve zararları yan yana koyup tartmıştı. Sonunda en yararlı sonucu polisle işbirliği yaparak elde edebileceğine inanmıştı. Biraz riskli de olsa Michael Jensen'in kullandığı kamyonun seyir defterini polisin kullanımına sunmuştu. Polis yetkilileri kamuoyuna açıklama yaparlarken dikkatli olacaklarına dair söz vermişlerdi. Hatta Komiser İvo Grado, bu olay cinayet çıksa bile Sanje'nin adım telaffuz etmeyecekleri sözünü vermişti. Şimdilik olay intihar olarak araştırılıyordu ve polis ne kadar geç açıklama yaparsa o kadar iyiydi.

Gazetelerde sah gününden beri herhangi bir haber çıkmamıştı ve olayın gerçek yüzünü sadece kendisi ve polis biliyordu. Geriye Helle'yle kendi arasında halledilmesi gereken konu kalıyordu sadece.

Akşam dışarı çıktıklarında hatta belki akşamüzeri bile bu konu halledilmiş olurdu. Şimdi eve girip gerekli kontrolleri yapacak, ardından gidip Helle'yi alacaktı.

Şifreyi kodladı, anahtarı kilide sokup avlu kapışmı açtı. İlk kez ardından kapıyı kapatmadan içeri girecekti, fırsat bulamadı.

Avlu kapısıyla evin kapısı arasındaki patikada sarsıcı bir görüntüyle karşılaştı.

Bosnalı hizmetçileri Boyana, gözleri ve elleri bağlı yatıyor, burnundan kan geliyordu. Kadm yaşıyordu ve nefes alıyordu. Boğazında Yosip'in iki parmağını hissedince bir çığlık attı.

"Korkma Boyana. Ben, Yosip," dedi hemen.

Boyana hâlâ çığırmaya devam ediyordu.

"Sakin ol! Sana yardım edeceğim!" önce Boyana'nın gözündeki bağı çözdü.

"Korkma yanındayım şimdi," dedi ve Boyana'nın ayağa kalkmasına yardım etti. Boyana hâlâ titriyordu.

"Gel, önce içeri girip şu ipi keselim. Sonra bana neler olduğunu anlatırsın."

Mutfakta Boyana'nın ellerindeki ipi kestikten sonra salona geçtiler. Boyana koltuğa oturdu, Yosip bir bardak su getirdi ve bir peçeteyle bunumdaki kam sildi.

"Teşekkür ederim," dedi Boyana ve ağlamaya başladı.

Bu hiç hesapta yoktu. Kısa bir süre düşündükten sonra telefonunu alıp Helle'yi aradı.

Kampın yerini bilmeyen, geniş yoldan orayı göremez, bulamazdı. Ketil'in içinde bulunduğu taksi, dar bir yoldan çıktıktan sonra demir bir kapıyla karşılaştılar. Artık yolun buradan ilerisine devam etmek imkânsızdı.

Demir kapı üzerindeki polis ambleminin altında *Centro za Tudje (Nezaret Kampı)* yazılıydı. Kapının yanında fazla uzun olmayan iki bayrak diğerinde Avrupa Birliği ve Slovenya bayrakları asılıydı. Kamp demir parmaklıklarla çevriliydi. Alanın ortasında dört köşe büyük bir bina vardı. Binanın bazı pencerelerinde demir parmaklıklar görülebiliyordu. Kamp alanı içinde bulunan bir otoparkta yirmi civarında araba park halinde duruyordu. Bunlar kampta çalışanların arabaları olmalıydı.

Dışarıdan bakınca bina hapishaneye benziyordu. Bir anlamda da öyleydi. En azından içindekilerin kaçmamaları gerekiyordu. Çevresi de pek iç açıcı değildi.

Kampın karşısında açık bir alan ve bu alanın yanında, neredeyse yıkılmak üzere bir hangar ve hangarın duvarına dayalı bazı tahtalarla birkaç konteynır duruyordu. Kampın üzerinde bulunduğu tepenin biraz aşağısında bir park yeri daha vardı.

Taksi durdu ve Ketil, işi bittiğinde tekrar aramak için şoförün kartvizitini aldı. İşinin bir saate kadar biteceğini düşünüyordu.

Binayı çevreleyen parmaklıkları geçip içeri girince çok kısa boylu, siyah saçlı bir kadınla karşılaştı. Kadın onu bekliyor gibiydi. Maya olmalıydı. Yanında üniformalı bir gardiyan duruyordu.

"Ketil Brandt, değil mi?" dedi kadın ve elini uzattı. "Benim adım Maya Benedik. Burayı bulabildiğinize sevindim."

Anlaşıldığı üzere resmi rolünü oynuyordu Maya. Yurtdışmdan

Slovenya'nın yaşadığı değişimleri yerinde görmeye gelmiş bir gazeteciyi karşılıyordu. Bir zamanlar sığınmacıların Avrupa'ya ulaşmak için içinden geçtikleri ama şimdi Avrupa Birliği üyesi olduğu için sığmma başvurusunda bulundukları Slovenya... İnandırıcı bir oyun kurmuştu İnes.

"Evet, kamp sahiden biraz ücra bir köşede," dedi Ketil.

Gardiyan hızla Ketil'in basın kartına baktı ve parmaklıklı bir kapıdan içeri aldı.

Maya, gardiyanın duymasını ister gibi yüksek bir sesle, "önce isterseniz kısaca size kampı göstereyim, ardından sorularınızı cevaplandırırım," dedi.

Hiçbiri bir şey söylemeden kamp alanım çevreleyen parmaklıklarla bina arasındaki asfalt yolda ilerlemeye başladılar. Binanın girişinde birkaç polis bekliyordu. Bina ve çevresinde tuhaf bir sessizlik hâkimdi. Maya'nın çizmelerinden çıkan ses ve hangarda uçuşan kuşların kanat seslerinden başka bir ses duyulmuyordu.

Ketil, etrafta birçok güvenlik kamerası olduğunu gördü. Ketil'in buraya geldiğini öğrenen biri çıkarsa, bu kamera kayıtlarından açıkça ispat edebilirdi. Ama buradan ayrıldıktan sonra fark etmelerinin bir önemi olmayacaktı zira takipçileriyle arayı açmışlardı. Bu arayı korumaları gerekiyordu.

"Yolculuğunuz nasıl geçti?" diye sordu Maya. Binaya girmek üzereydiler ve kapıdaki iki polis memurunun yanından geçiyorlardı.

"Teşekkür ederim. Çok iyi geçti. Adria'yla direkt uçtum," diye cevapladı Ketil.

Birdenbire gazeteci kimliğine bürünmeye başladığım hissetti. O anda öyle olması da gerekiyordu. İnes Slovenyalı gazeteci olduğu için kampa girmesi yasaktı ve Ketil, İnes'in yerine, onun işini yapmak için oradaydı. Bu ziyaretin iki amacı vardı: İnes'in, kampta kalan kadınlarla ilgili, haber yazısında kullanacağı yazılı malzemeyi toplamak ve daha önemlisi, kadınları kampa getiren kamyonu kullanan şoförün Michael olduğunu teyit ettirmek ve kadınların o güne kadar izledikleri güzergâhı ve yolculuklarıyla ilgili ayrıntıları ortaya çıkarmaktı.

Ketil rolünü kolayca oynayacaktı. Arkalarındaki cam kapı kapanıp içeri girdiklerinde kendini rahat hissetmeye başlamıştı.

Park yerinde duran bir adamsa olan biteni izliyordu. Ketil Brandt ve Maya içeri girince adam telefona sarıldı: “Evet, benim. Danimarkalı kampa geldi şu anda ve yalnız.”

Adam Opel marka yeşil arabasının kapısını açtı, telefonda kendisine verilen emirleri dinlemeye başladı.

“Tamam, çıkıncaya kadar beklerim,” dedi ve telefonu kapattı.

BEZİGRAD, LJUBLJANA

“Bir kahve içelim mi?” diye sordu Barbara. Helle’nin üniversiteden sınıf arkadaşıydı. Amfiden çıkmış, binanın dışına yapılmış çamla kaplı döner merdivenden aşağı iniyorlardı.

Helle’nin cam kahve içmek istiyordu aslında. Ama çok da yorgundu. Günün ağır programı sona ermemişti daha. Üstelik akşamüzeri antrenman vardı. Sabahki cenaze töreninin hemen ardından Yosip onu üniversiteye bırakmıştı. Dersleri kaçırmamak için üniversiteye gitmekte ısrar etmişti. Her perşembe öğleden sonraları dersi vardı. Derslerine fazlaca önem verdiğinden değildi okula gitme ısrarı. Cenaze töreninin kasvetini üzerinden atmak istiyordu. Hızla günlük hayatma geri dönmek derdindeydi. Evet, canı Barbara’yla bir kahve içmek istiyordu aslında.

“Hadi o zaman *Kazan'a* gidelim. Orada ısıtıcılar da var hem,” dedi Helle.

Kazan dedikleri, sosyal bilimler fakültesi binalarının tam ortasında yer alan açıkhava mekânıydı. Bu alanda birbirleriyle rekabet eden büfeler, şehir merkezindeki yiyecek-içecek satan kafeteryalar benzeri birçok küçük birim vardı. Helle ve Barbara geniş koltuklan olan kafeteryalardan birinde yer buldular.

Kış mevsimi ve hava da serin olmasına rağmen canlı bir kalabalık gözleniyordu, öğrencilik yılları böyleydi işte. Eğlenmek için ele geçen hiçbir fırsat kaçırılmıyordu. Barbara da kaçamıyordu bu fırsatları. Gün ortasında olmasına rağmen öğrenciler bu açıkhava kantininde oturur, bira ve sigara içerlerdi. Barbara da bu öğrencilerden farklı değildi; Karadağ’dan öğrenci değişim programıyla gelmiş bir öğrenciydi. Oturur oturmaz Barbara bir sigara yaktı. Helle de canının sigara istediğini fark etti. Hentbol

kariyeri umut veren bir kimliğe bürünüverince, on yıl önce bırakmıştı sigarayı. Ama arada bir katıldığı davetlerde ve diğer keyifli ortamlarda canı sigara çekerdi. Barbara’dan sigara istemedi, arkadaşı da teklif etmemişti.

“Ders İngilizce olunca daha çok hoşuma gidiyor,” dedi Barbara.

“Aynı fikirdeyim.”

Birlikteyken İngilizce konuşuyorlardı. Barbara Slovence verilen dersleri neredeyse tamamen anlayabiliyorken, Helle anlatılanların sadece üçte birini anlıyordu. Ama derse hazırlıklı gelirse genel olarak neden bahsedildiğini kavrayabiliyordu.

Okuyacakları kitaplar İngilizceydi. Ama dersin İngilizce mi, yoksa Slovence mi anlatılacağı hocalarının o günkü ruh haline bağlı oluyordu.

Barbara İngilizce dersleri daha çok seviyordu. Yirmi üç yaşında, hırslı, genç bir kızdı.

“E, anlat bakalım, yakınlarda partiye gittin mi? Eğlendin mi?” diye sordu Helle.

“Evet. Hiç sorma. Geçen pazar Turbo’da Yugodisko vardı. Sen hiç gittin mi oraya?”

“Hayır. Yugodisko da ne?”

“Bir zamanlar Yugoslavya’yı oluşturan devletlerin şarkılarının, müziklerinin çalındığı eğlence işte. Sırpça, Hırvatça ve diğerleri... Ayrıca Bosnalı ve Karadağk müzisyenler,” dedi Barbara kendini işaret ederek.

“İçi geçmiş, Yugo-nostaljik dinozorlar mı geliyor peki oraya?”

“Hayır, olur mu hiç! Çok genç geliyor. Çalman müziklerin çoğu yeni... Tam Turbo-folk müziği[1] yani...”

“İlginç olmak,” dedi Helle.

Helle, Turbo-folk müziği çalınınca insanların nasıl kendinden geçtiklerini daha önce bazı eğlencelerde görmüştü. Tamamen yoz, pop müzikle cilalanmış halk müziği... Slovenler bile hentbol kulübünün düzenlediği son eğlencede yerlerinde duramamışlardı. Takımdaki Sırp ve Karadağlı kızlar Helle’yi Yugo-müzik dinlemeye davet etmişlerdi. Büyük ihtimalle Turbo-folk müziğini kastediyorlardı. Her pazar akşamı maçtan sonra bu müziği dinler, eğlenirlerdi takım arkadaşları.

“Her pazar oluyor mu bu eğlenceler?” diye sordu Helle.

“Evet. Sen de gelmelisin. Çok eğlenceli. Sen evli olduğun için eğlenceye fazla zaman bulamıyorsundur,” dedi Barbara ve gözlerini Helle’nin üzerinde gezdirdi. Helle’nin üzerinde hâlâ sabah cenaze töreninde giydiği siyah giysileri vardı. Helle bu elbiseyi yaşlı kadın stilinde bulduğunu söylemişti hep ama Yosip çok klâs Buluyordu. Cenaze töreni için uygun bir giysiydi.

“Bugün güzel giyinmişsin. Davete mi gideceksin?” diye sordu Barbara.

“Hayır, sabah bir cenaze törenine katıldım,” diye cevap verdi Helle.

Barbara bir an utandı, “özür dilerim. Çok yakınınızdan biri miydi ölen?”

“Hayır. Burada yaşayan bir Danimarkalı... Uzaktan tanıyordum.”

Michael’in ölümünü neden bu kadar basitleştirdiğini bilemiyordu. Hâlbuki tamamen yabancı birine gerçeği söylemesinde bir sakınca yoktu. Belki bilinçaltı öyle emretmişti. Bir an önce ileriye bakması gerekiyordu, özellikle yas tutan güzel karısını gördükten sonra artık Michael’i geride bırakabilirdi. O sabah Slovenska Caddesi’nde üzeri beyaz örtüyle kaplı

cesedin başında hıçkırıklarla ağlarken gördüğü kadın Zdenka'ydı. öyle bir ilişki başlasa bile bir sonu olmazdı. İlişkileri o noktaya kadar gelse bile, karışım ve kızını asla terketmezdi Michael. Helle hiçbir acı hissetmiyordu. Cinsel bir birliktelik de olmamıştı. Michael, sıcaklığım hissettiği ve artık canlı olmayan bir beden değildi. O ateşli öpüşmenin ötesine geçmeye fırsatları olmamıştı. Böylesi en iyisiydi.

Helle'nin döktüğü gözyaşlanysa, sadece Zdenka ve Vanya'nın gözyaşlarını görmesiyle ilgiliydi.

Duygu yaratan, keder dolu bir olaydı cenaze töreni. Hepsi bu kadardı işte. Sanki omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı. Mezarlığın bulunduğu rüzgârlı tepedeki törende Helle, Michael'i fazla tanımadığım da fark etmişti. Törende adlarını hiç duymadığı kişiler vardı sadece. Michael, Helle'yle konuşmalarında karısı ve kızının dışında törendeki hiç kimsenin adından söz etmemişti. Neden etsindi? Olsa olsa belki kendisinin ve ailesinin yakın dostu Danimarkalı Ketil'den bahsederdi. Michael, Kopenhag'da onu ziyaret edecekti.

Ama Ketil cenaze töreni boyunca duygularını hiç göstermemişti. Hiç üzülmemiş gibiydi. Sadece Zdenka'nın teselli için dayandığı bir ağaç gibi durmuştu öylece. Yosip'le birlikte Ketil'in yanına gidip konuşunca biraz heyecan duymuş gibiydi. Belki de Helle Danimarka'da tanınan bir yüz olduğu içindi. Ketil de Helle'yi tanımış, Danca konuşmuştu. İkisi de Danimarkalı olduğu için, biraz da mecburiyetten birbirlerine telefon numaralarım vermişlerdi. Helle, Ketil'in aramamasını umuyordu. Michael'in ölümüyle ilgili konuşmak için onunla buluşmak istemiyordu.

Helle, Barbara'nın elindeki sigaraya bakarak, "Bana da bir sigara verir misin?" diye sordu.

Barbara şaşkınlıkla Helle'ye baktı. Kısa bir süre düşündükten sonra, "Tabii, buyur," diyerek paketi uzattı.

Helle hem sigarayı, hem çakmağı aldı. Dumanı içine çekmeden üfledi. Sigaranın tadı birden acı geldi. Bir nefes daha çekti. Bu kez ciğerlerine kadar çekti dumanı. Dumanı ciğerlerine çekince beyni zonklamaya başladı. Hafif başı döndü, bu yüzden çantasından gelen sesi duymadı. Barbara uyardı Helle'yi.

"Benim telefonum mu çalıyor?" dedi Helle ve çantasını karıştırmaya başladı.

Arayan Yosip'ti.

"Merhaba canım," dedi Helle.

“Hemen eve gelmen lazım,” dedi Yosip.
“Neden? Sen gelip beni almayacak miydin?”
“Hayır, bir taksiye bin, gel. Boyana çok kötü durumda.”
“Ne var, ne olmuş?”
“Elleri gözleri bağlı yerde yatarken buldum. Saldırmışlar.”
“Ama bugün izinliydi o. Evde ne işi varmış?”
“Gelmiş işte. Haydi, sen çabuk eve gel.”
“Tamam, Yosip, hemen geliyorum.”

POSTOYNA

“Kampta kaç kişi var şu anda?” diye sordu Ketil. Üst kattaki kapalı kısma çıkarken vakit geçirmek için sorulmuş, gereksiz ve cevabı hiçbir işe yaramayacak bir soruydu.

“Yaklaşık 120 kişi,” dedi Maya. Ketil ciddi bir tavırla sayıyı not etti. Kampa gelmeden önce, Ljubljana’daki kampta yer sıkıntısı baş gösterdiği için bu kampın ilave olarak iki yıl önce açıldığım öğrenmişti. Ülkedeki iki kamptan biriydi burası. Buraya ülkelerine geri gönderilmeyi bekleyen kaçak göçmenlerle başvurusu devam eden sığınmacılar getiriliyordu. Son gruptaysa Afrika ve Ortadoğu ülkelerinden Avrupa Birliği ülkelerine gitmek için Slovenya’ya gelenler bulunuyordu. Bu sığınmacılar Slovenya’yı Avrupa’ya geçiş için kolay hedef görüyorlardı.

Hepsine, üzeri üniformalı birini görürlerse “Asyl!”[2] diye bağırmaları talimatı verilmişti.

Hepsi giriş katındaki lokalde oturmuş, çay ve kahve içerek *Eurosport* kanalını izliyor, donuk ve tamamen teslim sınırlarında gezindiklerini gösteren ifadelerle taşlaşmış gibi oturuyorlardı.

Birinci kata çıktılar ve Maya sırtında taşıdığı çantadan anahtarlarını çıkardı. Anahtarları elinde bir süre şakırdatarak, kapının anahtarım buldu, kapıyı açtı ve Ketil içeri girdi. Hapishanelerde, azdı mahkûmların bulunduğu bölümü andırıyordu burası. Moldovyah kadınlar kaçak göçmen statüsündey-diler çünkü Moldovya, Romanya’yla Ukrayna araşma yerleşmiş bir huzur ülkesi, güvenli ülke olarak kabul ediliyordu. Böyle bir ülkeden gelince sığınma başvurusu kabul edilmiyordu.

Maya’nın sesinde hayal kırıklığıyla karışık bir çaresizlik hissediliyordu: “Geri gönderilmeyi bekliyorlar. Yine onları kaçırıp satan adamların kucaklarına itilecekler.”

Ketil, Maya’yla aynı fikirde gibi görünmek için başmı salladı. öyle davranması gerekiyordu. Kampta elinde not defteriyle geçirdiği on beş dakikalık zaman Ketil’in eski gazeteci formunu bulmasına yetmişti. Gerçek habere ulaşmak isteyen ama oyunu kurallarına göre oynayarak zorunlu soru-cevap merasimini gerçekleştiren bir haberciydi şimdi. Esas konuşması gereken kişiye ulaşıncaya kadar sistemin parçası kişilerle konuşması gerekiyordu.

Ketil’in tavırları gereklilikten daha çok bir refleksti; zira Maya da Ketil’in gerçek amacından haberdardı. Ketil’in böyle davranması çevresine güven ve inandırıcılık yayıyordu.

On metre kadar daha ilerledikten sonra Maya bir kapmın önünde durdu. Kapıya üç kez vurdu ve kapının kolunu indirerek açtı.

Üç metreye dört metre büyüklüğünde küçük bir odaya girdiler. Kapının sol tarafında bir lavabo, içinde diş fırçası bulunan bir fincan ve el sabunu vardı. Lavabonun üzerinde bir ayna asılıydı ve Ketil kadının yüzünü ilk kez bu aynaya yansıyan görüntüsünde gördü. Lavabonun bulunduğu duvarın karşı tarafındaki yatak üzerinde oturuyordu. Sarışın ve uzun saçlıydı. Saçlarım atkuyruğu yapmıştı. Yüzü hafif sivilceli ama düzgün ve güzeldi. Sade giyinmişti. Üzerinde koyu renk bir kot pantolon ve boğazına kadar fermuarı kapatılmış turuncu bir bluz vardı.

Maya İngilizce, “Bu, Tatyana. Moldovyalıdır,” dedi ve ardından kadına dönerek Rusça bir şeyler söyledi.

Ketil bunu hiç düşünmemişti. Dil sorunu çıkarsa ne yapacaktı? Maya’nın Rusça bilmesi büyük şanstı.

“Siz Rusça da biliyormuşsunuz,” dedi Ketil, Mayaya gülümseyerek.

“Bizim işimizde iyi iletişim kurmak çok önemlidir. Tatyana, Moldovya’daki Rus azınlığa mensup,” dedi Maya.

Ketil döndü. Artık kadının yüzünü aynadan değil, karşıdan görüyordu.

“Merhaba,” diyerek kadına elini uzattı ama kadın Ketil’le göz göze gelmemeye çalışarak kendine uzatılan ele baktı ve Ketil’in tokalaşma çabasına karşılık vermedi. Onunla tokalaşması gibi bir ihtimal yoktu adeta.

Maya yine Rusça bir şeyler söyledi. Kadın tepki göstermedi.

“Başından çok kötü olaylar geçmiş. O yüzden tanımadığı erkeklerden korkuyor,” dedi Maya.

Ketil ciddi bir ifadeyle Mayayı onaylayarak başını salladı. Tatyana, Maya ve Ketil’in ne konuştuklarını anlamıştı sanki. Hafifçe yerinde doğruldu, ayağa kalktı ve Ketil’e elini uzattı.

Tokalaşma çok gevşek ve kısa süreliydi. Tatyana yeniden yerine oturdu ve güvenilecek biri olup olmadığım çıkarmaya ça-lışıyormuşçasına Ketil’i süzmeye başladı. Yüz ifadesinden nasıl bir sonuca vardığını kestirmek mümkün değildi.

Odanın diğer köşesinde yuvarlak bir ahşap masa ve bir koltuk vardı. Maya, Ketil’e oraya oturmasını işaret etti, ardından Tatyana’ya dönerek yine Rusça bir şeyler söyledi. Tatyana, “Evet,” diyerek cevap verdi ve Maya çantasından bir gazete çıkarıp masanın üzerine koydu.

“*Journal* gazetesinin geçen pazartesi günkü akşam baskısı. Beşinci sayfayı aç, bak,” dedi Maya.

Ketil o sayfada ne bulacağım çok iyi biliyordu. Gazeteyi açtı. MichaeTin eski bir resmini görünce yutkunmadan edemedi. Onu on yıl önce en son gördüğünden kısa süre sonra çekilmiş olmalıydı resim. Michael resminde, Ketil’in tanıdığı iyi kalpli yardım konvoyu şoförüne benziyordu. Bir an midesi bulanır gibi oldu.

“Sıra sende,” dedi Maya kol saatini işaret ederek. Zamanları kısıtlıydı.

Ketil, Tatyana’nın gözlerine bakarak gazetedeki resmi parmağıyla gösterdi ve “Kamyonu kullanan bu kişi miydi?” diye sordu.

“Evet,” dedi Tatyana. Ketil en azından bu kadarım anlamıştı. Tatyana daha sonra daha uzun bir cümle söyledi: “Yol boyunca devamlı kamyonda olan bir tek oydu. Diğerleri değişiyordu.”

“Nereden getirdiler sizi? Diğerleri kimdi? Tarif edebilir misin?”

Maya, Ketil’in sorusunu ve ardından aldığı cevâbı tercüme etti: “Budva’dan... Karadağ’dan yani. Kamyona orada bindirdiler bizi. Akşamlan uyuyacağımız zaman ve arada bir kamyonun kasasına yiyecek attıklarında görüyorduk onu.”

“Öteki adamlar kimlerdi? Ne kadâı; yol gittiniz?” diye sordu Ketil.

Maya, Tatyana’nın biraz daha düşünmesine fırsat tanımak ve daha fazla aynntı vermesini sağlamak için Ketil’in sorusunu biraz uzatarak tercüme etti. İşe yaradı: Tatyana’dan uzunca bir açıklama geldi. Maya söylenenlerin hepsini Ketil’e çevirmek için arada bir Tatyana’yı durduruyordu.

“Üç gün hiç durmadan yol aldık. Cuma sabahından pazar akşamına kadar... Akşamlari'bizi kamyondan çıkarıyorlardı. Her iki akşam da depolarda ve terk edilmiş fabrika binalarında geceledik. Şiltelerin üzerinde uyuyorduk. Hemhlk, hem ikinci gece binaların içinde uyuduk. Biz gelmeden şilteler serilmiş, yatacağımız yerler hazırlanmıştı. İki silahlı'adam başınıızda nöbet beklerken şoför de yandaki bir odaya giriyordu. İlk kaldığımız yerde tuvalete gideceğimiz zaman silahlı adamlardan biri yanımızda geliyordu. Fabrikanın arkasında bir yerdeydi tuvalet ve her yer ıssız, kapkaranlıktı. İkinci gece kaldığımız binanın içinde tuvalet vardı.”

Maya, devam etmesini istedi ama Tatyana artık ne anlatacağını bilemiyor gibiydi.

Ketil araya girdi: “Adamlar kimlerdi? Tarif edebilir misin?”

Maya, Ketil’in sorusunu tercüme etti ve Tatyana yeniden anlatmaya başladı: “Hepsi birbirine benziyordu. Ya kel ya çok kısa tıraşlıydılar. Kırk yaşlarındaydılar ve hepsi Sırp-Hırvatça konuşuyordu. Müşterilerin arasında çok zengin Sırplar ve Ruslar vardı.”

Maya bunlan da tercüme etti ve kendi yorumunu da ekledi: “Ben sara Budva’yı daha sonra açıklarım. O zamana kadar hikâyeyi toplamış olurum. Sen. şimdi bununla zaman kaybetme.”

“Ama İnes’e bu kızın hikâyesinin tamamım alacağıma söz verdim,” dedi Ketil.

“Tamam, benim odamda alırsın hepsini. Burada fazla kalırsak şüphe çekeriz.”

Ketil başını salladı ve Tatyana’ya döndü: “Kaç farklı adam vardı?”

Maya neredeyse Ketil sorusunu sorarken çeviri yapıyordu.

Tatyana uzun ve biraz tereddütlü bir cevap verdi. Maya, Tatyana’nın cevabım açıkladı: “Topu topu beş adam görmüş. Biri hariç, hepsinin üzerinde deri ceketler varmış. Deri ceketsiz olanın üzerinde uzun bir pardösü varmış ve ağzından sigara hiç eksik olmuyormuş.

“Hangi güzergâhı izlediklerini biliyor mu?”

“Hayır.”

Maya, Tatyana’nın cevabının ardından kendi yorumunu yaptı: “Slovenya’ya gelmeden önce Karadağ, Bosna ve Hırvatistan güzergâhını ya da Karadağ, Sırbistan, Hırvatistan güzergâhını izlemiş olmalılar,” dedi.

Maya bu cevabın ardından Tatyana’ya kendi bir soru sordu ve “Demek öyle ha?” diye cevap verdi.

“Son gün geceledikleri fabrika binasından ayrıldıktan kısa bir süre sonra şoförle deri ceketlilerden biri kamyonun kasasım açıp içeri kahvaltılık atarken Tatyana bir tepe üzerinde minare görmüş," dedi Maya.

Ketil biraz zaman kazanmak için, “Hım. Anlıyorum...” dedi ve devam etti: “Yani bu da demek oluyor ki...”

“Bosna’dan geçmişler. Müslüman - Hırvat bölgesinden,” dedi Maya.

“Pazar sabahı?”

Maya soruyu Tatyana’ya havale etti. Tatyana biraz düşündükten sonra başını evet anlamında salladı ve cevabını biraz daha açıkladı.

“Slovenya’da öğleden sonra serbçst bırakıldıkları günmüş,” dedi Maya.

“Mümkün olabilir mi böyle bir şey?" diye sordu Ketil.

“Ne demek istiyorsun? Soruyu tam anlamadım,” dedi Maya.

“Yarım günde Bosna’dan Slovenya’ya, hem de ta Portoroz’a gelinebilir mi?”

“Evet, Bosna’da, Hırvatistan sınırına çok yakın Müslüman ya da kendi deyimleriyle Boşnak bölgesi var. Oradan Hırvatistan üzerinden Portoroz sınır kapısına ulaşmak üç dört saat sürer.

Ketil biraz düşündü ve Balkanlar haritasım gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Haritaya bakmayalı çok olmuştu.

Maya Ketil’in düşünmekte olduğunu görebiliyordu ama saygısızlık edip araya girmedi ve soru sormasını bekledi.

“Arabanın kasasını şehir içinde mi, yoksa kırsal bir alanda mı açmışlar?” Maya başıyla onayladı. Sanki sorulması gereken soruyu sorduğunu düşünüyordu. Soruyu Tatyana’ya tercüme etti.

“Şehirdeymiş. Etrafta çok ev varmış,” dedi Maya. “Bihaç olabilir; ya da Velika Kladusa’dır. Belki de başka bir yerdir ama o bölgedeki en büyük Müslüman şehri Bihaç... Portoroz’la aradaki mesafeyi düşününce orası olması büyük ihtimal.”

Ketil ve Maya anlaşmışlar gibi demir parmaklıklı pencerenin üzerindeki saate baktılar ve Ketil hızla bir sonraki sorusunu sordu: “Dar mı yoksa geniş otoyollarda mı gitmişler; yollar dönemeçli miymiş yoksa düz mü? Hızlı mı yavaş mı gitmişler? Tarif edebilir mi?”

Tatyana cevap vermeden bir süre düşündü. Sonra uzunca bir açıklama yaptı. Maya Tatyana’nın anlattıklarını özetleyerek Ketil’e çevirdi: “önceleri çok dönemeçli bir yolda yavaş gitmişler. Karşıdan gelen birini kollar gibi. Yollar inişli çıkışlıymış. Sonra birden hızlanmışlar. Bir anayolda ya da otoyolda gibi... Sonra yine inişli çıkışlı bir yolda devam etmişler. Sonra uzun bir mola vermişler. Belki sınıra gelmişlerdir. Ya da yol kenarında dinlenme alanıdır. Portoroz’a yakın. Ve orada adam kamyonun kasasını açıp onları serbest bırakmış.”

“Adam?”

“Evet, şoför. Michael Jensen,” dedi Maya ve Michael’in gazetedeki resmini gösterdi.

Ketil, Tatyana’dan anlattıklarını biraz daha ayrıntılı anlatmasını istedi. Tatyana’nın yüzüne bir an bir mutluluk yayılır gibi oldu ama sonra ifadesiz bakışıyla anlatmaya devam etti. Maya gene Tatyana’nın anlattıklarını çevirmek yerine özetleyerek anlattı: “O uzun molayı verdikten sonra on dakika kadar yol alıp durmuşlar. Kamyonun kasası açılmış. Şoför yalnızmış ve eliyle Portoroz’u işaret ederek, ‘Haydi, çabuk kaçın, kaçın!’ diye bağırmış. Oradan ayrılmak için kamyona binerken kızlara, ‘Polise gidin. Onlar size yardım eder,’ demiş. Kızlar da Michael’in dediğini yapmışlar. Şimdi de işte buradalar ve sınır dışı edilmeyi bekliyorlar. Polise gidip teslim olmanın karşılığım Slovenya devletinden sınır dışı edilerek alacaklar.”

Maya’nın kızgınlığı sesine yansıyordu. Ketil, Maya’nın rahatsızlığını fazla önemsemedi ve hâlâ vakit varken araya birkaç soru daha sıkıştırmak istedi.

“Polis buraya ifadenizi almaya geldi, değil mi?”

“Evet,” dedi Tatyana. Soruyu anladığı belli oluyordu.

“Size ne sordular? Siz onlara ne anlattınız?”

Maya’nın bu soruyu çevirmesi gerekiyordu. Tatyana soruyu duyunca gerildi. Kollarını açtı ve sesi yükselip alçalarak konuşmaya başladı. Ketil bu sorunun cevabını İnes’ten almıştı. Ama Tatyana’dan da duymak istemişti.

“Neredeyse hiçbir şey sormamışlar. Kamyon şoförünün ölen adam olup olmadığını sormuşlar. Onu en son ne zaman gördüklerini sormuşlar. Kızlar da cevap vermişler. Kızlar daha da konuşacaklarmış ama polisler hiç umursamamışlar bile. Not da almamışlar. Geldikleri gibi ayrılmışlar.”

Maya devam etti: “Kızların hepsinin hikâyeleri en ince ayrıntılarına kadar yazılı var bende. Odamda sana veririm, İnes’e götürürsün. Avukatlardan da yardım istedik. Kızların sınır dışı edilmelerini engellemeye çalışıyoruz. Şansımız fazla değil ama denemeye değer.”

Maya lafını bitirince artık ziyareti sona erdirmeleri gerektiğini işaret etti.

Ketil biraz düşündü. Sorması gereken bir şey kalıp kalmadığından emin olmak istiyordu.

“Arabada sigara ve içki var mıydı?” diye sordu.

Maya soruyu çevirdi; Tatyana hızla ve kısaca cevap verdi: “Hayır.”

Ketil istediği bilgileri almıştı. İnes’le konuştukları her şeyi sormuştu. İvo Grado, ya yalan söylüyordu ya da ona da yanlış bilgi vermişlerdi.

Ketil, Maya’yla aynı anda kalktı ve Tatyana’ya elini uzattı. Tatyana bu kez kendine uzatılan eli biraz daha uzun süre sıktı.

“Yardımların için çok teşekkürler,” dedi Ketil.

*"No problem*dedi Tatyana.

Maya da Tatyana’ya teşekkür etti ve Tatyana yeniden yatağına oturdu. İlk geldiklerinde gördükleri gibi bırakıyorlardı kızı.

LJUBLJANA

Tivoli Parkı’nda yapılacak toplantı Miloş Grankeviç tarafından kararlaştırılmış ve son dakikada duyurulmuştu. Toplantının yapılacağı yer çok uygundu. Miloş Grankeviç için en azından. Bakanlığa çok yakındı.

İvo Grado’nunsa biraz yürümesi gerekecekti. Ama on beş dakikaya kadar orada olabilecekti. Tivolska Caddesi’nin altındaki tünelde adımlan yankılanıyordu. Tünelin üstündeki caddedeyse akşam trafiğinin yoğunluğu vardı. Ljubljana halkı işten çıkmış, evlerine dönüyordu. Onunsa işi daha bitmemişti. Saat beş buçuktu ve kendisini nelerin beklediğini bilmiyordu. Üzerine düşeni yapmış, Ketil Brandt’ı aramıştı.

Ama Danimarkalı telefonu açmamıştı ve haliyle Grado, toplantıda sorulursa anlatacak bir şey elde edememişti. Bakalım diğerleri ne anlatacaklardı? Tünelden çıkıp parkın ortasında halka şeklinde dizilmiş bankların arasına geldi Grankeviç banklardan birinde oturmuş bekliyordu.

Grado o anda Silc’in de spor salonunun olduğu taraftan koşarak geldiğini gördü.

“Bu kadar kısa sürede olmasma rağmen geldiğiniz için teşekkür ederim. Bugünden itibaren ilişkimizi sıkı tutmalıyız,” dedi Grankeviç.

“Silc, neredeler şimdi?”

“Şu anda Postoyna’da bir oteldeler,” diye cevap verdi Silc.

“Ne yapıyorlar orada?”

“Mağaraları ziyarete gitmedikleri kesin.”

“Doğrudur. Sakin kafayla düşünüp durum değerlendirmesi yapıyorlardır herhalde. Onların durumunda olsam ben de öyle yapardım. Grado, sen ona ulaşabildin mi?”

“Aradım, açmadı. Telesekreteri çıktı. Mesaj bıraktım,” dedi İvo Grado.

“Yatakta düzüşüyorlardır,” dedi Silc.

“Arar herhalde. Başka ne yapacak?” dedi Grado.

Grankeviç, “Umarım. Artık onları devreye sokmamızın zamanı geldi. Hem de burada, Ljubljana’da. Bir saat sonra bir daha ara,” dedi ve devam etti: “Buraya gelmesini ya da Zdenka’yı ziyaret etmesini sağla ki peşindekiler yeniden ortaya çıksın.”

Silc başıyla onayladı ama bir şey söylemedi. lier şeyi eline yüzüne bulaştırmış olmaktan utanıyordu hâlâ. Silc’in sessizliği Grankeviç’i kışkırtmaya yetti: “Bizim olmadığımız yerde Sırpların olmasım kabul edemeyiz. Adamın bilgisayarım ele geçirip bir ışık yılı geri attılar. Daha da

kötüsü, hatta felaket de diyebilirim, Brandt ve Sivonik'in yerlerini bilmiyorlar."

"Telefon dinleme olanakları yok tabii adamların," dedi Grado. Daha fazla kendini tutamamıştı. Silc de harekete geçmek için bu kışkırtmayı bekliyormuş gibi, "Kes artık!" dedi. "Telefonları dinlemeden nasıl yürüyecek? Sırplar düette telefon dinlemesi yapamıyorlar. Sön benimle uğraşacağına bir an önce Brandt ve yanındaki orospuyu devreye sokmaya bak!"

Silc'in bağırarak Grado'yu azarlamasının ardından, sadece yakında oynayan çocukların seslerinin bozduğu bir sessizlik oldu. Bir an sonra olan şeyse, tıkanan ortamı açmaya yetti. Grado'nun telefonu çaldı. Arayan Ketil Brandt'tı.

POSTOYNA

Ketil, İvo Grado'nun numarasını çevirdi. Grado mesaj bırakırken, Ketil'de olduğunu bilmesine rağmen numarasını tekrarlamıştı. Zor durumda mıydı acaba? Belki. En azından Ketil'in artık ağzından çıkanları tartarak söylemesi, dikkatli konuşması gerekiyordu. İnes'le yaptıkları planı uygulaması şarttı.

Kamptan otele dönüp otel odasındaki yatağa kendini atar atmaz İnes telefonunun çaldığım ve bir mesaj bırakıldığını anlatmıştı. Grado'nun aramasından işkillenmiş, bu yüzden onun aradığını söylemek yerine, Maya'yı ziyaretinin nasıl geçtiğini sormuştu.

Ketil odaya girdiğinde ne kadar heyecanlıysa, anlattıklarım dinledikten soma bir o kadar rahatlamıştı. Ketil kendisine on bir kadının ifadelerinin bulunduğu dosyayı verince sevincinden havaya uçacaktı neredeyse.

"Bu tam bir altın madeni benim için!" demiş ve daha sonra kullanmak üzere çantasına atmıştı. Şimdi ilk işleri, Michael Jensen cinayetini aydınlatmaktı. Ardından kalkıp Ketil'e sıkıca sarılmış, yardımları için teşekkür etmişti. Teşekkürü hak etmişti Ketil. Kimselere görünmeden kampa girmiş, İnes'in istediği tüm bilgileri elde etmişti. Mükemmel bir iş başarmıştı. Danimarkalı bir gazeteci ziyaretinin dışında başka bir amacı olabileceğinden kimse şüphelenmemişti. Kamptan ayrılmak üzere taksiye binerken Maya elini sıkmış, o da her şey sorunsuz halledildiği için rahatlamıştı.

Şimdi İnes, yatakta Ketil'in yanında oturuyor, heyecanla Grado'nun telefonu açmasını bekliyordu.

"Alo?" diye bir ses geldi telefonun diğer ucundan.

"İyi günler Grado. Ben, Ketil Brandt."

"İyi günler. Ne iyi oldu aradığınız."

"Hâlâ cenaze töreninin kasvetini atamadım üzerimden. Biraz dinlenmem gerekiyordu. Bir kız arkadaşla Postoyna'ya geldim..."

"Postoyna'da ne yapıyorsunuz?"

"Kafamı dağıtmam gerekiyordu biraz. Bilmem anlıyor musunuz?"

"Tabii, çok iyi anlıyorum."

"Benimle konuşmak istemişsiniz. Yeni bir gelişme var mı?"

"Maalesef dişe dokunur bir şey yok henüz. Biliyorum böyle bir günde sorulacak şey değil ama... Zdenka'dan bir şeyler öğrenebildiniz mi?"

"Evet, böyle şeylerin sorulacağı bir gün değildi. Umarım beni anlıyorsunuzdur," dedi Ketil.

Sanje'nin sahibi Yosip österreicher'in de cenaze törenine katıldığım bilerek söylemedi. Yosip kendi Grado'ya söylemediyse, bu bilgiyi kendisi ve İnes için saklamaya karar vermişti. Hem ayrıca Grado'nun bu olaydaki rolünün ne olduğunu öğreninceye kadar ağızlarım sıkı tutmaya karar vermişlerdi. Zor olacaktı. İp cambazı gibi maharet gerektiriyordu ve özellikle o andan itibaren telefon konuşması zorlaşacaktı. Ketil olta atmaya karar verdi ve "Galiba cenaze töreninden sonra beni takip eden kişiler vardı peşimde," dedi.

"Ne?" diye bağırdı Grado.

Ketil sesin yankı yapmamasından başkomiserin kapalı bir yerde olmadığını anladı.

"Evet, doğru duydunuz. Otobüs beklerken durakta iki kişi bekliyordu ama ben vazgeçip trene binmeye karar verince onlar da karar değiştirdiler ve benimle aynı trene bindiler."

"Hayret. Çok ilginç. Nasıldı görünümleri?"

"Mavi rüzgârlıkları ve spor ayakkabıları vardı. Birinin üzerinde mavi kot pantolon,, diğerinde de kahverengi, fitilli kadife pantolon vardı."

"Anlaşıldı. Ben not alıyorum aynı zamanda," dedi Grado ve devam etti: "Kaç yaşındaydılar?"

"Sanırım otuz civarındaydı ikisi de."

"Siz trenden inince de takip ettiler mi?"

"Bilemiyorum. Arkama bakmadım. Acelem vardı. Kız arkadaşım istasyonda beni bekliyordu. Cenazeden dönüşte gecikmiştim."

"Trenden nerede indiniz? Ljubljana'da mı?"

Grado, Ketil'in takip edildiğini biliyorsa, hele takip edenler kendi adamlarıysa rolünü iyi oynadığı söylenebilirdi. Ama Ketil ve İnes işlerini şansa bırakmamaya, sabah takip edildiklerini polise söylemeye karar vermişlerdi. Hem aynca bu tür şeyleri anlatmak, Ketil'in polisin gözündeki inandırıcılığını arttıracak, ondan şüphelenmeyeceklerdi. Böylece dışarı aksettirdiklerinden daha fazla bilgiye sahip olacaklardı. Bu da onların kendilerini izleyenler olduğunu çoktan fark ettiklerini gizleyecekti. İzlendiklerini biliyorlardı. Adidas tişörtlü adamlar, hatta Slovenya gizli servisi ya da başka hangi yetkililer izliyorsa artık, peşlerinde birileri vardı.

"Evet, Ljubljana'da. Kız arkadaşım beni orada bekliyordu. Sonra da buraya geldik."

"Anlaşıldı," dedi Grado. Başka bir şey söylemedi.

"Beni izleyenler kimler olabilir? Bir fikriniz var mı?" diye sordu Ketil.

“Şu an aklıma kimse gelmiyor ama öğrenmeye çalışırız. Adamların giyimlerinden başka bir özellikleri var mı aklınızda kalan? İki kişiydiler, değil mi?”

“Sadece rüzgârlıklı iki adamı fark edebildim. Daha doğrusu onların beni izlediğini hissettim. Takip edildiğime tam emin değilim ama bana öyle geldi...”

“Anlaşıldı, Brandt. Ulaşabildiğiniz tüm bilgiye ihtiyacımız var. Zdenka’dan alacağınız bilgiler dâhil.”

“Yarın Ljubljana’ya dönüyorum.”

Grado rahatlamıştı.

“Çok sevindim. Zdenka’yla görüşecek misiniz?”

“Görüşmek üzere anlaşmadık ama uğramayı düşünüyorum. Gidersem soru sormaya başlarım.”

“Anlaştık Brandt. İletişimi kesmeyelim. Bir şeyler öğrenirsem size haber veririm. Ha unutmadan, peşinizde başkaları da var mı diye tetikte olursanız iyi edersiniz. Mümkün mertebe dikkatli olun. Korkarsanız, mutlaka beni arayın.”

“Tamam, ararım. Görüşürüz birkaç gün sonra.”

“Tamam, görüşürüz. İyi günler.”

“İyi günler.”

Ketil telefonu kapatır kapatmaz İnes’e baktı. İnes boş gözlerle Ketil’e bakıyordu ve hiçbir soru sormadı.

“Anladın değil mi ne konuştuğumuzu?”

“Evet. Ne düşünüyorsun? İnandı mı dersin?”

“İnandı galiba.”

“O zaman onunla aramıza biraz mesafe koyalım,” dedi İnes ve gülümsedi.

“Şu an nerede olduğumuzu ona söylediğimizi saymazsak,” dedi Ketil. Oysa tam planladıkları gibi konuşmuştu Grado’yla.

“Kaç defa söyleyeceğim sana? Bulunduğun yeri bildirmen senin için sadece bir avantajdır. O bu işin içindeyse, zaten biliyordur. Değilse, arkamızda her zaman yardım isteyebileceğimiz biri olur.”

Ketil derin bir nefes aldı. İnes haklıydı. Şu an yapabileceği en doğru şeydi Grado’ya bilgi vermek. Odanın mini barından bir bira çıkardı. Ne gündü! Artık odada dinlenme sırası Ketil’e gelmişti. İnes daha uzun bir yolculuğa çıkacaktı. Ketil otele dönünce planda değişiklik yapmışlardı. Ketil kızları getiren kamyonun Bihaç’tan gelip Slovenya’ya Portoroz sınır

kapısından giriş yapmış olabileceğini söyleyince Michael'in güzergâhını geriye doğru gidip incelemeye karar vermişlerdi. Moldovyalı kızları oraya getirenleri ortaya çıkarıncaya kadar uğraşacaklardı. Karşılaşacakları tek güçlükse peşlerindekilerden önce davranma zorunluluğuydu. İnes ve Ketil'in yaptıklarından güvenlik yetkililerinin de haberi olmaması gerekiyordu. Onları izleyenler ve gizli servis aynı organizmanın parçalarıysa, işleri kuşkusuz daha da zorlaşacaktı. Ama o ana kadar şans yanlarında olmuştu. Portoroz'a gelirken ve kampı ziyaret ederken takipçilerini atlattıklarını düşünüyorlardı.

Ketil birayı açtı. Bir şişe de İnes'e uzattı. İnes tereddüt etmeden bira şişesini aldı ve çakmağıyla açtı;

"Nasılsa arabayı ben kullanmayacağım," dedi İnes ve güldü.

"Öyle. Şerefe!" dedi Ketil.

"Şerefe."

Şişelerini tokuşturdular ve biralarını içmeye başladılar.

"Beş dakika vaktimiz var mı?" diye sordu İnes.

"Vardır herhalde. Yolun ne kadar süreceğini bilen sensin."

"Vaktimiz var tabii. Yol yirmi dört saat açık nasılsa," dedi İnes ve kikirdedi.

İnes içinde bulunduğu ortamın tadını çıkarıyordu. Uzun zamandır gazete binası dışına çıkmamış gibiydi. Bu olayı çözme çabasında Ketil'in aksine kişisel nedenleri yoktu. Sadece haber yapmak için bilgi topluyordu ve Ketil'e ihtiyacı vardı.

İnes acaba Ketil'e asılmaya mı başlamıştı? Flört mü ediyordu? Yatakta uzanmış bira içerken birden neşesi yerine gelmişti. Ne kadar güzel olduğunu gözönünde bulundurunca aslında İnes'in Ketil'e asılması hoş bir hayaldi. Şimdi saçlarım açsa, yavaşça soyunmaya başlasa... Çizmelerini çıkarmadan soyunsa...

Bu düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalıştı. İnes'in neşeli tavırlarını patlamaya hazır azgınlık gibi yorumlaması fazla iyimser kaçıyordu. Ama yine de rahat duramadı ve sordu: "Sen evli misin? Ya da sevgilin var mı?"

"Ne o, ne öteki," dedi İnes.

"Ne koca var, ne sevgili; öyle mi?"

"Öyle."

İnes, Ketil'in sorusuna karşı bir soru sormadı. Önemli de değildi Ketil kendi kendini vazgeçmeye ikna etmeye çalıştı. Görevi Michael'in katillerini

bulup ortaya çıkarmaktı ve İnes de ona yardıma oluyordu. Planlarının bir sonraki etabına dikkatlerini topladı.

“Gideceğin zaman söyle, arayayım.”

“Arayabilirsin şimdi,” dedi İnes ve Ketil, oda telefonundan kendilerini oraya getiren taksiciyi aradı. Ketil taksiciye tam nerede beklemesi gerektiğini sıkı sıkıya tembihledi. Şoför kazanacağı avrolan düşününce hazır ola geçmişti neredeyse.

Ketil taksicinin kendisine verilen talimatları doğru anlamış olmasını umuyordu.

“Beş dakikaya burada olacak taksi,” dedi Ketil. İnes cep telefonunu çıkardı ve Ketil’e verdi.

“Şimdi sıra bende,” dedi İnes.

Ketil başını salladı ve İnes’in telefonunu alıp cebine koydu. Odadan çıktılar.

PORTOROZ

Franko Tudiç, sınır kapısının doğusundaki tepelerdeki devriye görevini bitirmesine rağmen evine gidemeyecek olmasına lanet okuyor, küfürler ediyordu. Telefon açan kadın gazeteciyle konuşması gerekiyordu. Basma karşı açık davranıyor görünmek, daha doğrusu sordukları sorulara muğlak cevaplar vermek, soru sormadıkları sürece de konuşmamak gerekiyordu. Basın aslında çok işlerine yarıyordu. Aranan biri olduğu ya da meydana gelen bir olayda şahit arandığı zaman basının çok faydasını görüyorlardı. Ama genel anlamda gazeteciler, bir an önce kur-tuluhması gereken baş belalarıydı. Gelecek olan kadın gazeteci de onlardan biriydi. Geçen pazar Moldovyalı kızlar burada ortaya çıkınca, sınır kapısı televizyon kanallarının akınına uğramış, Tudiç de birçok televizyon kanalında canlı yayına çıkıp sorulan cevaplandırmıştı. Yok efendim, kadınlar oraya nasıl gelmişler? Yürüyerek mi gelmişler? Tekneyle mi, yoksa arabaya mı gelmişler? Bunun gibi sorular sorulmuştu. Kadınlar sınır kontrolü esnasında yakalanmadıkları için her türlü ihtimali değerlendirdiklerini söylemişti her kanalda.

O ana kadar şansı yaver gitmiş, Soruşturmayla ilgili her türlü soruyu Ljubljana’ya havale etmişti. Ljubljana’dan da medyaya dişe dokunur bir açıklama geldiği söylenemezdi.

Tepedeki devriye görevi sona erince sınır karakoluna gitmesi on dakikasını almıştı. Yol ezberindeydi. Karanlıkta bile ne zaman karşısına dönemeç çıkacağım iyi biliyordu. İyi aydınlatılmış park yerine girince karakol binası önünde, ağzında sigarayla bir ileri bir geri gidip duran, uzun boylu, siyah saçlı kadım gördü. O olmalıydı. Tam zamanında gelmiş, diye düşündü.

“Merhaba, siz *Novi* gazetesinden arayan gazetecisiniz değil mi?” diye sordu Tudiç kadına.

“Evet, merhaba. Ben, İnes Sivonik,” dedi kadın ve elini uzattı.

“Ben de Franko Tudiç. Devriye görevindeydim. Ancak yetişebildim. Fazla beklemediniz, değil mi?”

“Hayır. Hiç sorun değil. Çok kısa süre önce aramama rağmen gelebildiğiniz için teşekkür ederim,” dedi İnes ve sigarasını yere atarak söndürdü.

Gazeteci olmasına rağmen, çok kibar, diye düşündü Franko Tudiç. Hem de güzel. Televizyon için çok uygun bir yüzdü ama gazetede çalışıyordu.

“Sorun değil. Bugün geç çıkacaktım,” diye cevap verdi Tudiç ve İnes’i ofisine davet etti. “Sizin için ne yapabilirim?”

“Portoroz’daki Moldovyalı kadınlar olayıyla ilgili bir haber hazırlıyorum. Soruşturma süreci, vesaire,” dedi Înes ve ses kayıt cihazını çantasından çıkarıp masaya koydu.

Tudiç kızmasma rağmen kibarca başını sallayarak onayladı. Basının olaya ilgisinin kaybolmaya başladığını düşünmüştü ama bir kez daha ekibi günah keçisi, kendisi de olayın baş sorumlusu olarak lanse edilecekti. Üstelik bu kez ülkenin en ciddi gazetesiyle konuşacaktı.

“Pekâlâ. Ne sormak istiyorsunuz?”

“Önce herkesin aklına gelebilecek sorudan başlayalım. Kadınların sınırı ne zaman ve nasıl geçtikleri konusunda bilginiz var mı?”

“Diğer yayın organlarında da açıkladık. Sınırı nasıl geçtiklerini bilmiyoruz. Vadiden yürüyerek geçiş yapmış olabilirler. Tekne, araba ya da hatta kamyonla bile gelmiş olabilirler. Sınır kontrollerimiz aslında çok sıkıdır. Yakalayamamış olmamız bir şanssızlık.”

“Tahmininizce hangi yöntemi tercih etmişlerdir?”

“Şahsen bir tahminim yok.”

“Burada yükleri kontrol edilmeden kamyonlar geçiyor olabilir mi?”

Soru ne düşmanca, ne yönlendiriciydi ama Tudiç yine de soruyu suçlayıcı bir tavırla sorulmuş gibi algıladı. Kızmamaya çalışacaktı. Kadını karşısına almamak için sükûnetini korumalıydı. Eli kalem tutan ve gazetede kendi sayfalan olan biri, son sözü söyleme hakkına sahipti.

“Tabii, mümkün. Sınırdan geçen her kamyonu yüzde yüz kontrol edecek kaynaklanınız yok. Ama sınırda bekleyen kamyonlardan hangilerini kontrol etmemiz gerektiğini bilecek kadar da deneyim sahibiyiz. Bu söz konusu olayda araç sınırdan kontrol edilmeden geçmiş olabilir ama hâlâ kadınların sınırdan nasıl geçtiklerini hatta bu sınır kapısından giriş yapıp yapmadıklarını bile bilmiyoruz.”

“Bu sınır kapısından giriş yaptıkları kesin değil mi?”

“Değil. Slovenya’ya herhangi bir sınır kapısından giriş yapıp Portoroz’a gelmiş olabilirler. Nasıl bir ulaşım yöntemi kullandıklarım bilmediğimizi söyledim. En azından ben bilmiyorum. Belki Ljubljana’dakiler öğrenmiş olabilirler. Onlara sorabilirsiniz.”

Tudiç sistemi eleştirdiğine de seviniyordu. Son cümlesi İnes’in de biraz düşünmesine neden olmuştu. İnes önündeki not defterini bir süre karıştırdıktan sonra kendini toparladı. Ses kayıt cihazını kapattı ve konuyu değiştirdi: “Ben başka bir konuda da haber hazırlıyorum. Belki bana o konuda yardımcı olabilirsiniz...”

“Buyurun. Sizi dinliyorum.”

İnes, “Bilmiyorum haberiniz var mı; geçen pazar Ljubljana’da bir kamyon şoförü öldü. Sanje’de şoförlük yapıyordu,” dedi ve *Novi* gazetesinde yazdığı haberin gazeteden kesilmiş kupürlerini masaya koydu.

Ne oluyordu? Kadın birdenbire neden başka bir konuya at-layıvermişti? Geçen pazartesi içişleri bakanlığından iki beyefendinin kendisini otele toplantıya çağırdıklarında hakkında konuştukları adamdı gazetedeki.

“Evet. Hafta başında ben de gazetelerde okudum o ölüm olayını,” dedi Tudiç.

“Şimdi size vereceğim bilgileri sır gibi saklayacağınıza söz verir misiniz?” diye sordu İnes.

“Tabii...”

“Ljubljanapolisi adamın intihar ettiğini söylüyor. Soruşturmanın zarar görmemesi için. Ama gerçekte olayı bir cinayet olarak görüyorlar...”

“Cinayet mi?”

“Adam Makedonya’dan mı, Karadağ’dan mı yoksa başka bir yerden mi ne, sigara kaçakçılığı yapıyormuş. Polise göre ki bu bilgi çok gizli, adamı öldürenler sigara mafyasıymış.” İnes çantasından başka bir gazete kupürü daha çıkardı.

Journal gazetesinde yayınlanan haberde kullanılan Michael Jensen’in fotoğrafını gösterdi. Fotoğraf oteldeki toplantıda ŞOVA ajam Silc’in Tudiç’e gösterdiği dosyadaki fotoğrafa benzer bir fotoğraftı.

“Bu adamı gördünüz mü hiç? Bu sınır kapısından geçti mi?” diye sordu İnes.

Artık çok fazla olmaya başlamıştı. Şimdi bu olayın suçunu ona ve adamlarına mı atacaklardı? Tudiç kızmasına rağmen kendine hâkim oldu, bakışlarım gazete kupüründen kaldırdı ve “Hayır,” dedi. “Bu adamı daha önce gördüğümü sanmıyorum. Hiç görmedim.”

“Bu sınır kapısından çok Sanje kamyonu geçiyor mu?”

“Evet.”

“Günde kaç kamyonları geçiyor? Yaklaşık olarak?”

“Değişiyor. Ama günde beş-on Sanje kamyonu geçiyordur,” dedi Tudiç. Verdiği cevaplarda kullandığı-ses tonundan kadının nereye varmak istediğini anlayamadığı anlaşılıyordu. Ama tahmin edebiliyordu.

“Sanje kamyonlarında devamlı arama yapıyor musunuz?” “Yapıyoruz tabii. Siz nereye varmak istiyorsunuz bu sorularla?” “Hiçbir yere.

Portoroz'daki sınır kontrolleri hakkında olumsuz bir şey yazmayacağım. Merak etmeyin," dedi İnes. Sanki Tudiç'in düşüncelerini okumuştu. "İşin doğrusu şu: Moldovyalı kadınlar Michael Jensen'in kamyonuyla taşınıyordu. Kamyonu da Michael Jensen kullanıyordu. Ben bunu biliyorum ama bu bilgi hiçbir yerde açıklanmadı, tik etapta açıklanmayacak da. Bu yüzden siz de başkasına söylemezseniz sevinirim. Sadece ben ve şimdi bir de siz biliyoruz."

Tudiç onaylayarak başını salladı. İyi olmuştu.

Başı derde girecek olursa İnes'e karşı eline bir silah geçmişti. Kendisi hakkında olumsuz bir şey yazmaya kalkarsa aldığı bu bilgiyi rakiplerine vermekle tehdit edebilirdi.

"Merak etmeyin. Kimseye söylemem," dedi Tudiç.

"Sınır kapısında kontrol edilmeden sınırın geçilip geçilemeyeceğini öğrenmek istiyorum. Yazmayacağım bunu. Emin olabilirsiniz."

İnes Sivonik'in sorusu aslında zararsızdı. Tudiç biraz rahatladı. Ama Ljubljana'dakiler de ne hıyarmış! Bir kez daha, hem de bir gazeteciye, Portoroz sınır kapısında güvenlik zaafı olabileceğini söylemişler. Kendi pisliklerini ona temizleteceklerdi. Gidip Metlika sınır kapışma baksalardı ya! Asıl pislik oradan fışkırıyordu.

Aslında kadına da yalan söylemişlerdi. Michael Jensen sigara ve içki kaçakçılığı yapmıyordu. Kadınlan getiren kamyonun şoförlüğünü yapmışsa da bu küçük bir detaydan öte bir şey değildi. Doğruysa tabii. Zavallı kadın gazeteci de aslında olayın boyutlannın ne kadar büyük olduğunu hiç bilmiyordu.

"Peki, yazılmamak kaydıyla söyleyeyim. Kontrol edilmeden sınırdan geçmek mümkündür. Ama geçen arabaların büyük çoğunluğunda etkin arama yaptığımızı yazabilirsiniz," dedi Tudiç.

"Tamam, tamam," dedi İnes ve gülümsedi.

Tudiç de gülümseyerek karşılık verdi.

"Bir araba Bosna'dan geliyorsa... Mesela diyelim ki Bihaç'tan geliyor. En çok hangi güzergâhı izler?"

"Anlamadım?"

"Bihaç'tan Portoroz'a hangi yoldan gelinir?"

"Hırvatistan içinde otoyolu geçerek gelinir. Ara yollardan gelinecek değil herhalde," dedi Tudiç kinayeli bir tavırla.

"Tabii ya," dedi İnes ve önündeki not defterine bakmaya başladı. Sayfalan biraz karıştırdı. Aklına başka soru gelmemiş gibi görünüyordu.

“Galiba başka sorum yok,” dedi sonunda.

“Anlatacak fazla bir şey de yok,” dedi Tudiç.

Gazeteciyle röportajı kazasız belasız halletmiş, sorumlu olduğu sınır kapısının daha fazla eleştiriye maruz kalmasını engellemenin rahatlığını duymaya başlamıştı. Ama yine de içi rahat değildi. Karşısına çıkan bu kadın gazeteci dürüst, iyi niyetli biriydi ama istediği yere varmasını sağlamayacaktı bu çalışmaları.

İnes Sivonik ses kayıt cihazım alıp çantasına koydu ve Tudiç’e kartvizitini verdi.

“Aklınıza bir şey gelirse bana bir mesaj gönderir misiniz?”

Demek cep telefonu varmış, halbuki bu görüşme randevusunu ayarlamak için yolda bir benzin istasyonunun telefon kulübesinden aramıştı, diye düşündü Tudiç.

“Cep telefonunuz var mı?” diye sordu.

“Var ama şu an üzerimde değil. Siz bana bir *sms* yazın. Detaya girmeyin. Ben sizi ararım, olmaz mı?” dedi İnes.

“Tamam,” dedi Tudiç ve cebinden sigara paketini çıkardı. Bunu gören İnes de çantasından sigarasını çıkardı. Park yerinde sigara içerek konuşmadan yürüdüler.

“Son bir ricam olacak,” dedi İnes.

“Neymiş?”

“Buraya geldiğimi kimseye söylemeyin, olur mu?”

Tudiç şaşırdı. Tabii haber araştırmasını gizli yapmak istemesini anlıyordu ama aynı zamanda kendisine verilmiş bir baskı aracıydı bu rica.

“Tabii, merak etmeyin. Kimseye bir şey söylemem,” dedi Tudiç.

“Bana bir taksi çağırabilir misiniz?”

“Arabanız yok mu?”

“Hayır. Ama beni şehir merkezinden gelip alacaklar var.”

“Tamam. Ben bırakırım sizi. Nereye gideceksiniz?”

“Hotel Riviera. Beni oradan alacaklar.”

PORTOROZ

Ketil, tepenin dibindeki kavşağa gelince karşısında ıssız bir sahil yolu gördü. Sahil boyunca uzanan geniş kaldırımlarda kimse yoktu. Ne bekliyordu ki? Ağzına kadar dolu lokantalar ve müziğin caddelere taştığı diskotekler mi? Restoranlar ve diskotekler bomboştu ve ortalıkta mesai saati biter bitmez evlerine dönmekten başka bir şey düşünmeyen garsonlar dolaşıyordu sadece.

Ketil trafik levhalarına bakarak bulunduğu yeri belirledi ve sağa döndü. Otel o yönde olmalıydı.

Yolculuk kolay olmuştu. Yolun tamamı neredeyse otoyoldu ve Ines'in Skoda'sı iyi bir arabaydı.

İnes arabadan inip arkada bekleyen taksiye gizlice atladıktan sonra, Ketil, Hotel Jama'nın önünde on beş dakika beklemişti. Taksi şoförü becerikli çıkmıştı. İnes'in arabasının tam arkasına park etmiş ve İnes, etrafta izleyenler varsa göremeyecekleri bir şekilde arabadan inip hızla taksiye binmişti. Taksi park yerinden ayrılıp Portoroz sınır kapısına giderken peşlerine takılan başka bir araba olmamıştı. Ketil de şüphe uyandırmamak için İnes'in Skoda'sımn içinde on beş dakika kadar beklemişti. İnes'in oradan ayrıldığım ne kadar geç fark ederlerse o kadar iyiydi. Gözetleyen birileri varsa tabii. Ketil beklemeye son verip otel odasına çıkmış, yarım saat kadar otelde dinlenmişti. Sonra aşağı inerek resepsiyonda ödemeyi yapıp Portoroz'a doğru yola çıkmıştı. Anlaşmalarına göre İnes, kararlaştırdıkları yerde bekleyecekti.

Ketil'in tahmin ettiği gibi sahil gezinti yolunun birkaç yüz metre ilerisinde Hotel Riviera göründü. Tek yapması gereken, otelin önünden geçip sağa dönerek dik yokuşu tırmanmaktı. İnes'in sınır polisiyle görüşmesinden sonra buluşma yeri olarak önerebildiği tek ücra köşe burasıydı.

Köşeyi dönüp arabayı birinci vitese düşürdü. Yüz metre kadar ileride dik tepenin yamacında karanlık içinde bir otopark vardı. İnes'e hak verdi. Gerçekten gözlerden uzak bir yer bulmuştu. Ines gençlik yıllarında, buraya yaz tatili için geldiklerinde bir sevgili bulmuş, yalnız kalmak için buraya gelmişti. Otoparkın girişi açıktı ve Ketil duraksamadan park alanına girdi. Otopark beton kaplı değildi. Büyük ihtimalle yaz aylarında otel müşterisi çoğalınca burayı da fazladan park yeri niyetine kullanıyorlardı. Ketil arabayı durdurdu, farları söndürdü ve arabanın kabin aydınlatmasının sönmesini bekledi. Lambalar söner sönmez kapının koluna biri yapıştı. Ines

hızla arabanın içine attı kendini. Ketil, İnes'i gördüğüne ne kadar sevinmişti!

"Merhaba. Çok bekledin mi?" diye sordu Ketil.

"Hayır. Beş dakika oldu geleli. Tam zamanında geldin," dedi İnes.

"Nasıl geçti?"

"İyi geçti. Adamın bana anlatabileceği yeni bir şey yoktu Ben ondan daha çok şey biliyormuşum. İki olay arasındaki bağlantıdan bahsettim

"Ne?"

"Korkma, fazla riski yok anlatmamın. Verdiğim bilgileri başkalarına anlatırsa hakkında onu kötüleyici bir yazı yazacağımı biliyor. Ayrıca bir şekilde ben güveniyorum da o adama. Kötü bir adam değil."

"Peki, öyle olsun. Eminsin yani."

"Evet, eminim. Aklına bir şey gelir de beni ararsa bizim kazanacağımız daha fazla."

"Ya da Grado'nun kazanacağı..."

"Sanmıyorum. Ljubljana'dakileri tanımıyor o kadar. Adam sıradan bir sınır karakol amiri," dedi İnes. Sesinden anlattıklarına pek inanmadığı sezilebiliyordu. Emin olmak istercesine devam etti: "Bu fırsatları denemeliyiz. Cevap arıyorsak soru sormalıyız. Elinde işimize yarayacak bilgi bulunmayışı bizim şanssızlığımız. Bu arada, Moldovyalı kadınların Portoroz sınır kapısını geçerek Slovenya'ya girdikleri de yüzde yüz kesin değil."

"Buradan girmemiş olabilirler mi yani?"

"Bilmiyorum. Onun görevinde olsam ben de öyle derdim herhalde. Yine de mümkün diye düşünmekte yarar var."

"Anlaşıldı. Biz yine de her şeye açık olalım," dedi Ketil ve gülümseyerek kontağı çevirdi. "Sınırı geçme zamanı gelmedi mi artık?"

"Evet, çoktan... Haydi, onlara bir kazık daha atalım."

LJUBLJANA

Helle, Yosip’in antrenmana gitmesi için ısrar etmemesini anlayamamıştı. Gitmeyi canı istemediği zamanlarda antrenmanlarını ihmal etmemesi için ısrarcı olurdu oysa.

Bugün zor bir gün olduğu için Yosip’in ısrar etmemesi Helle’nin işine gelmişti. Genellikle bu tür olaylar onu o kadar sarsmazdı ama Yosip bu son olaydan bayağı etkilenmiş görünüyordu. Oysa Boyana’nın bir şeyi yoktu. Yanağında biraz morluk oluşmuş, burnu kanamıştı. Acil servisten çıktıktan sonra Boyana’yı Bezigrad’daki evine, işsiz kocası ve iki çocuğunun yanına götürmüşlerdi. Ona iki gün işe gelmeyebileceğim, izinli olduğunu söylemişler ama Boyana büyük bir kararlılıkla teklifi reddetmişti.

“Boyana’nın şansından, hentbol sahasında bir oyuncunun başına gelebilecekten daha fazlası olmamış,” deyivermişti Helle eve dönüş yolunda.

Son zamanlarda bu kadar düşüncesiz, bu kadar aptalca bir şey söylememişti. Aksine, hentbol sahasında düşüp sakatlanmalarında yaşadıkları şiddet ve sakatlıkların çevreleri tarafından küçük görüldüğünü düşünürdü.

Yosip, Helle’nin sözlerine çok kızmış, Boyana’yı yerde elleri ve gözleri bağlı bulanın kendisi olmadığı için bu kadar umursamazca konuştuğunu söylemişti. Helle özür dilemişti.

Ayrıca, kocasına hak veriyordu. İçerideki monitörden bakıp gelenin kim olduğunu görmeden kapıyı kesinlikle açmamak gerekiyordu. Helle, kocasının bazı durumlarda aldığı tedbirlerin paranoya sınırında olduğunu söylediği için de özür dilemişti. En sonuncusunu dün eve yemek getiren çocuk kapıyı çaldığında yaşamışlardı.

Yosip’e göre Boyana kendi tedbirsizliğinin ve dikkatsizliğinin kurbanı olmuştu. Boyana, eve bir gün önce vestiyerde unuttuğu cüzdanını almak için gelmiş, sonra da evden çıkmıştı. Tam evin kapısından çılanca birilerinin bahçe kapısını zorladığım görmüştü. Kapıyı açmış, açar açmaz adamlardan biri Boyana’nın üzerine çullanmıştı. Adamın yüzü maskeliydi ve elinde bir gece feneriyle ip vardı. Boyana daha fazlasını görmeye fırsat bulamadan yüzüne bir darbe almış, yere yıkılmıştı. O anda adam hızla Boyana’nın üzerine oturmuş, yüzünü de toprağa bastırmıştı. Boyana adamın kendisini daha da döveceğini sanmış ama adam şiddet uygulamayı bırakıp Boyana’nın ellerini ve gözlerini bağlamıştı. Boyana önce biraz bağırmış, adamın sadece kendisini etkisiz hale getirmek istediğine kanaat getirince

bağırmaktan vazgeçmişti. O anda yapabileceğinin en iyisi olduğuna karar vermiş, bağırmaya devam ederse daha sert bir darbe yiyebileceğini düşünmüştü. Boyana orada, o durumda ne kadar yattığını kavrayamamıştı.

Evet, Yosip hâlâ olayın etkisinde ve sıkıntılı görünüyordu. Akşamın ilk saatlerinde isteği üzerine evi didik didik gözden geçirmişler, birkaç eşyanın yerinin değiştirildiği dışında dikkate değer bir şeye rastlamamışlardı. Gördükleri kadarıyla evden bir şey de çalınmamıştl.

Eve gelenlerin aradıklarını bulamadıkları sonucuna varmışlardı. Belki de Boyana'yı evin girişinde o şekilde bıraktıkları için zamanlarının az olduğunu düşünüp evi erken terk etmişlerdi. Boyana'nın evin girişinde bir saat kadar yerde yattığını düşünüyorlardı.

Boyana eve saat üç buçukta gelmişti. Cüzdanını hemen bulup almış, hiç vakit kaybetmeden evden ayrılmış ve o anda da saldırıya uğramıştı. Yosip'se saat dört buçuk civarında eve gelmişti. Geldiği saati tam hatırlamıyordu. Helle'yi saat dörtte, üniversitedeki öğleden sonra dersine bıraktıktan sonra dönüş yolunda trafiğe takılmıştı.

"Polise şikâyete bulunalım mı?" diye sordu Helle. Yemek masasında oturmuş kahve içiyorlardı. Yosip "Hayır," anlamında başını iki yana salladı ve "İşe yaramaz," dedi. "Evden bir şey çalınmamış; kapı pencere zorlanmamış, kırılmamış. Yani adamların eve zorla girdiklerini gösteren bir şey yok. Alarm da çalmamış; zira Boyana kapıyı kendi açmış. Sadece gelip rapor tutarlar, onun dışında da bir bok yapmazlar. Boyana adamların yüzünü bile görmemiş." Polisi arama tekliflerini Boyana da kabul etmemişti. Onun yüzünden polisi aramalarına gerek yoktu. Yanlış zamanda, yanlış yerde bulunduğunu söylemişti kadıncağız.

Tüm bunların yanı sıra Yosip, belediye başkanlığına adaylığını açıklamasına günler kala içinden çıkamayacağı problemlerle karşılaşmak istemiyordu. Yosip'in böyle düşündüğünü ikisi de çok iyi biliyorlardı. Polisi bu işin dışında tutmak istemesinin belediye başkanlığı adaylığıyla mı ilgili olduğunu sorup Yosip'e biraz takılacaktı Helle ama bugün onu yeterince kızdırdığım düşünerek vazgeçti.

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedi Yosip.

"Ne?"

"Eve girenlerle ilgili bir şey değil. Yani doğrudan onlarla ilgili değil. Ama o olan şey yüzünden soruyorum."

"Anlamadım ama sor..."

“Michael Jensen denen adamı... Sen ne kadar tanıyordun?” dedi Yosip ve Helle’nin gözlerinin içine bakmaya başladı. Bir şeyler biliyormuş gibi. Çok rahatsız ediciydi bakışları.

“Dostluk demeğinde tanıştığım bir adamdı. Sen de biliyorsun ya,” dedi Helle sakin bir şekilde.

Daha önce de aynı soruyu sorduğunda bu cevabı vermişti. Yosip onu neden bu kadar kıskanmıştı? Helle karşı saldırıya geçti.

“Neden soruyorsun?”

“Tesadüfen ona gönderdiğin bir mesajı gördüm. Ondan da sana gelen mesajı...”

“Ne? Sen benim mesajlarımı mı okuyorsun? Nasıl olur?” diye bağırdı Helle. Bir yandan sabah bilgisayarım kapatmayı unutup unutmadığını düşünüyordu. Kapatmadıysa çok kötüydü.

“Eve giren adamlar bilgisayarımıza bakmışlar. Ne aradıklarını bilmiyorum ama bilgisayarı kontrol ederken senin e-posta kutunun açık olduğunu gördüm. Ne gördüm dersin? Onunla yazıştığını...”

“E, ne var yani? Sen nasıl benim yazışmalarımı okursun? Şüphelenme de nereden çıktı şimdi? Delirdin mi sen? Demek bana bu kadar güveniyorsun!” yollu bağırıyordu Helle. Yosip’in Danca bilmediğini ve ne yazıştıklarını anlamayacağını bilmesine rağmen çok kızmıştı.

Yosip çok soğuk bir sesle, “Sakin ol bakalım biraz,” dedi. Sesini yükselterek devam etti: “Adamla flört eden sensin. Yanlış yapan sensin. O yüzden biraz sakin ol.”

“Kimseyle flört etmedim ben! Delirdin mi sen?” dedi Helle kollarını iki yana açarak.

Yosip içini çekti ve “Evde Danca-İngilizce sözlük olduğunu biliyordun. Mesajlarda birbirinize neler yazdığınızı anlamak o kadar da zor değil. ‘Heyecan verici’ ne anlama geliyor mesela?” dedi. Helle’ye buz gibi bakıyor, cevap bekliyordu şimdi. Ne diyebilirdi Helle? Gerçeği pıi söyleseydi? Biraz yumuşatarak...

“Film akşamının sonunda bira içmeye gittik ve beni öptü. Daha ileri gitmedik. Gitmeyi de istemiyordum, düşünmüyordum.”

Yosip’in gözlerine bakmaya başladı. Yosip başını öne eğdi Birden gözlerini kıstı, başmı kaldırdı: “Madem öyle, neden görüşmenizin heyecan verici olduğunu yazdın?”

“Çünkü kendisi o havaya girmişti. Ben de ona aynı şekilde cevap verdim. Yanlış yaptık. Yaptığımız hataydı deyip onu üzmek istemedim.

Daha sonra böyle bir ilişki istemediğimi ona anlatacaktım. Zaten kendisi seyahate çıkacaktı ve unutup gidecekti olan biteni.”

“Yani sana âşık olacağını düşünüp korktun, öyle mi?”

“Şey... Evet,” dedi Helle ve biraz tereddüt ettikten sonra devam etti: “Onunla dostluk derneğinde tekrar karşılaşacağımız zaman arkadaşlığımızı bir şekilde devam ettirebileceğimi düşündüm. İyi bir insana benziyordu. Bu yüzden hakaret ettiğimi düşünmesini istemedim...”

“Helle sen deli misin? Benim duygularım ne olacak diye düşünmedin mi hiç? Böyle yaparak bana hakaret ettiğinin farkında mısın?” Yosip birden masanın üzerinden uzanıp Helle’nin bluzunu yakaladı.

Eşinin kızgınlığını sadece sözleriyle değil, hareketleriyle de göstermesi Helle’yi şaşırttı. Yosip’in tepkisi çok şaşırılacak cinsten değildi aslında. Bir an önce sakinleştirici bir şeyler söylemezse tartışmanın nereye varabileceğini çok iyi biliyordu Helle. Daha önce birkaç kez yaptığı gibi, kızgınlığını sapıklık sınırında, vahşi sevişmeyle gidermek isteyecekti. Helle’ninse o an en son aklından geçen şeydi bu.

"Bırak kolumu!” diye bağırdı telaşla Ardından hızla kendini toparlayıp, “özür dilerim Yosip. Affet beni. Yaptığım yanlıştı. Aramızda bir şey olmadı,” dedi.

Ama artık çok geçti. Helle’nin sözleri hiçbir işe yaramadı. Yosip masanın üzerine eğildi ve Helle’yi sandalyesinden kaldırıp masanın üzerine çekti. Çekmenin şiddetiyle önce göğsü masanın karşı kenarına çarptı, ardından yüzüstü masanın üzerinde kayarak Yosip’in olduğu tarafa düştü. Yosip şansa Helle’yi koltuk altlarından kavramıştı. Bu sayede Helle kollarım uzatarak yere düşerken alacağı darbenin şiddetim azaltabilecekti. Son anda bir takla attı ve Yosip’in ayaklarının dibine düştü.

Yosip, Helle’yi yerden kaldırırken, “Bu Danimarka maceralarına son vereceksin, anladın mı?” diye bağırdı. Elleri Helle’nin boğazına yapıştı. “Bana söz ver! Bir daha böyle bir şeye kalkışmayacaksın! ”

Helle’yi nerdeyse boğacak noktaya gelmesine kendisi de şaşırmış görünüyordu. Hemen karısının boğazım bıraktı. Helle’nin söz vermesini bekliyordu. Ama beklemesine gerek yoktu. Bu kadarı çok fazlaydı. Yosip çoktan Helle’nin sınırını aşmıştı.

On yıldır en yüksek düzeyde hentbol oynamak Helle’nin özellikle sağ kolunu güçlendirmişti. Öyle bir kroşe yapıştırdı ki Yosip tökezleyerek sırtüstü masanın üzerine düştü. Düşmeden önce ayağı kaydığı için kafasının arkasını masanın kenarına çarptı.

Masanın yanında, ayakları masanın altına uzanmış yan yatıyordu şimdi Yosip. Boks maçı yapsalardı Helle saydırmaya başlamıştı.

Yosip nakavt olmuştu.

1 Şubat Cuma

UMAG, HIRVATİSTAN

Burun delikleri kaşınıyordu. Çok doğal bir neidenle... Tek açıklaması olabilirdi. Ama yine de fark etmesi birkaç saniyesini aldı.

Karanlıkta saç uçları burnunu gıdıklıyordu. Yanına uzanan siyah uzun saçlar. Uykusunda yatakta onun kısmına yuvarlanmıştı. O kadar yaklaşmıştı ki neredeyse bedeni bedenine yapışmıştı.

İnes derin bir uykudaydı. Düzenli nefes ahp veriyordu. Ketil'in saçlarını yüzünden itmesini fark etmedi. Ketil o şekilde yatmaya devam etmek hatta daha da yanaşıp sıcaklığını hissetmeyi istiyordu. Hafifçe döndü. Şimdi İnes'le sırt sırta yatıyorlardı ve burnuna parfüm kokusu doluyordu. Balkan kadını kokusu... Siyah saçlı, bembeyaz tenli Balkan kadım.

Yarım gün içinde ikinci kez, bir otel odasında bu kadar güzel bir kadınla yatmakta olduğunu hâlâ anlayamıyordu. önce Postoyna'da... Ki orada odayı iki saatten fazla kullanmamışlardı bile. Şimdi de sınırın Hırvatistan tarafındaki Umag kasabasında.

Aynı odayı ve yatağı paylaşmalarım emreden, dile getirilmemiş bir anlaşma vardı adeta. Resepsiyon görevlisi daha iyi akşamlar demeye fırsat bulamadan, aynı anda iki kişilik oda istediklerini söylemişlerdi.

Ketil, saate bakmak için cep telefonunun tuşuna bastı. 04.32. Alarmın çalmasına daha bir saat vardı. Telefon beklendiği gibi Hırvatistan şebekesine bağlanmıştı. Umag telefonların Slovenya şebekesine bağlanamayacaklan kadar sınırdan içerideydi. Bu yüzden bu kasabayı seçmişlerdi. Takipçilerinin cep telefonu sinyallerinden yerlerini belirlemede ne kadar becerikli olduklarım bilmiyorlardı çünkü. Ama tahminlerine göre şimdilik yerleri belirlenemeyecekti. Tabii takipçiler Hırvat yetkililerle işbirliği yapıyor, Hırvat baz istasyonu verilerini görebiliyor olabilirlerdi. Hiçbir olasılığı dışta tutamayacaklarını biliyorlardı en azından. Slovenyalıların telefon konuşmalarım dinledikleri kesindi. Bu yüzden telefonda konuşurken çok dikkatli olmaları gerekiyordu. Ama o an önemli olan, isteyenlerin aradıklarında ulaşabilmeleriydi.

Otele gelir gelmez kendilerini yatağa atmışlardı; yorgun ve bitkindiler. Ertesi sabah saat kaçta kalkacakları haricinde konuşmamalardı. Gün içinde hayalini kurmasına rağmen seksin gündeme gelmeyeceğini anlamıştı Ketil. Ama aynı düşünceler yine ortaya çıkıvermişti işte. Acaba usulca harekete geçse miydi? Slovenyalı kadınlar genellikle bir gecelik ilişkilere sıcak bakarlardı. Ama tabii, Avrupa'yı sanp sarmalayan yeni püriten-lik dalgası

Slovenya’ya da ulaşmış olabilirdi. Hem önümüzdeki günlerde de birlikte geceleyecekleri düşünüldüğünde, girişimde bulunup reddedilmesi kapının tamamen kapanması demekti.

En iyisi beklemekti.

Önüne başka fırsatlar çıkardı.

LJUBLJANA

İvo Grado sinirliydi. Astlarıyla yapacağı toplantıyı bir kez daha iptal etmek zorunda kalmış, içişleri bakanlığının dördüncü katında, Miloş Grankeviç'in odasına doğru yürüyordu, önceki gibi Grado, Silc'ten önce gelmişti. Grankeviç, ikisine kahve doldururken gerginlikten çatlayacak gibiydi.

"Toparlamak için Silc gelinceye kadar bekleyelim," dedi.

"Silc'in işi başından aşkın tabii bugünlerde," dedi Grado. Yine kendini tutamamıştı.

Grankeviç, Grado'nun sözlerini yorumlamadı. Ne diyebilirdi ki? Dün ŞOVA ajanını, Danimarkalı ve gazeteciyi ellerinden kaçırdıkları için azarlayan kendisi değil miydi?

"Soruşturmanın senin kısmında durum nedir?" diye sordu Grankeviç.

Grado bu soruya şaşırdı. Daha dün Danimarkalıyla kadın gazetecinin yerlerinin tespiti konusunda toplantı yapmışlardı.

"Elimizde fazla bir ipucu yok. ölen adamın eşinden de uzak duruyoruz. Ama Ketil Brandt en kısa zamanda ağzından bir şeyler alamazsa bizim denememiz gerekecek," dedi.

"Doğru. Haklısın," dedi Grankeviç. "Biliyorum daha önce konuştuk. Ama şimdi üzerinden bir gün geçti. Dün Ketil Brandt'la yaptığınız telefon konuşmasından ne çıkardın? Şüphelendi mi dersin?"

Grado şüphelerini dışa vurmadan, "Sanmıyorum. Bana oldukça dürüst görünüyor," dedi.

"Umarım öyledir, öyleyse, umut da var demektir," dedi Grankeviç. Söylediğine inanmıyor gibiydi. Kahvesinden bir yudum aldı ve bir dakikadır elinde yuvarlayıp durduğu sigarasını yaktı.

"Bizim çifte kumrular smırda bir şeyler karıştırıyorlar ya, bakalım çabaları Sırpları deliğinden çıkaracak mı?"

"Ne?" diye sordu Grado.

"Ne demek ne?"

"Ne karıştırıyorlarmış orada?"

"Silc gelince konuşuruz. Dün Tivoli'de ayrıldıktan sonra bazı şeyler oldu."

Tam o anda ŞOVA ajanı Silc içeri girdi. Kapıyı vurmamıştı.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi Silc. Üzerindeki takım elbise dünkü değilse bile çok benziyordu. Değişiklik olarak bugün turuncu bir kravat takmayı tercih etmişti.

“Önemli değil. Çok meşgul olduğunuzu biliyorum,” dedi Grankeviç.

“Hem de nasıl,” dedi Silc.

“Hatta o kadar meşgulsünüz ki beni bilgilendirmeyi unutuyorsunuz arada! Ya da ne olup bittiğinden haberiniz yok. Devamlı sizden kaçıyorlar! Hangi olasılık geçerli?” dedi Grankeviç. Silc’in gözlerine dik dik bakıyordu.

Silc kaşlarını kaldırdı. Şaşırmış görünüyordu.

“Ne demek istiyorsun? Gözden kaybetmedik ki onları. Arabalarına Postoyna’daki otelde cihaz koyduk. Umag’da gecelediler dün. Şu anda Hırvatistan’da yol alıyorlar. Daha ayrıntılı söylemem gerekirse Riyeka civarındalar. Arkalarında iki araba var. Toplantı bitince ben de onlara katılacağım,” dedi Silc. Rahatlamış görünüyordu.

“Peki, dün konuştuğumuzda bana Danimarkalının kampa girdiğini neden söylemedin?”

Silc şaşkınlıkla Grankeviç’e baktı. Yüzündeki tiklerden ne kadar şaşırdığı görülebiliyordu.

“Ne?” dedi sesi titreyerek.

“Ne işleri vardı o kampta? Hem oraya gittiklerini neden senden değil, orada çalışan birinden öğreniyorum ben?”

“Kusura bakma Miloş ama onlar oraya gittilerse, bilgimiz dışında gitmişlerdir.”

“Nasıl kaçırırsınız elinizden? Hani otele kadar izlemiştiniz?”

“Adamlarımız onları devamlı gözlem altında tutuyordu. Oda ışıkları yanıyordu. Arabaları otelin önündeydi. Dediğim gibi, arabalarına cihaz koyduk. Arabanın nereye gittiğini adım adım izliyoruz. Daha ne istiyorsun?”

“Bir dakika bile göz önünden ayırmamanızı istiyorum! Ayrılırlarsa sizin de ayrılmanız gerekiyor. Bu benim işim değil Dedektif sizsiniz! Yaptığınız hataları da detaylarıyla bana anlatmana gerek yok!” dedi Grankeviç.

“Devamlı beni bilgilendirin diyen sensin.”

“O zaman bilgilendirin. Hata yaptığınızda da haberim olsun. Hoş, hata yaptığınızdan kendinizin bile haberi olmuyor,” dedi Grankeviç kollarım açarak.

Tıkanmışlardı; bir adım ileri gidemiyorlardı. İvo Grado edindiği bir gözlemi paylaşarak yangına körükle gitti yine: “Bana kalırsa' İnes Sivonik kendi haberinin peşinde. Şu İtalya’ya götürülecek Moldovyalı kadınlar haberi. Birkaç gündür o haberi yazıyordu. Artık beni de aramıyor.”

“Kampa Danimarkalı mı girmiş, o kan mı?” diye sordu Silc, Grankeviç’e.

“Danimarkalı girmiş. Gazetecilerin oraya girmesini kim yasak-ladıysa yasaklamış ama yasak yabancı gazetecileri kapsamıyor-muş. Danimarkalının yanında basın kartı vardı herhalde. ..”

“Nasıl ulaşmış oraya?” diye sordu Silc merakla.

“Sana sormam gerekenleri bana sorman ne hoş,” dedi Grankeviç.

“Bırak artık da, ne yapacağımıza karar verelim.”

Grankeviç biraz daha sakinleşmiş görünerek, “Evet,” dedi. “Taksiyle gelmiş, yine aynı taksiyle dönmüş. İçinde bulunduğu durumda bunlan yapması tuhaf”

“Bu gazeteciler de bir tuhaf. İzinde bile çalışıyorlar,” dedi Silc.

“İzin mi?” dedi Grado.

‘Evet. Gazeteden öyle söylediler. İnes izinliymiş,” dedi Silc.

Grado kendi kendine gülümsedi. Silc gazetecileri pek tanımıyordu anlaşılan.

Doğası ve mesleği kamuoyunun dikkatinden uzak kalmayı gerektiriyordu. tjrado’ysa adliye muhabirleriyle o kadar içli dışlıydı ki, düşünme tarzlarım en ince ayrıntılarına kadar bilirdi. Bir gazeteci haber peşine düştüyse birdenbire avım kovalayan bir canavara dönüşürdü. Av ne kadar büyük olursa olsun, ele geçirip parçalayıncaya kadar uğraşan vahşi hayvanlar gibiydi gazeteciler. izinde de olsalar, iki elleri kanda da olsa bu değişmezdi. Avını yere yıkar, bir ucundan yemeye başlar, geriye kemikler kalıncaya kadar da devam ederlerdi İnes Sivonik’in aynı şekilde davrandığı kesindi

“Ketil Brandt, Sivonik’e yardım ediyor. Bu kadar net,” dedi Grado.

“Neden peki? Eline ne geçecek?” diye sordu Grankeviç.

“Karı boşuna mı altına yattı Hotel Jama’da? Karşılığını veri-yordur,” dedi Silc. Grankeviç sert bakışlarla Silc’i süzdü. Silc yaptığı hataları unutmuş, her zamanki stilinde konuşmaya devam ediyordu.

“İnes Sivonik de Ketil’e, Michael’in neden öldürüldüğünü bulmasında yardım ediyor. Bana dün söylediğinin aksine, Ljubljana’ya doğru yola çıkmış değil Ketil,” dedi Grado.

“Moldovyalı karılar davası kimin masasmda şimdi?” diye sordu Silc.

“Bizde,” dedi Grado. “Soruşturmayı Vesna Svetlik yürütüyor. Ama pek bir ilerleme sağlanamadı henüz. Soruşturmanın devam ettiğini, soruşturmanın selameti açısından şimdilik fazla açıklama

yapamayacağımızı söyleyerek basını oyalıyorum. Bana söylenene göre, kadınlar ifade vermeyi reddediyorlarmış.”

“Doğrudur; öylelerinin ağzından kolay laf alınmaz. Zaten sınır dışı edilecekler,” dedi Grankeviç. “Tamam. Farz edelim ki Danimarkalı kadınlarla konuştu ve bazı bilgiler aldı. Bu da demektir ki Sivonik’in elinde çok güzel bir haber için birçok bilgi mevcut, öyle olsa bile bu bizim çalışmalarımıza zarar vermez.”

“Ondan emin olamayız,” dedi Silc. Birdenbire toplantıdaki en dikkatli, tedbirli kişi rolünü oynamaya başlamıştı.

“Anlaşıldı. Bu iki olayın arasında bir bağlantı var mı onu bulmamız lazım. Ben bakanla konuşur dosyayı SOVA’ya devrettiririm. Gerisini siz halledersiniz,” dedi Grankeviç.

Grado iç geçirdi. Hem hayal kınklığma uğramış, hem de üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissetmeye başlamıştı. Elinden bir dosyanın alınması, polis teşkilatının çaresizliği olarak algılanabilecekti. Ama öte yandan masasındaki zor dosyalardan biri eksilmiş olacaktı. Elinden bir şey gelmeyecekti. Surat asmaya gerek yoktu.

“Tamam. Formaliteler tamamlanınca Vesna Svetlik’ten dosyayı alırsınız,” dedi Grado.

“Güzel. Gazeteciyi ne yapacağız? Ne zaman müdahale edeceğiz?” diye sordu Silc, Grankeviç’e.

"Şimdilik bekleyin. Cinayet ve Moldovyalı kadınlar olayı birbir-leriyle bağlantılıysa Sivonik ve Brandt, Sırpların ortaya çıkmasını sağlarlar. Bize de yol açılır.”

“Doğru ama bir şeyler yazarsa soruşturma zarar görür,” diye itiraz etti Silc.

“Arada bir bağlantı var mı, bilmiyoruz, önce bunu bulmalıyız. Olayın Moldovya boyutunu izlerlerse ve olaylar arasında bir bağlantı yoksa Michael izi üzerine yoğunlaşmalarını sağlamalıyız. Hatta KetiT’in Ljubljana ve Trebniye’ye gelmesini sağlamalıyız ki, Sırplar onu bulabilsinler.”

“Hırvatların kanallarını da kullanarak Ketil Brandt ve İnes Sivonik’i daha yoğun dinleyelim,” dedi Silc. “Hırvatlar artık Avrupa Birliği üyeliğine layık olduklarım göstermek zorundalar. Bize hayır diyemezler. Yazısını yazmaya başlar başlamaz devreye gireriz.”

“Fazla acele etme ama. Anlaşıldı mı? Yazışım bitirip gazetesine gönderinceye kadar bekle, önceliğimiz büyük olay. Unutmamalıyız.

Ülkemiz için en önemlisi o. Moldovyalı kadınları getiren insan kaçakçılarının patronları ortaya çıkıncaya kadar

gazetecilerin istedikleri gibi hareket etmelerine izin verelim.”

“Tabii. Salak değilim ya,” dedi Silc.

Grado gülmemek için kendini zor tuttu. Hemen davranıp kendi sorumluluk alanından bahsetmeye başladı: “Yani ben şimdi Michael Jensen’in eşi ve kızına ve ayrıca Sanje’ye yoğunlaşacağım ve o taraftan bir şeyler çıkarmaya çalışacağım, doğru mu anlamışım?”

“Evet, eline geçen her ipucunu bizimle paylaş,” dedi Grankeviç ve Silc’e döndü: “Bu ikiniz için de geçerli.”

“Tamam, ihtiyaç olursa bundan sonraki görüşmelerimizi de buluşarak gerçekleştirelim,” dedi Grado ve yerinden kalktı. Grankeviç de başıyla Grado’yu onaylayarak toplantının bittiğini ilan etti.

Grado odadan çıkıp asansöre doğru yürürken rahattı. Grankeviç ve Silc’ten bıkkınlık gelmişti. Günlük çalışmaları ve yöneticiliğine vereceği zamanı bunlarla harcadığım düşünüyordu. Akşam yemeğe götürmeye söz verdiği kızı Ursa’yı çok ihmal etmişti. Kızı o kadar sık arayıp görmek istediğini söylemezdi ve aradığı zamanlarda mutlaka babacığından küçük bir ekonomik katkı isteği dile getirilirdi. Olsun. Yine de işinden başını kaldırıp kızıyla bir akşam geçirmek güzel olacaktı. Hafta sonunu çalışmakla geçireceğini şimdiden görebiliyordu. Belki Vesna Svetlik’in biriminden birkaç adam isteyebilirdi. Moldovyalı kadınlar dosyasını SOVA’ya devredecekleri için fazla adama ihtiyaçları olmayacaktı. Bir de kendi elemanları Mitya ve Borut’u Zdenka’ya gönderecekti. Ayrıca Yosip österreicher’le görüşmesi ve işine yarayıp yaramayacağına emin olmamakla birlikte Ketil Brandt’ı araması gerekecekti.

Olayların akışı yetki alanının dışında kalan Hırvatistan’a yöneldiği için belirsizliklerle dolu bir dönem başlıyordu. ŞOVA ve Silc dümene geçmişti, özellikle Silc’in bu olayı devralması onu rahatsız ediyordu. Bir şeyler gizliyor gibiydi adam, özellikle Grankeviç’e karşı tavn ilgi çekiciydi. Birkaç dakika içinde yüz seksen derece dönüverip hata yapmış, savunmaya geçmiş bir çalışan olmaktan çıkıp davayı devralması Grado’ya çok tuhaf gelmişti. Grankeviç de buna dikkat etmişse bile belli etmemişti.

Belki de profesyonelliğine güveniyor, sadece hedefi gözetiyordu Grankeviç. Belki Silc’in tavırları da profesyonelliğini gösteriyordu. Belki yaratılışı öyleydi adamın. Ne olursa olsun ayakta kalma dürtüsü... Bedeli ne olursa olsun hedefe ulaşmak...

Grado, Silc ve Grankeviç'in farklı dürtüleri olduğunu biliyordu. Resmen sorumluluk Grankeviç'teydi ama buna rağmen olayların içine normalden daha fazla girmişti. Silc'in de bunu tuhaf karşılamaması ilginçti. Sanki onun da başka bir gündemi vardı.

Grado caddeye çılanca kolunda taşıdığı pardösüsünü giydi. Bakanlık binasından çıkmak rahatlatmıştı onu. Şimdi çok iyi düşünmeli, polis merkezi binasının kapısından girmeden bir sonraki hamlesini iyi belirlemeliydi. Yapacağı soruşturma meyve verecekse Mitya ve Borut'u ta baştan iyi hazırlaması gerekiyordu.

SİSKA SEMTİ, LJUBLJANA

Yosip Österreicher odasının kapısını kapattı. Sekreteri Anna'nın oturduğu ön odayla kendi odasının kapısı her gün açık olurdu. Sadece toplantı olduğu zaman kapanırdı ki, o zamanlarda da Anna, tutanak tutmak için toplantıya katılırdı.

Şimdi yapacağı telefon konuşmasının bilinmemesi gerekiyordu. Anna'nın şaşkın bakışları arasında alışılmamış olam yaptı ve odasının kapışım kapattı.

Masasındaki iki telefondan numarası gizli olanın ahizesini kaldırdı. Yanez numarasını görmemeliydi. Polis adamı izliyor ya da ileride izleyecek olabilirdi Bu yüzden böyle bir adamı aradığının belli olmaması gerekiyordu. Hele başkentin belediye başkanlığına oynayan birinin konuşacağı biri değildi Yanez.

“Alo?” dedi telefonun diğer ucundaki ses. Konuşanın sesinde suç dosyası kabarık bir bilgisayar korsanının hafifliği vardı.

"Ben, Yosip.”

“Buyur. Problem mi var?”

“Var tabii. Neden öyle yaptınız?”

“Anlamadım. Ne demek istiyorsun?”

“Ben size kadını dövün mü dedim? Zavallı kadına neden saldırdınız?”

“Ne?”

“Ne demek, ne? Bizim hizmetçiyi dövmüşsünüz. Deli misiniz siz? Hiç düşünmediniz mi? Ya kadın polise gidip başınıza bir sürü iş açsaydı?”

“Yosip kusura bakma ama neden bahsettiğini anlayamıyorum.”

“Bırak şimdi safmış gibi davranmayı, Yanez! Eve geldiğimde kadıncağız bina girişinde yerde yatıyordu. Dövülmüş, elleri ve gözleri bağlanmış. Korku içinde titriyordu. Kadını yerden ben kaldırdım. Bırak şimdi saçmalamayı da, ne oldu anlat.” Telefonun diğer ucunda birkaç saniye süren sessizlik oldu. "Ben kimseye saldırmadım. Rok da saldırmadı. Eve girdik, bizden istediğini yaptık ve sonra da evden ayrıldık. Evde hizmetçi falan yoktu gittiğimizde. Olsaydı bile dediklerini yapmazdık kadına. Eline fırsat geçse yapacak tıynette biridir ama Rok da yapmadı. O kapıda nöbet tuttu sadece.”

Yanez'in sesi inandırıcıydı. Yosip bir yandan Yanez'le konuşuyor, öte yandan o işi kimin yapmış olabileceğini düşünüyordu. Yanez ve Rok saldırmamışsa evlerine girip Boyana'yı hastanelik edenler kimdi? İçinden çıkılacak gibi değildi. Yanez'e aynı tavrını devam ettirerek konuştu:

"Ben eve geldiğimde hizmetçimiz Boyana elleri arkadan bağlanmış, gözleri de bağlı evin girişinde yerde yatıyordu. Sizinle anlaştığımız saatten bir saat sonra. Siz evden kaçta ayrıldınız?” “Üç civarında. Bize verdiğin görevi çabucak hallettik. Yarım saat kadar kaldık evde. Girdik, eşinin e-posta programını açtık ve çıktık. Evde hiç kimseye rastlamadık.”

“Yanez, bana bak seni uyarıyorum. Oyun oynamayı bırak. Doğruyu söyle. Bunun çok ağır sonuçlan olur. Söyle bana ne olduğunu. Unutur gideriz, önlemlerimi alabilmem için bilmem gerekiyor.”

“Gerçekten, Yosip... İnan bana. Söylediklerinin hiçbirini biz yapmadık. Doğru söylüyorum...”

Yosip Österreicher, Yanez’in söylediklerine inanmaktan başka çaresi olmadığını anlamıştı. İpler nasılsa Yanez’in elindeydi. İstediği zaman çıkar, ülkenin en ünlü iş adamının, aşırı kıskançlıktan dolayı karısının e-posta kutusunu açtırmak için bilgisayar korsanlarına para verdiğini ilan edebilirdi.

“Tamam, Yanez. Sana inanıyorum,” dedi Yosip sonunda.

“Çok teşekkür ediyorum,” dedi Yanez kinayeli bir tonla. “Unutalım gitsin.”

“Evet, unutmak en iyisi. Özellikle senin için.”

Ne sinir bozucu adamdı! Sululuk yapsa bile kaybedecek bir şeyi olmadığını çok iyi biliyordu. Yosip ondan vazgeçtiği anda iş teklifinde bulunacak başkaları vardı. Ama vazgeçmek gibi bir planı yoktu şimdilik. Uzun vadede Yanez’e ihtiyacı vardı. İlkbaharda yapılacak seçimler öncesinde de yardıma ihtiyacı olacaktı.

“Tamam, Yanez. Kusura bakma. Seni arayacağım en kısa zamanda.”

“Tamam, Österreicher. Bekleyeceğim.”

“İyi günler.”

“İyi günler.”

Yosip derin bir nefes aldı ve Sanje genel müdürlük binasının arkasındaki tren istasyonu boyunca uzanan raylara baktı. Telefon konuşması huzurunu kaçırmıştı. Yanez ve Rok değilse evine girenler kimlerdi? Bir şey mi arıyorlardı? Neden Boyana’ya saldırmışlardı?

Odasının sonunda bulunan özel tuvaletine yürümeye başladı. Maun ağacından yapılmış uzun toplantı masasının yanından geçti. Odası sekiz metreye on metre boyutunda, devasa bir ofisti. Yönetim kurulu toplantılarının ve diğer önemli toplantılarının aynı yerde yapılabilmesi için özellikle geniş bir çalışma odası yaptırmıştı. Böylelikle toplantıya katılanlar kendilerini Yosip’in özel misafiriymiş gibi hissedecek, kendilerini onun

herkese açık misafirperver dünyasına davet edilmiş gibi görecek ve Yosip toplantılarda istediğini elde edebilecekti. Tertipli, düzenli ve hiç kâğıt yığını bulunmayan masası da onun ciddi ve profesyonel düşünen bir iş adamı olduğu izlenimini yaratacaktı.

Tuvaletin kapısını açtı, ellerini yıkamak için musluğa davrandı. Telefon konuşması boyunca elleri terlemişti. önce aynaya bakmaktan kaçındı. Ellerini kurularken de aynaya bakmadı. Sonra kendini biraz daha toparladı ve baktı. Dün akşam Helle’den yediği sert kroşe yüzünden sağ yanağında hâlâ koyu bir kızarıklık vardı. Tuvalette tek ayna olduğu için ense kısmını göremiyor, başını masaya çarpınca meydana gelen şişliği inceleyemiyor ama hissedebiliyordu.

Helle’nin yumruğunu hiç beklememişti. Şimdi geri dönüp olan biteni değerlendirince Helle’nin tepkisini anlıyordu. Helle bu olayın ardından evden çıkmış, geri gelmemişti.

Yosip fazlasıyla kıskançtı. Farkındaydı. Şimdilik. İleride böyle bir şey yine yapar mıydı, bilmiyordu ama ihtimal dâhilindeydi. Daha önce de böyle kıskançlık gösterilerinde bulunmuştu.

İçinde vardı kıskançlık ve önüne geçemiyordu. Belki de tek zayıf noktası buydu. İnsan içine karışınca sergilediği yerinde davranışlara karşılık kişiliğinin böyle karanlık bir noktası vardı. Lekelenmemiş kişiliğine zarar verebilecek tek kötü yam buydu.

Biraz sonra kapıdan girecek misafirine ne diyecekti şimdi? Kapıya çarptım dese olmazdı. Gelen kişi şiddet olayları ve bu tür kızarıklıkları yeterince görmüş, yalanım anında anlayacak tecrübeli biriydi. En iyisi hiçbir şey söylememekti.

Kapı çalındı. Yosip tuvaletten çıkarken cevap verdi.

“Evet?”

Anna içeri girdi.

“Misafiriniz geldi.”

“Al hemen içeri.”

“Delirmiş bu adam!” diye bağırdı Ketil ve hızla frene basıp direksiyonu sağa kırdı. Araba neredeyse şarampole yuvarlana-caktı. Aniden karşılarına çıkan sarı TIR kamyonu yanlarından geçiyordu. Ketil şoku üzerinden atlatamamıştı. “Ne işi var bu koca kamyonun böyle dönemeçli köy yollarında?”

“Bu kamyonların böyle dar yollara girmeleri yasaklanmalı,” dedi İnes ve yanlarından geçen kamyonun Skoda’sına sürtünüp sürtünmeyeceğini

endişeyle beklemeye başladı.

Tepelik bir arazide, iki metre genişliğindeki bol dönemeçli bir yoldaydılar. Kamyon, Bosna plakalıydı. Ama uzun yol sürücüleri için bu yollar kestirme sayılamayacak kadar dar ve zahmetliydi. Başka bir dertleri yoksa tabii. Mesela dikkat çekmemek gibi. Durum buysa kamyonun o yollarda dolaşması anlaşılabilirdi.

Ketil ve İnes için de aynısı geçerliydi. Bulundukları bölgede fazla yerleşim yeri yoktu ve trafik yok denecek kadar azdı. Bu yüzden Karlovaç'a varmadan hemen önce anayoldan ayrılmışlardı. Görebildikleri kadarıyla peşlerinde araba yoktu.

Beş saat önce,Umag'da otelden ayrıldıktan sonra her şey tıkır tıkır işlemişti. Ketil arabayı kullanıyor, İnes de kampta kalan kadınların avukata verilmek üzere alınan ifadelerinin kopyalarını okuyor, arada bir not defterine bir şeyler yazıyordu. *Novi'ye* yazacağı haber yazısını biçimlendiriyordu galiba. Ketil, İnes'in hafta sonu gazetesi için ses getirecek bir yazı yazıp yazmayacağını soracaktı, vazgeçti. Delinin aklına taş getirmemeliydi. İçinde bir şüphe onu rahatsız ediyordu. İnes bu mücadelede onunla sonuna kadar gidecek miydi? Yoksa istediklerini elde ettikten sonra kendi yoluna mı gidecekti? öte yandan, olayı çözmekten çok uzaktaydılar. Beklemeleri gerekecekti.

Moldovyalı kadınların ifadeleri, Balkanlar'daki kadın ticaretini ayrıntısıyla gözler önüne seriyordu. Ama Tatyana'nın anlattıkları her şeyi ortaya çıkaracak kadar değildi. Kadınların bu ifadeleri vermelerinin nedeni, sınır dışı edilip yine beyaz kadın tüccarlarının eline düşmekten kurtulmaktı. Bu yüzden Slovenya'ya gelmeden önce Karadağ ve diğer ülkelerde yaşadıkları olayları anlatmışlardı. İnes ve Ketil kendi soruşturmalarında yol aldıkları zaman bu ifadeler işlerine yarayabilirdi.

Ketil otelde kahvaltıdan sonra İnes'in bilgisayarını ödünç alıp Sanje firması ve firmanın faaliyetleri hakkında kısa bir araştırma yapmıştı.

Sanje, Yugoslavya parçalandıktan sonra ortaya çıkan devletlerde yıldırım hızıyla yayılmıştı. Michael firmaya girmekle akıllı davranmıştı. Tabii bedelini hayatıyla ödeyinceye kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu Ketil. Yosip österreicher hakkında da internette araştırma yapmış, tahmin ettiğinden de tanınmış, zengin biri olduğunu okumuştu. Sanje'nin başarısının bir benzerini daha görmemişti Slovenya. Ketil, österreicher'in aynı zamanda eşi Helle Madsen'in de forma giydiği Sanje Hentbol Kulübü'nün başkanı olduğunu öğrenmişti.

Helle Madsen hakkında da bir şeyler okumak istemişti ama önüne çıkan sayfaların neredeyse hepsi Helle'nin hentbol sahasında çekilmiş resimleriyle doluydu ve Slovenceydi.

Helle Madsen ve Yosip österreicher hakkında birlikte arama yaptığındaysa karşısına magazin basım ve bulvar gazetelerinin dedikodu sayfaları çıkmıştı. Şık davetlere, film prömiyerlerine katıldıklarında kırmızı halıda yürürken çekilmiş resimlerdi bunlar. österreicher'de Ketil'i rahatsız eden bir şey vardı. Nedenini ve uğraştığı soruşturmada önemi olup olmadığım bilmiyordu. Toparlama yaparken İnes'le bunları konuşacaktı. Kamyon yanlarından geçip gittikten sonra Ketil yeniden gaza bastı, radyoyu açtı ve "Nasıl çalışıyor bu?" diye sordu.

İnes, Ketil'in elini radyodan uzaklaştırdı ve FM frekansım ayarlamaya başladı. Kanalların çoğunda Sırp-Hırvatça müzikler ya da konuşmalar vardı. Bazı kanallarda İngilizce pop çalıyordu. İngilizce kanallarından birinde durdu İnes. Spiker, Portoroz'da havanın sağanak yağışlı olacağmı, Maribor'daysa parçalı bulutlu olduğunu söylüyordu. Her ikisi de Slovenya şehirleriydi.

"*Radio Slovenia International*. Senin gibiler anlasın diye kuruldu," dedi İnes.

"Pek hoş, teşekkür ederim. Ama o radyo istasyonu dünyanın her yarımdan dinlenebiliyordur. Sen bu istasyonu bulmakla bana ve Hırvatlara ne kadar uygar, ne kadar Avrupah olduğunuzu mu göstermek istiyorsun şimdi?"

"Öyle de diyebilirsin. Tabii onun da etkisi var. Bak şimdi de Almanca konuşuyor," dedi İnes gülerek. Şimdi de Almanca hava durumu başlamıştı.

"Ne zaman müzik çalacak bunlar?"

İnes ani bir kahkaha attı, Ketil dönüp baktı. Ketil'le birlikteliğin keyfim çıkarıyor gibiydi İnes. Kendisi de rahatlamıştı. Bihaç'a varmaktan başka yapacak bir şeyleri olmadığından kendilerini özgür hissediyorlardı belki. Ellerinde henüz konuşup tartışacak bir bilgi yoktu. Bir gün önce yaşadıkları göz önünde bulundurulduğunda bu durum çok tuhaflarına gidiyordu.

Göründüğü kadarıyla ikisi de geçirdikleri zamanın tadını çıkarmayı ihmal etmiyordu. Yarım saat önce öğle yemeği yerken de böyle olmuştu.

Neredeyse tamamen ıssız bir kasabada küçük bir restoran bulmuş, tipik Balkan yemekleri ısmarlamışlardı. İnes, Ketil'in *Raşniçi*[1] ile *Pyeskavitsa*[2] arasındaki farkı bilmesine çok şaşırmıştı.

Çevaptsiçi[3] hakkındaki bilgisi de şaşkınlığına eklenmişti.

Eski bir savaş muhabiri böyle şeyleri unutmazdı. Tabaklarında ne varsa silip süpürmüş, yemeğin ardından birer sigara tüttürmüşlerdi. Şanslarından bu alanda Hırvatistan, Slovenya'dan biraz daha ilkeldi; lokantalarda sigara içilmesine hâlâ izin veriliyordu. Hırvatistan daha Avrupa Birliği'ne girmemişti ve böyle sevilmeyen bir yasağı daha şimdiden gündeme getirmenin anlamı yoktu.

O gün ne yapacaklarını da konuşmuşlardı. Ketil, Yosip österreicher konusunu açmış, İnes Yosip'in içki, sigara ya da kadın ticaretine bulaşmayacak kadar yüksek bir konumda olduğunu söyleyerek itiraz etmişti. Ama belki Yosip'in ilişkide bulunduğu bazı kişiler ö kadınların müşterisi olabilirlerdi. Ketil, Ljubljana'ya dönünce österreicher'le konuşmak istediğini söylemişti. Michael'in eski bir arkadaşının, yıllardır Michael'in işverenliğini yapmış biriyle konuşmasından daha doğal ne olabilirdi? İnes, Ketil'e hak vermişti.

Cephesinde onlarca kurşun deliği ve çatısında da bir roketatarın açtığı büyük bir delik bulunan bir evin yanından geçiyorlardı. "Evler dikkatini çekti mi?" diye sordu İnes.

"Evet, çok hazin görünüyorlar. Buralarda bayağı şiddetli çatışmalar yaşanmış anlaşılan," diye cevap verdi Ketil.

"Evlerdeki tahribatı kastetmedim. Buralarda kimse oturmuyor artık. Evler boş. Onu demek istedim."

Geçtikleri bölge, Krayina bölgesi diye adlandırılan yerdi. Yugoslavya parçalanma belirtileri gösterince Hırvatistan'da yaşayan Sırplar kendi bağımsız cumhuriyetlerini ilan etmişti burada. Ketil savaş muhabirliği yaptığı yıllarda bu bölgeye çok gelmişti. Bir defa da Birleşmiş Milletler yardım konvoyundayken Michael'le birlikte gelmiş, isyancı Sırplara acil yardım getirmişlerdi. Sırplar daha sonra o bölgeden sürülmüşlerdi. Barış gelince, Hırvatistan, Sırpların geri dönüp evlerine yeniden yerleşebileceklerini ifade etse de çok az sayıda Sırp geri dönmüştü. İnes boş evleri gösterirken geri dönmeyen Suplardan bahsediyordu.

"Savaştan bu yana buralarda pek bir şey olmamış," dedi İnes.

Ketil cevap vermedi. İki çocuklu kadının kaçıp BM kampına gitmesine yardım ettiği yer burasıydı.

Michael de istense böyle yardımda bulunacak biriydi. Her ne kadar UNHCR'nin, tarafsızlık konusunda kesin talimatı ve sınırlamaları olsa da, her ne kadar Michael mümkün olduğunca kurallara uygun çalışsa da arada bir bazı insanlara yardım ettiği oluyordu. Zdenka'ya sahip çıkması bunun

en güzel örneklerinden biriydi. Ama kaçakçılık işine nasıl bulaştığı, esrarını koruyan bir bilmeceydi. Seks endüstrisine kadın temin etmek onun yapacağı bir iş değildi. Belki de sonunda bu yüzden frene basmış, kadınları serbest bırakmıştı. Belki vicdan azabı duymaya başlamıştı. Yaptığı şey, canıyla cezasını ödeyecek kadar ağır bir suç muydu peki? Michael'in de sırları vardı belki. Belki de savaş zamanında o da bir şeyler yapmıştı. Ketil'in içinden geçtiği bu bölgede mültecilere yardım etmişti Michael.

Ketil birden aklından tamamen çıkardığı bir şeyi hatırladı. Düğün! Emilya ve Goran'ın düğünü! Düğün yarın akşamdı. Buradan birkaç yüz kilometre uzakta. Ama düğüne katılamayacaktı. Tatilinin amacı, Zdenka'yı ziyaret edince tamamen değişivermişti. Hayır, daha önce, trende giderken Grado arayıp Michael'in öldüğünü bildirince değişmişti. Artık Ketil tatilde değildi. Emilya'ya düğünlerine katılamayacağını nasıl söyleyeceğini düşünmeye başladı. Arabayı sağa çekti, durdurdu ve dışarı çıktı,

"Telefon mu açacaksın?" diye sordu İnes.

"Hayır, sadece bir mesaj yazacağım."

"Kime?"

"Bosna'da tanıdığım iki kişiye. Yarın akşam Saraybosna'da bir düğüne katılmam gerekiyordu. Tamamen unutmuşum. Gidemeyeceğimi bildireceğim."

"Kıyafetlerin hazır oysa," dedi İnes ve Ketil'in üzerindeki takım elbiseyi süzmeye başladı.

Ketil sıkıntıyla gülümsedi. Mesajı yazmaya başladı.

Kopenhag'dan yola çıkarken takım elbisesini düğün için valizine koymuştu. Ama o takım aradan geçen sürede cenazede kullanılan bir elbise oluvermişti ve cenaze töreninden beri üzerindeydi.

"Bir yerde durup giyecek bir şeyler almam lazım," dedi Ketil.

"Bihaç'ta alırsın; önceliğimiz bir an önce oraya ulaşmak."

Ketil başmı sallayarak onayladı. Bir an önce fark edilmeden

Bihaç'a ulaşmaları gerekiyordu. Bihaç'ta da kimse varlıklarım fark etmemeliydi. İlk ipuçlarını orada bulabilirlerdi. Ketil direksiyona geçip arabayı çalıştıracaktı, telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkarıp arayanın kim olduğuna baktı. Emilya'ydı. Emilya, Ketil'in eski bir arkadaşının ölümü yüzünden düğüne katılamamasına üzülmüş, sarsılmıştı herhalde.

Ya Emilya Ketil'in gerekçesine inanıp başsağlığı dileyecek ya da Ketil'in gerekçesini rahatsız bir adamın düşüncesi olarak niteleyip yalan

söylediği için azarlayacaktı. Her halükârda zaman alacak bir telefon konuşması olacaktı.

Telefonu açmadı.

BALKANLARDA BÎR YER

Duşta fark etmişti çizikleri. Duştan fışkıran su apış arasına vurdukça acı hissediyordu. Hızla el duşunu çekip atık su deliğine baktı. Yerde kan vardı. Elini apış arasına götürüp hissetmeye çalıştı. Acı daha da arttı. Suyu soğuk suya çevirip apış arasına bir daha su tuttu. Bu kez daha fazla acıdı. Acıdan bağırmaya başladı. Yaşadıklarının bedelini bedeniyle de ödemeye başlamıştı artık. Daha önce, psikolojik acıyla birlikte fiziksel acı ortaya çıkmamıştı. Panik içinde bir çığlık attı ve elinden duşu fırlattı. Yere düşen duştan fışkıran soğuk su, sağa sola, sırtına fışkırıyordu.

Yaşadığı panik gözyaşlarına dönüştü. Dizlerinin üzerine çöktü. Su ensesine vuruyordu şimdi. Şimdi makineyi nasıl devreye sokacak, nerede ve kim olduğunu nasıl unutacaktı? Tek savunma mekanizması ortadan kaybolmuştu. Bir müşteri daha gelirse duyacağı acının altından kalkamayacaktı. Cinsel organının lime lime olmuş dudakları bedenini ve ruhunu yırtıp parçalayan bir acı verecek ve ona bir insan olduğunu hatırlatacaktı. Onu bir daha ayağa kalkmamacasına yere yıkacaktı.

Artık yalnız olmadığını hissetmeye başlayınca ellerini yüzünden çekti, başını kaldırıp baktı, önünde Darko'nun ayakkabılarını görünce titredi. Çığlığını duyup gelmiş olmalıydı. Ağlamamaya çalışarak sağ eliyle duşa uzandı. Yüzünü yıkayacaktı.

"Ne yapıyorsun?"diye bağırdı Darko.

"Çok acıyor. Kanıyor da... " dedi bağırarak.

Mazeretleri dikkate almayacağını, işten kaytarmak için uydurduğunu düşüneceğini çok iyi biliyordu.

Darko suyu kapattı, saçlarına yapışıp çekti "Tamam, uzatma artık. Bir daha da böyle yalana başvurma," dedi aşağılayıcı bir kahkahayla. Aynı zamanda da kavradığı saçlarından çekip ayağa kaldırmaya çalışıyordu. İlk kez o kadar uzun süre gözlerine baktı. Hor gören bakışlarla gözlerini kırpmadan, teslim olup özür dilemesini bekliyormuş gibi bakıyordu. Ama o, hiçbir şey söyleyemiyordu.

Darko birden yüzüne iki tokat attı, önce elinin içiyle bir yanağına sonra da elinin tersiyle diğer yanağına.

"Derdin varsa tedavisi bende hazır," dedi ve boğazına yapışıp başını öne bastırdı.

Nefes alamıyordu.

Yerde dizleri ve elleri üzerinde duruyordu. Darko boğazını bıraktı. Ardından ensesinde bir tabanca namlusunu hissetti.

Çıldırmış gibi bağırmaya başladı kız. Darko içine girip çıkmaya başlayınca bir tığ batırıhyormuş gibi acı hissediyordu.

“Hayır, hayır,” diye bağırarak bir koluyla Darko’yu itmeye çalıştı.

Darko’nun, tabancanın emniyetini düşürdüğünü duydu. Sağ elini yumruk yapıp ağzına soktu ve ısırabildiği kadar ısırdı. Yeniden bir makine haline dönüşebilmek için son kez çaresiz çabaladı. Darko içinde on defa kadar daha gidip gelince teslim oldu. Gücü tükendi. Dirsekleri yanlara doğru kaydı ve yüzü şiddetle yere çarptı. Makine işe yaramıyordu artık. Bozulmuştu.

KRAYİNA, HIRVATİSTAN

“Hişt, hey...” dedi İnes elini Ketil’in yüzü önünde sallayarak.

Ketil düşüncelerinden uyandı.

“Ne düşünüyordun? Düğünü mü?”

Ketil başını sallayarak “Ve savaşı,” dedi. “Savaş zamanı buradaydım.”

"Kötü müydü?”

Ketil yine başını salladı.

“Bosna çok daha kötüydü,” dedi tnes ve içini çekti.

Ketil hâlâ sessizdi. Ne diyecekti ki? Ketil siperler arasında gidip gelirken İnes daha seçme yaşma gelmemişti. Nereden bilecekti savaşın vahşetini, bedelini.

“Aklından geçeni biliyorum,” dedi İnes.

“Neymiş?” dedi Ketil. öyle çabuk omuz silkmişti ki, kendim ele vermiş gibi hissetti.

“Savaş zamanı cephede dolaşmadığım için hiçbir şey bilmediğimi düşünüyorsun.”

Nasıl da okumuştu düşüncelerini!

“Hayır, öyle düşünmüyorum,” dedi Ketil. Ama sesinin inandırıcı çıkmadığının farkındaydı.

“Evet, öyle düşünüyordun,” diyerek güldü İnes.

“Eh, biraz öyle aslında.”

İnes derin bir nefes aldı ve daha ciddi bir konuya girdi:

“Senin karşılaştığından çok daha fazla savaş kurbanıyla karşılaştım, çok daha fazlasına yardım ettim. Sen savaş bitince ülkene döndün. Bense mültecilerle konuştum. Onları dinledim. Yeniden evlerine dönünceye kadar yanlanndaydım. Sen toplu tecavüz sarsıntısının atlatılmasının ne kadar sürdüğünü bilir misin? Ya da Srebrenitsa dullarının acılarını?” Moldovyalı kadınların hikâyelerinin bulunduğu kâğıtları’ göstererek devam etti: “Bunlar da savaşta tecavüz kadar korkunç hikâyeler. Bu da günlük tecavüz, önce fuhuş baronlarının altma yatıyorlar ki çalışmaya hazır olsunlar. Sonra da güzide on adamla birlikte oluyorlar. Bu bir insanı ne hale getirir bilir misin sen?”

Ketil midesi bulanmış gibi gözlerini kıstı. Düşüncesi bile iğrençti.

“Ben olsam kaçmak için elimden geleni yapardım herhalde. başınıa böyle bir şey geleceğine öleyim daha iyi...” dedi.

“Söylemesi kolay. Kaçmaya çalışırlarsa öldürülme riskiyle karşı karşıyalar. Neredeyse hiçbiri kaçmaya cesaret edemiyor. Elleri kolları bağlı;

her türlü şantaj altında esirler. Pasaportları elinden alınmış, bir de ortaya hiçbir zaman ödemekle bitmeyecek borç çıkarmışlar... Fuhuş baronları her gün neler yaptıklarını ailelerine söylemekle tehdit etmiş. Psikolojik ve fiziksel şiddet... Ya da işbirliği içinde oldukları polise şikâyet tehditleri. Moldovyalı kadınlar, üniformalı erkeklere ne kadar güven duyar sence? Hiç!"

"Biliyorum," dedi Ketil.

"Kızları bir odaya kapatmalarına bile gerek yok. Tamamen kontrolleri altına almışlar..."

İnes'in neredeyse nefesi kesilmişti. Çok kızmıştı. Ketil'se ne söyleyeceğini bilemiyordu. Söyleyecek bir şey yoktu. İnes'in söyledikleri doğruydu. Sadece başını sallamakla yetinerek trafiğe yoğunlaşmaya çalıştı.

"Arkaya baksana bir," dedi İnes aniden.

Ketil dikiz aynasından baktı. Yüz metre kadar arkalarında bir araba vardı.

Yol şimdi biraz daha genişlemişti ve kısa süre sonra, Zagreb ve Split arasındaki Slunj'a varmış olacaklardı.

"Bizi izliyor galiba. Ara yollardan birinde park halindeydi. Biz önünden geçince o da yola çıktı," dedi İnes.

"Anlaşıldı."

"Sen biraz önce konuşurken hız kesince o da hız kesti arkamızda. Hız kesmesine gerek yoktu; yol geniş, trafik açık. Rahatça sollayabilirdi bizi."

Ketil biraz daha gaza bastı. Arkalarındaki araba iki yüz metre kadar geri düştü.

"Şimdi ne yapalım?" diye sordu Ketil.

"Bırak yaklaşsın biraz. Kim olduğunu daha rahat görürüz," dedi İnes.

Ketil yine hız kesti. Arkalarındaki araba bu kez iyice yaklaştı ve arabanın yeşil, Opel marka bir araba olduğunu gördüler. Slovenya plakalıydı ve şoförün dışında yolcu olup olmadığım seçemiyorlardı.

"Slovenya plakalı bir arabanın bu köy yollarında ne işi var?" diye sordu Ketil.

"Ben de onu merak ediyorum. Bir benzin istasyonunda durup benzin alalım. O zaman peşimizde mi, değil mi, anlarız."

Ketil bedenine adrenalinin geri döndüğünü hissetmeye başladı. Bu bir gün önce yaşadıkları heyecanı yaşayacakları anlamına geliyordu.

On dakika sonra Slunj'u geçtiler ve Split'e giden şehirlerarası yola saptılar. Yeşil Opel de aynısını yaptı ama araya bir başka araba daha girdi.

Arabanın içinde kaç kişi olduğunu hâlâ göremiyorlardı.

İleride bir benzin istasyonu gördüler.

“Gir şuraya,” dedi İnes.

Ketil, Skoda’yı kurşunsuz benzin pompasının yanına park etmeye çalışırken İnes de peşlerindeki Opel’i gözlüyordu. Tahminlerinin aksine içinde sadece sürücünün bulunduğu araba benzin istasyonunun önünden geçip gitti.

“Bizi takip etmediğim anladık en azından,” dedi Ketil. Arabadan çıktılar.

“Ben benzin doldurayım, sen kahve al,” dedi İnes ve şoför mahalline geçerek benzin deposunun düğmesine basıp kapağı açtı.

Ketil başıyla onay vererek istasyon binasına yürümeye başladı. O anda benzin istasyonuna hızla giren bir araba gördü. Bir an boş bulunsaydı araba ona çarpacaktı. Ketil son anda durdu ve çarpılmaktan kurtuldu.

Küçük Citroen marka arabadan dikkat çekici derece iyi giyimli bir adam indi. Hoş, Ketil’in de iyi giyimli olduğu söylenebilirdi. Yeni giyecekler alması gerektiğini hatırladı birden. Adamın indiği beyaz arabanın plaka numarası LJ harfleriyle başlıyordu. Araba Ljubljana’da kayıtlıydı demek. Benzin istasyonundaki arabaların çoğunun plakası LJ ile başlıyordu. Adriyatik kıyısına hafta sonu tatili için yola çıkmıştı herhalde hepsi.

İstasyona hızla giren beyaz Citroen’in sürücüsü, üzerindeki Hugo Boss marka takım elbise, beyaz gömlek ve turuncu kravatıyla zengin bir işadamına benziyordu. Sadece, kullandığı araba görüntüye uymuyordu. Adam da Ketil ve İnes’in Skoda’sma bakıyordu. Ketil adamın biraz önce neredeyse kendisini ezecek hızla istasyona girişiyle ilgili bir şeyler söyleyecekti, vazgeçti. Çarçabuk kahvelerini alıp yollarına devam etmeden önce bir sigara içmek istiyordu.

Ketil kahveyle birlikte İnes’in doldurduğu benzinin de parasını ödedi. Depo neredeyse doluydu ve fazla benzin almamışlardı. Ketil istasyon binasının kapısına çıkıp işini bitirmiş İnes’e arabayı yandaki park yerine çekebileceğini işaret etti. Beyaz Citroen arabalı adam da benzini doldurmuş, ücretini ödemek için istasyon binasının kapısına yürümeye başlamıştı.

Ketil tekrar geri dönüp kahveleri aldı. Geri döner dönmez yine takım elbiseli adamla karşı karşıya geldi. Neredeyse dengesini kaybedip adama çarpacaktı. Sendeleyip kahveleri dökmekten son anda kurtuldu. Kahveler dökülse adamın pahalı takım elbisesi ve gömleği kravatı mahvolacak, belki

adam Ketil’den yeni bir takım elbise almasını ya da parasını isteyecekti. Ketil özür dilercesine adama baktı.

Adam kibar bir İngilizceyle, “Hiç sorun değil. Bir şey olmadı,” dedi. Adam kasaya, Ketil’se dışarı yöneldi.

İnes çoktan işini bitirip arabayı park yerine çekmiş, sigarasını yakmıştı. Ketil kahveyi İnes’e uzattı, beriki gülümseyerek aldı. Ketil de bir sigara yaktı ve biraz önce konuştuğu takım elbiseli adamı izlemeye başladı. Adam arabasını benzin pompasının olduğu yerden çekiyordu şimdi ya, acelesi yokmuş gibi davranıyordu.

“Hemen bakma ama şu takım elbiseli adamda bir tuhaflık seziyorum,” dedi Ketil. Şüphesinden emin konuşuyordu.

“Şimdi de paranoyak olan sensin,” dedi İnes ve arabanın önünde ileri geri yürümeye başladı. Bu şekilde göz ucuyla adama bakacaktı.

“Hayır, çok ciddiyim. Adam, Slovenlere benzememe, Slovenyalı olabileceğimi düşünmesi gerekmesine rağmen benimle İngilizce konuştu. Üstelik hem bana, hem de Slovenya plakalı arabana bakmıştı içeri girmeden önce.”

“Haklı olabilirsin,” dedi İnes.

“Hem baksana, hiç acelesi yokmuş gibi davranmaya başladı.”

“Belki ani bir telefon gelmiştir.”

“İşimizi şansa bırakamayız,” dedi Ketil.

“Haklısın,” dedi İnes ve sigarasmı yere atıp izmariti betonda ayağıyla ezdi ve devam etti: “Haydi, hemen yola düşelim. Bakalım peşimize takılacak mı?”

Ketil de yarım kalan sigarasını yere attı. Arabaya bindiler.

Ketil yine direksiyona geçti, İnes içeri girip arabasının kapısını kapatırken, motoru çalıştırdı. O anda takım elbiseli adamın da telefonla konuşmaktan vazgeçip arabasma yöneldiğini gördü. Kısa süre sonra beyaz Citroen, Ketil ve İnes’in birkaç araba arkasından yola çıktı.

“Adam telaşlandı birden,” dedi Ketil.

“Ondan bir şekilde kurtulmalıyız. Mümkün mertebe rastlantısalmış gibi kurtulalım,” dedi İnes.

“Bir önerin var mı?”

İnes yan kapıdaki bölmede bulunan bir yol haritasını çıkardı. Bir yola, bir haritaya bakmaya başladı. Yolda, özellikle çok sayıda TIR kamyonunun bulunduğu yoğun bir trafik vardı.

“Kamyonlardan birinin önüne geççlim, bizi göremesin,” dedi İnes.

Ketil derhal gaza bastı. İnes eliyle Ketil'in koluna yapışarak, "Sıradan bir sollamaymış gibi olsun," dedi.

"Sonra da sapacak mıyız?" diye sordu Ketil.

"Evet Dua edelim de bizim anayoldan ayrıldığımızı göremesin."

Ketil, "Tamam. Sen arabanın nerede olduğunu ve ne kadar yolumuzun kaldığını kontrol et, ben de yola dikkatimi vereyim," dedi ve önündeki arabayı sollayıp Macaristan plakalı bir TIR kamyonunun arkasına yerleşti. Peşindeki arabanın bir sonraki hamlesini bekleyerek yol alırken bir yandan dikiz aynasından arkayı gözlüyordu. Birden yeşil Opel'in yine tam arkalarına yerleştiğini gördü.

"Arkaya baksana," dedi Ketil.

"Allah kahretsin!"

Dikkatlerini çeken iki araba da tam arkalarındaydı şimdi.

"Bu kadar da olmaz," dedi Ketil.

"Evet, tesadüf olamaz bu."

"En azından o iki araba da birbirlerini takip ediyorlar. Değişen bir şey yok," dedi Ketil.

"Haklısın ama bizi gözetleyen göz sayısı da artmış oluyor bu arada. Sapma zamanı yaklaşıyor. İki kilometre kaldı."

Ketil artık karşıdan gelen trafiğe dikkatini vermeye başlamıştı. Gelen arabaların çoğu Bosna Hersek plakalı kamyonlardı. Nerenin plakasına sahip olurlarsa olsunlar Ketil bu kamyonlardan biriyle kafa kafaya çarpışmak istemiyordu. Hem'dik-katli olmalı, hem devamlı karşıdan gelen trafiği gözlemek için sık sık karşı şeride geçmemeliydi. Böyle yaparsa peşindekiler onun sollamak üzere olduğunu fark edeceklerdi. İnes'in görüş açısı önündeki Macar kamyon yüzünden tamamen daralmıştı. Sabırsızlığım gizleyemeden, "Bir kilometre kaldı," dedi İnes.

"Son anda aniden sapacağımızı söylemiştin," dedi Ketil. İnes cevap vermedi. Hazırcevaplık yapamayacak kadar heyecanlıydı.

Anayoldan sapmalarına yarım kilometre kadar kalmıştı. Otoyolda olmadıkları için sıradan bir sola dönüş yapacaklardı. Ketil karşıdan gelen bir kamyonun geçmesini bekledi ve karşı şeride daldı; şimdi bir boşluk vardı. Vitesi dörde takıp gaz pedalına sonuna kadar basarak sollamaya başladı. Ines'in Skoda'sı hiç sorun yaratmadan hızlandı ve Ketil kamyonu sollayıp önüne yerleşti.

Bihaç tabelasını gördüler. Yolun tam ortasında dönüş yapacaklar için bir şerit vardı. Ketil, sola dönüş şeridine girerse, peşindekiler sola sapacağmı

anlayacaklardı. Şeride yüz metre kala son bir durum değerlendirmesi yaptı. Karşıdan gelen kamyonu siper olarak kullanmaya karar verdi. Sola sapmasından hemen önce kamyon yanlarından geçmiş olacaktı. Ketil'in alacağı karar hem risk, hem de avantaj taşıyordu. Kamyon tam yanlarından geçtikten hemen sonra sola saparlarsa peşindekiler fark edemeyeceklerdi. Risk ise o kamyonun tam arkasında başka bir arabanın bulunmasıydı. öyle çıkarsa Ketil ve İnes'in adları kabarık trafik ölümleri listesine eklenebilirdi. Planı İnes'in de onaylamasını istiyordu.

"Kamyon geçince dönüyorum sola, tamam mı?"

İnes kısa bir süre tereddüt içinde kaldıktan sonra, "Tamam," dedi.

Önündeki Macar plakalı kamyonla araşma biraz mesafe koymuştu. Ayağını gaz pedalından çekip arabayı iyice yavaşlattı, direksiyona sıkıca yapıştı. Bu arada karşıdan gelen kamyon da Bihaç yolunu gösteren tabelanm yarımdan geçmişti. Bir anlık süre içinde kamyonun arkasında başka bir araba olmadığım gördü ve hızla direksiyonu sola kırdı. Mükemmel bir yay çizen Skoda savrularak sola döndü ve Bihaç yoluna girince toparlanarak yoluna devam etti. Ketil sola dönünce arkasına bakmadan yeniden gaza bastı ve araba hız kazandı. Ketil arkasına bakmıyordu ama İnes bakmıştı.

"Evet!" diye bağırdı..

"Geçip gittiler mi?"

"Evet, bas gaza sen."

"Benim iyi bir şoför olduğumu söyleyebilirsin artık," dedi Ketil.

"Çok doğru," dedi İnes ve Ketil'in dizine eliyle hafifçe vurdu. "Kim bilir, belki boşuna paniğe kapılmışızdır."

"Olabilir ama sen onu bunu boş ver..."

"Boş verip de ne yapayım?"

"Bosna'ya geldik sayılır," dedi İnes.

Ketil hınzırca güldü. Son dakikalarda yaşadıktan heyecan hoşuna gitmişti.

Ivo Grado çalışma masasına oturmuş, dışişleri bakanlığı koridorlarından, Grankeviç ve Silc'ten kurtulduğuna seviniyordu. Kurtulmasına kurtulmuştu ama onlarla vakit harcadığı zamanda masasındaki dosya yığını iyice kabarmıştı. Yine de bir umursamazlıkla bakıyordu Grado dosya yığınına. Michael Jensen soruşturması aklım meşgul eden en önemli konuydu, önündeki yarım saat içinde tüm

düşüncelerini toplaması gerekiyordu. Bu vakada aklında bir şimşek çakıp çakmayacağım merak ediyordu.

Sanje genel merkezinde Yosip österreicher'le yaptığı toplantıdan sonra aklına iki nokta takılmıştı. Birincisi, adamın saldırıya uğradığını kabul etmemesiydi. Evde ayağı kayıp düştüğünü ve kafasını masanın kenarına çarptığım söylemişti. Üstelik konuyu kendi açmıştı. Grado, Yosip'in yanağındaki kızarıklığı görmüş ama önemsememişti. İkincisiyse hizmetçilerinin saldırıya uğradığını söylememesiydi. Oysa kansı bu sabah olayla ilgili polise şikâyette bulunmuştu.

Mutlaka bu iki olay arasında bir bağlantı olmalıydı. Ya da österreicher imajı zarar görmesin diye olayı polise yansıtmak istememişti. Helle Madsen'le konuşması gerekecekti Grado'nun.

Bunların dışında Yosip'le yaptığı görüşme beklendiği gibi geçmişti. Yosip yarımda çalışanlardan birine emrederek Michael Jensen'in kullandığı kamyonu göstertmişti. Şanslarına kamyon hâlâ merkezdeydi. Yosip ayrıca çalışanlarına, polisin teknik araştırmaları sona erinceye kadar kamyonun merkezden ayrılmaması talimatım vermişti Teknik elemanlar kamyonda çalışmalarına devam ediyorlardı. Tahmin ettiği sonuca ulaşıp ulaşmayacaklarını merakla bekliyordu Grado. Bu teknik inceleme, kurallar gereği yapılan ve Grado'nun sorumluluğunda olan bir araştırmaydı. Grado'nun aklını kurcalayan bir' başka dosyaysa Portoroz'da ortaya çıkan Moldovyalı kadınlar dosyasıydı. Elemanı Borut dosyayı Grado'ya teslim etmişti ve dosyanın en kısa süre içinde SOVA'ya gönderilmesi gerekiyordu. Ama dosya içeriğinin bir kopyasmı almasını engelleyecek bir şey yoktu.

Ayrıca Zdenka'nın sorgulamasından da bir şeyler çıkıp çıkmayacağım merak ediyordu. Grado'nun adamları şu anda Trebniye'de Zdenka'yla konuşuyor olmalıydılar ve Borut, dişe dokunur bir bilgiye ulaşırsa hemen arayıp Grado'yu bilgilendireceğine söz vermişti.

Grado kendi kendine gülümsedi. İnes Sivonik ve Ketil Brandt'ın Hırvatistan'da bir yerlerde olmaları, istediği gibi hareket etmesini sağlayacak zamanı kazandırıyordu.

ŞOVA ve Silc'in tüm dikkatleri Ketil üzerine toplanmıştı. Sırpları takip edebilmek için Ketil Brandt hayati önem taşıyordu. Grado'ysa Sırpların, Ketil'i bulabilmek için Trebniye'deki evi gözetim altında tuttuklarım tahmin ediyordu. Ancak Ketil Trebniye'deki eve gelirse izini bulabilir, izleyebilirlerdi.

Ketil ve İnes Suplardan kurtulmuşlarsa Sırpların başka yapabilecek bir şeyleri yoktu. Bu yüzden Grado, Mitya ve Borut'un Zdenka'nın evine sivil giyimli gitmelerini istemişti. Aynı zamanda gözlerini dört açmalarını, etrafta şüpheli birileri varsa tespit etmelerini söylemişti. Emrinde fazla adam yoktu gerçi ama öğleden sonra başka iki elemanını Trebniye'ye gönderip hafta sonu boyunca Zdenka'nın evini gözlem altında tutturacaktı. SOVA'nın bunlan bilmesine hiç gerek yoktu.

Saatine baktı. İki buçuğa gelmişti. Rutin bir telefon görüşmesi için bundan uygun bir zaman olamazdı. Ketil Brandt'ın telefon numarasını çevirdi.

"Biraz daha al," dedi Barbara ve Helle'nin fincanına termostan kahve koydu.

Helle "Teşekkür ederim," dedi ve odayı incelemeye koyuldu. Barbara'nın öğrenci yurdundaki küçücük odasının duvarları film ve müzik yıldızlarının resimleriyle süslenmişti. Yirmi üç yaşındaki bir kızın hayallerini süslemesi gereken George Clooney'nin posteri kapının tam arkasına yapıştırılmıştı. Yatağa bitişik duvarda iki poster daha vardı. Biri, Ljubljana sözcüğünün Almanca söylenişi Laibach'ı isim olarak alan Heavy Metal grubuna aitti. Onun yanında, iri memeli Sırp pop yıldızı Çeça'nın posteri asılıydı. Çeça, Turbo-folk müziği yapıyordu. Helle arada Çeça'nın parçalarım radyoda dinliyordu. Yosip de Çeça'dan övgüyle bahsediyordu.

Çeça, Belgrad'da bir otelde mafya hesaplaşmasında vurularak öldürülen, Sırp Kasabı lakabıyla tanınan savaş suçlusu Arkan'ın eşiydi.

"Çeça'yı seviyorsun anlaşılan," diye sordu Helle.

"Müziğiyle dans etmek çok güzel. Sen de dene," dedi Barbara gülümseyerek.

"Ben yaşlandım artık," dedi Helle.

Helle böyle ortamlarda bulunmayalı, hele gecelemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Barbara'nın odasında ikinci gecesini geçirecekti.

Dün akşam Vic'deki evinden elinde biri büyük, biri küçük iki spor çantasıyla ayrıldıktan sonra gideceği en uygun yer olarak Barbara'nın odasını aklından geçirmişti. Evden çıktıktan sonra bir süre Tivoli Parkı civarında, sokaklarda dolaşmış, Slovenska

Caddesi'ne vardığım birdenbire fark edince girdiği hayal dünyasından uyanıvermişti. Ne yaptığını o an fark etmişti. Daha önceleri de Yosip'le tartışmıştı. Ama birbirlerine vurmalarını gerektirecek kadar şiddetli olmamıştı tartışmaları hiç. Yosip'in vurması bir yana, kendisi de Yosip'e

vurmayı hiç aklından geçir-memişti. Kocasını ilk kez bu kadar saldırgan görmüş, geçmişte sık sık Yosip'e bir tokat ya da yumruk atmayı aklından geçirmiş olsa da, ilk kez bu şiddette karşılık vermişti.

Belki tepkisi aşırıya kaçmıştı ama kapıdan çıkar çıkmaz Yosip'e karşı koyduğu için büyük bir rahatlama hissetmişti. Yosip'le yaşamaya devam edip etmeyeceklerinin de o andaki karara bağlı olmadığını, süresiz bir ayrılığın daha büyük Şir restleşme gerektirdiğini de biliyordu. Şimdiyse ufukta böyle bir tartışmanın bekleyip beklemediğini bilmiyordu. Yosip'i seviyordu; Yosip de onu seviyordu. En azından Yosip'in onu sevdiğinden şüphesi yoktu. Ama ya kendisi? Sevse Michael'le öpüşür müydü? Yosip böyle bir şey yapsa onu kıskanır mıydı acaba? Belki. Belki de hiç kıskanmazdı.

Tüm bu düşünceler içinde bir taksi çevirip Bezigrad'a gelmişti. Şansına Barbara odasındaydı. Hakkında söylenti çıkmasına yol açmayacak kadar uzaktan bir arkadaşıydı Barbara. Helle'nin şu anda çok ihtiyaç duyduğu, birkaç gün rahatlayıp kafa dinlemek, Yosip'in kendi yaktığı ateşte biraz kızarmasını beklemekti. Yosip'in mesajlarını okumasından duyduğu kızgınlığı hâlâ geçmemişti. Üstüne kendi imajmı zedelememek için hizmetçileri Boyana'ya yapılanları polise şikâyet etmekten kaçınmasına da anlam verememişti. Yosip'in yüzeyselliğine duyduğu kızgınlıktan dolayı polise telefon açıp olanları anlatmıştı. Her şeyin kontrol edilemeyeceğini öğrenmesi zamanı gelmişti Yosip'in. Bu yüzden harekete geçmişti Helle. Sınırı aşmanın bir bedeli olduğunu bir daha unutmamacasma öğrenmeliydi Yosip. Aynı zamanda Helle'ye karşı iyi davranırsa mutlu olabileceklerini, Helle'nin onu sevdiğini ve ayrılmak istemediğini de kavraması gerekiyordu. Helle bu nedenlerden dolayı günlük programını olduğu gibi devam ettirmek istiyordu. Akşamüzeri antrenmana gidecek, yarın büyükelçilikteki davete katılacak, pazar günü de Viborg'a karşı oynayacakları maça çıkacaktı. Yosip nasılsa sürüne sürüne Helle'nin ayaklarının dibine gelip yalvaracaktı.

"Bana bir sigara verir misin? Yarm bir paket alırım içtiğim sigaralarına karşılık," dedi Helle.

"Artık tiryaki mi oldun?"

"Hayır, bu son sigara olacak. Akşamüzeri antrenmana gideceğim."

"Öyle de bakalım sen... Bir kez içen hep içer."

"Hayır, ciddiyim. Bunu içtikten sonra keseceğim. Odan da küçük. Duman altı olmasını istemem. Bu gece de burada kalacağım; sence sakıncası yoksa tabii."

“Elbette kalabilirsin. Ben akşam çıkacağım. Sen antrenmandan gelinceye kadar da duman dağılır,” dedi Barbara.

“Tamam, o zaman,” dedi Helle ve gülümsedi.

Bu küçücük öğrenci odasında çekeceği güzel bir uyku iyi gelecekti,

BİHAÇ, BOSNA

"Hemen numaranı kaydedeyim," dedi Ketil.

"Tamam,''dedi İnes ve üzerinde telefon numarası olan kartı Ketil'e uzattı. Ketil de aynısını yapması için İnes'e bir kart uzattı. Şehir merkezinde meydanda oturmuş, yeni aldıkları cep telefonlarını kullanmaya hazır hale getiriyorlardı. Telefonlarla birlikte yeni Bosna telefon numaraları da almışlardı. Böylelikle kimse dinlemeden birbirleriyle konuşabileceklerdi. Kısa süre içinde buna ihtiyaçları olacaktı. Ayrıca kendi telefonlarını bulunamayacak bir yere atmaları gerekecekti. Ama şimdilik arayanların ulaşabilmeleri için beklemeleri gerekiyordu eski telefonlarından kurtulmak için. Bir süre ikişer telefonla dolaşacaklardı.

Ketil yeni telefonuna eski Danimarka telefonundan birkaç numara daha aktardı. Zdenka, Vanya ve Grado'nun telefonları en önemlileriydi. Freya'nın numarasını da ne olur ne olmaz diyerek yeni telefona kaydetti. Kopenhag'dan yardım gereksinip gereksinmeyeceğini bilemiyordu. Son olarak Helle Madsen'in numarasını kaydetti. Yosip österreicher'le görüşmesi ya da onun hakkında araştırma yapması gerekince Helle'nin numarasına ihtiyacı olacaktı.

"Geleceğe güvenle bakıyor olmalılar," dedi İnes başıyla oturdukları meydanı işaret ederek. Yaya alışveriş caddesi yeni elden geçirilmiş, oturdukları meydanda kültürel etkinliklerde kullanılması için bir dev ekran yerleştirilmişti. Biraz önce de bir giyim mağazasına girmişler, Ketil'e iki kazak, iki gömlek, bir kot pantolçn ve üç çift çorap ve iç çamaşırı almışlardı. Aldıkları giysiler iki torba içinde, Ketil'in ayaklan arasında duruyordu.

Ardından şehirde biraz dolaşmışlardı ve keyifleri yerine gelmişti. Ljubljana'da Ketil'in hâlâ kayıtlı olduğu Park Hotel'le aynı adı taşıyan bir otelde oda tutmuşlardı. Kalacakları otel alışveriş caddesinin sonunda yer alıyordu. Şehirdeki camilere yürüyüş mesafesinde olması için özellikle şehir merkezinde bir otel seçmişlerdi. Bosna sınırından giriş yaptıktan sonra Bihaç'a kadar olan on dört kilometrelik yol boyunda yer alan camilerin minareleri civarında, yakınlarında fabrika binası var mı diye inceleme yapmış ama öyle bir yer tespit edememişlerdi.

Yol boyunca gördükleri hep köy ortamını andıran yerleşim birimleriydi Bazı köylerde iki üç katlı binalara rastlamışlardı. Tatyana'nın tarifini yaptığı yere benzeyen fabrika binası ya da başka büyük bina gözlerine çarpmamıştı.

“Bundan başlayalım mı?” dedi İnes. Bir önündeki haritaya, bir sağ taraflarındaki yüksek minareye bakıyordu.

“Olur. Hem otele uğrar üstümüzü de değiştiririz. Sonra köprünün karşı tarafındaki camilere bakarız. Orada da bir endüstri bölgesi var,” dedi Ketil ve parmağıyla haritayı işaret etti.

Şehrin alışverişe çıkmış, ellerinde alışveriş çantaları ve iyi giyimli diğer sakinleri gibi salına salına yaya caddesinde yürümeye başladılar.

Kadınlar modaya uygun giyinmişlerdi ve hiçbiri başörtüsü takmamıştı. Uzun sakallı, cübbeli birkaç kişi dışında dindar görünen kimse pek yok gibiydi. Anlaşılan din Bihaç halkı için o kadar önemli değildi.

Minareden yayılan ezan sesiyle Ketil’in düşünceleri yanda kaldı. Caminin yanına kadar gelmişlerdi; kapısı açıktı. Kapı önünde birikmiş ayakkabılara bakılırsa namaz başlamıştı.

Ketil cami kapısından içeri birkaç adım attı. Otuz kırk kişilik bir grup diz çökmüş, sırtlan dönük oturuyorlardı. Caminin içinden yoğun bir erkek kokusu yayılıyordu. Namaz için camiye gelen birkaç kadın çıkarsa erkeklerin arkalarında bir yere oturuyorlardı. Kural böyleydi. öyle bile olsa kadınların o kokuda orada daha fazla durmaları zordu.

Cuma namazı yeni başlamış olmasına rağmen son dakikada gelenler olmadı. İnsanlar caminin yanından geçip gidiyor, hafta sonu tatili için hazırlık yapıyorlardı neredeyse.

İnes uzaktan, “Buralarda depoya benzer bir yer yok,” diye bağırdı ve eliyle Ketil’in yanına gelmesi gerektiğini işaret etti.

Ketil emre uydu.

“Haydi, otele gidelim, üstünü değiştir,” dedi İnes, Ketil’i kolundan çekiştirerek. Otelin yakınında bulunan bir büfenin önünden geçerken, İnes aşağıda bekleyip sigara içeceğini, Ketil’in rahatça üstünü değiştirebileceğini söyledi. Fazla oyalanmamasını da tembihledi.

Ketil hızla birinci kattaki odaya çıktı. Odada ortalarında bir komodinle birbirinden ayrılmış iki yatak vardı. Pardösüsünü çıkarıp yataklardan birinin üzerine fırlattı, üstündekileri çıkarıp yere yığdı. Sonra çantaların içindeki elbiseleri diğer yatağın üzerine boşalttı. Ardından pencereye yaklaşıp perdeyi hafifçe aralayarak dışan baktı. İnes’i göremiyordu. Tam otelin önündeyse, bu açıdan görmesi zordu.

Ama Bosna plakalı arabaların arasında park etmiş duran kendi Skoda’larım görebiliyordu. Biraz ilerideki köprüye ve yanından geçtikleri büfeye baktı. Aman tannm! Büfenin önünde durmuş sigara içen adam

benzin istasyonunda gördükleri takım elbiseli adam değil miydi? Ondan kurtulmamışlar mıydı? Park yerinde arabaların olduğu yere bir kez daha baktı. Park yerinin girişinde beyaz bir Citroen duruyordu. Ketil arabanın plakasını göremiyordu. Adam birden otelin girişine doğru yürümeye başladı. Evet... O adamdı tabii.

İnes!

İnes'i bir an önce uyarmalıydı. Hızla yeni giysileri üzerine geçirdi, pardösüsünü kaptığı gibi odadan fırladı. Dışarı çıkmca bir kez daha kapının tamamen kapalı ve kilitli olduğunu kontrol etmek için kapı koluna yapışıp çekti. Koşarak merdiveni indi ve resepsiyona giden uzun koridoru koşarak geçti. Döner kapıdan hızla dışarı çıktı ve İnes'in orada durmuş, her şeyden habersiz, pofur pofur sigara içtiğini görünce rahatladı.

"Hiçbir şey sorma," dedi Ketil ve İnes'in koluna girdi.

"Ne?"

"Dediğimi yap sen. Sevgiliyiz." Kolunu Ines'in beline doladı. İnes de tereddüt içinde kolunu Ketil'in omzuna attı. Ketil başını hafifçe İnes'in başına doğru devirerek yaklaştırdı, nehre doğru yürümeye başladılar. Ketil hızlı yürümek istiyordu ama yavaş yürümeye kendini zorladı.

"Tamam. Şimdi beni iyi dinle," dedi Ketil alçak bir sesle.

"Ne oluyor?"

"Benzin istasyonunda gördüğümüz beyaz Citroen'deki, takım elbiseli adam burada. Rastlantı olamaz. Yürümeye devam et. Gördüğümü fark etmedi."

"Benzin istasyonunda ondan şüphelendiğimizi bilmiyor mudur?" diye sordu İnes.

"Kesin değil. Onları atlatmak için uyguladığımız taktik çok başarılıydı."

"Tamam. Ne yapıyoruz peki?"

"Şuraya doğru yürüyelim," dedi Ketil ve bir bankı işaret etti.

Parktaki çimenliği ortadan kesen, yüksek ağaçların altındaki patikadan nehir kenarındaki parkın tam ortasına ulaşmışlardı. Parlan her yanı sarih kırmızılı, kimsenin süpürmeyi aklından geçirmediği sonbahar kalıntısı yapraklarla doluydu. Ketil'in almayı unuttuğu tek şey, yeni ayakkabıydı. Parmak uçlan ıslanmaya başlamıştı. Takım elbisenin altına giydiği ayakkabıları uzun süre yağmurda gezdirmeyecek kadar inceydi ve suyu dışarıda tutamıyordu.

Ketil'in oturmalarım istediği bank, boş kalmış tek banktı. Diğerlerinin hepsinde genç sevgililer oturmuş, öpüşüp koklaşıyorlardı. Lise öğrencisi

yaşlarında bu gençler o an için Ketil ve İnes'e uygun, tam bir aşk evreni yaratmışlardı parkta.

"Oturalım," dedi Ketil.

"Tamam. Görebiliyor musun adamı?" diye sordu İnes. Otele sırtı dönük oturuyordu.

"başınıı çevirmeden önce biraz bekleyeyim," dedi Ketil ve İnes'in saçlarında dudaklarını gezdirmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" dedi İnes.

"Sakin ol. Grado'ya 'bir kız arkadaşımla birkaç gün tatil yapacağım,' dedim. Ljubljana'ya döneceğime söz vermiştim ama dönmedik. Âşık çiftmişiz ve tatilimizi yarıda kesemiyormuşuz gibi rol kesmemiz lazım. Belki peşimizdekiler Gradonun adamlarıdır. Başkalarıysa bile romantizmden başka bir şey düşünmediğimizi göstermemiz gerekiyor..."

"Anladım. Bir daha yapsana o son yaptığını..."

"Ne?"

"Saçlarımda dudaklarım gezdir yine. Alnımdan da öpebilirsin," dedi İnes.

Ketil ikiletmedi. İnes'in yüzüne bir gülümseme yayıldı, bembeyaz dişleri göründü. Ketil de gülümsemeden edemedi.

"Çok inandırıcı oluyor bu," dedi Ketil.

"Görebiliyor musun adamı?"

"Evet, otelin giriş kapısının önünde sigara içiyor. Burada oturmamız nedeniyle ne yapacağını bilemiyordur belki."

"Ya da doğru yeri ve zamanı, yalmz kalmamızı bekliyordun"

İnes'in söylediklerini belki ciddiye almak gerekecekti. Ne İnes, ne de Ketil o ana kadar tehlikenin bilincine varmışlardı. Hatta tam tersine, büyük bir gevşeklik ve rahatlık içinde hareket etmişlerdi. Bir insanın hayatmda karşısına ancak bir kez çıkacak türden bir özgürlük duygusu yaşıyor gibiydiler. Belki de bunda bir gariplik yoktu. Birkaç dakika sonrasının ne getireceğini bilmedikleri için anm tadım çıkarıyorlardı. Etraflarında öpüşen çiftlerin varlığı onlara bir tür yaşam garantisi sağlıyordu sanki. Zarar görmeyeceklerini düşünerek hayattan tat almaya bakıyorlardı.

Ketil birden dudaklarını İnes'in dudaklarına götürerek öpmeye başladı. Birkaç saniye sonra İnes de Ketil'in öpücüklerine karşılık vermeye başladı. Dilleri birbirine değince bedenlerinde titremeler hissettiler. Ketil'in cinsel organı sertleşmeye başladı. Elleri de bedenleri üzerinde geziniyor dudakları neredeyse birbirine yapışmış gibi öpüşüyorlardı. Dakikalar geçtikçe

Öpücüklerin ateşi de artmaya başlıyordu.

“Odamıza çıkalım,” dedi İnes, Ketil’i biraz ittirerek.

“Evet, bir an önce bir plan yapmamız lazım.”

“Doğru haklısın. Ama başka şeyler de yapacağız,” dedi Ines ve elini Ketil’in bacağına koydu.

Kalkıp yürümeye başladılar. Sakin yürüme temposuna uymak zor geliyordu.

PARK HOTEL, BÎHAÇ

Ketil yatağın üzerindeki giyeceklerini iterek yere attı. İnes iki eliyle Ketil'i çıplak göğsünden hafifçe iterek sırtüstü yatağa uzanmasını istedi. Saçlarını saldı, Ketil'in üzerine oturdu ve yönetimi devralmış bir kaptan gibi davranmaya başladı.

Bedenleri birbirine yapışmış, İnes yavaş yavaş Ketil'in bedeni üzerinde kaymaya başlamıştı. İnes'in uzun, siyah saçları bazen memelerinden birini, bazen de öne dökülüp yüzünü kapatıyordu. İnes saçlarıyla uğraşıp vakit kaybetmek istemiyor gibiydi. Yine de arada bir yüzüne dökülen saçlarım yana ve geriye itiyor ama gözlerini açmıyordu. Ne kadar haz aldığım Ketil'in görüp keyif duymasını ister gibiydi. Ne harikaydı! Artık ikisi de geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçmişlerdi. İnes sırt üstü yatan Ketil'in üzerine inip kalkıyor ve gittikçe hızlanıyordu. Ketil'in bedeni de İnes'in hareketlerine uyum sağlamıştı artık. İnes hiç ses çıkarmadan devam ediyor, Ketil de İnes'e uyarak haz iniltilerini kendine saklıyordu. Ketil kendini tutamıyordu; İnes'in her inişinde nefes alışverişleri daha da hızlanıyordu. Ketil inlemeye başladı. İnes de hazzı artıkça inliyor, arada bir de bağırıyordu. Nefes alış verişleri, inlemeleri sıklaşmaya ve çıkan sesler yükselmeye başladı. Kısa bir süre sonra aynı anda boşaldılar.

"Ne güzeldi!" dedi İnes ve Ketil'in üzerinden indi. Ketil de yatakta yan döndü, "Evet, harikaydı," dedi.

Ketil o anda prezervatif kullanmadığım fark etti. Birbirlerine duydukları istek o kadar fazlaydı ki düşünmeye, konuşmaya vakitleri bile, olmamıştı.

"Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum," dedi İnes. Ketil'in yüzüne yansımış endişesini görmüştü anlaşılan.

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Ketil ve hınzırca gülümsedi. Bu diyalog fazla romantik sayılmazdı ve böyle olması Ketil'e uyuyordu. Kapının dışında kendilerini bekleyen tehlike ve üstlendikleri görev göz önünde bulundurulunca, duygulan işin içine katmanın bir anlamı olmayacaktı.

Ketil'in telefonu çalmaya başladı. Telefon yerde duran pantolonun cebinde olmalıydı. Ayağa kalktı, aynada çıplak bedenini gördü. İnes başmı kıvırdığı kollarının üstüne yerleştirmiş, yüzüstü yatıyordu. Ketil gidip pantolonun cebinden telefonunu çıkardı.

"Alo?"

"Merhaba, Brandt. Ben, Grado."

"Merhaba. Kusura bakma daha önce arayamadım," dedi Ketil

“Hiç sorun değil. Zdenka Jensen’le konuşmadınız henüz herhalde?”

“Hayır. Ljubljana’ya dönmedim daha. Biraz kendime gelmek istedim. Kız arkadaşımla beraber. Anlarsınız...”

“Anlıyorum tabu. Cenaze töreninin ardından biraz hava almak gerekiyor ama...”

“Yarın döneceğim Ljubljana’ya. O zaman konuşurum Zdenka’yla. Ben de bu ölüm olayının bir an önce açıldığa kavuşmasını istiyorum,” dedi Ketil Mümkün olabildiğince ikna edici bir ses tonu kullanmaya çabalıyordu.

"Çok sevinirim, soruşturmamız tıkandı. İlerlemekte güçlük çekiyoruz,” dedi Grado.

“Hiç yeni bir şey yok mu?”

“Dişe dokunur bir şey yok henüz. Zdenka’yla biz de konuşmaya çalışacağız bugün öğleden sonra. Ama bir şey elde edeceğimiz şüpheli.”

“Tamam. Bir şey duyarsanız ve üzerine gitmem gereken bir şey çıkarsa haberim olsun. Yarın Ljubljana’ya dönünce, Trebniye’ye gitmeden önce sizi ararım.”

“Olur. Onunla konuşur konuşmaz bana haber verin. Zira fazla zamanımız yok.”

“Hatta isterseniz ofisinize de gelebilirim,” dedi Ketil Bu teklifi de İnes’le anlaşarak yapmıştı. Grado’nun dürüst ve bu işin içinde olup olmadığını ortaya çıkarmaya çalışıyordu.

“Olur ama ben cumartesi günleri izinliyim. Evde olurum. Siz her halükârda dönünce beni arayın. Şu an neredesiniz?”

“Bihaç’tayım.”

“Bosna’da ha?” dedi Grado şaşkınlıkla.

Grado şaşırmış gibi sormuştu şorusunu. Belki de şaşırmıştı.

“Burası çok güzel bir yermiş,” dedi Ketil ve İnes’e göz kırptı.

“Mutlaka güzeldir. Bosna’yı kötülediğimden değil de... Tatil yapmak, keyif çatmak isteyenler genellikle Hırvatistan kıyılarına giderler, dinlenmek için...”

“Aklımıza öyle esti birden,” dedi Ketil.

Grado devam etmeden önce bir süre sessiz kaldı.

“Dün Ljubljana’ya giderken izlendiğinizi söylemiştiniz... Hâlâ izlendiğinizi düşünüyor musunuz? Biz yağmurluklu o iki adamı arıyoruz. Ama izlerine rastlayamadık...”

“Hayır. Peşimde hiç kimse yok,” diyerek yalan söyledi Ketil.

“İzlendiğinize dair şüpheye kapılırsanız mutlaka haberim olsun.”

“Tabii, merak etmeyin. Ararım sizi.” Ketil acıkmıştı ve üşüyordu. Bir sigara istercesine elini İnes’e uzattı. İnes sigarayı yakıp Ketil’e verdi.

“Tamam, anlaştık. Yarın arayın. Ha unutmadan... Küçük bir ayrıntıyla ilgili bir şey sormak istiyorum,” dedi Grado.

“Evet?”

“Michael’in cenaze töreninde başka bir Danimarkalı daha var mıydı? Hentbolcu Helle Madsen?”

Ketil irkildi. Grado birdenbire neden böyle bir soru sormuştu? Bu tür bilgileri kendisi kolaylıkla elde edebilirdi. Belki de bilmiyordu. Polisler cenaze törenine katılmamışlardı. Belki de Grado, Yosip österreicher’den şüphelenmeye başlamıştı.

“A, evet. Danimarkalı bir hentbolcu vardı. Helle Madsen’di galiba,” dedi Ketil bilmiyormuş gibi görünmeye çalışarak.

“Eşiyle mi gelmişti? Slovenyalı eşiyle?”

“Evet. Galiba. En azından yanında bir adam vardı. Neden?”

“Özel bir nedeni yok. Sadece merak. Başka bir davayla ilgili... Michael Jensen’in ölümüyle ilgisi yok. Biliyorsun, Helle Madsen, Sanje’nin sahibiyle evli. Michael de Sanje’de şoförlük yapıyordu. Tabii firmanın sahibi oradaysa kansı da oradadır diye düşündüm. Oradaymış...”

“Nedir o başka olay?”

“Bir hırsız1ık olayı. Sadece bir bilgiyi teyit ettirmek istedim, o kadar...”

“Ne bilgisi?” dedi Ketil; sigarasından bir nefes çekti.

“Hırsızlık olayı gerçekleştiği dakikalarda evde olup olmadıktan bilgisi Biliyorsun sigorta şirketleri için önemli bu tür bilgiler. En kolayı size sormak, diye düşündüm. Dedim ya, Michael Jensen olayıyla ilgisi yok.”

“Anladım,” dedi Ketil. Yeterince soru sormuştu. Grado sorularına devam ederse Ketil’in, Helle ve özellikle kocası Yosip’i de büyüteç altına almak istediğini anlayacaktı.

“Yarın ararım. O zaman konuşuruz,” dedi Ketil.

"Tamam, teşekkür ederim.”

“Ben teşekkür ederim.”

Telefonu kapatır kapatmaz İnes’e baktı ve bir sigara daha istedi.

Sevişmenin ardından içtiği sigaranın tadını, telefonda konuştuğu için alamamıştı. Şimdiyse önünde gördüğü kadının güzelliğinin de tadını çıkararak bir sigara içmek istiyordu. İnes de bir sigara yaktı. Birkaç saniye birbirlerinin gözlerinin içine bakarak durdular. Yaptıklarının birbirlerine

karşı onayıydı bu bakışma. Belki bir daha böyle bir şey olmayacaktı aralarında. Ya da bir daha sevişmeye fırsat bulamayabileceklerdi.

“Neden Helle Madsen’i sordu sana?” dedi İnes.

“Başka bir hırsızlık olayıyla ilgili bir soruşturmaymış. Hırsızlığın gerçekleştiği saatte evdekinin senin olup olmadığını teyit ettirmek istiyormuş. Ya da bana öyle söyledi.”

“Evde kimse olup olmadığım mı?”

“Olay olduğunda evde olmadıklarım söylemişler. Trebniye’ye cenazeye gittiklerini söylemişler. Gitmişlerdi de... Sigorta formaliteleriyle ilgiliymiş.”

“Yosip österreicher’in adım andı mı?”

“Hayır, adıyla bahsetmedi. Belki österreicher’in bu olayla ilgisi olup olmadığım merak ediyordur.”

“Yerinde olsam ben de araştırırdım Yosip’i. Biz o iz üzerinde de yürümeliyiz bence. Ama bizim onun kadar acelemiz yok. Grado, anladığım kadarıyla dürüst bir insan ve bizden yana.”

“Nasıl böyle bir sonuca varabiliyorsun?”

“Yoksa bu soruları sana sormazdı. Üstelik telefonlarımızın dinlendiğinden şüpheleniyordun”

“Yani hâlâ bizim telefonlarımızın dinlendiğini bilmiyor mu demek istiyorsun?

“Evet.”

“Ya da belki de sadece rastlantıdır. Belki de onun Helle Madsen’le ilgili sorusunun bizim takip ettiğimiz olayla bir ilgisi yoktur, öyleyse Grado’nun hangi tarafta olduğundan emin olamayız.”

“Haldi olabilirsin. Belki de ben onu çok yakından tanıdığım, dürüst bir adam olarak gördüğüm için böyle düşünüyor olabilirim.” “Bana sorarsan şu telefonlarımızdan bir an önce kurtulmamız gerekiyor,” dedi Ketil.

“Evet ve bir an önce bu otelden de ayrılmalıyız. Ama önce şu dışarıdaki takım elbiseli arkadaştan kurtulmamız gerekiyor...” “Bir plan yapalım o zaman...” dedi Ketil.

İnes başını salladı, Ketil’in elini tuttu ve “Gel planı banyoda yapalım,” dedi gülümseyerek.

“İyi fikir,” dedi Ketil. Sevişmenin yarattığı havayı muhafaza ediyorlardı. Turuncu kravatlı adam hâlâ dışarıdaydı.

LJUBLJANA

İvo Grado saatine baktı: 14.40. Bir sonraki toplantıya daha yirmi dakika vardı. Bir an önce Moldovyah kadınlar dosyasındaki belgeleri kopyalaması gerekiyordu.

Helle Madsen hakkında sorduğu sorularla biraz sının aştığını düşünüyordu. Ketil Brandt'ın telefonu dinlendiği için Urban Silc, Grado'nun kendi soruşturmasını yürüttüğünü öğrenebilecekti. öte yandan, Ljubljana polisine Helle Madsen tarafından yapılan bir şikâyet de vardı. ŞOVA ajanlarının Grado'nun, Helle Madsen'le ilgili sorularına şaşıracaktan da garanti değildi, özellikle arayan kendisi olunca bunu normal karşılayacaklardı belki. Onlar bugünlerde Ketil Brandt'ın üçüncü kişilerle yaptığı telefon konuşmalarına yoğunlaşmışlardı.

Evet, Grado riske girmişti ama bu, kontrollü bir riskti. Hamlelerinin fayda ve zararlarını uzun uzadıya tartmıştı. Kendi soruşturmasının bir anlamı olacaksa bir an önce österreicher hakkında araştırma yapması gerekiyordu. Ketil'i kullanmanın avantajıysa buna başka hiçbir polisin karışmasına gerek kalmamasıydı.

Hem ayrıca Ketil Brandt'ı da biraz kışkırtmak, özellikle kamyonda yapılan teknik incelemenin sonucu beklediği gibi çıkarsa yararlı olabilirdi. Moldovyah kadınlar soruşturmasını SOVA'nın elinden almak çok güç, hatta imkânsızdı. Bu davada da Ketil Brandt'ı kullanması gerekecekti. Bundan biraz rahatsızlık duymuyor değildi. Ama son günlerde olaylar öyle gelişmişti ki, kendi sınırlarını da aşıp Danimarkalının, Sırpları yakalamak için yem olarak kullanılmasını kabul etmişti. Bekâretini kaybettikten sonra istediği adamla yatan bir kız gibi görüyordu kendini.

Mavi dosyanın içinden kâğıtları çıkarıp köşede duran fotokopi makinesinin gözüne yerleştirdi.

Makinenin ekranında belgelerin birer kopyasını almak için "1" tuşuna bastı. Makine dönmeye başladı. Her şey istediği gibi giderse kızı Ursa gelmeden önce, Abecedarium lokantasmda kâğıtları okuyabilirdi.

TREBNİYE

Zdenka tam çay suyunu koymuştu, kapı çaldı.

“Vanya, kapıya bakar mısın?” diye seslendi kızına. Vanya oturma odasında kanepeye uzanmış, gazete okuyordu.

“Tamam, tamam,” dedi Vanya bıkkınlıkla. Zdenka, Vanya’run yerinden kalkıp kapıya doğru yürüdüğünü duydu.

Son bir saat içinde ikinci kez rahatsız ediliyorlardı. Oysa biraz yalnız kalarak rahatlayıp kendilerine gelmeye çalışıyorlardı. Daha önce polisler gelmiş, çok kibarca ama yoran bir sorgulama yapıp gitmişlerdi. Zdenka bu sorgulamalar hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Gözünün önüne hiç görmek istemediği görüntüler geliyordu, özellikle Michael’i toprağa verdikten sonra...

Ama şimdi yeniden ayağa kalkıp yola devam etme zamanıydı, önce Vanya’yla arasını düzeltecekti. Şu an onun için en önemli şey oydu. Biliyordu, zaman alacaktı. Vanya dün akşam ve bu sabah herkese mesafeli davranmıştı. Zdenka’nın anne-babası bu sabah Hırvatistan’a geri dönmüşlerdi.

Vanya kapıyı açınca, “Merhabalar, Zdenka Petanjensen’le görüşebilir miyiz?” dedi kapıda biri. Zdenka mutfaktan çıkıp kapıya doğru yürürken, Vanya annesine arkasını dönmüş eliyle işaret ediyordu.

Kapıda uzun siyah paltolu iki adam duruyordu. Birinin boğazında bir kaşkol sarılıydı ve paltosunu boğazına kadar ilikle-mişti. Diğerinin paltosu açıktı. Paltosu açık olan bir kimlik kartı çıkarıp Zdenka ve Vanya’ya gösterdi.

“Buyurun ne istiyorsunuz?” dedi Zdenka.

“Biz istihbarat servisi ŞOVA’dan geliyoruz. Benim adım Simon; bu da çalışma arkadaşım Jan. Sizi bu zor günlerinizde rahatsız ettiğimiz için çok üzgünüz,” dedi kimliğini gösteren adam.

Adamlar sadece önadlarını kullanmışlardı. Slovenyalıydılar.

Adının Simon olduğunu söyleyen adam, Vanya’ya elini uzattı ama Vanya karşılık vermedi.

“Biraz önce polis de buradaydı,” dedi Vanya.

“Çok özür dilerim; arka arkaya sizi rahatsız ediyoruz ama biz polisin araştırdığı olayın dışında, eşinizin ölümünü de içeren başka bir olayı araştırıyoruz.”

“Siz de mi Michael’i öldüreni arıyorsunuz?” diye sordu Zdenka.

“Polis bir iz, biz başka bir iz üzerinde çalışıyoruz. İşbirliği içindeyiz ve elde ettiğimiz bilgileri paylaşıyoruz. Büyük bir ihtimalle bizim soruşturmamız sonuç verecektir. Bu yüzden, içeri girip size birkaç soru sorabilir miyiz?”

Zdenka eliyle salonu işaret ederek adamları içeri aldı. O anda Vanya’nın şüpheli bakışlarını yakaladı. Vanya adamlardan şüpheleniyor ya da eve gelmelerine kızıyor olabilirdi.

Zdenka adamların kanepeye oturmalarım işaret etti; sehpanın üstünden Vanya’nın biraz önce okuduğu gazeteleri kaldırdı ve “Çay içer misiniz? Yeni yaptık,” dedi.

“Hayır, teşekkür ederiz,” dedi iki adam, neredeyse aynı anda.

O ana kadar hiç konuşmamış olan adam, Jan, “Hemen başlayalım,” dedi.

“Tabii,” dedi Zdenka ve adamların karşısındaki koltuğa oturdu. Vanya bir süre ne yapacağını bilmez bekledikten sonra bir sandalye çekip sehpanın kenarına ilişti. Adamların kendisine de soru sormalarını bekliyordu. Polisler sormuştu.

“Biz eşinizin Slovenya’ya giriş çıkışlarında izlediği rotayla ilgili araştırma yapıyoruz. Bize eşinizin hangi yollardan gidip geldiğini söyleyebilir misiniz?” diye sordu Simon.

“Nereye gideceğine bağlıydı,” dedi Zdenka. Derin bir nefes aldı, yutkundu ve kendi toplamaya çalıştı. “Nereye gideceğine bağlıydı. Sırbistan ya da Bosna’ya gideceği zaman Novo Mesto üzerinden gidiyordu...”

“Yani, Metlika sınır kapısını kullanıyordu?”

Zdenka, polisin de aynı soruları sorduğunu gösteren bıkkın bir ifadeyle, “Evet. Orasıdır herhalde,” dedi. “Gidip geldiği yollar hakkında pek bizimle konuşmazdı. Ama Hırvatistan’a gideceği zamanlarda Riyeka üzerinden gidiyordu.”

“En sık nerelere giderdi?”

“En çok Sırbistan ve Bosna’ya giderdi. Bazen ta Karadağ’a ve Makedonya’ya da gittiği olurdu.”

“Kimlerle görüştüğünü size hiç söyledi mi?”

“Hayır. Hiç anlatmadı bize böyle şeyleri.”

“Kaldığı ya da yanından geçtiği, size tuhaf gelen yerlerden bahsetti mi hiç?"

“Hayır. Tüm bunlar ben ve kızım için çok yeni şeyler. Onun böyle şeylere bulaştığını hiç bilmiyorduk,” dedi Zdenka ve kızına baktı. Vanya da

annesini onaylamasına başını salladı. “Bizim için çok büyük bir şok oldu bu.”

“Haklısınız, öyledir. Onun için de böyle sırları saklamak zor olmuştur. Ama şimdi bazı şeyleri duyduktan sonra geri dönüp bakınca sizde şüphe uyandıran ya da tuhaf gelen şeyler yok mu?” dedi Simon.

“Yok dedim ya biraz önce,” dedi Zdenka sert bir ifadeyle.

“Çok özür diliyorum. Ama en küçük bir ipucu bizi sonuca biraz daha yaklaştıracak. Biz de sizler gibi suçluları bulup ortaya çıkarmaya çalışıyoruz.”

“Haklısınız. Sabırsızlanan benim aslında. Bu sorular bize o kadar çok soruldu ki...”

“Polis de mi aynı şeyler .-.vndu size?” diye sordu Simon. Vanya daha fazla dayanamadı ve araya girerek, “Siz polisle işbirliği yapmıyor musunuz?” diye sordu.

“Yapıyoruz.”

“O zaman polisin bize neleri sorup sormadığım neden soruyorsunuz? Size söylüyorlardır herhalde.”

Vanya’nın azarla karışık sorusu karşısında Simon biraz afalladı. Cevap vermeden önce birkaç saniye kendini toparladı, “Kusura bakmayın. Polisle biz elde ettiğimiz bilgileri o kadar hızlı bir şekilde birbirimize aktaramıyoruz. Siz de dediniz ya polis daha biraz önce buraya geldi diye,” dedi ve bakışlarını Zdenka’ya çevirdi.

“Kızım haklı. Birbirinizin ne yaptığından haberiniz yok anlaşılan. Biz burada eşimin ölümünün ardından kendimize gelmeye çalışırken siz gelip gidip aynı soruları soruyorsunuz. Kızım babasını kaybetti ve daha dün toprağa verdik...” dedi Zdenka.

"Lütfen bizi affedin. Sizi bu sorulara maruz bıraktığımız için gerçekten çok üzülüyoruz. Ülkemizde sorumluluk alanları bu şekilde paylaştırılmış. Polis sınırlarımız içindeki olaylarla ilgileniyor, biz sınır ötesi işlerle uğraşıyoruz. Görüldüğü kadarıyla her iki grup da aynı temel sorulardan işe başlamış. Size belki dağınıklık gibi gelebilir bu durum ama sonuçta hem sizler, hem bizler için suçluların bulunmasıdır önemli olan.”

“Biliyorum. O kadar yorgun ve bitkiniz ki...” dedi Zdenka ve ifadesiz bakışlarla oturan Vanya’ya baktı.

“Anlıyorum. Bir an önce işimizi bitirmeye çalışacağız...” dedi Simon.

Dakikalar geçtikçe konuşmaları daha gerçeküstü bir havaya büründü. Polisin soru sorduğu konulan eşelemeye çalışıyordu ŞOVA ajanları. Bir

şeyler hatırlıyor muymuş? Bir yer adı verebilir miymiş? İlginç bir olay olmuş mu? Michael’in elinde hiç belge var mıymış? Bir ipucu içerecek bir dosya falan yok muymuş? Bilgisayarına ne olmuş?

Hep aynı sorular... Ne eksik ne fazla. Ajanlar soruların ardından evde sağa sola bir göz atmak için izin istedi. Çekmeceleri dolapları karıştırıp ipucu bulmaya çalıştılar. Son bir saat içinde ikinci kez Vanya ve Zdenka’nın evlerinde kırklı yaşlarda iki adam odalara girip çıkıyordu.

Simon rafta gördüğü *Teach Yourself Danish kitabına takıldı. Michael’in Sloven değil, Danimarkalı oluşuna şaşırmışlardı adeta. Kitap ilk tanıştıklan ve Danimarka’ya yerleşmeyi planladıkları* [4] *zamandan kalmaydı. Michael’in annesi ölmeden önce yapmışlardı bu planları ama kadıncağız ölünce vazgeçmişlerdi.*

Jan kitaplarla fazla ilgilenmiyor, çekmeceleri karıştırıp pencere kenarında duran resimlere bakıyordu. Resimlerden biri, Vanya beş yaşındayken çekilmişti. Bahçede koşup oynayan ufaklığı gösteren resme ve ardından dönüp Vanya’ya baktı. Hâlâ küçüklüğüne benzeyip benzemediğini kontrol etmek istiyordu adeta.

Zdenka aslında ŞOVA ajanlarının yaptıklarına hiç izin vermezdi ama o an zahmet çıkarmak aklından geçen en son şeydi.

Simon aniden Jan’ı çağırdı ve artık gitmeleri gerektiğini söyledi. Bir şekilde rahatlamış gibiydi

“Sorularımızı cevaplandırdığınız ve etrafa bir göz atmamıza izin verdiğiniz için çok teşekkür ederiz. Yeni bir şey bulur bulmaz size haber vereceğiz. Söz veriyorum size,” dedi Simon.

Adamlar gittikten sonra Zdenka ŞOVA ajanlarının kartvizitlerini bırakmadıklarını fark etti. Oysa daha önce gelen polisler giderken kartlarını bırakmışlardı. Vanya da aynı şekilde düşünüyor olmalıydı. “Ben bu adamlara inanmıyorum,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Bunlar bir bok bulamazlar.”

“Kim bilir? Sadece bizimle konuşmuyorlar ki... İlk konuştukları biziz, o kadar.”

“Anne, Ketil seni aradı mı?”

“Hayır,” diye cevapladı Zdenka.

“O bu işi çözeceğini söylemişti.”

“Sen ara, bizim eve polisler ve ajanların geldiğini söyle.”

BÎHAÇ

"Her şeyi mafya idare ediyor,” dedi yemeklerini getiren garson. Çok iyi Almanca konuşuyordu. Lokantada Ketil’le İnes’ten başka müşteri bulunmadığından garsonun çenesi düşmüştü, öyle ya, sadece iki turist varken adamakıllı bahşiş almak için elden gelen yapılmalıydı. Bulundukları yerin ihtişamına bakılırsa garson haklı olmalıydı. İyi işlenmiş ahşaptan yapılmış bina, nehir kıyısında, şehrin en cazip arsasında yer alıyordu. Mafya bağlantılı işadamları Bihaç’ta her şeyi kontrol ediyorlarsa bu lokanta en iyi örneği olmalıydı.

“Yolsuzluk çok boktan bir şey,” dedi Ketil ve önündeki çorbaya bakarak ekledi: “Çok lezzetli görünüyor.” Vakit kaybetmeden çorbadan bir kaşık aldı, İnes de aynısını yaptı. Garson birkaç saniye masanın yanında durduktan sonra aniden gitme vaktinin geldiğini, müşterilerinin yemeği rahatça yemeleri gerektiğini hatırlayarak oradan ayrıldı.

Otelde geçirdikleri güzel dakikaların ardından yemek pek güzel gelmişti. Harekete geçmek için havanın kararmasını bekleyeceklerdi. Peşlerindeki adamı atlatmak için plan yapmış, Bihaç’ı ikiye bölen Una nehrinin kıyısındaki lokantaya gelmişlerdi. Yaratmaya çalıştıkları çifte kumrular izlenimine uygundu burası. Artık çifte kumrular da olmuşlardı.

Takım elbiseli adam lokantanın bitişiğindeki camla ayrılmış bar kısmında oturmuş, önündeki büyük bardaktan içkisini içiyordu. Fıçı bira istemiş olmalıydı. Ne kadar içerse planlarım uygulamak o kadar kolay olacaktı. İnes ve Ketil’se birer kadeh kırmızı şarap ve maden suyu istemişlerdi. Yemeklerini bitirip hava kararıncaya kadar şarabın etkisi kaybolacak, planlarını daha kolay uygulayabileceklerdi.

Havadan sudan bahsedebilecek, sohbet edebilecek kadar vakitleri de vardı.

“Okulda Sırp-Hırvatça öğrendiniz mi?” diye sordu Ketil.

“Evet. Ben o dersin zorunlu olduğu son döneme rast geldim. Sonra artık gereği kalmadığını düşündüler herhalde; dersi kaldırdılar. Siyasi açıdan da Yugoslavya’ya sırtımızı dönmüş, yüzümüzü Kuzey’e ve Batı’ya çevirmiştik. Ama o dili öğrendiğime seviniyorum. Gençlerin Sırp-Hırvatçası çok kötü ama İngilizceleri mükemmel.”

“Sen kaç yaşındasın? Sormamda bir sakınca yoksa...”

“Otuz bir. Ya sen?”

“Ben senden on yaş büyüğüm,” dedi Ketil.

İnes, “Daha yaşlı değil, daha tecrübeli,” dedi ve bacağını masanın altından Ketil’in bacağına sürttü.
“Teşekkür ederim,” dedi Ketil.
Ketil’in Ljubljana’da, otel koridorunda saldırmasını kastederek, “Dövüş sanatını da iyi beceriyorsun,” dedi İnes.
“Özür dilerim. Ama dikkatli olmam gerekiyordu.”
“Şimdi geri dönüp balonca seni anlıyorum. Hem sana güven duymamı sağladı o olay. Biraz sonra aynı becerilere yine ihtiyacımız olabilir...”
“Takım elbiseli arkadaş oturuyor mu hâlâ orada?” diye sordu Ketil.
“Bir bira daha istedi,” dedi İnes adamın oturduğu yere bakmamaya çalışarak.
“İşin şakası bir tarafa, eski Yugoslavya ülkeleri arasındaki farklar daha da arttı galiba savaştan sonra,” dedi Ketil.
İnes, “Evet, haklısın,” dedi ve elinde tuttuğu sigarasını yaktı. Bosna’daki lokantalarda, masada sigara içilebiliyordu. Sokaklardaysa, neredeyse herkesin elinde sigara vardı. Son yirmi dört saat içinde üç ülkede bulunmuş, Slovenya ve Hırvatistan'ın ardından şimdi Bosna’ya gelmişlerdi. Ve bu üç ülke arasındaki fark, burada çok daha fazla göze çarpıyordu.
“Yolumuz ilerledikçe uygarlıktan daha da uzaklaşıyoruz gibi,” dedi Ketil.
“Dışarıdan bakınca öyle görülüyor ama inan bana Slovenya’da da çok yolsuzluk var. Belki artık kendimizi Orta Avrupalı olarak tanımlıyoruz ama damarlarımızda Balkan kanı dolaşıyor hâlâ.”
“Ama Slovenya’da her şey tıkır tıkır işliyor. Avrupa Birliği’ne girdiniz. Hırvatistan da neredeyse girmek üzere. Bosna ise yolsuzluk batağında debelenen, olduğu yerde sayan bir ülke. Halkın kızgınlığına şaşmamak lazım.”
Garson gelip çorba taslarını aldı, çok geçmeden ana yemekleri getirdi.
Ketil’in telefonu cebinde titreşmeye başladı. Çıkarıp arayanın kim olduğuna baktı. Zdenka’nın numarasıydı ekranda görünen.
“Alo?”
“Alo, ben Zdenka.”
“Merhaba, Zdenka. Ne iyi oldu aradığın. Ben de seni arayacaktım. Nasılsınız bugün?”
“Fena sayılmaz. Vanya burada. Annemle babam bu sabah gittiler. Ama bizi çok rahatsız eden ziyaretçilerimiz vardı bugün.”
“Ziyaretçiler mi?”

“Evet, önce polisten geldiler. Sonra da istihbarattan.”

Ketil birden, hemen o anda telefon konuşmasını sona erdirmesi gerektiğini düşündü ve “Zdenka kusura bakma, kapatıyorum,” dedi. “Seni bir dakika sonra arayabilir miyim?”

“Ah, tabii, umarım rahatsız etmemişimdir,” dedi Zdenka.

“Hayır, hiç değil. Ben hemen seni arıyorum, tamam mı?”

“Tamam bekliyorum.”

Ketil telefonu kapatıp Bosna numarası taşıyan yeni telefonunu çıkardı. İnes ne olup bittiğini anlıyormuş gibi bakıyordu. Telefona kaydettiği Zdenka’nın sabit numarasını buldu, aradı. Kısa bir süre sonra telefon açıldı.

“Alo?”

“Merhaba, Zdenka; benim tekrar. Telefonumun şarjı bitmişti. Başka telefondan arıyorum şimdi,” dedi. Telefonlarının dinlendiğini söyleyip Zdenka’yı telaşlandırmak istemiyordu. “Ziyaretçilerimiz var diyordun?”

“Evet, önce polisler geldi. Michael’in kamyonuyla çıktığı seferleri sordular. Evde biraz sağa sola baktılar. Çekmeceleri, rafları, dolapları karıştırdılar.”

“İşlerine yarayacak bir şey bulabildiler mi peki?" “Sanmıyorum. Yanlarında bir şey götürmediler. Yarım saat geçmeden teşekkür edip çıktılar.”

“Anladım. Sonraki gelenler ŞOVA’dan mıydı?”

“Onlar da sivil giyimliydiler, polisler gibi,” diye cevap verdi Zdenka.

“Polisler de sivil miydi?”

“Evet ama onların kimliklerine baktım. Kibar ve saygılıydılar. SOVA’dan gelenler öyle değillerdi. Neredeyse saldırgan bir şekilde sorularını sordular. Anlattıklarıma inanmıyor gibiydiler ve en çok da polisin bize neler sorduğunu merak ediyorlardı.” Telefonda bir süre sessizlik oldu.

“Sonra?" diye sordu Ketil.

“Onlar da çekmeceleri, dolapları karıştırmaya başladılar. Esinlenmek için baktıklarım söylediler. Sonra da bir şey bulamayacaklarına inandılar herhalde ve gittiler. İki saat önceydi.

Ne istiyor bunlar Ketil?”

“Bilmiyorum. Belki de bu işin başındakiler tarafından katledildiğini düşünüyorlardır,” dedi Ketil ve sözcük seçiminden pişmanlık duydu. Her ne kadar Zdenka bir şey söylemese de ‘katledildi’ sözcüğünün kadında nasıl duygular yarattığım hissedebiliyordu. “Zdenka, sen iyi misin? Gelmemi

ister misin?” “Hayır, hayır. Hiç gerek yok. Sen Ljubljana’da mısın?” “Bosna’dayım.”

“Bosna mı?”

“Evet. Bihaç’ta. Ne olup bittiğini öğrenmeye çalışıyorum. Sana söz verdim ya... Buradan Trebniye’ye yol ne kadar sürer?” İnes’e soruyu yazarak cevâplamasım işaret etti.

“Bilmiyorum. Ama gelmene gerek yok; Vanya burada,” dedi Zdenka.

İnes çantasının içinden bir kâğıt parçası çıkardı ve üzerine “iki saat” yazdı.

Ketil, “Tamam Zdenka. Mümkün olan en kısa sürede geleceğim. önce burada halletmem gereken bir iş var,” dedi.

“Teşekkürler, Ketil. Ne zaman uygun olursa o zaman gelirsin,” dedi Zdenka.

“Fazla sürmez burada işim. Çok geçmeden gelirim sanırım. Yaklaşınca ararım seni yine. En küçük bir şeyde bile beni ara, tamam mı?”

“Tamam, ararım,” dedi Zdenka.

“Sana Bosna numaramı veriyorum. Bunu yaz bir yere. Benim Danimarka telefonumda kontör kalmadı ve buradan kontör yükleyemiyorum,” diyerek bir yalan daha söyledi. Kısa süre içinde ellerindeki telefonları atacaklarını da çok iyi biliyordu. Ketil Bosna numarasım tekrar ederek Zdenka’ya yazdırdı. Zdenka’nın istediği an kendisine ulaşabilmesini istiyordu.

“En kısa zamanda oraya geçeceğim,” dedi Ketil bir kez daha.

“Teşekkür ederim, Ketil.”

“Bir şey değil. Görüşürüz.”

İnes tabağından başını kaldırıp sert bakışlarla Ketil’i süzmeye başladı.

“Sen ne diyorsun ya? Ne demek Trebniye’ye gitmek?” dedi İnes.

“Hayır, şimdi değil. Fırsatımız olursa onu ziyaret etmek istiyorum. Bakalım buradaki işlerimiz nasıl sonuçlanacak?”

“Umarım biraz sonra öğreniriz nasıl biteceğini,” dedi İnes ve iki gözünü kırparak ona baktı.

“Oturuyor mu hâlâ orada?”

“Evet ama maalesef soda içmeye başladı. Ne dedi Zdenka? Hem polis, hem ŞOVA mı gelmiş evine?”

“Evet, anlaşılan her iki takım da aynı izin peşindeymiş. Her iki grup da Michael’in bağlantıda olduğu kişilerin kimler olduğunu bulmaya çalışıyor,” dedi Ketil.

“Ya da kendi pisliklerini ortaya çıkarabilecek delil toplama peşindedirler. Unutma Slovenya’da da kokuşmuşluk var.”

"Tecrübeli adliye muhabiri konuşuyor,” dedi Ketil gülerek.

"Çok ciddiyim. Burada tedbiri elden bırakmamamız gerekiyor,” dedi İnes ve bifteğinden bir lokma aldı.

Ketil daha ana yemeğine başlamamıştı ya, bifteğini yemeye girişince on dakikada tabakta ne varsa silip süpürdü.

Yemeklerini bitirince Ketil garsondan hesabı istedi. Hesabın yüzde yirmisi kadar da bahşiş bırakınca garson memnuniyetini gizleyemeyerek gülümsedi. İnes yerinden kalkıp mantosunu giydi ve “Hazır mısın?” diye sordu Ketil’e.

“Hiç bu kadar hazır olmamıştım,” dedi Ketil.

PORTOROZ, SLOVENYA

Franko Tudiç, “Bir tek daha alabilir miyim?” diye sordu ve boş votka bardağım garsona uzattı. Onuncu kez bir tek daha istiyordu. Her votka siparişinde yanına bir fincan da kahve alıyordu. Kahve içmek istediğinden değil, orada sadece içki içiyormuş gibi görünmek istemediğinden masada neredeyse süs niyetine kahve fincanı dursun istiyordu.

Tudiç oranın müdavimlerindenmiş gibi samimi bir vurguyla, “Tabii, ne demek?” dedi garson.

Aslında Hotel Riviera’nın lobisine ilk kez geçen pazartesi, içişleri bakanlığından Grankeviç ve ŞOVA’dan Silc’le toplantı yapmak için gelmişti. Nedendir bilinmez, dün akşam yine bara gelmişti. Dışarıda ısıtıcıların altmda oturup birkaç sigara içmiş, iki de bira yuvarlamıştı.

Şimdi yine buradaydı ve daha ikindi vakti olmasına rağmen iyiden iyiye sarhoş olmuştu. Aslında görev başında olması gerekirken işyerinden erken çıkmıştı. İşini pek ihmal etmez, kaytar-mazdı ama Urban Silc’in ziyareti sinirini bozmuştu. Tudiç hâlâ sinirliydi. Birbiri ardında votkaları yuvarladıkça Silc’e kızgınlığı daha da artıyordu. Bardağını alıp dışarı çıktı, masalardan birine oturdu.

Otelin önündeki bu yeri çok sevmişti. Otelden birileri taşınıyormuş gibi, bir sürü giren çıkan olsa da onu rahatsız etmiyordu. Oteldeki kalabalık ve telaş önemli bir toplantı ya da bir konferans hazırlığı olduğunu düşündürüyordu.

Gazlı ısıtıcılar dışını, votka içini ısıtıyordu. Urban Silc, Tudiç’in sadece ofisinde röportaj esnasında değil, otelin önünde de İnes Sivonik’le konuştuğunu bildiğini söylemişti. Röportajın ardından Tudiç, İnes’i oteline bıraktığında İnes’i götürecek araba gelmeden önce on dakika durup konuşmuştu. İnes ise kendisini alacak araba gelince otelin yanındaki dik merdivenden koşarak arabaya gitmişti. Silc kendi adamlarının o arabayı izlemeye aldıklarım, Tudiç ve Sivonik’in vedalaştıklarını o esnada gördüklerini söylemişti.

Tudiç hiçbir şeyi inkâr etmemiş, Sivonik’e röportaj verdiğini ve röportajın ardından onu Portoroz’a bıraktığını söylemişti. Silc’se röportajda gazetecinin Tudiç’e neler sorduğunu ve onun gazeteciye neler anlattığını öğrenmek istemişti. Tudiç her şeyi olduğu gibi anlatmış, Sivonik’in sınırı geçmenin kolay olup olmadığım sorduğunu ve Moldovyah kadınlar olayıyla ilgilendiğini söylemişti.

Ama Tudiç'in Silc'e anlatmadığı bir şey vardı. İnes Sivonik'e kadınları getiren kamyonun şoförünün, öldürülen Danimarkalı Michael Jensen olduğunu kimseye söylememeye söz vermişti. Silc on dakika boyunca sinir bozucu sorularını devam ettirmiş, gazetecilerle bu olayla ilgili konuşmamasını emretmişti. İnes Sivonik'in bir bulvar gazetesinde çalışması da önemli değildi.

Tudiç, dürüstlüğünden şüphe duyulmasını kabul edemiyordu; hem her türlü yolsuzluk Metlika sınır kapısında yapılıyordu. Kardeşi İvitsa orada çalıştığından iyi biliyordu neler döndüğünü. Kardeşi sarhoşken ağzından kaçırmış, neler olup bittiğini anlatmıştı. Sınır kapısındaki şeflerden Kari Balaziç ve birkaç smır görevlisi rüşvet karşılığında şüpheli yük taşıyan kamyonların geçişine izin veriyorlardı. Vardiya planlan da aynı adamların aynı vardiyada bulunmasını sağlayacak şekilde yapılıyordu. Îvitsa kaçakçı kamyonlarının daima o vardiya işbaşındayken sınırdan geçiş yaptıklarını söylemişti. Vardiya planlan mafyaya gönderiliyor, mafya da hangi kamyonun ne zaman geçeceğini kararlaştırıyordu.

Îvitsa mafyanın Bosna'da bir binayı ikmal istasyonu olarak kullandığını anlatmıştı. Îvitsa işin içinde kimlerin olduğunu bilmediği için bildiklerini kimseye anlatamamış, kendisinin bu işin içinde olmadığının da özellikle altını çizmişti ama Tudiç pek emin değildi. Bu yüzden ne yapacağmı bilemiyordu. Kardeşiyle arasındaki kan bağı, bu yolsuzluğu ortaya çıkarmasını bugüne kadar engellemişti.

Ama artık dayanamıyordu. Telefonu aldı, kardeşinin numarasını buldu ve aradı. Telefon bir kez çaldıktan sonra açıldı.

"Alo, merhaba kardeş," dedi İvitsa.

"Merhaba, İvitsa."

"Sarhoş musun?" diye sordu İvitsa.

"Evet, hem de nasıl..."

"Anladım. Ne var ne yok? Yeni bir şey var mı?"

"Yok da... Ben sana bir şey sormak için aradım aslında. Rahat konuşabilecek misin?"

"Tabii, sor."

"Soruma evet ya da hayır diye cevap vereceksin. Bir daha da aynı soruyu sana sormayacağım. Ne cevap verirsen ver, senin kardeşin kalmaya devam edeceğim..."

"E... Tam anlamadım ama sor bakalım..."

“Bilmiyorum tam hatırlayacak mısın çünkü bana anlattığında zil zurna sarhoştun...”

“Ne?”

“Bir ara bana sizin kapıda bir grup çalışanın rüşvet karşılığında kaçakçıların kamyonlarının kontrol edilmeden geçişine izin verdiklerini söylemiştin.”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Bir daha tekrar ediyorum. Ne cevap vereceğin benim için önemli değil. Sen benim kardeşimsin. Sen de var mısın bu işin içinde?”

“Franko, manyak mısın sen? Ben yapar mıyım öyle bir şey? Belki bazı zaaflarım var ama o tür işlere bulaşmadım, bulaşmam da. Neden sordun?” -

“Boş ver. öylesine aklıma geldi, bir sorayım dedim. Teşekkür ederim, İvitsa. Aynca özür dilerim...”

“Benden böyle bir şeyi nasıl beklersin?”

“Bilmem... Herkes istemeden bazen bir defalığına da olsa böyle işlere girişebilir. Sonra da çıkması zor olur, özür dilerim yine de.”

“Önemli değil. Neyse öğrendin işte,” dedi İvitsa. Sesinde hâlâ bir kızgınlık vardı.

“Sağ ol İvitsa. Kusura bakma rahatsız ettim. Görüşürüz. Tamam mı?”

“Tabu, tabii, görüşürüz,” dedi İvitsa.

Franko Tudiç telefonu kapattı.

Artık yol açılmıştı. Franko Tudiç, İnes Sivonik’in telefon numarasını buldu, bir mesaj yazdı:

"Elimde yeni bilgiler var. Ara, Tudiç.”

BÎHAÇ

Lokanta çıkışında İnes cebine davrandı. “Telefona mesaj geldi,” diye fısıldadı.

Benzer bir tonla, “iyi,” dedi Ketil. “Yürürken okursun mesajım. Hızlanmalıyız biraz.”

Nehir boyunca devam eden yürüyüş yoluna girdiler. Yol biraz ileride sola dönecek ve birkaç saat önce oturup öpüştükleri parka çıkacaktı. On beş dakika içinde hava kararmıştı ve yürüyüş yolundaki aydınlatmalar yetersizdi. İnes telefonunun kapağım kaldırınca ekrandan kuvvetli bir ışık yayıldı.

“Portoroz’daki Tudiç’ten...”

“İyi. Buradan çılanca ararsın, önce işimizi bitirelim burada,” dedi Ketil.

“Yok, o kadar bekleyemem. Arıyorum şimdi hemen.”

“Delirdin mi sen? Tempoyu düşüremeyiz.”

“Yürürken konuşurum. Takım elbiseliyi gözden kaçırma sen.”

Ketil itiraz etmeye fırsat bulamadan İnes Bosna telefonunu çıkardı, Tudiç’i aradı ve fısıldayarak konuşmaya başladı. Ketil ne konuştuklarını anlayamıyordu haliyle. Peşlerindeki adamın ne kadar yakınlarında olduğunu anlamaya çalışıyordu. Parka girdiler. Burası biraz daha karanlıktı. Ketil başını çevirip arkaya baktı, adamı göremedi. Elli metreden ötesi görülmüyordu. Nehir kenarında birkaç sokak lambasından yayılan ışıktan başka bir şey yoktu. Ketil ışığa baktı ama bir insan silueti göremedi. Adamın onları takip edip etmediğine karar vermesi imkânsızdı.

Otellerinin önündeki otoparka yaklaştıkça Ketil adımlarını yavaşlattı. Aym zamanda kolundan sıkıca tuttuğu İnes’in de temposunu yavaşlatmaya çalışıyordu. Ne zaman bitecekti bu konuşma?

“Artık kapatman lazım,” dedi Ketil fısıldayarak ve İnes’i kolundan çekti. İnes telaşla kafa salladı ve telefonda konuşmaya devam etti. İnes’in konuşma tonundan Tudiç’e yeni bir soru sorduğunu tahmin ediyordu. Neyse ki son soruydu. Tam otoparka girerlerken İnes telefonu kapattı. Otopark gereğince aydınlıktı. Daha önce kararlaştırdıkları üzere, yan yana park etmiş arabalarla otelin duvarı arasında yürüdüler. Otelin altından arka taraftaki başka bir otoparka giden tünelin yanına gelince hemen girdiler ve koşmaya başladılar. Yirmi, otuz metrelik mesafeyi hız kesmeden koşarak geçmeleri gerekiyordu. Geçtiler.

Tünelden çıkar çıkmaz otelin arka taraftaki cephe duvarına sırtlarını dayadılar. Burası neredeyse tamamen karanlıktı. Birbirinden çok uzakta iki

sokak lambası ve otelin arkasındaki apartmanlardan sızan dışında bir ışık kaynağı yoktu. Tahmin ettiklerinden daha da kasvetliydi otopark. Peşlerindeki adamın bu yöne geldiklerini görmüş olmasını umuyorlardı.

“İşte geliyor,” dedi İnes fısıldayarak. Tünelden hızlı ayak sesleri gelmeye başladı. Ketil iyice duvara yapıştı ve eliyle İnes’in karnına bastırarak aynı şeyi yapmasını belirtti.

Kıpırdamadan, sessizce duruyorlardı. Tahminleri doğru çıktı. Takım elbiseli adamdı gelen. Adam onların peşindeydi. Ketil tüm kanının çekildiğini, karın kaslarının gerildiğini hissetti. Harekete geçme zamanıydı. Adam otoparkın ortasına yürüdü ve durup etrafına bakındı. Aralarında yedi-sekiz metre mesafe vardı ama adamın görüş açısının dışmda kalıyorlardı. Adam başını tamamen sağa çevirip bakmasına rağmen yine onları göremedi. Tam çapraz arkasındaki kör noktaya gizlenmişlerdi.

Parlan ortasında dikiliyordu adam. Ağzından tek sözcük çıktı. Ketil adamın sövdüğünü düşündü.

Adam tekrar yürümeye başlamadan harekete geçmesi gerekiyordu Ketil’in. Fazla zamanı yoktu. Adam hâlâ otoparkın ortasında hareketsiz duruyordu. Derken elini cebine sokup bir şey çıkardı. Çıkardığı bir silahsa sonuç kötüye varabilirdi. Issız otoparkta hepten korumasızdılar.

Ketil telefon ekranından yayılan ışığı görünce rahatladı.

Harekete geçme zamanının geldiğini düşünüyordu. Adam telefon numarasını tuşlamaya fırsat bulamadan arkasından çullanıp boğazına yapıştı. Adam sendeleyerek yere yuvarlandı; Ketil de adamın üzerine yıkıldı.

Ketil adamın boğazına dirseğini dayadı; hareket etmesini engellemeye çalışıyordu.

İnes hızla gelip apış arasına bir tekme vurunca, adam acıyla bağırdı. İnes dizini adamın kamına koydu, beriki debelenmeye başladı. İnes adamın ceketini açtı ve Ketil daha bir şey diyemeden adamın alnına dayanan namluyu gördü. İnes bağırarak Slovence bir şeyler söyleyince adam debelenmeyi bıraktı. Ketil de adamın boğazına bastırdığı dirseğini biraz kaldırdı. İnes adama kısa bir soru sordu ve adamdan “Da,”[5] cevabım aldı.

İnes bir soru daha sordu. Bu kez adam titrek bir sesle uzunca bir cevap verdi. Alnına dayalı silahının ateş alacağından korkuyordu. İnes becerisini göstermiş, silahı çarçabuk ele geçirivermişti.

Silah doluydu.

İnes, İngilizce,

“Tamam. Şu andan itibaren İngilizce konuşacağız,” dedi.

“Tamam, tamam.

Ne isterseniz yapacağım. Ben sizi korumak için buradayım. İzin verin, açıklayayım,” dedi adam.

İnes, “Şimdi hiç ses çıkarmadan ve bir hareket yapmadan bizimle odaya geleceksin.

Arkadaşım önden gidecek, sen yarım metre arkasından yürüyeceksin ve ben de tam senin arkanda olacağım. Hemen gidiyoruz. Bir hareket yaparsan silahı kullanmaktan çekinmem,bunu bil,” dedi ve silahın namlusunu adamın anında gezdirdi.

“Tamam, sakin olun. Dediklerinizi yapacağım,” dedi adam tekrar.

Ketil, İnes’e baktı, “Yalnız mıymış?” dedi.

“Öyle söyledi Birazdan anlarız. Haydi gidelim.”

Ketil adamın boğazından dirseğini çekti ve üzerinden kalktı. İnes de kalktı ve birkaç adım geri çekildi. Adam da yavaşça yerden kalktı. İnes yere çömeldi, sağ elinde adama doğrultulmuş silahı tutuyordu hâlâ. Sol eliyle adamın yerde duran telefonunu aldı.

“Tamam. Şimdi sola dön ve otelin resepsiyonuna doğru yürü bakalım,” dedi İnes.

“Tamam,” dedi adam ve ellerini başının üzerine kaldırdı. Bu tür durumlar için iyi eğitilmiş olmalıydı. Amatör biri hemen ellerini kaldırmazdı. Ketil adamın önüne geçti ve yürümeye başladı. Arkasından gelen adamın ve İnes’in ayak seslerini duyuyordu. İnes silahı kullanmaya mecbur kalırsa kendinin de vurulabileceği düşüncesini aklından atmaya çalışıyordu.

“Ellerini indir ama cebine sokma,” dedi İnes. Tünelden geçip otelin önündeki otoparka gelmişlerdi.

Tünelden çıktıklarında Ketil sola döndü ve arkasına bakmadan yürümeye devam etti. Cam kapıdan geçip doğru merdivene yöneldi ve resepsiyon görevlisine selam vermeyi ihmal etmedi. İnes ve takım elbiseli adam da aynı şeyi yaptılar. Adam rolünü iyi oynuyor, etraftakilerin dikkatini çekmemek için elinden geleni yapıyordu.

Merdiveni çıkıp koridorda odaya yürürken hiçbiri konuşmadı. Sadece ayak sesleri duyuluyordu.

Ketil giriş kartım çıkarmadan önce yeni ayakkabı almayı unuttuğunu düşündü birden.

Odaya girdiklerinde, “Masanın yarımdaki sandalyeye otur bakalım,” dedi İnes adama, tnes, adam otururken cephesi onlara dönük olsun düşüncesiyle gidip sandalyeyi çevirdi. Ardından KetilTe birlikte yataklardan birine oturdu. Diğer yatakta çantaları yola çıkmaya hazır duruyordu.

“Şimdi söyle bakalım. Sen kimsin? Ve neden bizi takip ediyorsun?” diye sordu Ketil adama.

“Benim adım, Urban Silc. SOVA’ya çalışıyorum. Sizin için buradayım.” İnes’e baktı. “Artık şu silahı bana doğrultmaktan vazgeçersen sevineceğim,” dedi. İnes silahı indirdi.

“Neden bizi takip ediyorsun?” diye sordu Ketil.

“Sizi korumam istendi.”

“Kimden?”

“Sizi Ljubljana’da takip edenlerden. Başka takip edenler varsa onlardan da... İvo Grado’ya takip edildiğinizi söylemişsiniz; başınıza bir şey gelmesin diye sizi izleyip korumamızı istedi...”

Ketil derin bir nefes alıp içini çekti. Demek Grado ikili oynuyordu. Tabii öyle yapacaktı. Kendileri saflık edip bunu akıllarına getirememişlerdi.

“Korumamızı istedi, dedin. Hani yalnızdın?” dedi İnes ve silahı yemden adama doğrulttu.

“Biz, derken SOVA’yı kastettim. Şu an sizi sadece ben izliyorum.” “Ne zamandır bizi izliyorsun?” diye sordu Ketil “Postoyna’dan beri. İvo Grado’yu aradığından beri.”

“Şunu bana baştan bir anlat. Grado senden ne istedi ve neden?” “Grado, takip edilmenizden endişeleniyordu. Bizi arayıp kendimizi göstermeden sizi izlememizi istedi. Takip edilmeye başlamanızdan kendini sorumlu tutuyordu. Sizden bu olayı çözmelerine yardım etmenizi istediği için...”

“Polisten emir mi alıyorsunuz yani?” diye soru İnes.

“Hayır, polisten emir almayız biz. Ama olayın çözülmesini ve suçluların yakalanmasını biz de istiyoruz. Bu kaçakçılık olayları ülkemizin imajına zarar veriyor. Ülkemizin çıkarlarım korumak için çalışıyoruz. Slovenya’nın adı lekelenmesin istiyoruz.” “Demek o zaman aslında benim peşimdesiniz,” dedi İnes.

“Ne? Hayır. Biz ikinizin peşinde değiliz...”

“Aslında siz benim haber yapıp Slovenya’nın adım lekelememi engellemeye çalışıyorsunuz. Devleti yönetenlerin işini doğru yapmadıklarını ortaya çıkaracak basmı engellemeye çalışıyorsunuz.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Silc, İnes’e.

İnes şimdi kendini ele verdi, diye düşündü Ketil. Gözlerini kısarak İnes’e baktı ve dikkatli olmasını işaret etti. Ama İnes oralı olmadı. Ya Ketil’in sinyalini anlamamıştı ya da umurunda değildi. Aynı tonda konuşmaya devam etti.

“Elimde Moldovyalı kadınlar olayıyla ilgili o kadar malzeme var ki, her şey bir düğmeye basmama bağlı. Boşuna uğraşma.” Tamamen yalandı. Ama işe yaradı. Silc derin bir nefes aldı. “Moldovyalı karılar umurumda değil. Sen onu ne zaman istersen yaz. Engelleyemem; engellemek gibi bir amacım da yok. Michael Jensen olayı tamamen başka bir olay. Anlatacağım size. Senden tek istediğim, bu işin arkasındaki adamları içeri alıncaya kadar o kadınlarla ilgili haberi bekletmen...”

“Ne demek istiyorsun? Neden?”

“Slovenya gazetelerinde çıkan her kaçakçılık haberi kaçakçılık işini organize eden adamları şüpheye düşürecektir. Yeterince haber de yazıldı bu konularda. Michael Jensen olayına gelince: Polisin olayı intihar olarak araştırdığı yalanı şu ana kadar işe yaradı. Sırplar oltaya gelirlerse zaman kazanmış olacağız.” “Sırplar mı?” diye araya girdi Ketil.

“Evet. Bu kaçakçılık işinin arkasında Sırplar var. Grado anlat-mıştu herhalde. Biz Michael Jensen’in anlaşmaya uymadığı ya da kaçmaya çalıştığı için Öldürüldüğünü düşünüyoruz...”

“E, pardon ama siz ne zaman bu işe karıştınız? Grado’yla neler konuştuğumu nereden biliyorsunuz?”

“Grado bizden sizi korumamız ricasında bulununca devreye girdik. Olayı tüm ayrıntılarıyla anlattı bana,” dedi Silc.

Ketil kızgınlığını gizleyemiyordu. Adam gözlerinin içine baka baka yalan söylüyordu. Daha Slovenya’da takip edilirken ŞOVA işin içindeydi. Başka bir açıklama mümkün değildi.

“Telefonlarımızı mı dinliyorsunuz?” diye sordu Ketil. Hâlbuki İnes’le telefonlarının dinlendiğinden şüphelendiklerini aksettirmeme konusunda anlaşmışlardı.

Silc kaşlarını kaldırdı ve “Hayır,” dedi. “Neden dinleyelim? Bakın, bir daha söylüyorum: Biz sizin tarafmızdayız. İsterseniz Grado’yu arayın.”

“Arayacağım tabii, merak etme sen!” dedi Ketil bağırarak ve İnes’e baktı. Hata yaptığım düşünüyordu. İnes sakindi. Ketil’in bağırıp çağırmasını amatörce görmüyordu sanki.

Telefonlarını alıncaya kadar dinlendiklerini bilmiyormuş gibi davranacaklardı. Ama artık bunun bir önemi kalmamıştı. Telefonlarını atmalarına az bir zaman kalmıştı.

İnes, sol elinde tuttuğu telefonu adama doğru uzattı ve sordu: “Park yerinde kimi arayacaktın?”

“Grado’yu arayıp durumu bildirecektim."

İnes adamın telefonunun tuşlarına başparmağıyla dokunmaya başladı, “Çağn listesinde birkaç numara var,” dedi ve telefonu yatağa fırlattı. Ketil telefonu alıp Silc’in son konuştuğu telefon numaralarım not etmeye başladı. Bazı numaraların önünde uluslararası kod yoktu, diğerleriyse Slovenya’nın uluslararası telefon kodu +386 ile başbyordu. Yurtdışından, büyük ihtimalle Bosna ya da Hırvatistan’dan Slovenya’ya yapılmış telefon görüşmeleriydi bunlar.

Numaraları daha sonra kontrol etmeye karar verdiler. Silc’in otoparkta telefon görüşmesi başlatacak kadar zamanı olmadı ğı için adamın yalan söyleyip söylemediğini bilemeyeceklerdi. Gelen çağrıların hepsi gizli numaradan yapılan aramalardı. Buradan da bir bilgi almaları mümkün değildi.

“Pekâlâ,” dedi Ketil. “Üzerinde kimliğinizi ispat edecek bir kart var mı? Hem neden inanalım size? Mafya üyesi Suplardan ya da daha kötüsüsünüzdür belki...”

“Adam yüzde yüz Sloven,” dedi İnes. “Aksanından anladım. Ljubljana İngilizcesi konuşuyor.” Güldü esprisine.

Silc yılışık bir şekilde gülümsemeyle, “Ne sanıyorsunuz?” dedi. ‘ İstihbarat ajanı üzerinde kimlik taşır mı? Taşısa bile sahte kim-uk taşır. Ama isterseniz üzerimi arayabilirsiniz,”

İnes silah tutan elini biraz yama çekti. “Sen bize Michael Jensen’in bulaştığı işin ne olduğunu anlat hele,” dedi.

“Güneydeki devletlerden Slovenya’ya kaçak sigara ve içki taşıyordu. Belki Batı Avrupa’ya gidiyordur kaçak mallar,” dedi Silc.

“Anıa...” dedi Ketil araya girerek.

Ketil, Michael’in Moldovyalı kadınları taşıyan kamyonun şoförü olduğu bilgisini teyit ettirmek istiyordu. İnes araya girerek, “Sen sus. Silc devam etsin,” dedi. Ketil’in ne yapmak üzere olduğunu fark etmişti ve engellemek istiyordu. Haklıydı. Silc neler bildiklerini bilmiyor olabilirdi. Michael’in o kamyonda şoför olduğunu mesela...

Heyecanını kontrol etme sırası Ketil'e gelmişti. İnes tereddütle bakan Silc'e başıyla işaret ederek, "Devam et," dedi.

"Polise göre bu kaçaklılık organizasyonunun arkasında bir Sırp şebekesi var. Yıllardır bu işi yapıyorlar. Bu aslında polisin görevi ama bizden de yardım istediler. İyi de oldu. Artık izler yurtdışma taşmaya başladı çünkü. İstihbarat servisi olduğumuz için biz burada operasyon yapabiliyoruz. Ama Grado yapamaz," dedi Silc.

"Olayın Slovenya'dan yurtdışma taştığım nereden biliyorsun?" diye sordu Ketil.

"Her şey apaçık ortada. Siz de bir şeyler buluruz düşüncesiyle buraya gelmişsiniz. Biz arka planda duruyoruz. Deşifre olmadan suç ortamlarına girip operasyon yapmamız çok zor. Ama siz tanınmıyorsunuz ve amatörsünüz. Rahatlıkla çalışırsınız. Açıkçası ŞOVA şimdi sizi çağırıcı kuş niyetine, yani yem olarak kullanıyor. Biz de sizin başarılı olup olamayacağınızı izliyoruz. Olursanız ortaya çıkacağız. İçimde bir his doğru iz üzerinde olduğunuzu söylüyor. Buraya gelmeniz iyi olmuş. Bihaç bölgesi Slovenya'ya en yalan Bosna toprağıdır. Metlika sınır kapısını kullanıyorlarsa, yakınlarda bir yerlerde depolarının olması büyük ihtimal."

"Ama Portoroz'da aslında..." dedi Ketil.

"Sen bir sussana! Adam haklı," diye bağırdı İnes öfkeyle.

Ketil sesini kesip İnes'in daha sonra kendisine bunlan açıklamasını beklemeye karar verdi.

Silc anlatmaya devam etti: "Bizler profesyoneliz ve siz hedefe yaklaşmaya başladığınız anda sayımız artacak. Şu an böyle bir durum yok ama umarım en kısa zamanda bir şeyler olur. Size tam güvenlik sağlayacağımıza söz veriyorum. Ashnda sizinle..." Durakladı, İnes'e baktı. "Daha doğrusu seninle bir anlaşma yapmak istiyorum."

"Anlaşma mı?"

"Şebekeyi çökertir, adamları içeri tıkarsak bu haberi senden başka kimseye vermeyiz, özel haberin olur. Ama tek ricam, bu iş bitinceye kadar yazı başına oturmaman," dedi Silc ve dönüşümlü olarak ikisine de bakmaya başladı.

İnes teklifi biraz düşünmesi gerekirmiş gibi bir hava takındı.

Ketil, İnes'e zaman kazandırmak için, "Bizi ne zamandır yem olarak kullanıyorsunuz?" diye sordu.

"Devreye girdiğimiz andan, Slovenya'dan ayrıldığınızdan beri bu stratejiyi uyguluyoruz. Vakayı kendi başınıza çözmek istediğinizi fark

ettiğimiz andan beri. O yüzden sizi korumaya devam etmeyi öneriyorum. Ne dersin Sivonik?” dedi Silc ve yine İnes’e bakmaya başladı.

“Bana bir sigara versene,” dedi İnes.

Ketil bir sigara çıkarıp yaktı ve uzanarak İnes’e verdi. Göz göze gelmeye çalıştı ama İnes ona bakmıyordu. İnes’in teklifi düşündüğünü aynadan görebiliyordu. İnes aynaya bakmaktan kaçmıyor, duvara bakıyordu. Sigarasını, birkaç nefes çektikten sonra kül tablasına bıraktı. Kararım vermiş gibi Silc’e baktı.

“Tamam, anlaştık. Ama şartlarım var. Bizi izlemeyi bırakıp biraz öne geçmemize şans tanıyacaksınız. Biraz ilerleme kaydedince ya da yardıma ihtiyacımız olunca sizi ararız. Ne dersin?” dedi İnes.

“Öne geçmek de ne demek? Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Silc.

“Bize telefon numaram ver. Birer birer söyle numarayı,” dedi İnes ve otel odasındaki telefonun ahizesini kaldırdı. Hat almak için 0 tuşuna bastı ve Silc’e bakmaya başladı. İnes ne yapıyordu? Gerçekten bu istihbaratçıyla işbirliği mi yapacaktı? Yoksa blöf mü yapıyordu?

Silc numarasını söylemeye başladı. İnes numarayı tuşladı. Ketil de elindeki kâğıt parçasına Silc’in numarasını yazdı. Telefon sinyali Bosna’dan Slovenya’ya ve oradan tekrar geri dönünce-ye kadar birkaç saniye geçti. Ardından Silc’in telefonu çalmaya

başladı. Ketil uzanıp az önce yatağa fırlattığı telefonu aldı, iptal tuşuna basarak telefonu kapattı.

“Ne demek istiyorsun sizin öne geçmenize fırsat tanımamızı isterken? O zaman sizi koruyamayız ki,” dedi Silc.

“Korursunuz. Burada, Bihaç’ta kalın. Biz arayınca hemen gelirsiniz,” dedi İnes gülümseyerek.

“Ben burada bir dakika bile kalmak istemiyorum,” dedi Silc elleriyle dizlerine vurarak.

“Ama kalman gerekebilir, dostum. Anlaşmamız devam ediyor hâlâ. Ama rahatça araştırmamızı yapmak için serbest bırakmanız gerekiyor bizi. Halletmemiz gereken birkaç küçük iş var,” dedi İnes. Başıyla kendi bilgisayar çantasını Ketil’e göstererek göz kırptı.

Harika, diye düşündü Ketil. Demek İnes blöf yapıyormuş. Bu anlaşma lafını da adamın telefon numarasını elde etmek için yapmış. İşi şansa bırakmıyordu İnes. Ketil, taviz vermeyen kadın gazeteciyi sevmeye başlamıştı. Artık karışmayacak, konuşmayı İnes’in yapmasını bekleyecekti.

Duştan sonra planladıkları gibi, Ketil bilgisayar çantasındaki dört kabloyu çıkardı. İnes silahı kaldırıp Silc'e doğrulttu yeniden. Bu arada Ketil, Silc'in yanına gitti.

Silc teslim bir sesle, "Buna hiç gerek yok," dedi.

Ketil, "Kusura bakma," dedi ve Silc'in ayak bileklerini kabloyla sandalyenin ayaklarına bağlamaya başladı. İnes'se gördükleri karşısında kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Ketil kablolarla her iki ayak bileğinin , çevresine ikişer sıkı düğüm attı. Bileklerine ulaştığında da Silc karşı çıkmadı. Adamın bileklerini de iki kabloyla bağladıktan sonra kabloları sandalyenin arkalığına iki kez doladı, arkadan sıkıca üç düğüm attı.

"İki saat sonra resepsiyonu arar, gelip seni kurtarmaları gerektiğini söyleriz. Şimdi tek yapacağm şey sabırla beklemek," dedi İnes.

"Peki, aramızda anlaşma olduğuna nasıl inanacağım?" diye sordu Silc. İçinde bulunduğu durumu kabullermiş görünüyordu.

İnes ayağının ucuyla kabloları işaret ederek, "Nasıl seni aradığımızda yardımımıza geleceğine inanıyorsak, sen de bize inanacaksın. Hem ayrıca başka bir seçme şansın da yok," dedi. Ketil'e. başıyla işaret etti, beriki yastıklardan birinin kılıfını çıkarıp Silc'in ağzına tıkadı. Silc sinirden patlayacak gibiydi ama sakin görünmeye çalışıyordu.

Çantalarım ve valizlerini aldılar; pardösüleri hâlâ üzerlerin-deydi. İnes, Silc'in silahını ve telefonunu yatağın üstüne bıraktı. Kapıdan önce Ketil çıktı.

"Görüşürüz. Kusura bakmazsan lambayı da söndürmem gerekiyor," dedi İnes ve başmı çevirip arkaya bakarken kapının arkasındaki yuvasında asılı duran anahtar kartım yerinden çıkardı. Ketil kapı kapanmadan önce lambanın söndüğünü gördü. İnes'e el çantasını verdi ve onun valizini de aldı. Hızla koridorda yürümeye başladılar.

"Umarım tüm bunların iyi bir açıklaması vardır," dedi Ketil.

İnes, "Var tabii; arabada anlatırım, önce şu otelden çıkalım," dedi ve koşar adımlarla merdiveni inmeye başladı.

Resepsiyona indiklerinde İnes ödemeyi nakit yaparken, Ketil etrafı kolaçan etti. Şüphelenecek hiçbir durum yoktu. Lobi neredeyse bomboştu.

Otelden çıkış yapmaları bir dakikadan az sürdü.

"Hoşça kalın," dedi İnes, Sırp-Hırvatça.'

"İyi yolculuklar," dedi resepsiyon görevlisi. Hızla otelden çıktılar, koşma dürtülerini bastırarak arabalarına yöneldiler.

"Silah kullanmayı nerede öğrendin sen?" dedi Ketil.

“Sonra anlatırım,” dedi İnes. Gözlerini arabaya dikmişti. Anahtarlar cebinde olduğu için arabayı kullanacağı konusunda önceden anlaşmışlar gibi, Ketil çantaları arka koltuğa atıp direksiyona geçti.

İnes de arabaya girince Ketil motoru çalıştırdı; arabayı geri vitese taktı, hareket ettiler. En kısa zamanda Aliya İzzetbegoviç köprüsünü geçip nehrin karşı tarafına geçmeleri gerekiyordu. Bihaç’ın diğer camileri o taraftaydı.

“Bu adama inanmam sağlayan şey nedir?” diye sordu Ketil.

“Tudiç’le yaptığım telefon konuşması”

“Ne dedi Tudiç sana?”

“Metlika sınır kapısında çok kapsandı insan kaçakçılığı yapılıyormuş. Benimle konuşurken zil zuma sarhoştu. Son bir-iki hafta içinde kendisine reva görülen muameleye çok içerlemiş galiba.”

“Sarhoş muydu? Adama inanmak için iyi bir neden mi peki bu?”

“Gerçeği ancak çocuklardan ve sarhoşlardan duyarsın. Çıkar' bakalım şu Danimarka telefonunu,” dedi İnes.

Ketil arabayı köprünün ortasında durdurdu. Şansına fazla trafik yoktu. Arkalarında koma çalan arabalar birikmeyecekti. Camı açma düğmesine bastı, İnes’in tarafındaki pencerenin camı inmeye başladı. Ketil telefonunu İnes’e verdi. İnes kendi telefonunu çoktan çıkarmış bekliyordu. Telefonları birer birer korkulukların üzerinden Una Nehri’ne fırlattı. ŞOVA ajanları için arkada bıraktıkları son iz olacaktı burası.

Telefon sinyallerini takip ederek izliyorlardı. İnes bunu biliyordu. Ama yine de İnes’in stratejisini bir bütünlük içinde görmek zordu.

“Gerçekten yaptığın anlaşmaya sadık kalacak mısm? Onun için mi geri verdin silahım?” diye sordu Ketil ve arabayı yeniden hareket ettirdi.

“Bilmiyorum. Ama en azından böyle bir fırsatı kaçırmak istemedim. Hem ayrıca bir istihbaratçının silahım gasp etmekle suçlanmak da istemiyorum,” dedi İnes.

“Silc’in bu kadar rahat olması hiç hoşuma gitmedi,” dedi Ketil.

“Tam bir profesyonel gibi davrandı. Başka bir seçeneği de yoktu. Yeterince arayı açtık,” dedi İnes ve Bosna’da aldığı telefonu çıkardı, tek bir tuşa bastı.

Slovence konuşmaya başlamıştı İnes yeniden. Tudiç’le konuştuğunu anlaması zor olmadı.

Daha önce duyduklarım teyit ettirip biraz daha ayrıntılı bilgi almak istiyordu İnes.

Ketil Öğleden sonra haritada belirledikleri iki camiden en yakınına doğru yola devam ediyordu. Çok geçmeden trafik lambalarının arkasında aydınlatılmış' minareyi gördü. Trafik lambası yeşile dönünce arabayı hareket ettirdi. Kısa süre sonra duracağı için fazla hızlanmadı.

Camiye ulaşmadan önceki son yola saptı. Caminin bulunduğu yer, tren istasyonuna yakın bir sanayi bölgesine benziyordu. Ketil yola sapıp motoru durdurunca İnes'in telefon konuşması da sona erdi.

“Çalıştır arabayı,” dedi İnes.

“Neden? Burada inceleme yapmayacak mıydık?”

“Hayır, kuzeye gideceğiz. Oradaymışlar.”

SANJE SPOR SALONU, LJUBLJANA

Helle Madsen topu tek eliyle tutmayıp iki eliyle kavradı. Bir buçuk metre ilerisindeki arkadaşı kendisine pas vermesini bekledi ama Helle topu geri göndermedi. Antrenmanda üzerinde çalıştıkları alıştırma buydu.

“Topun üzerinde fazla mum yok,” dedi ve başka bir top almak için saha kenarına yürümeye başladı.

Ağır bir ısmma ve fizik-kondisyon çalışmasının ardından topla çalışmalara başlamışlardı. Antrenmanların en eğlenceli kısmıydı topla antrenman ve her şey yerli yerinde olmalıydı.

Oyuncular ikişer ikişer birbirlerinin karşısında duruyor ve devamlı kullandıkları daha güçlü kollarıyla birbirlerine sert atışlar yapıyorlardı. Helle güçlü sağ eliyle Sabina’nın sol eline kavissiz atışlar yapıyordu. Sahaya çıktıklarında ikisi, defansın her iki yarımda yer alıyordu ve takımın en iyi şut atan oyuncularıydılar. Antrenörleri Titek’in oturttuğu sisteme göre Sabina ve Helle ortada kısa paslarla atak geliştiriyor, Milena’yla duvar pası yaparak şut pozisyonu bulmaya çalışıyorlardı. Çalıştıkları kısa, sert pas denemesini pazar günü Viborg’a karşı oynayacakları maçta uygulayacaklardı.

Antrenör Titek her maçtaki rakibe göre taktik geliştiren biri değildi. Bu yüzden her maç öncesi yaptıkları antrenmanlarda fazla bir değişiklik olmuyordu. Titek eski moda bir çalıştırıcıydı. Çeşitli oyun sistemleri defalarca çalışılıyor, antrenmanlarda bu sistemlerin eksikleri gideriliyordu. Bu sistemlere sadık kalarak oynamak antrenörün temel felsefesiydi ve genelde başardı olduğu söylenebilirdi.

Slovenya liginde Titek’in oyun sistemiyle başa çıkılamıyordu. Uluslararası maçlardaysa oyuncularına daha fazla özgürlük tanıyor, sisteminden sapmalarım hoş görüyordu. Takımın teknik ve taktik açıdan en iyi oyuncusu Helle ise sisteme bağlı kalmadan, oyun içinde kendi kararlarım alabiliyor, istediği zaman şut çekiyor, istediği zaman son çizgiye kadar inerek oyunu geliştirmelerine katkıda bulunuyordu.

Uzun yıllardır değişmeyen, üzerinde iyi çalışılmış oyun düzeni ve Helle’nin kişisel kalitesi SANJE kulübünün başarısının altında yatan sırdı. Helle, Avrupa turnuvalarında oynadığı özgür stilini bırakıp Slovenya ligindeki maçlara çılanca antrenörün talimatlarına uymakta güçlük çekiyordu. Artık yavaş yavaş kendini engelleyen unsurlardan kurtulmaya başlamıştı. Başlangıçta riske girip beklenmeyen hareketler yaparak şut çekip sayı yapama-ymca antrenöründen azar işitiyordu. Ama taraftarlar

Helle'ye neredeyse tapıyorlardı. Titek de Helle'nin üzerine gitmiyor, ferdi çabalarına izin veriyor ve ondan alabileceği en yüksek performansı almaya çalışıyordu. Bir anlamda Helle'nin takım içinde özel bir statüsü vardı ama bunu hak ediyordu.

"Haydi bakalım. A takımı, B takımına karşı," dedi Titek ve sarı antrenman yeleklerini dağıtmaya başladı. Takımdaki oyuncular A ve B olarak iki gruba ayrılmıştı ve takımdaki kızların hiçbiri kimin iyi, kimin kötü olduğundan şüpheye düşmüyordu. Doğal bir hiyerarşi vardı ve tüm oyuncular bunu kabulleniyorlardı.

Helle san yeleği giydi ve saate baktı. Bulundukları salon, kulübün kendi sahasında zayıf takımlara karşı oynadığı maçlar için kullanılıyordu. Şampiyonlar Ligi'ne kalabilmek için hayati önemi olan, Viborg'a karşı oynayacakları maç, Tivoli salonunda oynanacaktı. Helle pazar günü maçın nasıl geçeceğini tahmin etmekte güçlük çekiyordu.

Yosip maça gelecek miydi? Yoksa hâlâ onurunun kırıldığım düşünüp ne yapacağım bilemez bir halde miydi? Ama o ana kadar telefon açmamıştı Helle'ye.

Yosip'e acıyordu aslında. Helle'yi seviyordu Yosip. Helle'nin mesajlarım kontrol etmesinin ve saldırgan davranışlarının nedeni, Helle'ye duyduğu sevgiydi. Yine de Yosip'in davranışlarıyla sının aştığını düşünüyordu Helle. Kendine bir sınır koymuşsa ve bu sının koruyacaksa geri adım atmaması gerekiyordu. Kopacaksa da kopardı ilişkileri.

Bu kararlı tutumu Helle'nin antrenmanın son yarım saatinde işine yoğunlaşmasını kolaylaştırdı. Sonuç beklendiği gibi oldu. A takımı B takımım farklı yendi. Titek kenarda durmuş, tıkır tıkır işleyen antrenmanı sessizce seyrediyordu. Helle karmaşık düşünceleri sonunda topladığı dikkati sayesinde neredeyse kendinden geçmiş gibi çalışıyordu sahada.

"Tamam. Bu kadar yeter," dedi Titek ve oyuncular soyunma odasının yolunu tuttular. Titek Helle'nin yanına geldi ve "Umarım pazar günü de bu konsantrasyon ve başardı oyununu gösterirsin," dedi.

"Daha bu ne ki?" dedi Helle çok ciddi bir yüz ifadesiyle. Bir süre bu ciddi ifadesini koruduktan sönra kaim bıyıkları altından gülen Titek'e gülümsedi.

"Bugün bütün zincirlerinden kurtulmuş gibiydin sahada," dedi Titek şaşkın bir ses tonuyla.

"Ben de bilmiyorum, bana ne oldu böyle! Canım çok oynamak istiyor. Umarım sorun değildir?"

Titek, “Hayır, sorun olur mu hiç? Bu formunu ilkbahara kadar korursan tüm kupaları alırız. Böyle devam et sen,” dedi ve sırtım sıvazlayarak Helle’yle birlikte kenar çizgisine doğru yürüdü.

Helle çantasını omzuna attı ve aynı anda telefonunun çaldığını duydu. Yedek oyuncuların oturduğu sıraya oturdu ve telefonu çıkardı. Arayan Yosip miydi? Hayır, değildi. Çok uzun ve yabancı bir telefon numarası görünüyordu ekranda.

VELÎKA KLADUSA, BOSNA

Boris Drakuviç dört basamaklı şifreyi tuşladı ve deponun kapısı açılmaya başladı. Kapıyı açma görevini kendisi üstlenmişti. Güvenlik nedeniyle Lojze ve Vladimir'e şifreyi vermemişti. Onlarda sadece fabrikanın avlusuna giriş şifresi vardı. Giren arabaların girişteki kamera önünde beş saniye kadar durmasını emretmişti. Böylelikle gelenlerin kim olduklarını görebiliyordu. Ekranda görebildiği kadarıyla Vladimir arabada yoktu. Ama mutlaka bunun da iyi bir açıklaması olması gerekiyordu.

Yeşil Opel, "Araç kabul" diye tanımladıkları yerin ortasına gelip durdu. Kamyonlar buradan giriş yaparlardı. Arabanın motoru stop etti. Boris Drakuviç kapıyı kapattı ve Lojze'yi karşılamak üzere dışarı çıktı. Lojze'nin üzerinde neredeyse hiç çıkarmadığı deri ceketi ve spor bluzu vardı.

Tokalaşırlarken, "Ne oldu? Vladimir nerede?" diye sordu Boris.

"Bihaç'ta... Danimarkalı da Bihaç'ta," dedi Lojze.

"Hay Allah kahretsin!" diye bağırdı Drakuviç.

"Daha da kötüsü var. Takip ettiğimizi fark ettiler galiba."

"Nasıl?"

"Anayoldayken aniden direksiyon kırıp tam önümüzde, sola saptılar. Neredeyse arabaları savrulacaktı. Çok geç fark ettik ve gözden kaybettik. Sonra Bihaç'ta yine bulduk. Orada bir otelde kalıyorlar. Arabayı da buraya getirmeye karar verdik. Tekrar görüp tanımasınlar diye. Vladimir başka bir araba buldu. Şimdi onları otelde izliyor. Ben ayrıldığımda odalarına çıkmışlardı."

"Lanet olsun!" dedi Boris tekrar.

İşler istediği gibi gitmiyordu son günlerde. Danimarkalıyla gazeteci kadın Postoyna'daki mülteci kampım bulmuşlardı. Bulmaları çok önemli değildi gerçi; oradan bir şey çıkmazdı. Ketil Brandt da kamptan eli boş ayrılmıştı. Ama kamptan sonra Bihaç'a gitmeleri çok daha kötüydü; Brandt'la Sivonik'in iz üzerinde olduğunu gösteriyordu. Oysa Jus ve Bogdan geride hiçbir iz bırakmamacasma temizlik yapmışlardı. Trebniye'deki eve kadar girip ortada delil kalıp kalmadığına bile bakmışlardı.

Jus ve Bogdan eve ŞOVA ajanı rolünde girmiş, her yeri gözden geçirmişlerdi. Zdenka Jensen ve kızıyla da konuşmuş, polise söyleyebilecekleri, delil niteliğinde bir şey bilmediklerini öğrenmişlerdi. Ama yine de işler ters gitmeye başlamıştı işte..

Bir de başına bu kadın işini çıkarmışlardı. Evet dediğine pişman olmuştu. Sadece Çinli işinde kalsalardı bunlar başına gelmeyecek, Michael Jensen de geri adım atmayacaktı.

"İçerdekiler sabırsızlanmaya başladılar herhalde," dedi Lojze eski fabrika binasım işaret ederek.

Terk edilmiş fabrikanın üretim makinelerinin bulunduğu geniş salonda otuz altı Çinli kaçak göçmen vardı. Bazıları yere serilmiş şilteler üzerinde yatıyor, bazıları da ortada dolaşıyorlardı. Belgrad'dan İtalya'ya üç gün içinde götürülecekleri sözü verilmişti. Ama on bir gündür bu fabrika binasının içinde bekliyorlardı. Boris Drakuviç ve adamları yeni bir şoför ve kamyon bulmaya çalıştıklarını söylemişlerdi Çinlilere. Bir süre böyle idare etmişlerdi ama artık Çinlilerin huzursuzluğu artmaya başlamış, isyan belirtileri baş göstermişti.

Hatta bir akşam Boris silahını çekerek bağıra bağıra güvenebilecekleri yeni bir şoför ve kamyon beklediklerini tekrarlamıştı. Çenelerini kapayıp beklemekten başka çareleri yoktu. Onların iyiliği için bunu yapıyorlardı.

Michael Jensen'i kaybetmeleri iyi olmamıştı. Yıllardır, iyi bir işbirliği içinde, tıkır tıkır işlerini görüyorlardı. Ama işte, olan olmuştu. Geride kalan son izin de silindiğinden emin öluverseler işler yine düzelecekti.

Ljubljana'daki üst düzey görevli adamından hâlâ yardım alabiliyorlar, Metlika sınır kapısındaki adamlar da işlerine devam edeceklerini söylüyorlardı. Slovenya bağlantısını da Lojze, Vladimir, Jus ve Bogdan ayakta tutuyorlardı.

"Sabırları iyice taşmış bunların. Benim de sabrım kalmadı artık," dedi Boris Drakuviç ve köşede oturmuş cep telefonunda oyun oynayan adamı Radovan'ı çağırdı: "Radovan, şunlara yiyecek bir şeyler ver."

BÎHAÇ'IN KUZEYİ

Ketil ve İnes, yaklaşık yirmi dakikadır Una nehri boyunca ilerliyorlardı. Sonraki beş on kilometrelik yol ise ellerindeki haritaya göre sık dönemeçli olacaktı, zira bir boğazı geçmek zorunda kalacaklardı. Bosna'daki arazi dağlık denemeyecek kadar alçak ama her yana yayılmış üç-dört yüz metre yüksekliğinde tepelerle kaplıydı. Biraz sonra geçecekleri köprüden sonra bol dönemeçli yolda tırmanmaya başlayacaklardı.

Karanlık tamamen çökmüştü ve hiç trafik yoktu. İyiye işaretti bu. Arkalarında takipçi yok demekti. Telefonlarım da nehre attıktan sonra sinyalleri takip ederek yerlerinin belirlenmesi imkânsızdı.

Şanslıydılar. Franko Tudiç'in verdiği bilgiler tam zamanında gelmişti. Bu bilgiler Silc'i, otel odasında sorguya çekmelerini kolaylaştırmıştı. Otelden ayrıldıktan sonra İnes, sarhoş sınıf koruma görevlisiyle uzunca bir telefon görüşmesi yapmış, artık daha hazırlıklı ve donanımlı hale gelmişti.

Artık hangi yolu izleyeceklerine emindiler. Doğruca Kuzeye, Hırvatistan sınırına gidecek ve oradan da Metlika sınır kapışma ulaşıp Slovenya'ya geçeceklerdi. Araştırdıkları olayın Moldovyalı kadınlar veya içki ve sigara kaçakçılığı değil, çok kapsamlı bir insan kaçakçılığı olayı olduğundan emindiler artık. Bosna sınırları içindeki, bir saat sonra varacakları bölge kaçakçılık şebekesi için köprü görevi görüyordu.

Bu kapsamlı kaçakçılık olayından Silc de haberdardı ama Ketil ve İnes'i korkutmamak için gerçeğin yarısını söylemişti. Michael'in ölümünden çok önce bu olayı araştırmaya başlamışlardı.

Franko Tudiç telefonda İnes'e geçen pazartesi günü Silc ve içişleri bakanlığından bir adamla toplantı yaptığım anlatmıştı. O toplantının konusu, Michael ve insan kaçakçılığıydı. Tudiç'ten Michael'in kamyonunu görürse kendilerine haber vermesini istemişlerdi.

"Silc hakkında ne düşünüyorsun? Tüm bu olan bitenden sonra ona güvenebilecek miyiz?" diye sordu Ketil.

"Bilmiyorum. Ama şimdilik bize bağımlı. Bu yüzden bize bir zararı dokunamaz. Onun tekrar ne zaman devreye gireceğine biz karar vereceğiz."

"Peki ya Grado? O da bu işin içinde. Benim de yem olarak kullanıldığımı biliyor üstelik. Grado hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Hiçbir şey olmamış gibi her gün onu aramaya devam mı edeceğim?"

İnes gülmeye başladı.

“Ama Silc’in ne zaman serbest kalacağına biz karar vereceğiz. Ne olup bittiğini de Grado ancak o zaman öğrenecek. Ama senin önce onu araman gerekecek...”

“Silc ve Grado konusunda aklıma takılan bir şey var,” dedi Ketil.

“Ne?”

“ŞOVA ve Ljubljana polisi bu olayda birlikte çalışıyorlarsa, neden ayrı ayrı Zdenka’nın evine adam gönderiyorlar? Aklım almıyor bunu. Aslında bunu Silc’e sormamız gerekiyordu ama artık çok geç...”

“Ben de anlayamadım ama sormadığımız iyi oldu.”

“Neden?”

“Onların tahmin ettiğinden daha fazlasını biliyoruz demektir bu. Nasıl elde ettiğimizi açık etmeden ne kadar bilgi toplarsak bizim için o kadar iyi. Kartlarımızı iyi oynarsak arayı açmış oluruz.”

“Çok doğru,” dedi Ketil ve düşünmeye başladı. “Kadınlarla ilgili meseleyi neden söyledin Silc’e? Michael’in Moldovyalı kadınları taşıyan kamyonun şoförü olduğunu az daha ağzımdan

kaçıracaktım,” dedi Ketil.

“Haber üzerinde çalışan gazeteci izlenimini pekiştirmek için. Olayla ilgili haber yazacağım ya. Mülteci kampında araştırma yaptığımızı biliyorlarsa, itiraf etmemizde bir sakınca yok. Hem ayrıca hangi bilgilere ulaştığımızı söylemedik. Budur yaptığım.”

“Michael olayıyla kadınlar olayım iki ayrı olaymış gibi anlattı aslında,” dedi Ketil.

“Evet, ben de o yüzden araya girip senin sözünü kestim. Bir çuval inciri berbat edecektin.”

Ketil içini çekti.

İnes haklıydı. Soğukkanlılığını korumuştu. Ketil, İnes’in temposunda devam etmeye nefesinin yetip yetmeyeceğinden şüphe duymaya başlamıştı.

“Ama ona güvenebilir miyiz? Belki o konuda da yalan söylemiştir,” dedi Ketil mücadeleyi bırakmayarak.

“Kim bilir? Belki. Belki de güvenmemeliyiz. önemli olan bizim ona o bilgiyi vermemiş olmamız. Silc bu olayın sadece kadınlar olayı değil, daha büyük bir olay olduğu konusunda haklı. Fark etmiyor aslında. Biz arayı açıp öne geçtik, önemli olan da bu,” dedi İnes.

Ketil daha derin bir nefes aldı ve arabayı beşinci vitese yükseltti. Yollar artık biraz daha genişlemişti.

İnes bir kez daha üstte olduğunu göstermişti, üstelik silah kullanmakta ve tekme atmaktaki becerisi de cabasıydı.

“Silah tutmayı nasıl öğrendin sen?” diye bir kez daha sordu Ketil.

“Bizim evimizde her zaman silah vardı. Hem de çok sayıda ve çok çeşitli. Babam bir zamanlar ordudaydı. Sık sık eve getirirdi. Bazen silahların kurşunlarım çıkarır, bizim silahlarla oynamamıza izin verirdi. Kafasızlık aslında.”

“Evet, bence de. Yugoslavya Federal Ordusu, JNA değil mi?”

“Evet. 1991 yılma kadar babam JNA’daydı. On gün savaşlarma kadar. Ljubljana sokaklarına tanklar çılanca taraf değiştirdi.”

“O zaman kadar JNA’daydı yani?”

“Evet, işte o anda kararını verdi. Slovenya adına kendini hakarete uğramış sayıyordu. O zamana kadar siyasi bir çözüm bulunabileceğini umuyordu.”

Ketil başını salladı. Evet, görüşmeler her zaman savaştan daha yararlıydı. Ama bunun gerçekçi bir beklenti olup olmadığından pek emin değildi.

İnes devam etti: “Babamın silahlarıyla oynamanın yanı sıra çok sayıda mafya filmi seyrettim ve çok polis raporu okudum. Oralardan bir şeyler kapmışım herhalde. Ayrıca sen de fena değilsin.”

“Haberini yazdığın orospu çocuklarından da bir şeyler öğreniyorsun bu işte,” dedi Ketil.

“Şuraya gir de, değişelim. Biraz da ben kullanayım. Sen yorulmuşsundur,” dedi İnes ve ileride yeni yapılmış ama daha açılmamış bir benzin istasyonunu gösterdi.

“Tamam,” dedi Ketil ve benzin istasyonuna saptı. Telefonla konuşurken arabayı kontrol etmesi zor olacaktı. Biraz sonra dikkat gerektiren, önemli bir telefon konuşması yapması gerekiyordu.

KALE İÇİ, LJUBLJAN

“Merhaba, baba.”

Ursa arkadan yaklaşıp elini omzuı>a koyunca irkildi birden. Tüm gürültünün dışarıda kaldığı cam bir fanus içinde gibi oturuyordu. Okuduğu kâğıtlara dalıp gitmişti.

“Ah Ursa, canım benim! Korkuttun beni...”

“Hâlâ çalışıyor musun? Mesain bitmedi mi senin?” diye sordu Ursa. Masadaki kırmızı şarap şişesi ve sürahinin yanında duran dosyaya bakıyordu.

“Nasılsa oturmuş bekliyordum. Okuyayım dedim,” dedi İvo Grado ve karşısındaki sandalyeyi gösterdi. Artık dikkatini kızına vereceğini gösteriyordu bu hareketiyle.

Ursa sandalyeye oturdu ve bir garson hemen menü üstesini getirdi.

“Ben de şarap içeceğim,” dedi Ursa şarap şişesini göstererek. Garson hızla masadan ayrıldı ve elinde bir şarap kadehiyle geri döndü. Ursa’nın kadehine şarap koydu. İvo Grado elindeki dosyayı kapattı.

Dosyada fazla belge yoktu. Yaklaşık elli sayfa vardı, Grado hepsini okumuştu. Tahmin ettiği gibi, dişe dokunur bir şey çıkmamıştı. Postoyna’da ifadeleri alman on bir kadın, çete üyeleri hakkında bir şey söylememişti. Raporun değerlendirmesindeyse kadınların ya bir şey söylemek istemedikleri ya da korktukları yazılıydı.

Tek dikkate alınacak bilgi kadınların serbest bırakıldıkları mola yeriyle polis karakoluna geliş saatleriydi. Tabu bir de isimleri. Ama o isimler de kadınların söyledikleri isimlerdi; pasaportları çete tarafından ellerinden alındığından kimlikleri teyit edilememişti.

O güne kadar bu kadar zayıf, işe yaramaz bir polis raporu görmemişti Grado. Böyle olmasına rağmen yine de rapordan şaşırtıcı bilgiler çıkarabilmişti. Raporda yazılı olmayan şeylerdi ilginç olan. Bu kadar kötü bir rapor ancak özel istek üzerine hazırlanabilirdi.

Birileri bu olayın üstünü örtmeye çalışıyordu. Kim olduğunu söylemek için erkendi. Ama istemese de aklından bir isim geçiyordu. Bu sonuca birkaç saat önce eline geçen, Michael Jensen’in kullandığı kamyonda yapılan teknik inceleme raporunu okuduktan sonra varmıştı.

Kamyonda ele geçen kadın saçları ve takma tırnaklar, kadınlar olayı ve büyük kaçakçılık olayı arasında bir bağlantı bulunduğunu göz önüne seriyordu. Michael Jensen kadınların bulunduğu kamyonu da kullanmıştı.

Sabah Urban Silc ve Miloş Grankeviç’le yaptığı konuşmayı hatırlamaya çalıştı. İki olay arasında bağlantılı olabileceği ihtimali üzerinde de durmuşlardı. Grankeviç ve Silc bu bağlantıyı reddetmemiş, aksine iki olayın ardındaki kişilerin aynı kişiler olabileceğine inandıklarım söylemişlerdi.

Onlardan biri bu olayın üstünü örtmeye çalışıyor olamazdı. Tabii, içlerinden biri çok iyi rol yapmıyorsa. Silc, Grado’yu en çok rahatsız eden kişiydi. Kısa süre içinde onu arayıp havayı koklaması gerekiyordu Grado’nun. Ketil Brandt ve İnes Sivonik’in nerede olduklarım da öğrenmesi gerekiyordu.

“Kararınızı verdiniz mi?”

Garson yeniden masada bitivermişti. Ursa hâlâ menüye bakıyordu. Grado’ysa elindekine doğru dürüst bakmamıştı bile.

“Ben bir Gulâş alayım. Sonra da baharatlı biftek istiyorum,” dedi Ursa.

İvo Grado hızla menü listesini açıp göz attı ve “Aynısından,” dedi.

Garson menü listelerini alıp masadan ayrıldı.

Grado’nun telefonu çaldı. Arayan bir Bosna numarasıydı. Acaba Silc ya da ŞOVA’dan başka biri olabilir miydi?

“Ursa özür dilerim, bu telefonu açmam lazım,” dedi ve dışarı çıkmak için ayağa kalktı. Ursa da teslim olmuş bir şekilde başıyla babasını onayladı. Her buluştuklarında böyle oluyordu.

“İki dakikaya dönerim,” dedi Grado ve kapıdan çıkarken çalan telefonu açtı, restoranın önündeki fıskiyeli küçük havuza doğru yürüdü.

“İvo Grado, buyurun,” dedi Grado.

“Ben Ketil Brandt,” dedi telefonun diğer ucundaki ses.

Hayret. Bu hiç hesapta yoktu. Danimarkalı, Bosna’ya gidince telefonunu değiştirmiş olmalıydı.

“Merhaba, Brandt. Nasıl gidiyor bakalım?"

“İyi gidiyor. Yarın görüşebilir miyiz diye soracaktım.”

“Yarın mı?”

“Evet, cumartesi görüşelim diye konuşmamış mıydık?”

“Doğru. Zdenka’yla konuştunuz mu? Bir Bosna numarasından arıyorsunuz beni.”

“Kendi telefonumu kaybettim burada. Ljubljana’ya dönüyoruz.”

Grado, Ketil’in bir arabanın içinde olduğunu duyabiliyordu.

“Siz ve kız arkadaşınız mı?”

“Evet. Kim olduğunu biliyorsunuzdur...”

İlginçti. Ketil Brandt'ın sesinde bir restleşme vardı sanki. Böyle giderse işler rayından çıkabilirdi. En azından biraz itirafta bulunma zamanı gelmişti.

"Evet, İnes Sivonik'le birlikte olduğunu biliyorum. Onu Azovi'deki haberlerinden çok iyi tanıyorum."

"Birlikte olduğumuzu ne zamandan beri biliyordunuz?"

"Şey... Sanırım dünden beri," dedi Grado zaman kazanmak için. Ketil'i kimin izlediğini açığa çıkarmadan söyleyecek bir şey bulabilir miydi acaba? Aklına ilk gelen, Sivonik'in şefi oldu. "Gazeteden söylediler," dedi ve kasıtlı bir biçimde öksürmeye başladı. Fazladan zaman kazanıp açıklamasını biraz daha

derinleştirebilecekti. Buna gerek kalmadı.

"Oyun oynamaktan vazgeçin, Grado," dedi Ketil.

"Oyun mu?" dedi Grado en şaşkın ses tonunu bulmaya çalışarak.

"Bırakın. SOVA'yla birlikte çalıştığınızı biliyoruz. Bizi takip ediyorlar. Benim sorum şu: Neden?" dedi Ketil.

"Takip edildiğinizi söyledikten sonra size koruma vermek zorunda hissettim kendimi. Slovenya dışında bu tür koruma çalışmasını ŞOVA yapar."

"Bizi ne zamandır izliyorlar?"

"Postoyna'ya gittiğinizden beri," diye cevapladı Grado. "Ljubljana'ya giderken trende takip edildiğinizi söyleyince telaşlandım. Bu adamların hiç şakası yok..."

"Kimmiş bu şakası olmayan arkadaşlar?"

"Tahminimize göre bir Sırp şebekesi... Bu yüzden sizi mümkün en üst düzeyde koruyoruz. Sizin menfaatiniz için..." "Teşekkür ederim ama siz ashnda bizi yem, Sırpları ortaya çıkaracak çağırıcı kuş olarak kullanmıyor musunuz? Ne zamandır bu stratejiyi uyguluyorsunuz?"

"Siz Slovenya'dan ayrıldığınızdan beri," deyiverdi Grado ve kendi kendine gülümsedi. İyi bir cevap verdiğini düşünüyordu. Ketil ve İnes, Postoyna'dan ayrılıp Slovenya'ya geçinceye kadar iki saat kadar zaman anca geçmişti. Bu yüzden Grado'nun cevabı inandırıcı olmuştu, zira ŞOVA onları Slovenya dışında izliyordu. Son söylediklerini açıklamayı seçti: "Slovenya polisinin ülke dışında hiçbir çalışma yapma olanağı yok. ŞOVA da yapısı gereği yurtdışında operasyon yapmak zorunda. Bu yüzden bu yolu izledik. Ama siz sakin olun. Çok profesyoneldir hepsi. Hayatınız tehlikeye

düşecek olursa hemen devreye gireceklerinden şüpheniz olmasın. Neden birden bu konulan konuşma ihtiyacı hissettiniz?”

“ŞOVA ajanlanndan biriyle kısa bir toplantımız oldu... Neydi adı? Silc?” dedi Ketil.

Grado birden irkildi. ŞOVA ajanlarım deşifre etmeleri bir yana, Urban Silc’i fark etmeleri büyük bir felaketti.

“Ama atlattık kendisini. Bizim nerede olduğumuzu bilmiyor şu an,” dedi Ketil.

Grado şoke olmuştu. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ketil konuşmaya devam etti: “Ama sizin telaşlanmanıza gerek yok. Ljubljana’ya geri dönüyoruz. Orada konuşuruz. Son bir şey sormak istiyorum...”

“Sorun.”

“Zdenka’yla gidip siz konuşuyorsunuz, anladık ama sizden bir saat sonra ŞOVA da Zdenka’nın evine gidiyor. Madem birlikte çalıştığınız söylüyorsunuz, hiç olmazsa koordinasyonu sağlayın. İnsanlara saygınız kalmadı mı hiç?”

Grado yine bir şey söylemedi. Şaşırmıştı. Ve bunları Ketil’den duymanın yarattığı acizliği kabul etmesi gerekiyordu.

"Benim bunlardan haberim yok. SOVA’nın oraya gideceğini bana söylemediler. Sorumluluk bizim. Size dürüst davrandığımı bilmenizi isterim. Dediğiniz konuyu araştıracağım...”

“İyi fikir,” dedi Ketil. Kendini tamamen ipleri eline almış, Grado’yu parmağında oynatıyor gibi hissediyordu.

“Ortaya çıkarıp haber vereceğim size. Silc’i arayıp sorarım. Zaten kendisiyle tanışmışsınız...” dedi Grado. Biraz daha rahatlamıştı. Artık Ketil’in safına geçmiş gibi konuşuyordu. Aslına bakılırsa Ketil’le birlikte çalışmak istiyordu. Gün içinde yaptığı araştırmanın sonucunda Ketil ve İnes’e daha yakın hissetmeye başlamıştı kendini. Ketil’le arasındaki güven köprüsünün daha fazla zarar görmesine izin vermemesi gerekiyordu. Araştırmalarında Ketil belirleyici rol oynayacaktı. Hem Michael Jensen’in katilinin ortaya çıkarılmasında, hem de sistemin içindeki çürük elmayı bulmada Ketil’e ihtiyacı olacaktı.

“Silc’i aramayın. Telefonu açamaz. Birkaç saat sonra arayın...” dedi Ketil.

“Telefonu açamaz mı? Nerede kendisi?” diye sordu Grado.

“Bilmiyorum. Ama telefonu açamayacak durumda olduğunu söyleyebilirim. Saat kaçta buluşalım?” diye sordu Ketil.

“On ikide Tivoli Parkı’nda?”

“Tamam. Olur,” dedi Ketil.

“Tamam. Ben de bu arada SOVA’nın Trebniye’ye neden gittiğini araştırırım. Yarın size bilgi veririm.”

“Tamam. İyi akşamlar.”

“İyi akşamlar.”

Grado Ketil’le konuşmasını tamamlar tamamlamaz Silc’in numarasını buldu ve aradı. Telefon dakikalarca çaldı ama ne açıldı, ne de telesekreter devreye girdi. İstihbaratta telesekreter de kullanmıyorlardı.

Bir kez daha arayacaktı, vazgeçti. Eline geçen bilgilerden sonra Silc’in aramasını beklemenin daha iyi olacağını düşündü. ŞOVA ajanının bilgi toplayıp paylaşması gerekiyordu. Diğer ŞOVA ajanları da Silc’i içine düştüğü bu bok çukurundan çıkarmakla görevli olacaklardı. Kendisi de yarın Ketil’le yapacağı görüşmeye hazırlanacaktı.

SANJE SPOR SALONU, LJUBLJANA

“Prosim" dedi Helle telefonu açar açmaz.

“Alo, merhaba; Helle Madsen’le mi görüşüyorum?” diye sordu Ketil, Danca.

“Evet?”

“Ben, Ketil. Michael’in eski bir arkadaşıyım. Dün cenaze töreninde karşılaştık sizinle.”

“A, merhaba. Nasılsınız?”

“İyiyim. Teşekkür ederim. Benimle bir kahve içmek için zamanınız var mı diye soracaktım. Yarın mesela? Michael’le ilgili sormak istediğim bazı şeyler var.”

Helle yutkundu. Böyle bir görüşme, hele bu zamanda hiç uygun kaçmayacaktı. Cenaze töreninin ardından olup bitenlerden sonra, dün laf olsun diye yaptığı kahve içme teklifinden pişmanlık duymaya başlamıştı Helle. Hem o kadar işinin arasında böyle bir şeye zaman ayıramayacaktı, hem de kocasıyla yaşadığı dramatik olayların tam ortasında başka bir adamla kahve içmek çok uygunsuz olacaktı. Reddetmek zorundaydı.

“Yarın programım çok yoğun. Pazar günü Viborg’a karşı çok önemli bir maça çıkacağız. Üzgünüm ama haftaya bir gün kararlaş-tırsak? Pazartesi nasıl mesela?”

“Yarın görüşmemizin benim için çok anlamı var. Michael’le ilgili, Danimarkalı biriyle paylaşmak istediğim şeyler var,” dedi Ketil.

Helle, Ketil'in ne yapmak istediğini anlayamıyordu. Vatan hasretini suiistimal ederek kur yapmaya çalışan yalnız bir turist miydi Ketil? Olamazdı, öyle olsaydı Helle'nin cevabma saygı duyar, beklemeyi tercih ederdi.

"Nereden arıyorsunuz?" diye sordu Helle.

"Bosna'dan. Birkaç günlüğüne Slovenya'dan ayrıldım. Ama Ljubljana'ya dönüyorum. Yarın yarım saatliğine de olsa buluşamaz mıyız?"

"Bosna?"

"Arkadaşlarımı ziyarete geldim. Michael'in ölümü ve cenaze törenini aklımdan çıkarmak, biraz hava almak için uzaklaştım oradan. Ama aklımdan çıkmıyor bir türlü."

Helle derin bir nefes aldı. Doğru muydu acaba Ketil'in söyledikleri? Yoksa Michael'in hayatını deşmeye çalışan biri miydi? Helle'nin istemediği bir şey varsa o da Michael hakkında daha fazla şey öğrenmekti. Hele bir de Michael hakkında başka bir adamla konuşurken Yosip'e yakalanırsa... Ama öte yandan meraklanmaya da başlamıştı.

"Peki. Hatırlıyor musunuz, yarın öğlen birde Danimarka Büyükelçiliği'nde yapılacak resepsiyondan bahsetmiştim. Oraya gelirseniz konuşabiliriz. Ama bir şartım var."

"Tamam. Nedir?"

"Cenazede yanımda gördüğünüz eşim de büyükelçiliğe gelirse konuşamayız. Anlaştık mı?"

"Şey... Tamam, anlaştık," dedi Ketil tereddüt içinde.

Helle olabilecekleri düşünmeye başladı. Yosip'in resepsiyona gelmesi mümkündü. İmajını korumak için orada görünmek isteyebilirdi. Aynı zamanda ezilip büzülme riskine girmeden Helle'yle konuşma şansı yakalamış olacaktı Yosip. Gururlu adamdı.

Helle biraz daha açıklama yapması gerektiğini düşünerek, "Eşimin gelip gelmeyeceğini bilmiyorum. Ama verdiğiniz söze sadık kalmanız ve yanıma yaklaşmamanız çok önemli. Ayrıntısına girmek istemediğim özel bir nedenim var. Anlaştık değil mi?" dedi.

"Tamam. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim. Bu şekilde görüşmüş olursak da sevineceğim ayrıca," dedi Helle.

"Bir şey değil. Görüşürüz."

Ketil telefonu kapatınca, "Ne dedi?" diye sordu İnes. Danca bilmediği için konuşmalardan bir şey anlamamıştı.

“Büyükelçilikte buluşup konuşacağız, österreicher gelmezse tabü.”
“Başka bir şey söylemedi mi?”
“Hayır, önemli bir şey söylemedi. Ama biraz meraklandı sanırım.”
“Güzel. Her şey plana göre işliyor,” dedi İnes.
“Evet, öyle görünüyor.”
Helle ve özellikle öncesinde Grado’yla yaptığı telefon konuşmasının mükemmel geçmesinden dolayı rahatlık duymaya başladı Ketil. En çok da Grado’yla yaptığı telefon konuşmasını yorumlamak gerekiyordu. Grado, Ketil’i ne zaman yem olarak kullanmaya başladıklarını söylediğinde yalana başvurmuştu. Silc’le aynı şeyi söylemiş, Slovenya’dan ayrıldıktan sonra Ketil’i yem olarak kullandıklarını öne sürmüştü. Ama Ketil ve İnes, Ketil’in ilk kez Trebniye’ye giderken ŞOVA ve polis tarafından izlendiğini çok iyi biliyorlardı. Grado’nun bunun neden itiraf etmediğini anlayamıyordu Ketil. Çok kısa süre içinde inanılmaz gelişmeler olmuş, yem olarak kullanıldıkları resmen teyit edilmiş, üstüne İnes, Silc’le işbölümü anlaşması bile yapmıştı. Ama Ketil bunun üzerine gitmemeyi tercih etmişti. Şimdilik elde ettikleri bilgileri kendilerine saklayıp ileride kullanmaları daha akıllıcaydı. Ellerinde fırsat varken karşı tarafın da bildiği ya da nasılsa öğreneceği tüm bilgileri kullanmaları gerekiyordu. Bu yüzden Grado’yla telefonda kasten restleşmiş, ŞOVA ajanlarının Zdenka’nın evine yaptığı ziyaretten bahsetmişti. Grado,
bundan haberi olmadığını söylerken inandırıcıydı. Helle’yle yaptığı konuşmadaysa sadece küçücük bir esrarengiz nokta vardı: O da konuşmak için Helle’nin kocasmm orada olmaması şartıydı. Bunun birçok nedeni olabilirdi, zamanı geldiğinde nasılsa öğrenecekti.
Yarm için Ljubljana’da iki görüşmenin anlaşmasını yapmıştı. Bundan daha iyisi olamazdı.
“Ama senin için endişeleniyorum,” dedi Ketil.
“Sen hiç merale etme. Ben gizlilikte ustayımdır. Yeter ki sen tedbiri elden bırakma. Cumartesi akşamı buluşur, topladığımız bilgileri karşılaştırırız,* dedi İnes.
“Ama...” diyecek oldu Ketil.
İnes sözünü kesti: “Başlama şimdi yine...”
Ketil sağa yanaşıp arabayı durdurdu. Yarım saat önce yaptıkları tartışmayı alevlendirmenin anlamsızlığını görebiliyordu. Bir grup haydutla İnes’i yalnız bırakmak tehlikeliydi ve İnes o teklifi yapınca Ketil şiddetle karşı çıkmıştı. Buna karşılık İnes, Ketil’in evhamlı davranmasına içerlemişti. Son saatlerdeki performansıyla her şeye hâkim olduğunu

göstermemiş miydi? Dövüş sanatındaki becerisini göstermemiş miydi Bihaç'ta? Sonunda Ketil, İnes azami derecede dikkatli davranacağına söz verince ikna olmuştu.

Plana göre İnes, Ketil'i hızla Bosna'dan çıkarıp Hırvatistan üzerinden Slovenya'ya götürecek, Ketil de Novo Mesto'dan Ljubljana'ya kalkan son trene yetişmeye çalışacaktı.

Ketil sonrasında Zdenka'nın evine gidip onunla evine gelen kişiler hakkında konuşacaktı. Ardından Ljubljana'ya geçip iz sürmeye orada devam edecekti.

SOVA'nın hâlâ Ketil'in İnes'le birlikte olduğunu düşünmesi gerekiyordu. Ketil bilerek Bosna numarasının Grado'ya ulaşmasını sağlamış, İnes'in de o an arabada onunla birlikte Ljubljana'ya dönmekte olduğunu söylemişti. ŞOVA ya da polis Ketil'in Bosna numarasının hareketlerini takip etmeye başladıklarında Grado'yla yaptığı konuşmada söyledikleri teyit edilmiş olacaktı. Buna karşılık İnes, Bosna numarasını ve telefonu sadece bir kez, o da Tudiç'i aramak için kullandığından dinleme yapanların İnes'i tespit etmiş olmaları imkânsız görünüyordu. İnes, Ketil'i Novo Mesto'ya bıraktıktan sonra rahatlıkla geri dönebilir, Hırvatistan üzerinden Bosna'ya gidebilirdi.

İnes, Velika Kladusa'da bir otele yerleşip birkaç saat uyuyup dinlendikten sonra hava aydınlanmadan kalkıp Franko Tudiç'in bahşettiği depo ve hangarları aramaya başlayacaktı. Planın Ketil'i endişelendiren kısmı burasıydı. İnes'i bekleyen tehlike riskini saymazlarsa iyi bir plan yaptıklarını düşünüyordu. Polis ve SOVA'yla arayı açmalarının yararını fazlasıyla göreceklerdi. Şu an, İnes'in bu gece geri döneceği Velika Kladusa'nın içinden geçiyorlardı.

"Şuraya bak," dedi İnes bir elini direksiyondan kaldırıp sol tarafı göstererek.

"Ne orası? Fabrikaya benziyor, " dedi Ketil.

"Evet, ne kadar büyük değil mi?"

Ketil fabrika binalarım çevreleyen demir parmaklıklara bakmaya başladı. İnes'in işaret ettiği yapımn etrafındaki demir parmaklıklar, diğer fabrikalarını aydınlatmalarından yayılan ışıkta, iki metre yükseldiğinde görünüyorlardı. İnes ve Ketil'in ilgisini çeken fabrika avlusunda ise aydınlatma yoktu. Yetersiz aydınlatmaya karşın fabrika binalarının önündeki asfalt kaplı geniş alanı görebiliyorlardı.

"O çitten atlayıp fabrika alanına girebilecek misin?" diye sordu Ketil.

“Başka bir yol izleyerek girebilirim belki.”

“Savaştan sonra bu fabrika binalarını ne iş için kullandılar?”

“Bilmiyorum. Ama hepsi boş gibi duruyor. Yarın sabaha kadar bekleyelim bakalım,” dedi İnes ve direksiyonu hızla kırarak bir dönemece girdi. Artık fabrika binalarını göremiyorlardı.

“Biraz önce buradan geçtiler,” dedi Radovan. Hangar kapısının yanındaki küçük kapıdan geçip Boris Drakuviç’in yanına geldi.

“Ne?” dedi Boris ve silahını beline soktu.

“Lojze aradı biraz önce. Peşlerindeymiş. Sımra doğru gidiyorlarmış,” dedi Radovan. O da silahım kılıfına soktu.

“Lanet olsun,” dedi Drakuviç.

Her ne kadar aldığı bilgi rahatlatsa da sinirlerinin bozuk olduğu görülüyordu. Belki de uzun süredir heyecanla beklemekten sinirleri yıpranmış, en küçük şeylere kızar hale gelmişti.

İnes Sivonik ve Ketil Brandt’ın Bihaç’tan aynlıp Velika Kladusa’ya doğru yola çıktıklarını öğrendiklerinden beri hepsi alarmdaydı. Velika Kladusa’ya gelmelerinin nedeninin binlerinden aldıkları bir ihbar olup olmadığını bilmiyorlardı.

“Belki de hiçbir şey bilmiyorlar dır,” dedi Radovan.

“Olabilir,” dedi Drakuviç ve Lojze’yi aramak üzere telefonunu çıkardı.

“Alo?” dedi Lojze.

“Neredeler şimdi?”

“Şehirden çıktılar; sınır kapısına doğru gidiyorlar.”

“Anlaşıldı. Hırvatistan’a girinceye kadar takip et.”

“Tamam.”

“İyice uzaklaştıklarında beni ara."

Boris Drakuviç telefonu kapattı. Gelen haberler iyiydi. Danimarkalıyla gazeteci Hırvatistan’a gidiyorlardı. Belki de oradan Slovenya’ya geçeceklerdi. Bundan daha iyisi olamazdı. Üstelik peşlerindeki SOYA ajanını da atlatmayı başarmışlardı.

Ketil ve İnes’in arabası Velika Kladusa’nın kenar semtlerini de geride bıraktığında Lojze, bir dinlenme yerine arabasını çekip İnes ve Ketil’in takip edilip edilmediklerini kontrol etti. Vladimir de takım elbiseli ŞOVA ajanının arabasının halen Bihaç’taki otelin önünde park etmiş halde durduğunu görmüştü. Bir anlamda polis ve SOVA’nın, aralarına sızmak yerine Ketil Brandt’ı yem olarak kullanmaya karar vermiş olmaları büyük bir şanstı. Danimarkalıyı uzaktan takip etmelerini kolaylaştırmıştı. Uzaktan

hem Ketil’i izleyebilecekler, hem peşindeki ajanların hareketlerini takip edebileceklerdi.

Ketil Brandt aslında, çok sinir bozucu olmasına rağmen, tehlikeli değildi ve ellerindeki en güçlü kozdu. Bugünlerde onu ortadan kaldırmak çok riskliydi. Bir Danimarkalı gazetecinin öldürülmesi, polisin suçluları bulmak için tüm gücünü kullanması anlamına gelecekti. İnes Sivonik, Ketil Brandt’tan çok daha tehlikeliydi. Onun icabına daha sonra bakacaklardı.

Her ne kadar kendilerinden “Sırplar” diye bahsettiklerini duydukları ŞOVA ajanları peşlerinde ve her an ortaya çıkabilecek olsalar da şimdi her şey olması gerektiği gibiydi. O ana kadar her şey plana göre yürümüştü.

Lojze ve Vladimir, Ljubljana tren istasyonunda Ketil Brandt’ı gözden kaybedip paniğe kapıldıklarında bile ortadan kaybolmayı, ŞOVA ajanlarını atlatmayı başarmışlardı. İstasyonda ipleri ellerinden kaçırmış gibi görünseler de Vladimir Bihaç’ta ŞOVA ajanım izlemeyi sürdürmüştü. Bu küçük başarısızlık, İnes ve Ketil’in ŞOVA ajanını atlatmasından sonra önemini yitirmişti.

ŞOVA şimdi kaybettiği zamanı kazanmaya çalışıp İnes ve Ketil’i bulmaya uğraşacaktı ama bu arada onlar da zaman kazanmışlardı.

“Jus, kamyonla ilgili son durum nedir?” diye bağırdı Drakuviç hangarın içine doğru.

“Saat dörtle beş arasında burada olacaklar,” dedi Jus ve yüzünde tıraş köpüğüyle tuvaletten çıktı. •

“Harika. Teşekkürler,” dedi Drakuviç ve Jus’a sırtım döndü. Jus tıraşma devam edebilirdi. Eşyalarını toplayıp Çinlileri kamyona

doldurmak için yeterince zamanlan vardı. Şansları yaver giderse şafak sökmeden yola çıkmış olacaklardı.

Boris Drakuviç’in telefonu çaldı.

“Ne var Lojze?”

“Karlovaç’a doğru gidiyorlar. Galiba Metlika üzerinden Slovenya’ya geçecekler,” dedi Lojze.

“Tamam, Lojze. Belki her şeyi yanlış anlamıştır salaklar,” dedi Boris Drakuviç kahkahalarla gülerek.

“Bence de. Bunlar bir boktan anlamıyorlar. Bekleyelim, görelim.”

“Şimdi beni dinle. Sınırda durup sınır görevlileriyle konuşmaz, doğrudan Slovenya’ya giderlerse sen geri dönebilirsin. Ketil Brandt Ljubljana’daki oteline dönünce de Bogdan onu izlemeye devam eder. Çinlileri yola çıkarırken sana burada ihtiyacım olacak.”

“Tamam. Haber veririm daha sonra,” dedi Lojze.

Boris Drakuviç telefonu kapattı ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

“Ljubljana’da geride bıraktığımız delil konusu ne durumda?” diye sordu Drakuviç.

“Üzerinde çalışıyoruz,” dedi Jus. Drakuviç’in neyi kastettiğini çok iyi biliyordu.

Drakuviç kendi kendine gülümsedi. Artık kötümser olmaya gerek yoktu. Her şey yolunda giderse, ki öyle görünüyordu, en geç cumartesi günü geride bıraktıkları delili de ortadan kaldırmış olacaklardı.

TREBNİYE

“Ben burada ineyim,” dedi Ketil taksi şoförüne.

Taksi Trebniye’nin ana caddesinde kaldırıma yanaşıp durdu. Ketil cebinden çıkardığı elli Avro’luk banknotu memnuniyeti yüzüne yansıyan şoföre uzattı. Novo Mesto’da treni kaçırmanın bedeliydi bu.

Arabadan indi. Yolun karşı tarafında istasyona giden yol başlıyordu. Yağmurluklu iki adamdan koşarcasma kaçıp trene bindiği istasyona giden yol... Daha bir buçuk gün önce mezarlıkta Michael’in mezara indirilişini izlemişti. Şimdiyse müthiş bir operasyonun içinde kendini buluvermişti. Bu operasyonda onunla birlikte çok zeki, cesur ve hızlı karar alabilen Slovenyalı bir kadın gazeteci de vardı. Acaba İnes onunla yolun sonuna kadar gidecek miydi? Yoksa yazacağı haber için gerekli bilgileri topladığını düşündüğü anda geri mi çekilecekti?

Ketil saatine baktı. 23.05. İnes çoktan Bihaç’daki Park Hotel’i arayıp Silc’i serbest bıraktırmış olmalıydı. Keşke Silc’in şu an neler yaptığını görebilseydi.

Ana yoldan sapıp Sloveka Ulica Caddesi’ne girdi. Zdenka’nın evinde ışıklar yamyordu. Son telefon konuşmalarında, yatmayıp onu bekleyeceğini söylemişti. Zdenka telefonda Ketil’in sesini duyunca çok sevinmişti. Gündüzden daha fazla korku içindeydi Zdenka şimdi. Vanya’yla birlikte Ketil gelinceye kadar bekleyeceklerini söylemişti. Ketil daha kapıyı çalar çalmaz ikisi de kapıda göründüler.

“Ketil! Seni gördüğüme ne kadar sevindim,” dedi Zdenka ve Ketil’e sıkıca sarıldı.

“Merhaba Ketil,” dedi Vanya ve Ketil’e kısaca sarıldı.

Ketil bir şey söylemedi. Bu sıcak karşılamadan etkilenmişti.

“Gel içeri. Bu gece burada yatacaksın değil mi?” diye sordu Zdenka.

“Sakıncası yoksa,” dedi Ketil ve ailenin bir parçasıymış gibi bir rahatlıkla içeri girdi.

Paltosunu çıkarıp elindeki çantaları vestiyerin dibine bıraktı.

Zdenka, “Bir şeyler öğrenebildin mi?” diye sordu ve eliyle Ketil’e salona geçmesini işaret etti.

“Fazla bir şey bulamadık ama bir iz üzerinde olduğumuzu hissediyoruz.”

“Yanında başka biri daha mı var? Biz dediğine göre?”

“Evet. Benim tercümanlığımı yapan Slovenyalı bir kadın gazeteci var,” diye yalan söyledi Ketil.

Son bir buçuk günde olan biteni anlatmak zorunda kalmayı düşünmenin bile ne kadar yorucu olduğunu fark etti Ketil. Vanya'yla birlikte kanepeye oturdu. Zdenka kahve getirmek için mutfağa yöneldi. Dar siyah kot pantolon, bordo bir ipek bluz ve açılmış saçlarıyla muhteşem görünüyordu. Oysa cenaze töreninde saçlarım toplayıp arkada topuz yapmıştı.

Zdenka elinde kahve tepsisiyle salonun kapısında görününce, "Harika görünüyorsun," dedi Ketil.

"Teşekkür ederim. Vanya istedi biraz kendime bakıp çeki düzen vermemi," dedi Zdenka ve bir sigara yaktı.

"Michael'e yakışan mağrur, güzel bir cenaze töreni oldu," dedi Ketil.

Ketil'in cümlesi bir süre havada asılı kaldı.

"Hem dün, hem bugün, burada olmana çok sevindim," dedi Zdenka ve Ketil'in gözlerinin içine baktı.

"Ne yapabilirdim ki başka? Kalabalık da oldu cenaze töreni," dedi Ketil.

"Evet. Tüm konuklar gittikten sonra çıkıp temiz havada biraz dolaştım. Aklımı başınıa toplamaya çalıştım," dedi Zdenka.

"İyi etmişsin. Böyle bir şeye ihtiyacı olur insanın. Cenaze töreni benim de aklımdan çıkmadı hiç," dedi Ketil ve Zdenka'nın

getirdiği kahveyi bir dikişte bitirdi.

O an söylenecek en doğru şeyi söylediğini düşünüyordu. Konuyu değiştirdi, "Nasılsınız şimdi? Biraz kendinize gelebildiniz mi? Polisin ve istihbaratçıların ziyaretlerini saymazsak tabii."

"Eh, biraz. Annemle babam gidince biraz daha iyi oldu. Burada olmaları çok güzeldi ama artık biz de biraz yalnız kalmak istedik," dedi Zdenka.

"Şu polislerin ve istihbaratçıların ziyaretleriyle ilgili sorulara başlamamın bir sakıncası var mı?" diye sordu Ketil.

"Hayır. Yok. Hiç olur mu? Biz de konuşmak istiyoruz," dedi Vanya.

Zdenka sigarasından derin bir nefes çekti ve anlatmaya başladı: "önce iki polis geldi. Kartvizitleri var bende hâlâ." Sigarasını kül tablasına bıraktı ve kalktı. Kitaplıklardaki boş raflardan birinde duran iki kartviziti alıp Ketil'e uzattı. Ketil kartvizitlerde yazanlardan gelen adamların Gradonun biriminde görevli olduklarını anladı.

"Aklıma bir şey gelirse kendilerini hemen arayabileceğimi söylediler," dedi Zdenka.

"Dış görünüşleri nasıldı?"

“Biri uzun boylu ve sarışındı. Diğeri biraz daha kısa boyluydu. Siyah saçlı. Sıradan görünümlü adamlardı ikisi de.”

“Üzerlerinde üniforma yoktu, değil mi?”

Vanya araya girdi: “Hayır. Sivildiler. İkisinin üzerinde de koyu renk pantolon vardı. Biri kareli gömlekli, diğerinde de boyunlu bir kazak vardı.

“Ne sordular?”

“Michael’in hangi rotayı izlediğini bilip bilmediğimi, kimlerle konuştuğunu, işiyle ilgili evde kâğıt, belge gibi şeyler olup olmadığını,” dedi Zdenka.

“Peki, onların işine yarayabilecek bilgiler verebildiniz mi?”

“Hayır, ben her yeri aramıştım bir şeyler bulabilir miyim diye. Ama eve hiçbir şey getirmemiş. Sır saklamasını iyi becermiş.

Aklıma geldikçe nasıl kızıyorum...”

“Ya sen Vanya? Sen bir şeyler hatırlayabiliyor musun? Kusura bakmayın polis gibi konuşuyorum ama buna mecburum,” dedi Ketil.

“Hayır. Ben de çok düşündüm. Onunla yaptığım konuşmaları hatırlamaya çalıştım. Bizimle işi hakkında çok az konuşurdu,” dedi Vanya.

“Sizce ne olmuştur?” dedi Ketil. Bu dakikadan sonra sözcüklerini tartarak konuşması gerekiyordu. Onları şoke edecek bir şeyler söylemeye gerek yoktu. Trebniye’deki bu eve son gelişindeki şeyler üzerinde konuşmaya devam edecekti. “Diğerlerinin de söyledikleri gibi, Michael geri dönüşlerinde kamyonuyla kaçak içki ve sigara getiriyormuş Slovenya’ya. Büyük ihtimalle bu işle bağlantılı bir para meselesi ya da benzer bir şey geçmiştir diğerleriyle arasında. Ya da içinden çıkamayacağı bir şekilde başı derde girmiştir bence.”

“O yüzden mi Kopenhag’a gelip seni ziyaret edecekti?” diye sordu Zdenka.

“Olabilir. Ama Kopenhag ziyaretini çok önceden planlamıştı, değil mi?”

“Evet, iki hafta kadar öncesinden,” dedi Zdenka.

“Benim dikkatimi çekmesi gerekiyordu ashnda...” dedi Vanya birden.

“Ne?” dedi Ketil.

“Ljubljana’ya beni bırakırken başının dertte olup olmadığını anlamam lazımdı aslında. Ama her şey normalmiş, ters 'giden bir şey yokmuş gibi davranmıştı,” dedi Vanya ve gözleri ıslandı.

“Kim nereden bilecek? Kendinizi suçlamayın. Sizin yapabileceğiniz bir şey yoktu,” dedi Ketil ve konuşmayı eski rayma oturtmaya çalıştı. “Başka ne dedi polisler?”

“Evi dolaşıp sağa sola baktılar. İşlerine yarayabilecek bir şeyler bulmak umuduyla. Ama bir şey bulamadılar sanırım. Tek dikkat ettikleri şey raftaki Danca kitaplarıydı...”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Belki kitaplar diğerlerinden farklı diyedir. SOVA’dan gelenlerin de dikkatini çekti o kitaplar,” dedi Zdenka.

Ketil yerinden kalktı rafa doğru yürüdü.

Teach Yourself Danish ve *Türen gaar til* Köbenhavn [1] Slovence kitapların arasında duruyordu. Ketil kitapları açtı, sayfalarını karıştırmaya başladı. Kitaplar 1992 yılından kalmaydılar.

“Bu kitaplar, Kopenhag’a taşınmayı düşündüğünüz yıllardan kalma değil mi?” diye sordu Ketil.

“Evet. Ama olmadı işte.”

“Michael’in birdenbire Danimarka’ya gitmek istemesinin nedeni neydi? Danimarka-Slovenya Dostluk Derneği’ne de üye olmuş,” dedi Ketil.

“Danimarkalılarla sohbet etmeyi, konuşmayı özlemeye başladığını, köklerini bunca zaman inkâr etmesinin yanlış olduğunu söylüyordu. Bence de iyi fikirdi. Çünkü Michael’in kendi kültürünü yokmuş gibi görmesi, doğru bir davranış değildi. İçten içe rahatsızlık duyuyordu herhalde kendisi de,” dedi Zdenka.

“Dostluk derneğinden cenazeye katılanları tamyor muydun?”

“Hayır. İlk kez orada gördüm. Törene katılanlann hepsini tanımıyorum açıkçası.” Ağlama sınırına gelme sırası, Zdenka’ya gelmişti.

“SOVA’dan gelen adamların da mı ilgisini çekti bu kitaplar?”

“Evet, Michael’in Danimarkalı olmasına şaşırmış gibiydiler; ama bir şey sormadılar,” dedi Vanya.

“Ama Michael’in Danimarkalı olduğunu biliyorlardı... Anlatsana biraz daha. Polisler gittikten kısa süre sonra mı geldiler?” diye sordu Ketil Vanya’ya dönerek.

“Evet. Bir saat sonra. Polislerin sorduğu soruların aynısını sordular. Polislerin bize neler sorduklarını da bilmek istiyorlardı,” dedi Vanya.

“Söylediniz mi peki?”

“Hayır. Çok kızdırdılar çünkü bizi. Hem polislerle birlikte çalıştıklarını söylüyorlardı, hem bir saat önce polisin bize sorduklarını soruyorlardı.”

“Burası bana da tuhaf geldi,” dedi Ketil. “Peki, onlar da kartvizit bıraktılar mı?”

“Hayır. Sormak aklıma gelmedi,” dedi Zdenka özür dilercesine.

“Kimlik gösterdiler mi?”

“Biri bir kart uzatıp gösterdi. Üzerinde ŞOVA yazıyordu. Bize de sadece isimlerini söylediler. Soyadlarını söylemediler. Birinin adı Simon’du...” dedi Zdenka.

“Ötekinin adı da Jan,” diye tamamladı Vanya.

“İkisi de asker tıraşlıydılar. Üzerlerinde uzun paltolar vardı. Biri siyah, öteki koyu mavi. Siyah paltolu olanın boynunda kaşkol vardı. İkisi de Slovence konuşuyorlardı,” dedi Zdenka.

“Aksansız mı konuşuyorlardı?”

“Evet, aksansız.”

“Polislerin kartlarını gösterdiniz mi onlara? Şu raftan aldığın kartvizitleri?”

“Hayır, onlar buradayken kartvizitler cebimdeydi. Sana telefon açacağım zaman çıkardım onları cebimden. Sen isimleri sorarsın belki diye düşündüm.”

“İsimleri almak istiyorum. Evet,” dedi Ketil ve polislerin isimlerini not defterine yazdı:

Mitya Podobnik ve Borut Smole.

Bu isimleri yarın Grado’ya soracaktı. ŞOVA ajanlarmı da soracaktı ya, Simon ve Jan ajan olamazlardı.

“Bir kadeh şarap ister misin?” diye sordu Zdenka. Rahatlamış görünüyordu.

“Evet, lütfen. Resmi görevimi de tamamladım sayılır,” dedi Ketil.

“Michael’in başına ne geldiğini ortaya çıkarabilirler mi sence?” diye sordu Vanya.

“Bulurlar herhalde. Onlar bulamazsa ben bulacağım. Sana söz veriyorum,” dedi Ketil.

Ketil’in aklı olayla ilgili ayrıntıları çözmekle meşguldü. Vanya ve Zdenka’nın anlattıklarına bakılırsa polislerden sonra gelen

iki kişi ŞOVA ajanı olamazlardı. Suç örgütlerinden ya da sistemden başka çevrelerin adamları olmalıydılar. Büyük ihtimalle Michael’in şoförlük yaptığı kaçakçılık şebekesinin adamlarıydılar. Sırplar? Ketil’in Trebniye’ye geldiği ilk gün onu da takip etmişler miydi? Ya cenaze töreninden sonra bindiği trendeki yağ-murluklu iki kişi? Onlar da mı şebeke elemanlarıydılar? İşler sarpa sarmaya başlamıştı.

Aradıkları şey o kadar önemli olmalıydı ki Michael’in canına mal olmuştu.

2 Şubat Cumartesi

VELÎKA KLADUSA BOSNA

İnes Sivonik benzin istasyonunun büfesinin arkasındaki park yerine arabasını bıraktı. Oç arabalık park yerinde başka araba yoktu. Vakit çok erkendi ve benzin istasyonu saat yedide açılacaktı. Daha iki saat vardı. Gecenin bu vaktinde benzin almak isteyenler pompalara bağlı kredi kartı okuyucularına kartlarını takarak ödemeyi yapıp akaryakıtı kendileri dolduruyorlardı.

Ama gecenin bu vakti istasyona hiçbir araç gelmemişti.

Arabayı kilitleyip kilitlemediğim bir kez daha kontrol etti. Bilgisayarını, Moldovyah kadınların ifadelerinin bulunduğu dosyayı ve gazeteci olduğunu ortaya çıkarabilecek notlarım arabanın bagajına koymak zorunda kalmıştı. Yanında taşıyamazdı hepsini. Bir diğer alternatifse bunları Ketil'e vermekti tabu ama Ketil'in numarasını bilerek Grado'ya gönderdikleri ve bulunduğu yer koordinatlardan tespit edilebileceği için vazgeçmişlerdi.

İnes'in üzerinde sadece bir parça kâğıt, bir tükenmez kalem ve Bosna'dan aldığı telefonu vardı. Telefonu da sadece Ketil'i, ancak çok mecbur kaldığında aramak için kullanacaktı. Birbirlerini aradıkları anda İnes'in bulunduğu yer ortaya çıkacaktı.

Dün akşam Bihaç'ta Silc'i serbest bıraktırmak için Park Hotel'i, Metlika smır kapısından Hırvatistan'a giriş yapmadan önce, Slovenya'da bir telefon kulübesinden aramıştı. Slovenya'da bir telefon kulübesinden aramak Bosna'dan ayrıldıklarım düşündürecekti. Tabii Silc aramanın nereden yapıldığım bulabilirse ki, bulması zor değildi.

Kavşakta caddenin karşısına geçti. Sanayi bölgesindeki fabrika, depo ve hangarların bulunduğu bölge buradan başlıyordu.

Tudiç'in İnes'e tarifini yaptığı bina, bölgedeki en büyük fabrika binasıydı. Burada aradığını bulamazsa diğer binalara yürüyecekti. İnes'te ne korku, ne heyecan vardı. İşini yaparken bu tür korkuları olmazdı. En karmaşık çete olaylarını araştırırken bile hiç korkmamıştı. Bu tür olaylarda genellikle polislerle beraber çalıştığı için dolaylı olarak onların koruması altında olurdu. Ama şu an içinde bulunduğu durum biraz farklıydı. Yine de ihtiyaç duyup Silc'i araması durumunda SOVA'nın yardıma koşacağına inanıyordu. Silc'in numarası telefonuna kaydettiği ilk numaralardandı. Bir şeyler bulabilirse, yeterince görüp bilgi topladığına inandığı anda Silc'i arayacaktı. Birçok rastlantının bir araya gelmesi onu buraya kadar getirmişti: Postoyna'dan Maya'nın telefon açması, Ketil Brandt'ı takip eden

adamları tesadüfen izlemeye başlaması, Franko Tudiç'in duyduğu rahatsızlık ve verdiği bilgiler... Silc'e saldırıp etkisiz hale getirmesi...

Tüm bunlara bakınca Sivonik'in saldırgan bir tarzı olduğunu söylemek gerekiyordu. Onu mesleğinde bu kadar yükseğe taşıyan da bu tarzı değil miydi? Şimdi yine gündemi sarsacak haberlere imza atmak üzere iş başındaydı. Moldovyalı kadın ticaretiyle ilgili bilgileri not defterine kaydetmişti. Kâğıtlar arabadan çalınsa bile yenilerini Maya'dan alabilirdi. Moldovyalı kadınlar olayı açıldığa kavuşmuş değildi henüz ama fazla sürmezdi ve İnes öyle ayrıntılar elde etmişti ki çok çarpıcı bir haberin altına imza atacaktı.

Ama önce daha kapsamlı bir insan kaçakçılığı olayını ortaya çıkarabilmek için birkaç küçük ayrıntıyı daha aydınlığa kavuşturması gerekiyordu. İki haberin en önemlisi bu olaydı. Şebeke çözüldüğünde önce bu haber yayınlanacaktı. Şansı yaver giderse pazar günü gazetesine bu haberi yetiştirebilirdi. Ketil'in elde edeceği bilgilerse pazartesi günü yayınlanacak haber devamında yer alacaktı. Belki Ketil, Michael'in katillerini bulmak için onunla omuz omuza savaşmak yerine, haberi yazmakta acele ettiği için İnes'e kızacaktı. Ama sonuçta o da bir gazeteciydi; İnes'i anlayışla karşılayacaktı.

Binanın çevresini saran demir parmaklıklar boyunca elli metre kadar yürümüştü ki, aniden fabrika alanına açılan demir kapının açık olduğunu gördü. Elli metre ilerisindeydi kapı. Bir an durdu, başını hafifçe çevirip arkaya baktı. Arkasında hiçbir araba yoktu. Çok uzakta, yaklaşan bir kamyonun farlarım gördü. Koşmaya başladı. Kamyon o kapıdan girerse kapı kapanmadan oraya ulaşmak istiyordu. Kapının çevresinde insan var mı diye baktı. Kimseyi göremedi.

Kapı otomatik açılmış olmalıydı ama İnes emin olamadı. Kamyon uzunlan yakmış yaklaşıyordu. Ani bir karar alıp yol boyunca uzanan şarampole inerek yüzüstü yattı. Artık giyim kuşama özen gösterecek zaman değildi ve daldığı çamur banyosuna tahammül etmesi gerekiyordu.

Yüzü ellerinin içinde yatıyor, kamyonun yaklaştığını ve hızını düşürdüğünü düşünüyordu Tahminleri doğru çıktı. Kamyonun şoförü vites küçülttü ve uzun farlan kısaya dönüştürdü.

İnes yattığı yerden kamyonun fabrika alanına sapmadan önce hava saldığım ve içeri girip durduğunu duydu. Kamyonun far ışıkları İnes'in bulunduğu yerin üzerinden geçince İnes dizleri üstünde doğruldu. Kapıya baktı. Hâlâ ortada kimsecikler yoktu. Şansını denemeye karar verdi.

Aniden fırladı, kapanmakta olan kapıya doğru koşmaya başladı. İnes kapıdan girdiğinde, her iki yanında yarımşar metrelik açıklık kalmıştı. Kapının iki kanadı metalik bir sesle kapandı.

Kapının sağ tarafında duran bir konteynırın ardına saklanıp etrafı incelemeye başladı İnes. Fabrikanın avlusunda bulunan yüksek aydınlatma lambaları demiryollarındaki aydınlatmalar kadar güçlüydü.

Görebildiği kadarıyla çevrede başka kamyon bulunmuyordu. Sadece biraz önce giren kamyon fabrika binasına paralel park etmiş, rölantide çalışıyordu. Yaklaşık yarım dakika sonra kamyon hareket etti ve geniş bir kavis çizerek fabrika binasının kapısını karşısına alarak durdu. Binanın iri kapısı açıldı ve kamyon girer girmez hızla kapandı.

İnes'in fark edilmeden fabrika binasının yanına kadar gitmesi gerekiyordu En yavaş ama en güvenli yolu seçti ve fabrika binasını çevreleyen metal parmaklıkların iç kısmı boyunca ilerlemeye başladı. Yolu uzundu ama bu şekilde kimseye görünmeden binanın arka kısmına ulaşabilecekti. Şansına çit boyunca yürüdüğü yer de asfalt kaplıydı ve biraz önce olduğu gibi her tarafını çamura batırmadan, üstelik hızla yürümesi kolaydı. Metal parmaklıklar boyunca aynı tempoda ilerledi. Yürürken fabrikanın arka kısmının tamamen karanlık olduğunu gördü. Her ne kadar yerler- asfalt kaplıysa da İnes dikkatle yürüyordu, zira bastığı yeri görmesi zordu.

İki bina arasından sızan bir ışık huzmesinin içinden geçti. Birinci ve ikinci binanın arasından taşan yaklaşık bir buçuk metre genişliğindeki ışık şeridi, yan taraftaki fabrika binasının avlusundan geliyordu. Kamyon bu birinci binaya girmiş olmalıydı. Bina üç katlı bir apartman yüksekliğindeydi. Ya bir üretim alanı ya da hangar olarak kullanılıyor olmalıydı.

İnes yukarı baktı. Üç-dört metre yukarıda yan yana bir sıra pencere gördü. Pencerelerden ışık sızmadığına göre, fabrikanın iç kısmı aydınlık olamazdı ama fabrikanın içinde belki daha zayıf bir ışık olabilirdi. Parmaklıkların yanından ayrılıp on metre kadar yürüdükten sonra binanın köşesine geldi. Fabrika binası boyunca binanın ön kısmına yürümeden önce, arka kısmı tamamen gözden geçirmesi gerekiyordu. Eldivenlerinden birini çıkarıp fabrika duvarına dokundu. Beton. Eldiveni eline geçirip parmaklarım fabrika duvarından kaldırmadan duvar boyunca yürüdü. Bina cephesinde bir kapı ya da içeri girebileceği başka bir açıklık bulunup bulunmadığım bilmek istiyordu. Şimdilik fabrika duvan düz betona

benziyordu. Ne bir tırtık, ne girinti, ne de çıkıntı. Tam pencerelerin olduğu yerin altına gelince koluna bir şey çarptı. İnes birden olduğu yerde kaldı. Sağ eliyle koluna çarpan şeyi yokladı. Duvara vidalanmış yangın merdiveniydi.

Sabit olup olmadığım yoklamak için biraz çekiştirdi. İlk basamağa ayağım koydu. Merdiven sağlamdı. Ardından tırmanmaya başladı. Her adımı çıkmadan önce başının üzerindeki bir sonraki basamağı, tepeye ulaşıp ulaşmadığım bilmek için kontrol ediyordu. Basamaklar devam ediyordu. Belki de çatıya kadar uzanıyordu merdiven. Birkaç metre tırmandıktan sonra durdu, dinledi. İçeriden hafif bir uğultu ve hareket eden bir şeylerin sesine benzer bir ses geliyordu. Derken bağıran birinin sesini duydu. Sesin yankısından anladığına göre tavan epey yüksekti. Biri daha bağırdı. Bu kez ses daha da yüksekti. Ardından başka bağırışlar da duyuldu ama İnes ne dendiğini anlayamıyordu. Bağıranlar erkekti. Son basamağı da çıkıp pencerelerin hizasına ulaştı. Tek eliyle merdiveni sıkıca tutarsa boynunu uzatıp pencereden içeri bakabilecekti. Sol elini uzatıp pencere kenarını yokladı. Tutunabileceği bir çerçeve yoktu. Sağ eliyle sıkıca merdiveni tutup sol elini ve ayağını duvara dayayarak uzanıp içeriyi görmeye çalışacaktı. Dört metre yüksekten asfalta düşmek pek sağlıklı olmaz, diye düşünüyordu.

Dikkatle planını uygulamaya başladı. Pencerenin sağ alt köşesine kadar başını yaklaştırıp içeri bakabildi. Binanın içinde karşı taraftan gelen bir ışık, aradaki bir odanın camından sızıyordu. Kamyon ışığın olduğu yerde olmalıydı.

İçeride bir kapı açıldı ve ışık arttı. Ardından bir düğmeye basıldı ve oda tamamen aydınlandı. Işık aniden yanınca İnes olduğu yerde sıçradı, az daha sağ eliyle sımsıkı tuttuğu merdiveni bırakıverecekti. Biraz dinlenmek için kendini merdivene geri çekti. Sağ kolu gerilmekten uyuşacaktı neredeyse. Eldiveni çıkarıp yere attı. Eldivensiz merdiven demirini daha sıkı tutabilecekti. Bir kez daha ayağım ve sol elini duvara yapıştırıp boynunu pencereye doğru uzatmak için hamle yaptı.

İçeride büyük bir grup insan vardı. Yerden kalkıp toparlanıyorlardı. Hepsi Asyalı görünümlüydü. Kapının yatımda iki adam durmuş, bağırıyordu. Adamlar AvrupalIydı. Belki İngilizce, “Gef *upl” (Kalkın!)* diye bağırıyorlardı.

İnes bir kez daha kendini merdivene doğru çekti. Dinlenmesi gerekiyordu. Demir merdiven borusu buz gibi soğuktu ama eldivensiz daha sıkı kavrayabiliyordu. İçeriden gelen sesler yükselmeye başladı. Yeniden

uzanıp içeri baktı. Yaklaşık yirmi beş, otuz kişilik bir kalabalık üzerlerine paltolarını giyip kapıya doğru yöneliyorlardı. Bu, insan kaçakçılığından başka bir şey değildi. İnes'in hiç şüphesi yoktu. Kapıda duran iki adama yoğunlaşmaya çalıştı. Üzerlerinde uzun paltolar vardı ve tipik Balkan mafya elemanlarını andırıyorlardı. Ama yüzlerini net görmek imkânsızdı. Fabrika içindeki insanlar tek sıra halinde kapıya doğru sakince yürümeye başlamışlar, kapıdaki adamlardan biri de bir sigara yakmıştı.

İnes artık bir saniye bile dayanamayacaktı. Son kalan gücüyle kendini merdivene doğru çekti tekrar. Kolunu sarkıtıp biraz dinlendirince derin bir nefes aldı. Düşüncelerini toplamaya çalıştı.

İçeride resmen insan kaçakçılığı için hazırlık yapılıyordu. Kendi gözleriyle görmüştü. Gördükleri yeter de artardı bile. Ayrıntıları da almıştı. Şimdi geriye sadece polisin bu şebekeyi ortaya çıkarması kalmıştı. Silc'in söz verdiği üzere hikâyenin tüm bağlantıları da ortaya çıkarılacaktı. Yere iner inmez hemen onu araması, ardından binalar arasından koşarak ileride bekleyip fabrika avlusundan çıkacak kamyonun plaka numarasını ve hangi yöne doğru yol aldığım not etmesi gerekiyordu. Ardından bir kez daha Silc'i arayacaktı. İnes'in vereceği bilgiler polis ve ŞOVA' nın bu adamları yakalaması için yeter de artardı bile.

İnes merdivenden inmeye başladı. Her basamağı ayağıyla kontrol ettikten sonra basması gerektiğinden inişi de yavaş oluyordu. Eldivenini de unutmadan yerden alması gerekiyordu. Ayakları asfalta dokunur dokunmaz telefonunu çıkardı. Daha fazlasına fırsat bulamadı. O anda ensesinde bir adamın nefesini duydu ve sırtına sert bir cismin dayandığım hissetti. Ardından bir tıkırtı duyuldu. Emniyeti açılmış bir silah dayanmıştı sırtına.

VİC SEMTİ, LJUBLJANA

Helle gözlerini açar açmaz Yosip'in ensesini gördü. Bir süre ensesindeki boğumlara ve kısacık kesilmiş saçlarına baktı. Yosip'ten ve belki kendisinden de, hafif bir ter kokusu yayılıyordu. Sarmaş dolaş uyuyup kalmışlardı. Yosip soluna dönmüştü ve arkasında Helle, ona yapışmış gibi yatıyordu. Helle bedeninin kısımlarının nerede olduğunu çıkarmaya çalıştı. Sol kolu Yosip'in boynunun altındaki boşluktan girip uzanıyordu. Sağ kolu ise Yosip'in üzerindeydi. Dizinden bükülü sağ bacağı, Yosip'in bacaklarının arasındaydı. Bacağmı yavaşça kendine çekti. Sıra kollarına gelmişti, önce sağ kolunu geri çekti. Ardından serbest kalan kolunu yatağa dayayıp hafifçe bedenini yataktan kaldırdı ve sol kolunu Yosip'in boynunun altından kurtardı.

Serbest kalmıştı. Artık kendisiydi yeniden. Yatmadan önce sevişmişlerdi. Fazla ileri gitmeden, Yosip hayvani dürtülerini öne çıkarmadan... Hatta Yosip, Helle'nin hizmetkârı gibi davranmış, yalayarak Helle'nin orgazma ulaşmasını sağlamıştı. Son aylar-dakinden farklı davranmıştı Helle'ye. Gergin ve saldırgan değildi artık. Helle'nin uyguladığı kısa ceza faydasını göstermişti adeta.

Dün akşamki antrenmandan sonra Yosip spor salonunun dışında karşısına çıkıvermişti. Elleri paltosunun cebinde, soğukta Helle'yi bekliyordu. Helle dışarı çıkar çıkmaz Yosip ellerini cebinden çıkarıp Helle'ye uzatmıştı.

"Özür dilerim Helle, beni affet," demişti.

Helle önce kısa bir süre şüpheyle Yosip'e bakmıştı. Bir adam yalvararak, özür dileyerek geri geliyorsa temkin şarttı. Ama

Yosip neredeyse hastalık derecesindeki kıskançlığından dolayı özür diledikçe yumuşamıştı Helle. Yosip'in arabasıyla eve gitmiş, Helle'nin sponsor arabasını park yerinde bırakmışlardı.

Eve gelir gelmez kendilerini bir anda yatakta bulmuşlardı. Her cuma akşamı böyle olurdu. Helle'nin cumartesi günü maçı yok-sa antrenmandan sonra eve gelir, gelir gelmez yatağa girerlerdi. Her şey eskisi gibiydi ve Helle'nin Viborg'a karşı oynayacağı maç pazar günüydü. Maçtan bir gün önce sevişmeme kuralım ihlâl etmemişlerdi.

Helle geri döndükleri bu normal günlük yaşamı düşünmeye başlamıştı. Her şey eskisi gibi mi olmuştu şimdi? Acaba Yosip gerçekten değişmiş miydi? Boyana'ya yapılan saldırıyı polise şikâyet etmemekle gösterdiği

aptallık için de özür dilemişti. Üstelik Helle'nin polise gitmesini de takdirle karşıladığını söylemişti.

Yosip polis ve Boyana'nın bugün evlerine geleceğim, araştırma yaparak neler olup bittiğinin bir resmini çıkaracaklarını biliyordu.

Helle saate baktı. Saat sekize çeyrek vardı. Boyana ve polisler sekizde geleceklerdi.

"Yosip, uyan, uyan! On beş dakika sonra polisler gelecek," dedi Helle ve Yosip'i omzundan tutarak sarsmaya başladı. Yosip gözlerini açtı.

"Polis mi?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet. Boyana'yla beraber gelip inceleme yapacaklar..."

"Tabii ya, evet... Şimdi mi geliyorlar?"

"Evet, on beş dakikaya burada olacaklar..."

Yosip de yatakta doğruldu ve Helle'yi öptü.

"Günaydın, canım."

"Günaydın," diye cevap verdi Helle.

Hızla yataktan çıkıp birlikte banyoya gittiler, alelacele banyo yapıp giyindiler. O anda ana kapının açıldığım duydular.

"Günaydın," diye bağırdı Boyana aşağıdan. Boyana her geldiğinde yüksek sesle bildirirdi. Yosip öyle istemişti. "Eve kimin geldiğini bilmek önemlidir," demişti.

"Erkencisin bugün?" dedi Helle merdivenden aşağı inerken.

"Evet, polisler gelmeden önce on dakika, bir kendime geleyim," dedi Boyana.

"İyi misin sen?" dedi Yosip. O da merdivenden inmeye başlamıştı.

"Evet. İyiyim. Polise haber verdiğiniz iyi olmuş. Böyle şeyler, yapanın yanına kâr kalmamalı," dedi Boyana.

Dış kapının zili çaldı. Polis de erken gelmişti. Helle kapının yanındaki ekrandan polisleri gördü ve düğmeye basarak kapıyı açtı.

Uzun boylu iki polis memuru kapıyı kapatıp toprak yolda evin , girişine doğru yürümeye başladılar. Polislerin biri sanşın, diğeri esmerdi. Helle polislerin üzerlerinde üniforma olmamasına şaşırdı. Üniformalı iki polis bekliyordu. Sıradan bir şekilde giyinmişlerdi. Üzerlerinde koyu renk pantolon ve değişik tonda mavi kabanlar vardı.

"Günaydın. Helle Madsen sizsiniz değil mi? Tabii ya siz tanınan bir yüzsünüz artık," dedi sarışın polis.

"Günaydın," dedi Helle.

“Benim adım Mitya Podobnik, bu da arkadaşım Borut Smole,” dedi polis memuru.

Helle esmer polise başıyla selam verdi, elini uzattı, “Buyurun, içeri gelin,” dedi ve vestiyerden iki askı alarak polislere uzattı.

Polisler kabanlarını çıkarmadan Yosip ve Boyanayla da selâmlaştılar. Sarışının üzerinde kareli bir gömlek, esmer polisin üstündeyse boyunlu bir kazak vardı. Polisler içeri girince Boyana her zamanki alışkanlığıyla kahve yapmak için mutfağa yöneldi.

“Boyana sen otur, ben hazırlarım kahveyi,” dedi Helle ve Boyana’yı salona doğru ittirdi.

Helle kahve makinesine iki fincan koydu ve kahveleri hazırlamaya başladı. O arada Yosip ve Boyana da polislerle birlikte koltuklara oturmak üzereydiler. Helle salonda konuşulanları dinlemeye başladı.

“Bize yapılan şikâyete göre siz, Bayan Plavsiç, geçtiğimiz 24 Ocak günü saat 15.45’te burada saldırıya uğramışsınız. Doğru mu?” diye sordu sarışın polis.

“Evet. Aslında perşembe günleri izinliyim ama burada cüzdanımı unutmuşum; onu almak için geldim o gün,” dedi Boyana.

“Buldunuz mu peki cüzdanınızı?”

“Evet. Gardırobun üstünde duruyordu. Cüzdanı alır almaz evden çıktım. Ama bahçe kapısına geldiğimde birinin kapı demirlerini sarsarak açmaya çalıştığını gördüm. Kapıyı açınca birden üstüme çullandı. Elindeki fenerle bana vurdu, yere yıkıp üzerime çullandı ve başınıı yere bastırmaya başladı. Çok sert bastırıyordu.”

“Nasıl biriydi? Tarif edebilecek misiniz? Görebildiniz mi yüzünü?”

“Hayır, maskeliydi. başınıı kaldırıp bakmaya bile fırsat bulamadım. Yerde yatarken gördüm maskeli olduğunu da. Elini başınıdan çekince bana vuracağını sandım. Bağırmaya başladım. Gözlerimi ve ellerimi bağladı. En azından beni öldürmek istemediğini düşünerek bağırmaktan vazgeçtim.”

“Sonra ne oldu?”

“Sanırım eve doğru yürüdü. Ama emin değilim. Aradan biraz zaman geçtikten sonra tekrar ayak seslerini duydum. Yanımdan geçiyordu. Sonra bahçe kapısından çıktı, gitti.”

Yosip araya girdi: “Boyana yerde bir saat kadar yatmış olmalı çünkü ben Helle’yi üniversiteye bıraktıktan sonra eve geldiğimde saat dördü çeyrek geçiyordu.”

Helle elinde kahve tepsisiyle salona girerken, “Bezigrad’da, fakültedeydik saat dörde doğru,” dedi.

“Ve siz Bayan Boyana’yı yerde yatar durumda buldunuz, öyle mi Bay Österreicher?” diye sordu esmer polis memuru, Borut Smole.

“Evet, dizlerini karnına çekmiş şekilde yerde yatıyordu. Ben yanına yaklaşıp tutunca bağırmaya başladı.”

“Yine o adam geldi sanarak korkmuştum,” dedi Boyana da ve neredeyse özür dilercesine Yosip’e bakmaya başladı.

“Sonra Boyana’yı içeri aldım; gözlerindeki bağı çıkarıp ellerini çözdüm. Helle’yi aradım hemen. O da hemen geldi. Ardından Boyana’yı evine bıraktık,” dedi Yosip.

“Evden bir şey çalınmadığım söylediniz?” dedi Smole sorarcasına.

“Evet, evin her tarafını didik didik kontrol ettik. Hiçbir şey eksik değil,” dedi Yosip ve suçluymuşçasına Helle’ye bakmaya başladı.

Evdeki bilgisayarla ilgili bir şey söylememeyi tercih etmişti. Helle bunu söyleyip söylememesi gerektiğini düşünüyordu. Söylemekten vazgeçti. Aralarındaki tartışma yeniden alevlene-cekti ve, şimdi sırası değildi.

“Bir şey kırıp dökmüşler mi?”

“Hayır,” dedi Yosip.

“Pencereleri de mi zorlamamışlar?”

“Hayır.”

Smole, Boyana’ya döndü.

“Adam evin içine nasıl girdi peki? Siz çıktıktan sonra kapı kapanmamış mıydı?”

“Gerçekten hatırlamıyorum. Çıkarken kapıyı kilitledim mi, kilitlemedim mi, bilmiyorum. Acelem vardı,” dedi Boyana ve Yosip’e bakmamaya çalıştı.

“Bahçe kapısı kapanınca evin kapısı otomatik kapanır,” dedi Yosip ve Boyana’nın biraz daha rahatlamasını sağladı.

“Yani o zaman adam evin içine girmiş olabilir,” dedi Smole.

“Evet, Boyana kilidi devreye sokmadıysa. Bahçeye giren kişi bahçe kapısını dışarıdan açmamıştı. Bir süre geçtikten sonra otomatik kapanıyor bahçe kapısı. Yani hâlâ bahçe içindeyse, bahçe kapısı kapanıncaya kadar eve girmiş olabilir adam,” dedi Helle ve sanki suçlayan bakışlarla Yosip’e baktı.

“Anlaşıldı. Çıkıp bahçeye bakalım bir de isterseniz,” dedi Mitya ve kahvesinden bir yudum aldı. Diğerleri de kahvelerinden

birer yudum aldılar ve kalktılar. Polisler kabanlarını da giydiler. Gerektiğinden fazla kalmak istemedikleri belliydi. Boyana, Yosip ve Helle de paltolarım giydiler.

“Siz nerede yerde yatıyordunuz, Bayan Plavsiç?” diye sordu Mitya.

“Şurada,” dedi Boyana ve toprak yolu gösterdi.

“Evet, oradaydı,” dedi Yosip de.

“Ellerini bağladıkları ipi ve göz bağım görebilir miyim?” diye sordu Podobnik.

Yosip’in yüzü birden bembeyaz kesildi.

“Çöpe attım ben onları,” dedi Yosip. “Başlangıçta şikâyette bulunmayı düşünmediğimiz için delil olabileceğini düşünmedim. Aptallık işte. Ama hâlâ orada mı, gidip bir bakalım.”

“Çöp kutuları her cuma boşaltılıyor. Yoktur orada,” dedi Helle.

Yosip yine de bahçe kapısını açıp dışarı çıktı. Çöp kutusu boştu. Dün ikisi de evde yoklardı ve saldırının ardından Boyana’ya izin vermişlerdi.

“Biz temizlik şirketini arar sorarız. Belki bulabilirler. Nasıl bir şeydi ip ve bağ? Tarif edebilir misiniz?”

“Ellerini bağladıkları ip neredeyse halata benziyordu. Sadece bir insanın ellerini bağlayacak uzunluktaydı. Göz bağı ise siyah bir boyun atkısına benziyordu. İnce bir malzemeydi ama birkaç kez dolandırarak bağlamışlardı gözlerim Boyana’nın,” dedi Yosip.

Borut Smole tüm anlatılanları özenle not alıyordu. Aralarındaki hiyerarşiye göre Mitya sorulan sormakla Borut da not almakla görevliydi herhalde.

“Tamam, teşekkür ederiz. Bakalım bulabilecek miyiz? Bulursak belki bir parmak izine rastlanz,” dedi Smole.

“Evinize girecek ya da Bayan Plavsiç’e saldıracak, şüphelendiğiniz birileri var mı?” diye sordu Podobnik.

“Hayır. Biz de çok düşündük onu. Ama aklımıza biri ya da birileri gelmiyor. Tek aklımıza gelen, tanınan insanlar olmamızdan dolayı böyle bir şeyin meydana gelmiş olduğu,” dedi Yosip.

Söylediklerine pek inanmadığı düşünülebilirdi. Yosip öyle düşünmüştü belki ama Helle bunları hiç düşünmemişti.

“Ljubljana’ya gelmeden önce ikiniz de Trebniye’de cenaze tö-renindeydiniz, değil mi? Ve siz Bay österreicher, Bayan Plavsiç’i burada yerde yatar durumda buldunuz öyle mi?”

Helle ve Yosip neredeyse aynı anda, “Evet,” dediler.

“Buradan ne zaman ayrıldınız? özür dilerim ama tüm bu soruları sormak zorundayım,” dedi Podobnik, Smole kapıya doğru yürürken.

Yosip, “Saat onu biraz geçiyordu. Cenaze töreni saat on birde yapılacaktı,” dedi, Helle başıyla onayladı.

“Tamam. Teşekkür ederim,” dedi Podobnik ve diğerleriyle el sıkışmaya başladı.

“Biz teşekkür ederiz,” dedi Helle.

Boyana, Yosip ve Helle, polisler gittikten sonra bir süre orada durup birbirlerine baktılar.

“Sen iyisin değil mi?” dedi Yosip, Boyana’ya.

Boyana, “İyiyim,” dedi ve eve doğru yürümeye başladı. “Temizliğe başlasam iyi olacak.”

Helle ve Yosip de Boyana’nın ardından eve doğru yürümeye başladılar.

“Ben de işe gideyim artık,” dedi Yosip.

“Büyükelçiliğe gelecek misin?” diye sordu Helle.

“Gelmeyi düşünüyorum. Belki konuşmalar kısmım atlar, sadece resepsiyona gelirim, sakıncası yoksa.”

“Gelmeyeceksen ara, bildir bana. Aramazsan geleceğini varsayacağım.”

PARK HOTEL, LJUBLJANA

Ketil otelin kapısından içeri adımını atar atmaz, “Geri döndünüz demek,” dedi resepsiyon görevlisi

“Evet, umarım odamı toplamamışsmızdır,” dedi Ketil.

“Pazartesiye kadar ücretini ödediniz ya,” diyerek gülümsedi görevli.

Sadece otele kırk sekiz saattir gelmemesine rağmen demek ki hakkında araştırma yapmışlardı. Sabah saat dokuzu biraz geçiyordu ve Ketil, iki gün önce tam bu saatte cenaze törenine katılmak için otelden ayrılmıştı.

“Hem ayrıca ortadan kaybolup sonra dönen tek müşterimiz siz değilsiniz.”

“Kahvaltı yapabilir miyim?” diye sordu Ketil.

“Tabii, yapabilirsiniz. Kahvaltı büfesi hâlâ açık,” dedi görevli.

Dün akşam erken saatlerde yediği akşam yemeğinden beri bir şey yememişti Ketil. Sabah Zdenka’nın evinde kahvaltı da yapmamış, uyanır uyanınaz bir taksi çağırıp yola çıkmıştı.

Trende Ljubljana’ya dönerken İnes’i aramamak için kendim zor tutmuştu. Aradığı yeri yakalanmadan bulabilmiş miydi acaba? Zor geliyordu ama aramaması daha uygundu. Ljubljana’da oldukları izlenimi yaratmalıydı.

Silc saatler önce serbest bırakılmıştı ama adamları, İnes onu aramadıkça, ellerinde sadece Ketil’in numarası bulunduğundan İnes’e asla ulaşamayacaklardı. Buna gerek kalmayacağım umuyordu Ketil.

Bu akşam otelde buluşup topladıkları bilgileri masaya yatırma önerisi İnes’ten gelmişti. Tüm parçaları bir araya getirdiklerinde, yardım edebilecek en uygun kişiyi arayacaklardı. Böyle bir kişi varsa tabii. Ketil, İvo Grado’nun bu oyun içinde en dürüst davranan kişi olduğunu düşünüyordu. Bunu da en kısa zamanda öğrenecekti.

Doğruca otelin restoranına gitti. Tabağma dört dilim ekmek, bolca peynir ve sahanda yumurta aldı ve hepsini neredeyse rekor sayılabilecek kadar kısa sürede yedi. Ardından bir fincan kahve ve bir bardak da portakal suyu aldı. Restorandaki garsonlar radyonun sesini sonuna kadar açmışlardı. Her şey sıradan, keyifli bir günü andırıyordu ama Ketil o kadar gergindi ki, ortamın tadını alamıyordu.

Yine de kafasını toplayıp düşünmeye çalıştı. Zdenka’ya yaptığı ziyarette ortaya çıkan bilgiler kafasını karıştırıyordu. Sahte ŞOVA ajanlarının Zdenka’nın evine ziyarette bulunmaları huzursuzluk vericiydi. Kendisini olayın başından beri izleyen başka birileri olduğunu da gösteriyordu bu.

Hem otobüsteki deri ceketliler, hem de trendeki yağmurluklu adamlar takip etmişlerdi Ketil'i. Belki cep telefonlarını yerini belirleyebilmek için kütlanamamış, alışılmış yöntemlerle onu izlemişlerdi.

İnes ve Ketil'in hatası, geçen hafta Ketil'i takip eden ve istasyonda atlattığı adamların istihbaratçılar ya da polisin adamları olduklarını düşünmeleriydi.

Artık şu an bunun bir önemi yoktu. Onlardan çoktan kurtulmuştu. Tek risk, Ketil'in otele döneceğini düşünerek hâlâ oteli gözetlemeleriydi. Ketil otele dönmüştü ve artık daha dikkatli olması gerekiyordu.

Yerinden kalktı, odasına gitmek üzere yürümeye başladı. Odadaki her şey geçen perşembe bıraktığı gibiydi. Kül tablası boşaltılmış, yatak toparlanmış ve banyoya temiz havlular konmuştu ama onlar haricinde Ketil'in kendi dağınıklığı olduğu gibi duruyordu.

211 numaralı odasında bir an kendini güvende ama boşlukta hissetti. Artık paranoyak davranmasına ve etrafındaki diğer insanları dikkate almasına gerek yoktu.

Eskiden olsa bir gazeteciyle böyle bir işbirliği anlaşması yapmak hoşuna gitmezdi. Bu tür anlaşmalar gazetecinin özgürlüğünü elinden alır, adamı karşı tarafa borçlu bırakırdı.

Ama şimdi durum değişikti. Yaşlandığından mı, meslekten bu kadar uzun süre uzakta kaldığından mı, yoksa İnes çok özel bir kadın olduğu için mi böyle bir anlaşma yaptığını bilemiyordu. Ancak arkadaşlıktan memnun kalmıştı. İnes yardım etmekle kalmamış, Ketil için endişelenmişti bir de. Gazeteciliği yeniden başlayacaksa, artık başka bir Ketil olmuştu. İnes yazacağı haberlerden bahsederken Ketil'in içinden bir an tekrar gazeteciliğe dönmek geçmişti.

İnes'in topladığı bilgileri nasıl düzene koyacağım, nasıl bir haber sıralaması yapacağını hayal edebiliyordu. Haberleri yazmasma daha çok vardı. Michael'in katilinin kim olduğu ortaya çıktığında haberini yazabilecekti. Bu konuda henüz fazla yol aldıkları söylenemezdi.

Ketil kendi kendine gülümsedi. Bir gazeteciden elindeki haberi bekletmesini istemek hatta haberi nasıl yazacağım dikte etmek aklının ucundan bile geçecek bir şey değildi. Ama artık o noktadaydı.

başını iki yana sallayarak gülümsedi. İnes haberini yazarken bazı hassas bölümleri çıkarmasını, Zdenka'yı üzecek, Michael hakkında kötü düşünceler ortaya çıkmasına neden olabilecek cümleleri yazıdan atmasını isteyecekti. Ya da İnes'e yalvar yakar "Tudiç'in söylediklerini yazma" mı

diyecekti? Ne oluyordu? Ketil bütün gazetecilik prensiplerinden taviz vermeye mi başlamıştı? Sistemin bir parçası mı oluvermişti? Ya da artık olgunlaşmış mıydı? Daha akıllıca ve sorumluluk duygusu içinde mi davranmaya başlamıştı?

Telefonun alarmım kurmadan önce yatakta bir sigara yaktı. Grado'yla buluşmadan önce kısa bir uyku çekecek vakti vardı.

Ketil bir buçuk saat sonra otelden çıkmış, otelin önündeki durakta bekliyordu. Kısa bir süre sonra da Siska semtine giden 5 numaralı otobüse bindi. Tivoli Parkı ve dev spor salonunu görünce otobüsten indi.

Otobüsteki yolcuların çoğu da burada indiler. Tivoli spor salonuna giden tünele girdi. Peşinde binleri varsa, kurtulmuştu. Tünelden geçip Tivoli spor salonunun önündeki otoparka girdi. Orayı da geçip parka geldi. Grado'yla parkın ortasındaki meydanda buluşacaktı. Tenis kortlarının yanından geçti. Kış geldiği için kortlardaki tenis fileleri çıkarılmış, kortlar ıssız bir görünüme bürünmüşlerdi. Biraz ilerideki yüzme havuzu ve kafeteryaların yanından geçerek yoluna devam etti.

Gradonun ofisinde değil, dışarıda görüşmek istemesine şaşırmıştı. Ama dışarıda da olsa yeterince güvendeydiler. Etrafta insanlar vardı ve burada istediklerini korkusuzca konuşabilirlerdi.

İleride, beyaz bankların oluşturduğu dairenin içinde elinde telefonla konuşarak ileri geri yürüyen Grado'yu gördü. Adımlarım hızlandırdı. Grado, Ketil'i görünce elini kaldırıp selam verdi ve telefon konuşmasını bitirdi.

Tokalaştılar.

"Merhaba, Brandt"

"Merhaba."

"Konuşacak çok şeyimiz var anladığım kadarıyla," dedi Grado.

"Çok haklısınız."

"Gelin, şöyle oturalım." İşaret ettiği banka oturdular. "Zdenka Jensen'in evine gidenler SOVA'dan değilmiş. Onlar kimseyi göndermemişler."

"Ben de inanmadım. Sizin aradığınız şebekenin adamları olabilir mi?"

"Başka bir ihtimal yok. Polis ve SOVA'nın dışında bu soruşturmadan kimsenin haberi yok."

"Beni ta başından beri izliyor olabilirler mi?" diye sordu Ketil.

"Maalesef evet. En azından Ljubljana trenindeki yağmurluklu adamların sizi izledikleri kesin. Ha, bu arada, takip edenleri atlatmakta üstünüze yokmuş." Gülümsüyordu Grado.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Silc, nasıl karga tulumba etkisiz hale getirip esir aldığınızı anlattı. Dinlerken gülmemek için kendimi zor tuttum. Bağlamanız hiç hoşuna gitmemiş. Dersini almıştır herhalde.”

“Silc nerede şimdi?” diye sordu Ketil.

“Hâlâ Bihaç’ta. Sizi artık izlemekten vazgeçtikleri için o ve adamları, kendi araştırmalarına devam ediyorlar.”

“Adamları mı?”

“Evet, orada ona yardım eden beş-altı adamı var. Siz ona saldırdığınızda çok şanslıymışsınız. Adamlarına biraz gidip dinlenmeleri için izin vermiş. Sizi rahatlıkla izleyebileceğini söylemiş. Ama kendi becerisini abartmış biraz,” dedi Grado ve yine kahkahalarla güldü.

“Vay canına... Neden ona yardıma gelmemişler? Bizi kolaylıkla haklayabilirlerdi...”

“ŞOVA ajanlarının hiçbiri Silc’in otel odanızda elleri arkadan bağlı oturduğunu tahmin edememiş. GPS’ten onun otelde olduğunu görebiliyorlarmış hatta gidip odasının kapısını da çalmışlar ama sonra bir kadın bulduğunu, gönül eğlendirdiğini sanıp vazgeçmişler. Hatta içlerinden biri Silc’in o anda Sivonik’i becerdiğini bile söylemiş. Ajanlar dünyasında hiç kimse, çok gerekli olmadıkça, operasyon aşamasındaki meslektaşım rahatsız etmez. Hele hele bir de cinsel içerikli bir görevdeyse hiç yaklaşmazlar. Otel personeli Silc’i çözdüğünde adamlarıyla bir araya gelebilmiş. Bunları anlatırken çok utanıyordu,” dedi Grado gülerek.

“Anladığım kadarıyla birbirinizden pek hoşlanmıyorsunuz,” dedi Ketil.

“Şöyle söyleyeyim: Olaylar bizi birbirimizden uzaklaştırdı. Onun Bosna’da yaptığı, benim görev alanım dışında. Uğraştıkları mesele benim yoğunlaştığım bir vaka da değil.” Ketil başını sallayarak dinlemeye devam edeceğini gösterdi. Grado devam etti: “Arkadaşın Michael’i kimin öldürdüğünü ortaya çıkarabilmek için birbirimizin yardımına ihtiyacımız var. Ben dürüst davranıp kartlarımı açık oynayacağım. Umarım siz de aynısını yaparsınız.”

“Peki,” dedi Ketil. Başka ne diyebilirdi?

“Önce, biz bu işin sigara kaçakçılığı işi olduğunu düşünmekle hata etmişiz,” dedi Grado.

Ketil, şaşırmış görünmeye çalışarak, “Ya? Neymiş peki?” dedi.

“İnsan ticareti. Michael Jensen, Balkanlar’dan İtalya’ya insan kaçırıyordu.”

“İlginç. Nereden biliyorsunuz?”

“ŞOVA uzun süredir biliyormuş. Bana söylememişler,” dedi Grado.

Ketil bir an durum değerlendirmesi yaptı. Grado’nun söyledikleri daha da anlam kazanıyordu zira Franko Tudiç’in, Silc ve bakanlıktan bir adamla Portoroz’da, polis yetkililerinin ve Grado’nun katılmadığı bir toplantı yaptıklarını biliyordu.

Grado’nun bu olaydan haberi olup olmadığım söylemesinin bir anlamı yoktu. Şimdi ileri bakmak gerekiyordu ve genel anlamda Grado, sözüne inanılacak bir insana benziyordu.

“Sigara kaçakçılığı ya da insan kaçakçılığı olmasının bir önemi var mı şebeke ortaya çıkarılacaksa?” diye sordu Ketil.

“Hayır, hiç önemi yok. Ama İnes’in üzerinde çalıştığı Moldovyalı kadınlar olayıyla Michael Jensen’in öldürülmesi arasında bağlantı var.”

Ketil soran gözlerle Gradoya baktı. Grado, “Bunu sadece ben ve polisin bazı teknisyenleri biliyor. Ama size de söylüyorum. Çünkü size güveniyorum ve şu dakikadan itibaren de birlikte çalışacağımızı düşünüyorum,” dedi ve Ketil’in gözlerinin içine baktı.

“Bana güvenebilirsiniz,” dedi Ketil. Grado derin bir nefes aldıktan sonra anlatmaya devam etti: “Artık ne insan kaçakçıhğı, ne kadın ticareti soruşturmaları bende. Her ikisi de SOVA’ya devredildi. Ama anlam veremediğim bir şey var ve bu da bana, devlet katında binlerinin bu işin içinde olduğunu düşündürüyor. Bu yüzden ben de kendi soruşturmamı başlattım. Bu soruşturma da Moldovyalı kadınların bulunduğu kamyonu Michael Jensen’in kullandığım gösterdi.”

“Demek öyle?” dedi Ketil, sesine çok şaşırmış ifadesi katmaya çalışarak.

“Adamlarım, Michael Jensen’in kullandığı kamyonda kadınların izlerine rastladılar. Ne olmuş, bilmiyorum ama en azından kadınlar serbest bırakılmışlar. Aynı akşam da Michael Jensen öldürülmüş. Bence katiller ortaya çıkarılacaksa olayın bu kısmının da soruşturulması önemli.”

“Ama kadın tüccarlarıyla kaçakçılık şebekesini yönetenler aynı adamlar değil mi?” diye sordu Ketil.

“Öyle ama kadınlar olayıyla ilgili elimizde yeni ve taze ipuçları var. Ben de bu ipuçlarından yola çıkarak çalışıyorum. Silc’se Bosna’daki genel ipuçları üzerinde çalışıyor olmalı. Benden önce davranırsa ne âlâ.”

Ketil, sorunun cevabım bilmiyormuşçasma, “Polis kadınların ifadesini almış mı?” diye sordu.

“Hem evet, hem hayır. Bana bu işte devlet yetkililerinin de parmağı olduğunu düşündüren nokta da işte burası. Polisler kadınlarla çok yüzeysel bir konuşma yapmışlar. Aldıkları ifadeler kullanılamayacak kadar gayrı ciddi. Sanki birileri bu olay ortaya çıkmasın diye uğraşıyor...”

“Bu kişi ya da kişilerin kim olabileceği konusunda bir tahmininiz var mı?”

“Henüz yok. Ama sonunda öğreneceğiz, öncelikle kadınların kime teslim edileceğini öğrenmemiz gerekiyor Avusturya, İtalya ya da burada kullanılacak olsalar da bu ülkeden binleri bu kadın ticaretini organize ediyor. Ya da edilmesine göz yumuyor.” “Kadınların yemden ifadelerini aldırabilir misiniz?”

“Hayır. Bu sistemin içindeki kişinin şüphelendiğimi öğrenmesine yol açar. Tedbirlerini alır, delilleri karartırlar. Çok dikkatli olmamız gerekiyor. O yüzden sizle parkta buluştum...”

“Ben ne yapacağım peki?”

“Sizden hiç fark ettirmeden Sanje’nin patronunun bu olaylar hakkında ne kadar bilgisi olduğunu öğrenmenizi istiyorum. Yosip Österreicher. Onu cenaze töreninde gördünüz, değil mi?”

“Evet. O yüzden mi bana telefonda bunu sordunuz?”

“Öyle denebilir. Österreicher bir yandan bunun ortaya çıkarılmasında çok yardım etti. Michael Jensen’le ilgili tüm belgeleri bize verdi. Kamyonun teknik incelemesi için çok yardımları oldu.

İşin içinde olsa tüm izleri ortadan kaldırırdı. Tüm bıınlar onun bu işin içinde olmadığını gösteriyor,” dedi Grado ve bir sigara yaktı ve devam etti: “öte yandan, Michael Jensen’in ölümünün hemen ardından birileri Yosip österreicher’in evine girmiş, Bosnalı hizmetçilerine saldırmış. Aralarında bağlantı yoktur belki ama aklımı kurcalamaya devam ediyor.”

“Neden?”

“Österreicher kendisi şikâyette bulunmadı. Karısı Helle Madsen polisi arayıp olayı bildirdi. Anladığım kadarıyla polise gidip gitmeme konusunda aynı fikirde değillermiş ve tartışmışlar, österreicher polisi bu işe karıştırmak istememiş.”

“Bu yüzden anlattıklarından daha fazlasını bildiğini düşünüyorsunuz, öyle mi?”

“İşin içindeyse şebekenin evinde de bir şeyleri ortadan kaldırmaya çalıştığı düşünülebilir. Belki onlara borçludur. Bilmiyorum ama tüm bunları öğrenmek için size ihtiyacım var.” “Ne yapacağım?”

“Österreicher’in, Michael’in yaptığı işi bilip bilmediğini ortaya çıkaracaksın, özellikle bu kadınların taşınması olayı hakkında. Onunla bir şekilde ilişki kurmaksınız. Sonuçta birçok sorunun cevabım bulmak isteyen, Michael’in eski bir dostusun. Buna hayır diyemez. Sonra size söyledikleriyle bana ve adamlarıma söylediklerini karşılaştırırız.”

“Kimse ne üzerinde çakştığınızı bilmesin diye, bunları yaptırmak için bana ihtiyacınız var, öyle mi?”

“Öyle. Artık bu soruşturmayı yapma yetkim yok, biliyorsunuz.” Kefil kısa bir süre düşündü, österreicher’den aynı şekilde şüphelendiğini, hatta bir saat sonra Danimarka Büyükelçiliğinde Helle Madsen’le görüşeceğini söylemeli miydi acaba? Hayır, gerek yoktu. Kefil konuşmayı yeniden genel soruşturma konusuna getirdi: “Peki, insan kaçakçılığı olayı ne oldu? Onu soruşturmaya da mı yetkiniz yok?”

“Silc ilgileniyor; endişelenmemize gerek yok. Halledecektir.” Grado söylediklerinden emin görünüyordu; öncelikleri

konusunda da kararlıydı. Ketil bir şey yokmuş gibi davranmayı tercih etti. Bu'arada İnes’le birlikte kendi soruşturmalarına devam edebilirdi. Tabii İnes Velika Kladusa’da bir şeyler bulabilirse...

“Şimdi her şey daha da basitleşti,” dedi Ketil.

“Evet. İnes Sivonik nerede? Ne yapıyor?”

“Evde,” diye cevap verdi Ketil.

“İnşallah bir şeyler yazmıyordun”

“Hayır, tabii ki yazmıyor. Silc’e söz verdi. Bekleyecek. Karşılığında da Silc, olay çözülünce ona haberin tüm ayrıntılarını verecek. Her ne kadar biz Bosna’da yem olarak ortada dolaşmıyorsak da umarım sözünü tutar.”

“Haklısınız. Silc vermezse ben veririm,” dedi Grado.

Ketil konuşmayı İnes ve habercilikten uzaklaştırmaya çalışarak, “Peki, beni takip edenler ne olacak?” diye sordu.

“Size zarar veremezler, öyle bir şey isteselerdi bunu çok önceden yapabilirlerdi. Ama yine de ıssız yerlerde dolaşmamaya çalışın. Yine ortaya çıkarlarsa haberimiz olsun. Dış görünüşleri, giysileri, arabalarının plaka numarası gibi, ne toplayabilirseniz bana bildirin,” dedi Grado.

Ketil başını sallayarak onayladı. Grado devam etti: “Şu andan itibaren ilişkimizi sıkı tutalım, österreicher’le konuşur konuşmaz beni arayın. Cumartesi günleri de çalışıyor. Sanje’nin merkezine gidin ve arkadaşının ölümünden şoka girmiş bir eski dost gibi konuşun. Zaten şoktasınız hâlâ.”

KRAYÎNA 'DA BÎR YER HIRVATİSTAN'

İnes'in boynuna dayalı namlunun ucunda susturucu takılıydı. Oracıkta sessizce ölüvereceğini düşünmek çok korkutucuydu. Gözünü bile kırpmadan adam öldürebilecek çete elemanlarının tetiği çekmesiyle sonu gelebilirdi, ölürse cesedinin bulunmasını ve fazla bozulmadan, bir insana yakışır bir şekilde toprağa verilmeyi umuyordu. Ama öldürürlerse cesedini saklarlardı; belki nadasa bırakılmış bir tarlaya gömerlerdi ve kimse bulamazdı.

Arabanın arka koltuğunda, iki yanında oturan bu adamlar amatör değillerdi. İşlerini şansa bırakmazlardı. Ellerinin arkadan bağlandığı yetmiyormuş gibi, sağmda oturan adam silahı ona doğrultmuştu, öndeki iki kişiyse devamlı trafiği izliyor, içinde bulundukları yeşil Opel'le Çinlileri taşıyan kamyonun hemen arkasında yollarına devam etmeye, araya başka bir arabanın girmemesini sağlamaya çalışıyorlardı.

İnes gözlerini kamyondan ayırmıyordu. Arabayı kullanan adamla yanında oturanın ensesinde birikmeye başlayan ter damlaları gözüne çarptı. Arabanın içinde yoğun bir ter kokusu vardı. Küçücük arabaya beş kişi sıkışmıştı ve gergin hava hepsinin terlemesine neden oluyordu.

İnes belki iç çamaşırlarının terden sırılsıklam olmasından, belki öldürüleceği korkusuyla titremeye başladı.

Neyse ki hâlâ hayattaydı. Kendini toplamalı, sonuna kadar mücadele etmeliydi. Hiç durmadan konuşmaya devam ediyordu. Söylediklerinin ne olduğunun, adamları provoke edip etmediğinin hiç önemi yoktu. Konuşarak yanındakilerin kendisinin de bir insan olduğunu, mezbahaya götürülen bir hayvan olmadığını düşünmelerini sağlamaya çalışıyordu.

"Son gördüğümde üstündeki Adidas tişört daha çok yakışmış-tı sana," dedi yanında eli silahlı oturan adama.

Adamı Trebniye'ye giderken ve dönerken otobüste görmüştü. Otobüste Ketil'i takip eden deri ceketlilerden biriydi. Üstünde hâlâ aynı ceket vardı, altınaysa siyah bir tişört giymişti.

"Teşekkür ederim. Ama sen o tişörtü maalesef bir daha hiç göremeyeceksin," dedi adam ve namluyu biraz daha ittirdi.

İnes'in içinde bulunduğu durum göz önünde bulundurulunca adamın tepkisi aslında çok olumluydu. Cevap vermişti çünkü. Artık bir diyalog başlatmak için şans doğmuştu. Diyalogun konusu, İnes'i öldürmekle ellerine bir şey geçmeyeceği olacaktı.

“Sizi Ketil Brandt da gördü. Poliste ayrıntılı eşkâliniz var. İstihbaratçılar da sen ve arkadaşının dış görünüşünü çok iyi biliyorlar. Her yerde aranıyorsunuz,” dedi İnes ve yan gözle adı Jus olan adama baktı.

Önde, şoförün yanında oturan ve çetenin reisi olan Boris adlı adam geri dönerek, “Çok yazık. Yakalanışımızın haberini yazamayacaksın. Yazmayı bırak, haberin bile olmayacak,” dedi. Sırp-Hırvatça konuşuyordu ama Slovenceyi çok iyi anlıyordu. Jus ve İnes’in öteki tarafında oturan Lojze, Sloven’di. Jus, İnes’i fabrika duvarının yanında yakalayıp fabrika binasının içine getirince Boris kontrolü devralmıştı. İnes Jus’u, fabrika binasına girince tanımıştı. Adidas tişörtlülerden biriydi.

Boris ilk iş İnes’in üstünü aramış, telefonunu alıp çağrılan kontrol etmiş, ardından duvara fırlatıp parçalamıştı. Sonra da adamlanna hızlanmaları için talimat vermiş, onlar da Çinlileri hızla kamyona doldurmuşlardı. Arabayı kullanmakta olan adam ise İnes’in ellerini arkadan bağlamıştı. Adı, Radovan’dı.

İnes’in ellerini bağladıktan sonra fabrikanın içinde, ortalık bir yerde bir sandalye üzerine oturtmuşlardı. Boris sakin bir ifadeyle İnes’i sorgulamaya başlamış, adım, mesleğini, orada ne yaptığım ve yalnız olup olmadığım sormuştu. İnes, Boris’in sorularının çoğuna doğru cevaplar vermişti. Boris de sorduğu sorularının birçoğunun cevabım biliyordu. Bu yüzden yalan söylemenin bir faydası olmayacaktı. SOVA’nın İnes’in bulunduğu yeri tam olarak bildiğini bile söylemişti ama adamları buna inandıramamıştı.

Birçok konuda çok iyi bilgilendirildikleri belliydi. Otel odasında bağlayarak bırakmasalar Silc adamlarıyla birlikte çok yakınlarında olabilecekti. Ya da merdivene tırmandığında arasa Silc durumdan haberdar olacaktı.

Ama işte, çete tarafından esir alınmıştı ve öldürülmeyi bekliyordu. Arabaya tıkıp kamyonun peşine takıldıklarında öyle söylemişlerdi. Hırvatistan içinde epeyce ilerlemişlerdi ama hâlâ Krayina bölgesindeydiler ve etraf oldukça ıssız görünüyordu. Adamlar hâlâ gergindiler ama Çinlileri kamyona doldurup yola çıktıktan ve hiç sorun yaşamadan Velika Kladusa’nın kuzeyindeki sınırdan geçip Bosna’dan ayrıldıktan sonra kendilerine güvenleri geri gelmişti. Kendileri de konuşmak ister gibiydiler.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu İnes. Sorusunu bu kez Sırp-Hırvatça sormuştu.

“Yerinde olsam, ben de bilmek isterdim. Yakınlarda küçük bir evimiz var, oraya götüreceğiz seni,” dedi Boris. İnes yutkundu. Demek az zamanı

kalmıştı.

“Siz nerelisiniz? Sırbistan’dan mı? Ya da Bosnalı Sırp mısınız?” diye sordu İnes. Sorusunu önde oturan Boris ve arabayı kullanan Radovan’a sormuştu.

“İkisi de değil. Boşnak’ız. Ama gerçek Boşnaklardan değiliz. Çünkü Sırplarla işbirliği yapmakta herhangi bir sakınca görmüyoruz. Bilmem anlatabildim mi?”

“Abdic’in kanatları altında mıydınız?” diye sordu İnes.

Cevap gelmedi. Demek ki cevapları “evet”ti. İnes daha da korkmaya başladı. Fikret Abdiç’in adamları savaş esnasında canavarlıklarıyla adlarından söz ettirmişlerdi. Acımasız, vahşi ve gözünü bile kırpmadan adam öldüren katillerdi hepsi.

Fikret Abdiç, Velika Kladusa’da yaşayan, Bosnalı Müslüman, girişimci bir işadamıydı. Savaş esnasında, halkından yana çıkmak yerine, savaştan para kazanmayı tercih etmiş, Bosnalı

Sırplarla işbirliği yapmıştı.[1]

“Siz Abdiç’in eski adamları mısınız?” diye yine sordu İnes.

“Evet, öyleyiz. Bazılarımız. Kendisi ortada olmasa da eski bağlantıları rafa kaldırmanın bir anlamı yok değil mi?”

“Michael Jensen ne zamandır şoförlüğünüzü yapıyordu?” Alacağı cevapların önemi olmasa da konuşmayı devam ettirmekti amacı.

“Yıllardır. Sadık bir elemanımızdı. Kanlar işin içine girince hata yaptı zavallı... Bize böyle kazık atılır mı?”

“Hanginiz öldürdü onu?” diye sordu İnes ve sırayla adamlara bakmaya başladı. Boris küstahça bir kahkaha patlattı. Kral gülünce gülen soytarılan gibi, arabadaki diğer adamlar da gülmeye başladılar.

“Nereden bilelim şimdi? Unuttuk gitti,” dedi Boris. Diğerleri yine güldüler.

“Başka bir şeyi daha bilmek istiyor musun?” dedi Boris ve neredeyse İnes’in evet demesini bekler gibi baktı. İnes başını evet anlamında salladı.

“Bilsem de söylemem. Biz birbirimizi ispiyon etmeyiz. Asla. Birazdan senin icabına baktıktan sonra da bu kural geçerli olacak...”

İnes’in hissettiği çaresizlik beyninden süzülüp tüm bedenine yayılmaya başladı. Biraz önce adamları konuşturarak oluşturduğu azıcık umut da kaybolup gitmişti, öne eğildi, başını dizlerinin arasına soktu, bir süre öyle oturdu. Sonra başını kaldırdı ve “Bırakın beni gideyim,” dedi yaşlı gözlerle.

Adamlardan tepki gelmedi.

“Söz veriyorum. Kimseye söylemem. Ben söylemezsem sizi kimse bulamaz. Söz veriyorum size,” dedi İnes ve iki yanında oturan adamlara bakmaya başladı.

Boris gözlerini yoldan ayırmadan ve arkaya dönmeden konuşmaya başladı:

“Sen demin Danimarkalının, senin bildiğin her şeyi bildiğini söylemedin mi?”

“Evet ama kim olduğunuzu ve sizi nerede bulduğumu bilmiyor. Hem kaldığınız yeri de boşalttınız,” diye cevap verdi Ines.

“Söylediklerine inanmam için sana güveniyor olmam lazım. Ama ben sana güvenmiyorum,” dedi Boris ve Radovan’a baktı: “Kamyonu solla, şoföre eve giden yolu göster.”

Kamyonu solladılar ve Radovan hemen sağa sinyal vererek şerit değiştirdi. Dar bir yola saptılar; kamyon peşlerinden devam etti. Geldikleri, bir orman başlangıcına benzeyen sık ağaç ve çalılarla kaplı bir yerdi.

BALKANLAR'DA BİR YER

Şansını denemekten başka çaresi yoktu. Ne kadar riskli olursa olsun o adamla konuşmaya çalışacaktı. Adamın yaptığı işten utanan, rahatsızlık duyan biri olduğunu hissediyordu, öyleyse kendisini anlayışla karşılayabilirdi. Yoksa diğerleri gibi acımasız biri miydi? öyle ise ölümlerden ölüm beğenmesi gerekecekti.

Sırtını duvara dayamış, dizlerini kamına ve göğsüne çekmiş, beton zeminde oturuyordu. Dün yemek yedikleri yerde bulduğu kâğıt parçası yanında duruyordu. Oturduğu yerden uzanıp şiltenin üstündeki çarşafın fermuarını açarak sakladığı kalemi çıkardı.

Artık yazmaya başlayabilirdi; ama yine de korkuyordu. Acaba imdat çığlığını doğrudan mı dile getirmeliydi? Yoksa ortaya çıkınca inkâr edebilmesi için şifreli cümlelerle mi yazmalıydı? Şifreli yazarsa şoför satır arasında ne demek istediğini anlayabilir, kim bilir, belki yardım da edebilirdi. Belki durumun ciddiyetini kavrayamayabilirdi. Peki, şoför dilini tutamazsa veya başka bir şekilde Darko'nun haberi olursa ne yapacaktı? O zaman ne yazmış olursa olsun önemi kalmayacaktı. Sonuçlarını düşününce korkudan titredi.

Birkaç dakika daha oturduğu yerde duvara bakarak karar vermeye çalıştı. Elinde o kâğıt parçasından başka kâğıt yoktu ve bir yenisini bulmak da çok zordu. Bir daha böyle bir şans, çıkacağı varsa bile kim bilir ne zaman karşısına çıkardı. Bacaklarını biraz uzattı. Dizlerini birleştirip kâğıdı bacaklarının arasına sıkıştırdı. Apış arasında hâlâ acı duyuyordu. Bacaklarını açarsa acı azalıyordu. Gözlerini kapattı. Biraz sonra, yarın, yarından sonra başına gelecekleri düşününce içi sızlamaya başladı.

Yanlış anlamaya neden olmayacak şekilde, doğrudan yazmaya karar verdi

ŞEHİR MERKEZİ, LJUBLJANA

Ketil, Slovenska Caddesinde hızla yürüyordu. Arada bir durup elindeki şehir planına bakıyordu. Gideceği yeri bilmediğinden değil, takip edilip edilmediğini görmek için sağı solu kolaçan etmek amacıyla bunu yapıyordu. Nereye gideceğini çok iyi biliyordu. Tren istasyonunun karşı çaprazında yer alan, caddenin sonundaki Avrupa Sarayı'nın üçüncü katma çıkacaktı.

Otobüs durağında bekleyen kalabalığın yanından geçer geçmez binayı gördü. Dokuz katlı modern bir yapıydı. Binanın girişindeki tabelalarda binada yer alan firmaların isimleri yazılıydı. Çoğunlukla banka genel merkezleri ve sigorta şirketleri binada yer alıyordu. Hepsinin en üstündeyse taçlı, aslanlı Danimarka Kraliyeti amblemi bulunan ve üzerinde Kongelig Dansk Ambassade[1] yazılı levhayı gördü.

Hızla döner kapıdan içeri girdi ve resepsiyon için gelmiş konukları gördü. Cilalı granitle kaplı salonun her tarafına yayılmışlardı. Resepsiyon, giriş katındaki bu salonda yapılacaktı anlaşılan.

Paltosunu çıkardı. Diğer konuklar pardösü ve paltolarını vestiyere teslim etmişlerdi. Ketil paltosunu koluna astı. Üzerinde Bosna'da aldığı kazak, konuklar arasında dolaşmaya başladı. Elindeki tepsiyle şampanya kadehleri dolaştıran bir garson gördü. Garson, "Lütfen buyurun," demeye firsat bulamadan Ketil uzanıp kadehlerden birini aldı.

Salon modem mimariyle tarihi ihtişamı bir araya getiren şaşaalı bir stilde düzenlenmişti. En ucundaki duvarda, ortadaki Avrupa Birliği bayrağının her iki yanına Danimarka ve Slovenya bayrakları asılmıştı.

Sol tarafta üzerinde mikrofon bulunan bir kürsü duruyordu. Saat biri geçiyordu. Ketil zamanında gelmişti ve etkinlik henüz başlamamıştı. Hızla kalabalığa göz gezdirdi. Yaklaşık yüz elli kişi vardı salonda. Çeşitli ülkelerin diplomatları, Slovenyalılar ve Ljubljana'da bulunan Danimarkalılar... Helle Madsen gelmemişti henüz. Ketil dostluk demeğini temsilen cenaze törenine katılan Slovenyalılardan birini gördü. Başkan olarak kendine tanıştırılan adamdı. Adamın adım hatırlayamıyordu.

Bir adam kürsüye çıktı ve açık olup olmadığım kontrol etmek için eliyle birkaç kez mikrofona vurdu. Kusursuz smokininin cebinden bir kâğıt çıkardı. Büyükelçi Frits Möller. Yavaş yavaş salondaki konuşmalar kesildi. Salona tamamen sessizlik hâkim oldu.

"Sayın büyükelçiler, değerli hanım ve beyler," diye başladı büyükelçi konuşmasına. Sert bir Danimarka aksanıyla İngilizce konuşuyordu. "Biraz

gecikerek de olsa geleneksel diplomatik yıla merhaba diyoruz. Biz Ljubljana’daki Danimarka Büyükelçiliği olarak yeni yıl resepsiyonunu en son düzenleyen büyükelçiliğiz. Yine de bu kadar geniş bir katılım olduğunu görmekten çok mutluyum. Biliyorum sayısız resepsiyonların yapıldığı zor bir ocak ayı geçirdik. Gelmekle bizi onurlandırdınız.”

Büyükelçi kısa bir süre sustu. Salondakiler de gülmeleri gerektiğini düşünerek güldüler.

“Bu geniş katılımı, küçücük ülkemize duyduğunuz sempati ve saygmm ifadesi kabul ediyorum. Göreve başlayalı henüz üç gün olmasına rağmen resepsiyonumuza katılarak bana hoş geldin diyen sİzlere ayrıca teşekkür ederim. Slovenya’ya büyükelçi atanmak benim bir hayalimdi. En son 1995 yılında o zamanki Dışişleri Bakanımız Niels Helveg Petersen’le buraya yaptığım ziyaretten beri bu ülkeye dönmek istedim hep. Ve şimdi buradayım...”

“Yalan söylüyor. Onu buraya zorla gönderdiler,” diye fısıldadı biri aniden Ketil’in kulağına.

Ketil başmı çevirdi. Yanında Helle Madsen duruyordu. Üzerinde sade, beyaz bir elbise vardı. Yüksek topuklu ayakkabıları da beyazdı. Saçlarını topuz yapmış, resepsiyona katılan diğer kadınların giyimleriyle uyumlu bir tablo çiziyordu. Geniş omuzları ve adaleli kolları ise Helle’nin böyle resepsiyonlarda süs görevinin dışında başka bir iş yaptığım da gösteriyordu.

Ketil, Helle’ye gülümsedi ve “Yalnız mısınız?” diye fısıldadı.

“Evet, şimdilik. Kocam Yosip konuşmalar bittikten sonra gelecek,” dedi Helle kürsüye bakarak.

Büyükelçi orada bulunmaktan duyduğu memnuniyet yalanım bitirmiş, övgülere sıra gelmişti. “Aslına bakılırsa Danimarka'nın Slovenya’da bir değil, iki büyükelçisi var,” dedi. Heyecanı ve merakı arttırmak için biraz bekledi. “Büyükelçilerden biri benim, diğeriyse Danimarka-Slovenya Dostluk Derneği başkanı Bay France Semiç,” dedi ve kolunu uzatarak France Semiç’i gösterdi konuklara. Beriki gülümseyerek konuklara baktı ve başıyla selamladı. Kendisine gösterilen saygıdan memnuniyet duymuştu.

Büyükelçi devam etti: “Slovenya-Danimarka Dostluk Derneği, her iki ülkenin ne kadar küçük olduğu düşünüldüğünde aslında çok büyük ve önemli. Demek, maalesef artık aramızda olmayan İgor Kore tarafından kuruldu. Îgor Korc’un bıraktığı bayrağı devralan Bay Semiç bu işi başarıyla sürdürmektedir. Geçtiğimiz hafta içinde demek üyelerinden Michael Jensen’in ölmesi hem demek üyelerini, hem demek dışındaki başka birçok

inşam çok üzmüştür. Bu trajik olaya rağmen, başlatılan çalışmaların enerjik bir şekilde sürdürüleceğine inanıyorum.”

Ketil ve Helle, büyükelçinin böyle bir resepsiyonda ölüm haberini gündeme getirmesinden duyduğu şaşkınlığı göstermek istercesine bakıştılar. Diğer konuklar da büyükelçinin ölüm olayım gündeme getirmesini tuhaf karşılamıştı.

“Konuşma bitince şu köşeye gidelim mi?” diye sordu Ketil ve başıyla salonun girişindeki vestiyeri işaret etti. Helle başını kaldırdı ve kürsüdeki büyükelçiye baktı. Büyükelçi konuşmasını okuduğu kâğıdı cebine koyuyordu.

“Daha fazla konuşup vaktinizi almak istemiyorum. Bir an önce görevime başlamak için sabırsızlandığımı bilmenizi istiyorum. Şimdi bir şeyler yiyip içme zamanı. Büfede yiyecek servisi var, lütfen buyurun. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim,” dedi ve kürsüden indi.

Salondan yanm dakika kadar süren alkış yükseldi ve alkışlar nedense aniden bıçak gibi kesildi. Büyükelçinin konuşmasının ardından konuklar küçük gruplar halinde sohbete başladılar.

“Benimle konuşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedi Ketil. Artık fısıldamadan konuşuyordu. -

“Bir şey değil. Michael’i ben de tanıyordum. Siz ne zamandır tanıyordunuz onu?”

“Balkan savaşlarından beri. Ama on yıldır görmemiştim...”

“Ama yine de cenazesine geldiniz...”

“Aslında Michael’in ölüm haberi gelmeden önce Ljubljana’ya yola çıkmıştım. Ama yola çıkmamış olsaydım da haberi alınca yine gelirdim,” dedi Ketil ve kendi sözlerini bir süre düşündü. Doğru mu söylüyordu acaba?

“Kopenhag’a gelip sizi ziyaret mi edecekmiş?” dedi Helle.

“Evet, öyle planlan varmış ama bana haber vermemişti,” dedi Ketil “Ya siz? Ne kadar zamandır tanıyordunuz Michael’i?”

“Birkaç aydır. Derneğe kayıt olduktan sonra tamdım ona..”

“Neden demeğe üye olmuştu Michael? Anlattı mı size hiç?”

“Danimarka köklerine geri dönmek isteği duyuyormuş. Uzun yıllar Danimarka kimliğinden bilerek uzak kalmak artık rahatsız etmeye başlamış.”

“Annesini kaybettikten sonra Danimarka’dan soğumuştu anladığım kadarıyla. Fazla arkadaşı da olmadığı için Danimarka'nın onun için fazla bir

önemi kalmamıştı,” dedi Ketil.

“Anne ve babalar ölünce böyle düşünmek normaldir herhalde. Bütün hayatım ve enerjisini karısı ve kızına yönlendirmiş. Ailesine en iyi şekilde bakmaya çalışmış. Çok çalışıyordu,” dedi Helle.

“Size işiyle ilgili şeyler anlattı mı hiç?” diye sordu Ketil.

“Ayrıntılı anlatmadı. Ama anladığım kadarıyla Balkanların her yerine gidiyormuş. O yüzden randevulaşmak zor oluyordu hep...”

“Sık görüşüyor muydunuz?”

“Hayır, arada bir görüşüp bir kadeh şarap ya da bir bira içiyorduk. Genellikle demekte bir etkinlik yapıldığı zamanlarda karşılaşıyorduk.”

“Epeyce yakından tanımışsınız o zaman?”

“Polis gibi somlar soruyorsunuz,” dedi Helle.

Ketil kartlarım açık oynaması gerektiğine karar vererek, “Evet,” dedi, “özür dilerim ama Michael’in neden öldürüldüğünü öğrenmeye çalışıyorum ben. Bu yüzden bu olayla ilgili her türlü bilgi işe yarayacak. Polisin elinde hiç ipucu yok.”

“Ne?” dedi Helle. “Michael öldürüldü mü?” Duyduklarına ina-namadığı yüzünden belliydi. Biraz endişeli bir ifade takınmıştı şimdi.

“Evet, öldürülmesinin yaptığı işle bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Para meselesi olabilir yani. Şu an ayrıntıya giremem. Siz de kimseye bir şey söylemeyin. Polis bu işin arkasındaki şebekenin izlenmekte olduğunu bilmemesi için hiçbir açıklama yapmıyor.”

“Şebeke mi?”

“Evet, bir mafya oluşumu.”

Helle “Mafya” sözcüğünü duyunca bakışlarım yere çevirdi. Bir şeyler düşündüğü apaçıktı ama suskun kaldı. Etrafta gruplar halinde konuşanların uğultusu, düşüncelerinin ardında gerçeküstü bir sahne gibi duruyordu. Uzunca bir duraklamanın ardından, “Gerçekten bir cinayete mi kurban gitmiş Michael? Nasıl?” diye sordu.

“Üçüncü kat balkonundan, arkadan itilmiş. İntihar değilmiş. Polisler emin. Ben de eminim,” dedi Ketil.

Helle, Ketil’le göz göze gelmemeye çalışarak havaya bakmaya başladı. Sonra etrafına bakındı ve son olarak da kol saatine baktı.

“İyi misiniz?” diye sordu Ketil.

“Yosip’in gelmediğinden emin olmak istiyorum. Aşırı kıskançtır,” dedi Helle ve bir anlığına söylediğinden pişmanlık duymuş gibi göründü.

Ketil de o an için susmanın en doğru yol olduğunu düşünüyordu.

“Sır tutmayı becerebilir misiniz?” diye sordu Helle.
“Evet,” dedi Ketil.
“Michael’le biraz flört ettik aslında. Hatta bir kez de öpüştük. Kocam fark etti ve bu yüzden evde kavga ettik. Şimdi barıştık. Dün akşam birbirimizden özür diledik. Ama şimdi burada başka bir Danimarkalı erkekle konuşarak yemden kışkırtmak istemiyorum onu,” dedi Helle.
“Burada konuşuyoruz sadece.”
“Evet, haklısınız. Hem size bunları neden anlatıyorum ki? Bakın, söylediğimi bilen tek kişisiniz. Tabii bir de Yosip var. Ama beni affetti.”
Ketil hiç çekinmeden, “Kocanız sizi dövüyor mu?” diye sordu.
“Hayır, hayır” dedi Helle. “Döven benim aslında.”
Ketil soran gözlerle Helle’ye baktı.
“Michael konusunda tartışırken bir yumruk attım ona. Daha öncesinde de eve hırsız girmesini polise şikâyet etmek istememesi nedeniyle tartışıyorduk. Ama o konuda da anlaştık. Bu sabah evimize polisler geldi. Boyana’yla da konuştular... Boyana bizim hizmetçimiz.” Helle yine söylediklerinden pişman olmuş gibiydi.
“Neden polise şikâyet etmek istemedi? Hırsızlar ne çalmışlar evden?”
“Adının olumsuz bir olayla birlikte anılmasını istemiyordu. Ljubljana’nın ağır toplarından biridir. Eve polis gelmesi iyi olmaz diye düşünüyordu,” dedi Helle ve döner kapıya kaçamak bir bakış yolladı. Sonra dönüp Ketil’in gözlerinin içine baktı.
“Bu gelen onun arabası. Başka bir zaman konuşalım. Ben pazartesi sabahı saat dokuzda Tivoli Park’ta koşuyorum. Ya da Turbo diskotekte karnaval partisi var... Siz en iyisi oraya gelin. Yarın akşam.”
“Karnaval partisi mi?”
“Evet, kıyafet balosu gibi bir şey. Bizim takımdaki kızlar da gelecekler. Şimdi ayrılmamız lazım...”
“Kocanızla konuşmamın bir sakıncası var hu? Michael’in Sanje’deki işiyle ilgili konuşacağım sadece. Belki olayı çözecek bir şeyler ortaya çıkar...”
“Söz verin ama...” dedi Helle. Ketil’in başıyla onaylamasını bekler gibi bakıyordu.
“Söz. On beş dakika sonra yanına giderim. Siz tuvalete gitme bahanesiyle yanından ayrılırsanız iyi olur,” dedi Ketil.
“Tamam,” dedi Helle ve büfeden yiyecek almak için ayrıldı. Ketil, Yosip österreicher’le gerekenden daha erken karşılaşmamak için kapıdan

uzaklaştı, karşı tarafta, kürsüye yalan bir yerde durmaya başladı. Bulunduğu yerden Helle'nin France Semiç'le konuşmaya başladığını görebiliyordu. O anda Yosip geldi ve Helle'nin omzuna arkadan dokundu. Helle de ona döndü. Gülümsediler ve öpüştüler. Evlilik krizi yaşamışlarsa bile şimdilik görmek olanaksızdı.

Ketil paltosunu alıp bir sigara içmek için dışarı çıktı. Helle'nin Michael'le bu kadar yakın ilişkide olması çok şaşırtıcı gelmişti. Helle'nin söylediklerine gösterdiği tepkileri düşünüyordu. Kadının çok şaşırdığı belliydi ama acaba doğru mu söylüyordu? Aralarında gerçekten bir aşk ilişkisi mi yaşanmıştı?

Tüm bunları Helle neden anlatmıştı? Çok şaşırdığından mı, yoksa yardıma ihtiyacı olduğundan mı? Kasıtlı mı anlatmıştı yoksa?

Ketil dışarıda hem sigar asım içiyor, hem de camdan içeri bakıyordu. Konuklar arasındaki göstermelik memnuniyet ve mutluluk gösterileri son hızıyla devam ediyordu. Salondakilerin ağız ve el hareketlerinden suni bir kibarlık gösterisi sergilendiği belli oluyordu, österreicher etrafta bu kadar şahit varken Ketil'le konuşmaya hayır diyemezdi. Acaba aradan on beş dakika geçmiş miydi? Şimdi tam zamanıydı.

Sigarasını yere atıp izmariti topuğuyla ezdi ve döner kapıdan içeri girdi. Ketil kapıdan girer girmez Helle de Yosip'e arkasını dönerek tuvaletlerin olduğu köşeye yöneldi.

Ketil paltosunu çıkardı, tekrar koluna astı, yanından geçen garsondan bir kadeh daha şampanya aldı ve büfenin yanında duran österreicher'e doğru yürümeye başladı.

Österreicher'in üzerinde lacivert bir takım elbise vardı ve cenaze törenindekinin aksine giyimi biraz daha renkliydi. Takım elbisesinin altına açık mavi bir gömlek giymiş, mor bir kravat takmıştı. France Semiç'le konuşuyordu ve birden yaklaşan Ketil'i gördü. Göz göze geldiler ve tokalaştılar.

"Merhaba. Beni iki gün önceki cenaze töreninden hatırlarsınız sanırım. Ben, Ketil Brandt; Michael'in eski bir arkadaşıyım," dedi Ketil.

"Tabii, hatırlıyorum. Eski bir dost olarak sizin için pek zor olmuştur, eminim," dedi Yosip.

"Evet, zor oldu. Duygusal açıdan özellikle. Ona söyleyecek, onunla birlikte yapacak çok şey vardı. Ama olmadı," dedi Ketil.

Ketil, France Semiç'e de elini uzattı. Tokalaştılar.

Yosip'e döndü. "Michael'i yakından tanıyor muydunuz?"

“Hayır. Yakından tanıdığımı söyleyemem, öldüğünü söylediklerinde kim olduğunu hayal meyal hatırladım. Çalışanımız çoktur; mağazalarda çalışanları ya da şoförlerin hepsini tanımam imkânsız. Ama fotoğrafını görünce tanıdım. On dört yıldır yanımızda çalışıyordu... Siz de bunları iyi biliyorsunuz...” dedi Österreicher ve konuşmaya devam edip soru sormak yerine Ketil’in bir şeyler söylemesini beklemeye başladı.

“Anladığım kadarıyla eşiniz tanıyormuş onu. Dostluk demeğinden,” dedi Ketil ve France Semiç’e bakmaya başladı. Semiç başıyla onayladı.

Yosip bir şey söylemedi. Ketil fazla mı ileri gitmişti? Uzun süre sessiz kaldılar. Semiç tuvalete gideceğini söyleyerek yanlarından ayrıldı.

“Cenaze töreninde eşiniz Helle’yle konuştum biraz,” diye ekledi Ketil. Bunun üzerine Österreicher biraz yumuşar gibi oldu.

“Tabii, evet. Ben de eşimin hatırına gittim cenaze törenine. Şoke olmuştu. Tabii çalışanımıza saygımı da göstermek istedim,” dedi Yosip.

Ketil, Semiç’in iyice uzaklaşıp uzaklaşmadığını kontrol etmek için bakındı ve “Her şeyden haberim var,” dedi ve bakışlarını Yosip’in gözlerine dikti.

Yosip Österreicher kaşlarını kaldırarak Ketil’in neyi kastettiğini anlamadığını gösterdi.

“Yaptığı ek iş ve ölümüyle ilgili ayrıntıları kastediyorum,” dedi Ketil.

Yosip bir süre boşluğa baktıktan sonra, anlattıklarım biraz daha derinleştirmesini beklercesine Ketil’e çevirdi gözlerini.

“Telaşlanmanıza gerek yok. Sadece siz ve ben biliyoruz. Bir de eşi ve kızı tabii. Ama onlar yeni öğrendiler. Michael’in ölümüne kadar bilmiyorlardı. Sırdı ve hâlâ öyle...”

Yosip Österreicher etrafma bakındı. Kimsenin kulak kabartmadığından emin olmak istiyordu.

“Şöyle geçelim mi?” dedi sonunda.

“Tabii.”

Yosip Österreicher yürümeye başlamıştı bile. Kalabalığın içinden çıktıklarında Yosip, Ketil’e gözlerini dikerek, “Polisin anlattıklarına çok şaşırdım,” dedi. “Olay ortaya çıkanlabilsin diye elimden gelen her türlü yardımı yaptım polise. Ben de katillerin bulunup insan kaçakçılarının adalete teslim edilmelerini istiyorum. Ama polisten bunu gazetecilere yansıtmamaları ricasmda bulundum. Suç işleyen bir çalışan yüzünden Sanje’nin adının lekelenmesini istemem. Sanırım sizin için de şok olmuştur. Size bunları polis mi anlattı?”

“Evet, merkeze çağırıp ifademi aldılar. Nasılsa Ljubljana’dayım diye. Ama verebileceğim fazla bir bilgi yoktu,” dedi Ketil. Michael’i on yıldır görmediğini özellikle söylemedi. Duygusal açıdan sarsılmış, üzülmüş arkadaş izlenimini zedelemek istemiyordu.

“Şu kadınlar birden nasıl ortaya çıkmış?” diye sordu Ketil.

“Kadınlar? Hangi kadınlar?” dedi Yosip.

“Portoroz’da aniden ortaya çıkan on bir Moldovyalı kadın... Kadın ticareti kurbanlarıymış ve şebeke aniden onları serbest bırakmış...”

“Evet, ben de duydum onu. Gazetede de okudum. Neyi soruyorsunuz?”

“Onları Slovenya’ya getiren kamyonun şoförü Michael’ıniş.”

“Kim diyor bunu?”

“Polis. Kamyonda yaptıkları teknik incelemede kadınların izine rastlamışlar.”

“Aman tanrım! Ne korkunç,” dedi Yosip.

“Evet, ben de onun böyle bir işe nasıl giriştiğine hâlâ bir anlam veremiyorum,” dedi Ketil.

“İnanmak gerçekten zor. Müşkül durumdaki mültecileri Avrupa’ya taşıması neyse. İdealist nedenlerden dolayı herkesin yapabileceği bir şey der, geçeriz ama kadın ticareti...” dedi Yosip.

“Öldükten sonra duymama rağmen insan kaçakçılığı yaptığını öğrenince ben de çok kızdım ona. Aile sahibi bir insan böyle bir riske girer mi?”

“Evet, anlamak çok zor,” dedi Yosip.

Yosip’in yüzünde bu kadın ticareti olayım önceden bildiğini gösteren hiçbir işaret yoktu.

Ketil, “Ama kadınlan serbest bırakan da oymuş. Bu da en azından bir şeydir ama hâlâ ta başından bu işe nasıl girdiğine anlam veremiyorum,” dedi ve yanlarından geçen garsonun tepsisindeki şampanya kadehlerinden birine uzandı.

Yosip’in kadehi neredeyse tamamen doluydu. Kadeh kaldırdıktan sonra bir dikişte içkisini bitirdi.

“Bunları bana anlattığınıza sevindim. Biliyorsunuz polis fazla bilgi vermiyor. Veremezler de,” dedi Yosip.

“Bana da doğrudan polis anlatmadı bunlan. Zdenka’dan duydum. Ona anlatmışlar. Zdenka’yla konuşuyorum devamlı,” diyerek yalan söyledi Ketil.

“Evet, tabii. Onun da bu tür şeyleri binleriyle paylaşması gerekiyor. Şiddetli bir şok geçirmiştir herhalde. Umarım kendini toparlar biraz. Siz ne

düşünüyorsunuz, Brandt? Yoksa size Ketil diye mi hitap etmemi istersiniz?” dedi Yosip.

“Hiç sorun değil. Yosip?”

“Elbette.”

Yeniden tokalaştılar. Sanki yeni bir dostluğu pekiştiriyorlardı. Ketil en uygun tarzda Yosip’le konuşmuş, en uygun miktarda bilgiler vererek güvenini kazanmıştı. Yaklaşma planının ilk kısmını başarıyla gerçekleştirmişti. Bir soru daha sorup oradan uzaklaşmayı düşünüyordu.

“Michael’in sigara ve içki kaçakçılığı yaptığım da biliyor muydun?” diye sordu Ketil.

Yosip bir kaşını kaldırarak başını iki yana salladı ve “Hayır bunu duymadım, polis kamyonu inceledi. Bana bir şey söylemediler,” dedi.

“Ben de tahmin etmiyorum... Ama öyle bir söylenti duydum. Bu tür zamanlarda herkes, her şeyi söyler. Artık gitsem iyi olacak,” dedi Ketil. Yosip de izin verircesine başını salladı.

“Ben de sosyal görevlerimi yerine getireyim, biraz da karımla ilgileneyim,” dedi Yosip kalabalığı işaret ederek. Yosip’in işaret ettiği yerde Helle bir grup Afrikalı diplomata bir şeyler anlatıyor, diplomatlar da gülüyorlardı.

“Selam söyle,” dedi Ketil ve paltosunu giymeye başladı. Yosip cebinden bir kartvizit çıkarıp Ketil’e uzattı.

“Benimle konuşmak istersen aramaktan çekinme,” dedi.

“Teşekkürler; mutlaka ararım. Maalesef üzerimde kartvizitim yok. Tüm bunlar olmadan önce tatile gidiyorum diye yola çıkmıştım aslında,” dedi Ketil.

“Önemli değil. Nerede kalıyorsun? Sana ulaşmak istersem... Cep telefonun var mı?”

“Park Otel’de. Cep telefonumu kaybettim. En kısa zamanda yeni bir telefon alacağım. Alınca numaramı mesajla gönderirim.”

“Tamam,” dedi Yosip, tekrar elini uzattı.

“Yakında görüşürüz,” dedi Ketil ve ayrıldılar.

Ketil hızla dışarı çıktı. Kaldığı yeri söylemek zorunda kalmasının dışında her şey tam istediği gibi gelişmişti. Ama bunun da çaresi vardı, öncelikle dikkatli olmalı ve en kısa sürede başka bir otele taşınmalıydı. Artık bundan sonra Yosip’in ne yapacağmı bulup ortaya çıkarmak Grado ve adamlarına kalmıştı. Yosip paniğe kapılıp geride bıraktığı izleri ve

ipuçlarını ortadan kaldıracak mıydı? Ya da Ketil’in söylediklerini umursamamış mıydı?

Artık Gradoyu arayıp Yosip’le neler konuştuklarını ona anlatabilirdi. Telefonu cebinde çalmaya başladı. Grado ondan önce davranıp aramıştı.

“Alo?”

“Ben, Grado. Neredesiniz şu anda?”

“Slovenska Caddesi’nde. Otele doğru yürüyorum. Yosip österreicher’le konuştum az önce.”

“Çok güzel Yolda bana bilgi verirsiniz.”

“Yolda mı?”

“Evet, birlikte bir yere gideceğiz. Arabada anlatırım. Şimdi hiç kimseye görünmeden Miklosicev Meydanı’na gelebilir misiniz?”

“Kimselere görünmeden mi?”

“Evet. Takip edilmediğinizden emin olmalısınız. Ne kadar çabuk gelebilirsiniz?”

“Herhalde beş dakikaya orada olurum.”

“Mükemmel. Sizi oradan alınm,” dedi Grado ve telefonu kapattı.

KRAYİNA'DA BİR YER

İnes, savaş esnasında bölgeyi terk eden, bir zamanlar Krayinalı Sırp bir çiftçi ailenin oturduğu evin salonunun ortasında elleri arkadan sandalyeye bağlı oturuyordu. Kare masanın etrafında üç sandalye daha vardı. Masa ve sandalyelerin mavi boyaları dökülmüştü. Salondaki diğer mobilyalar da yağmalanmış olmalıydı.

Ayaklarım bağlamamışlardı. İstese sandalyeyle birlikte kalkıp odada dolaşabilirdi. Ama buna hiç gerek yoktu, zira Jus elinde silahıyla kapının yanında bekliyordu. Arada bir dönüp İnes'e bakıyor, emredildiği gibi sandalyede oturup oturmadığını kontrol ediyordu. Bakmadığı zamanlardaysa dışarıdaki suç ortaklarını seyrediyordu. Ortalık sessizdi. Arada bir kargaların bağırışlarıyla çete üyelerinin aralarındaki konuşmalar duyuluyordu.

Çinliler hâlâ kamyonun içindeydiler. Onları dışarı bırakmaya cesaret edememiş, yola devam etmeden önce iki saat daha bekleyeceklerini söylemişlerdi.

Son yarım saat içinde İnes'e hiçbir şey söylememiş, onunla konuşmamışlardı. Boris çenesini kapatmasını yoksa hakkında verilen kararın zamanından önce uygulanacağım söylemişti. Tanıdıkları bir yerde bulunmaları ve daha rahat hareket etmelerine rağmen İnes, çete üyelerinde bir sabırsızlık görüyordu ve görece rahatlıklarının bir avantaj olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Tek yapacağı, konuşmayı tekrar başlatmak için en uygun cümleyi bulmaktı. Bu arada dışarıdakilerin konuştuklarım duymaya çalışıyordu. Ljubljana'da olan Bogdan'ın bugün akşamüzeri ya da yarın halledeceği bir işten bahsediyorlardı. Konuşmaıun büyük kısmı ise rüzgârla birlikte uçup gidiyordu.

Ama Boris'in son cümlesini net duyabildi.

"Vardiya değişmesinden hemen sonra orada olacaksak, saat üçte yola çıkmamız lazım," diyordu Boris.

"Yirmi dakikamız kalmış," dedi adamlardan biri. Kimin konuştuğunu anlayamadı İnes.

Jus elindeki silahı odanın içine doğru sallayarak diğerlerine bağırdı: "İçerdeki oyuncağımızla biraz oynayamaz mıyız gitmeden?"

Dışarıdakiler Jus'un bu sözlerine güldüler.

"Hiç de fena bir kadın değil ashnda. Bu dünyadan göçmeden son bir kez tadına baksak iyi olacak," dedi adamlardan bir başkası.

Jus başını çevirip İnes'e baktı.

İnes irkildi, neredeyse tüm kanının çekildiğini hissetti. Yaparlar mıydı öyle bir şey? ölüme böyle mi gidecekti? Röportaj yaptığı tecavüz mağduru kadınların anlattıkları geldi gözünün önüne. Sarhoş milisler savaş sırasında kadınlan okullara, spor salonlarına ya da nerede tutuyorlarsa işte oralara doldurup topluca ırzlarına geçmişlerdi.

Zavallı kadınların saatlerce, hatta günlerce ırzlarına geçildiğini dinlemişti İnes. Sonunda alınlarına yedikleri bir kurşunla öldürülüyor ya da şansları varsa almlannda utanç damgasını ömür boyu taşımak üzere serbest bırakılıyorlardı.

Düşmanın karısının, kızının ırzına geçmenin kazandırdığı bir kupaydı sanki kadınların ruhlarına, alınlanna vurulan bu utanç damgası.

Kendisi tecavüzden sonra hayatta kalsa hayatının kalan kısmını intikam almaya adardı. Röportaj yaptığı tecavüz mağduru kadınların birçoğu da öyle yapmıştı. Hikâyelerinden çok etkilenmişti İnes. Adaletin yerine gelmesini yıllarca beklemektense kendi adaletlerini kendileri sağlamayı tercih etmişlerdi.

İnes genelde adalete güvenirdi. Birçok kez adaletin yerini bulduğunu görmüştü. Ama her zaman öyle olmuyordu. Hele ırza geçme davalarında adaletsizliğe maruz kalmak şaşırtıcı olmazdı.

Hem tecavüzü ispat etmek zordu, hem de kadınlar için çok sarsıcı olan ırza geçme olayı hukukçuların karar vermelerini güçleştiriyordu.

Hayır, İnes mahkemeye dava açıp bunun sonucunu bekle-meyecekti. Tecavüzcülerin cezasını en kısa zamanda kendi verecekti.

Midesi bulanmaya, boğazı kusmukla dolmaya başladı. İçinde tutmak için hiçbir çaba göstermedi ve önündeki masanın üstüne bir akşam önce Bihaç’ta yediği biftek ve patatesten kalanları kustu. O yemekten beri başka bir şey yememişti. Masanın üzerine boşalttığı koyu sarı kusmuk masanın kenarından kalçalarına akmaya, oradan da yere damlamaya başladı.

İnes kusmasının ardından burnuna gelen çürümüş et suyu kokusu yüzünden bir an öğrencilik yıllarında katıldığı partilerden sonra kustuğu günleri hatırladı. Bir kez daha kusmaya çalıştı ama olmadı. Midesinde ne varsa bir defada boşaltmıştı.

Tiksintiyle burnunu buruşturdu; kusmuk damlalarının çıkardığı şıpırtıları duymamaya çalıştı.

O anda Jus arkadaşlarına, hanımefendinin sevişmek istemediğini söyledi. İnes bunun üzerine toparlanmaya, mantıklı düşünmeye çalıştı.

Hayır, tecavüz etmeyeceklerdi. Sarhoş değillerdi. Soğukkanlılıkla, göz kırpmadan ortadan kaldıracaklardı onu.

Tabii onları vazgeçmeye ikna edemezse.

“Bana bir bardak su verebilir misiniz? Çok kötüyüm,” dedi. Konuşurken çaresiz ve korkuyormuş gibi görünmemeye özen gösteriyordu. Adamları konuşmanın içine çekebilmek için başka çaresi yoktu. Jus, İnes’e ve kustuğu yere baktı.

Derken Boris kapıda göründü ve “Korkma, sana bir şey yapmayacağız,” dedi. İnes şüphe içinde Boris’e baktı. “Slovenya’ya girince seni bırakmaya karar verdik,” dedi beriki. Jus’un şaşkın bakışları arasında odanın ortasına doğru ilerledi ve Jus’a, “Şuna bir bardak su getir,” dedi. Jus gözden kayboldu.

“Söz veriyorum, ağzımı sıkı tutacağım. Kimseye bir şey söylemeyeceğim,” dedi İnes. Fazla ikna edici gelmedi sesi kendisine.

“Söz size... Hiç kimseye, hiçbir şey anlatmayacağım.” Bu kez sesi biraz daha inandırıcı çıkmıştı.

“Söylemeni beklemiyorum. Şimdi beni iyi dinle! Boşboğazlık yaparsan ya da gazeteye bunları haber yaparsan anında seni ortadan kaldırırız. Ljubljana’da sadece bu iş için görevlendirdiğimiz bir adamımız bekliyor. Anlıyor musun?”

“Evet. Söz veriyorum sana,” diye tekrarladı İnes. başını salladı; sesi sanki biraz daha umut doluydu.

Jus elinde bir bardak su ve kâğıt peçeteyle geldi, önce İnes’in ağzına bardağı tutarak suyu içirdi, ardından çenesindeki kusmuk artıklarım sildi. Ardından Boris’i kenara çekti ve “Seninle bir şey konuşabilir miyim?” dedi.

“Tabii,” dedi Boris gülerek.

Dışarı çıktılar. İnes, Jus’la Boris’in dışarıda tartıştıklarını duyuyordu.

“Güvenebilir miyiz bu kadına?” dedi biri. Jus olabilirdi bu soruyu soran ama İnes emin değildi.

“Aşırı bir hareket yaparsak bize çok pahalıya mal olabilir,” dedi Boris. “Kadın çok fazla tanınıyor. Kısa zamanda ortaya çıkmazsa aramaya başlarlar. ŞOVA zaten peşinde. Elimizde olduğu sürece bizim için tehlike arz ediyor. Bekleyip görmek zorundayız. Çenesini tutmazsa o zaman...”

“Çok şey biliyor,” dedi bir diğeri.

“Bogdan icabına bakar. Slovenya’da halledersek çok riskli olmaz...”

İnes biraz daha zaman kazandığını düşünerek umutla gözlerim açtı. Burada öldürmekten vazgeçiyorlar mıydı? Verdiği sözler ve uyarıları işe

yaramış mıydı? Belki tamamen serbest bırakıp yollarına devam edeceklerdi...

Gözlerini kıstı. İçinde yeşeren umutlan da korku senaryola-nm da aklından çıkarmaya çalıştı. Artık dışarıdakiler konuşmalarına fısıldayarak devam ediyorlardı. Acaba biraz önce fazla yüksek sesle konuştuklannı mı fark etmişlerdi? Ya da onun duymaması gereken başka, yeni plan mı yapıyorlardı?

Boris içeri geldi. “Seni kamyonun içine, diğerlerinin yanına koyacağız. Orada sakince oturacaksın, anladın mı? Uygun bir yere geldiğimizde seni indireceğiz. Sonra başınıza iş açarsan seni susturmak zorunda kalacağız. Anlıyor musun?” dedi.

İnes yine başını sallayarak anladığım ve aynı fikirde olduğunu gösterdi. Boris neredeyse yüz defa “Anladın mı?” diye sormuştu. O an içinde bulunduğu durum ciddi olmasa, gülerdi.

Jus yeniden odaya girip nöbet tutmaya başladı. Boris dışarı çıktı. Ellerinin bağını çözmeyeceklerdi. Aksine, önünde yine elleri bağlı oturacağı saatler vardı. Tuvalete gitmek istese de ellerini çözmeyeceklerdi ve adamların onu elleri bağlı tuvalete götürmeleri gururunu kıracaktı. Ama tecavüze uğrayıp öldürülmekten daha iyiydi.

LJUBLJANA - NOVO MESTO OTOYOLU

İvo Grado telefonu cebine koydu. Son iki dakika içinde telefonu iki kez çalmıştı. Arayanın söylediklerini sessizce dinlemiş, sadece “Evet, evet,” diye cevap vermişti. Ketil’in soran gözlerle baktığını görünce, “Bir de devamlı tavır alıp cevap vermen gereken angarya işler var,” demişti.

On dakikadır konuşmadan ilerliyorlardı otoyolda. İvo Grado aklından bir şeyler geçiyormuş, yoğun bir şekilde bir şeyleri düşünüyormuş gibi görünüyordu. Sessizlik öncesinde Ketil, Yosip österreicher’le yaptığı konuşmayı anlatmıştı. Sözlerini bitirdikten sonra uzun süredir İnes’ten haber alamadığı için endişelenmeye başlamıştı. Her şey planladıkları gibi gittiyse İnes güneş doğmadan aradığı şeyi bulup görmüş olmalıydı. Kim bilir, belki haberini yazmaya başlamıştı bile. Ketil sonucu merak ediyordu. Akşam Ljubljana’da otelde buluşuncaya kadar beklemekten başka çaresi yoktu.

“Ne diyorsunuz tüm bu olan bitene?” diye sordu Ketil.

Grado mücadeleyi bırakmış, geri çekilmiş bir havada cevap verdi: “Çok iyi iş başardımz. Yosip’le yaptığınız sohbet sayesinde onunla tekrar görüşmeniz zor olmayacak.”

“Evlerine girenlerle ilgili soru sormaya cesaret edemedim.” “Bence de sormamakla iyi etmişsiniz. Fazla ileri gitmemek lazım. Yoksa içlerine kapanırlar, hiç bilgi alamayız...”

“Bu sabah Helle Madsen ve Yosip österreicher’le konuşmuşsunuz... Ha bir de hizmetçileriyle,” dedi Ketil ve arabanın çakmağıyla sigarasını yaktı.

“Evet, Mitya ve Borut’u gönderdim. Zorluk çıkarmamışlar adamlarıma. Mitya ve Borat, Zdenka’nın evine de gönderdiğim elemanlarım. Österreicher neden başta polise şikâyette bulunmadığını anlatmış. Hizmetçileri istememiş. Ama yanlış değerlendirmede bulunduklarım fark ettiklerini söylemiş, özür dilemiş... Size Helle Madsen mi anlattı bunları?”

“Evet, açık konuştu benimle. O konuda kocasıyla tartıştıklarını ve kocasma yumruk attığım da söyledi,” dedi Ketil. özellikle Helle’nin yumruk atmasının gerekçesini anlatırken doğruyu söylememeyi tercih etmişti. Helle’nin Michael’le ilişkisini Grado’nun bilmesine gerek yoktu.

Ketil’in Grado’ya duyduğu güven daha önceden zedelenmişti ve Yosip österreicher’le yaptığı konuşmadan sonra bu güven daha da yara almıştı. Sandığından çok daha önce yem olarak kullanıldığını fark etmişti çünkü. Polis ve istihbarat yetkilileri operasyonlarına o ve İnes, Postoyna’dan ayrıldığında ya da Ketil ilk kez Trebniye’ye gittiğinde başlamamışlardı.

Ketil yem olarak kullanılmaya, Grado'nun ofisine daha ilk kez gittiğinde, Grado'nun österreicher'in kamyonunda kaçak sigara ve içki bulduklarım söylediğinde başlamıştı. Österreicher böyle bir şey söylememişti tabii. Kendisine söylenen ilk yalan, Grado'nun ofisinde söylenmişti.

Ama tüm bu bilgilerin artık bir anlamı kalmamıştı, zira Ketil ve İnes araştırmalarında polis ve istihbarattan öndeydiler ve Grado'yla hayır diyemeyecekleri bir işbirliği anlaşması yapmışlardı. Ama tabii her şey henüz güllük gülistanlık değildi. Bu yüzden, topladığı bilgilerin hepsini paylaşmak istemiyordu.

Kısa bir sessizliğin ardından Grado konuşmaya başladı: "Demek o yüzden österreicher'in çenesinde büyük kırmızı bir şişlik vardı. Ben de bu adam kiminle kavgaya tutuştu acaba, diye düşünüp duruyordum."

"Sırp mafyası değilmiş. Onu öğrendik," dedi Ketil ve sigara izmaritini dışarı fırlattı. *

"Hayır. Evlerine girenlerin tarifini de yapamadılar. Aslında fazla bir yardımları olmadı bize. Belki adamları biz yakaladığımızda tüm bağlantılar ortaya çıkar."

Grado saatine baktı. Kol saatine bakmak onun için bir alışkanlık olmalıydı zira arabanın kilometre saatinin olduğu yerde de saat vardı ve 15.08'i gösteriyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Ketil.

"Hırvatistan sınırına."

Grado'nun cevabı mantıklı değildi; ancak arabanın yönü dikkate alınınca da şaşırtıcı değildi. Ketil ve İnes'in elde .ettiği bilgilere de uyuyordu. Anahtar, Metlika sınır kapısmdaydı. Ama henüz bildiklerini ortaya döküp saçma zamanı değildi.

"Orada ne yapacağız?" diye sordu Ketil inandırıcılık adına.

"Birkaç küçük araştırma yapacağız. Yardımınıza ihtiyacım var."

"Biraz daha açıklayabilir misiniz?"

"Hayır, şimdi olmaz. Vardığımızda'anlarsınız."

YUROVSKİBROD, HIRVATİSTAN

Umutla acı arasındaki farkı tek sağlayan, kamyon kasasının şoför mahalline yakın kısmındaki lambadan yayılan ışıktı.

Fazla güçlü olmayan bu soluk, sarı ışık sayesinde İnes ve Çinliler birbirlerini görebiliyorlardı. Kamyonun kapalı kasası tamamen karanlık olsaydı sayısız dönemeç ve ani fren sonunda hiç şüphesiz kasada bulunan herkes kusardı. Böyle bir şey olmadı ama İnes her nefes alışında kendisinden yayılan kusmuk kokusunu duyuyordu. Yola çıkmadan önce Jus ve Lojze ağzım pantolonunu temizlemişlerdi ama koku hâlâ çıkmamıştı.

Her tarafını kir ve pislik içinde hissediyordu ama Çinliler bundan rahatsızlık duyar gibi görünmüyor, aksine devamlı kibarca gülümsüyorlardı.

Kasadaki yolcular balık istifi dizilmişlerdi ama İnes şanslıydı: Kasanın kenarı boyunca yer alan uzunca sıraya oturtmuşlardı onu. Karşılıklı duran iki sıra arasında ise yolcular sıkış tepiş oturtulmuşlardı. İnsan kaçakçıları için en uygun oturma şekliydi bu. Böylelikle daha fazla sayıda kişiyi kamyonlara doldurabiliyorlardı. Farklı iki oturma yeri ve şekli olduğundan yer değiştirmek isteyen yolcular da bunu kolaylıkla yapabiliyorlardı. Bir göz işaretiyle yer değiştirmek istediklerim birbirlerine bildiriyor, sırada oturanlarla yerde oturanlar anlaşmazlık çıkmadan yer değiştiriyorlardı.

Kasada düzen ve sükûnet vardı. Kader birliğinin bir araya getirdiği Çinliler dayanışma içindeydi.

Bir buçuk saat önce İnes'i iteleyerek kamyona tıktıklarında Çinliler şaşkınlıkla bakmışlardı. Aralarında yabancı birinin bulunmasından, üstelik bu kişinin elleri arkadan bağlı bir kadın olmasından korkanlar olmuştu.

Ama İnes o anda çok rahatlamıştı. Boris ve diğerlerinin yanında değildi artık. Başka insanlarla birlikte serbest bırakılma umuduyla yerinde oturuyordu.

Kamyon hareket ettiğinde İnes yarımdakilere nereye gittiklerini sormuş ama cevap alamamıştı, önce hiçbirinin İngilizce bilmediğini düşünmüştü. Ardından ülke isimleri saymaya başlamıştı tahmin etmeye çalışarak: İtalya? Almanya? İngiltere? Aniden aralarından biri, “ Yes.r diye cevap vermişti. Adam konuşunca diğerleri lafa karışmış, adama bir şeyler söylemişlerdi. İnes'in sorusuna cevap veren adam, Çinliler devamlı ve hızla kamyonda yer değiştirdikleri için şimdi İnes'in sağ tarafında oturuyordu.

İş bulup çalışmak için İngiltere'ye gidiyorlardı. Birileri onlara iş bulma sözü vermişti. Ne iş yapacaklarını bilmiyorlardı. Pekin'den Belgrad'a uçakla gelmiş, Sırbistan başkentindeki Çin mahallesinde bir hafta

kalmışlardı. Onları Belgrad'dan Londra'ya götürme sözü veren bir adama adam başı üç bin avro ödeme yapmışlardı.

İlk iki gün her şey plana göre işlemişti; ama son on bir gündür Velika Kladusa'da bir fabrika binasmda saklanıp beklemek zorunda kalmışlardı. Adam onca beklemeden sonra nihayet yola çıktıklarına sevindiklerini söylüyordu.

Fabrikada kalırken bir ara isyan çıkarmaya yeltenmiş ama silahla tehdit edilince vazgeçmişlerdi. Fabrika binasmda kaldıkları on bir gün boyunca erkeklerin seyrek sakalları uzamıştı. Bir kamyon ve bir şoför bekledikleri, seslerini çıkarmazlarsa kendilerine iyi davranılacağı söylenmişti.

Her gün sabah, öğle ve akşam yemek getirilmişti Çinlilere. Adam fiil kullanmadan kısa cümlelerle cevap veriyordu İnes'in sorularına. İnes sonunda artık adama soracak bir şey bulamayınca konuşmaya son verdiler. Bu kadan da yeterdi.

İnes Çinlilerle konuşmasını bitirdikten sonra, bu insanlarla aynı yere konmasının aslında ne kadar korkutucu olduğunu fark etti. Çinlilerden istediği bilgileri alabileceğinden korkmamışlardı demek. Bunun da bir tek açıklaması olabilirdi: Issız bir yerde ortadan kaldırılacaktı. Slovenya'ya varıncaya kadar sakin kalmasını sağlamak için sahte bir söz vermişlerdi.

Birden karın kasları gerilmeye başladı. Egzoz dumanı kasa altından oturdukları yere geliyordu ve İnes kokusundan da rahatsızlık duymaya başlamıştı. Yola çıktıklarından beri duman kokusu vardı ama artık İnes daha yakından hissetmeye, rahatsızlık duymaya başlamıştı. Yanındaki Çinliler de sinirine dokunuyordu. Acaba ellerini çözmeleri için Çinlilerden yardım istese miydi? Daha önce de aklına gelmiş, sonra vazgeçmişti. Çinliler yardım etseler kendi durumları ne olurdu? Hem yardım etmeye cesaret edebilirler miydi? Fark ettiklerinde kendini kaçıranların fitilini ateşlemiş olmaz mıydı?

Dikkatini içinde bulunduğu ana vermeyi denedi. Kamyonun nerede olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu. Yokuş ve sık dönemeçli yollar Metlika sınır kapısına yaklaştıklarının belirtisi miydi? Ketil'i Novo Mesto'ya bu yoldan götürmüştü.

Yurovski Brod'a mı gelmişlerdi acaba? Fark etmiyordu. Esir alınmıştı ve hayatı onu ellerinde tutan adamların merhametine bağlıydı artık. Çinlilerin orada bulunmalarının kendisine güvence sağladığına inanmak ise safdillikti. Boris, Slovenya'ya girer girmez diğerlerine örnek olsun diye İnes'i infaz mı edecekti acaba? Adamları daha önce de adam öldürmüşlerdi.

En son Michael Jensen’in carımı almışlardı. Çinliler çok korkacaktı ve Boris ve adamları da Çinlilerin korkudan kimseye bir şey söylemeyeceklerini çok iyi biliyorlardı.

Hayır, İnes kaderiyle baş başaydı; mücadelesini kendisi vermeliydi.

Kamyon aniden hava bırakarak durdu. İnes nereye varmış olabileceklerim düşünmeye başladı.

Arabanın ışıkları söndü.

VİC, LJUBLJANA

Miloş Grankeviç’in telefonu çaldı ve ekranda +32 ile başlayan bir numara göründü. Belçika’dan arıyor olmalıydılar ve arayan da mutlaka Goran Cluj’du. Grankeviç, Cluj’un numarasını telefonuna kaydetmekten bıkmıştı. Her aradığında başka bir numaradan arıyordu. Avrupa Birliği’nde bedava kullanıma açık telefonlar, açık büfeymiş gibi tüm temsilciliklere dağıtılıyordu. Cluj ne Slovenya temsilciğinin telefonlarını, ne de kendi ofis telefonunu kullanıyordu.

Grankeviç telefonu eline aldı, ekranına bir kez daha baktı. Brüksel’deki bürokratlar, hafta sonlan kutsal günmüş gibi davranır, cumartesi ve pazar günleri işleriyle ilgili hiçbir şey yapmazlardı.

Grankeviç telefonu açtı, “Alo?” dedi.

“İyi günler, Grankeviç,” dedi telefonun diğer ucundaki ses ve devam etti: “Kusura bakma seni cumartesi günü rahatsız ediyorum ama pazartesi yapacağım konuşmayı tamamlamak için bazı bilgilere ihtiyacım var.”

“Hiç önemli değil. Keşke sana verebilecek, bilgi olsa elimde. Ama burada işler çok yavaş gidiyor,” dedi Grankeviç.

“Evet, Danimarkalı şoförün öldüğünü duydum.”

“Doğru. Ama artık bir anlamı kalmadı. Bu kez kesin sonuca götürecek iz üzerindeyiz. En geç yarın akşam sana bir şeyler verebilirim.”

“Umarım bu verdiğin sözü tutarsın. Artık adamları oyalayamıyorum. Bizi beklemeye alacaklar diye korkuyorum,” dedi Cluj.

Grankeviç, Cluj ’un sıkıntısını anlayabiliyordu. Cluj bir taraftan Avrupa Birliği’nde Slovenya’nın temsilcisi olarak bulunuyor, Slovenya’nın haklaruu ve çıkarlannı savunmaya çalışıyor, öte yandan da Slovenya’nın artık insan kaçakçılığını önleyebilen, güçlü ve iyi işleyen bir polis teşkilatı olduğunu diğer Avrupa ülkeleri temsilcilerine göstermek istiyordu. Bunu yapamazsa birçok hayati alanda Slovenya için çok kötü sonuçlar ortaya çıkabilecekti. Cluj da, Grankeviç de başarısız olunduğunda gerçekleşecekleri çok iyi biliyorlardı. AvrupalIları oyalayamadığı için Cluj’un işine son verilecek, Grankeviç de içişleri bakarıma verdiği, yeni skandallarm ortaya çıkmasını engelleyeceği sözünü tutamadığı için tekmeyi yiyecekti.

“Pazartesi günkü toplantı ne kadar önemli?” diye sordu Grankeviç.

“Belirleyici önemde. Son şansımız!” dedi Cluj neredeyse bağı-nrcasma. Sorunları çözmek ikisi için de çok önemliydi ya, yine de birbirlerini azarlamaktan, bağırıp çağırmaktan çekinmiyorlardı. Bakanı kızdırırlarsa

suçu birbirlerinin üzerlerine atmaya çalışacaklar, ortaya nahoş bir manzara çıkacaktı.

“Miloş, başınıza bu kadar iş açılmasının sebebi senin tembelliğinden değildir umarım,” dedi Cluj. Daha şimdiden topu başkasına atmaya çalışıyordu.

“Hayır, kesinlikle. Ben mükemmel bir plan yapmıştım. Danimarkalı şoför Michael Jensen ölmeseydi, hepsini iki gün önce yakalamış olacaktım. Ama bu akşam yakalayacağız hepsini,” diye söz verdi Grankeviç.

Aslında Grankeviç’in zamanlaması tamamen yanlıştı. Birkaç gün önce harekete geçmiş olsaydı Danimarkalı şoför ölmeyecek, olayın ortaya çıkarılmasında aktif bir şahit olabilecekti. Silc ve Tudiç’le Portoroz’da yaptığı toplantıyı pazartesiye ertelemekten başka çaresi yoktu. “Neyse, yarın akşam bana işime yarayacak bir şeyler söylemeni bekliyorum,” dedi Cluj.

“Ben ne diyorum sana ne zamandır? Ben de sana bunu söyleyip duruyorum ya işte. Tekrarlayayım istersen!” diye bağırdı Grankeviç.

“Haydi, bakalım. Yarm akşam her şey biter diye düşünüyorum,”

dedi Cluj ruhsuz bir sesle.

“Seni cep telefonundan rahatsız edebilir miyim?” diye sordu Grankeviç kinayeli bir sesle.

“Beni yirmi dört saat arayabilirsin,” dedi Cluj ve telefonu kapattı.

Grankeviç yerinden kalktı. Bu kadar da olamazdı! Krayina’daki operasyonu bile yönetmekten vazgeçip cumartesi günü ofisine gelmişti.

YUROVSKİBROD, HIRVATİSTAN

Kamyonun motoru çalışır çalışmaz sarı ışık yeniden yandı. Çinliler gözlerini kısarak birbirlerine baktılar ve mırıldanmaya başladılar. Karanlıkta beklerken hiç seslerini çıkarmadan oturmuşlardı. Zaman geçmek bilmemişti. Oysa orada sadece yarım saat beklemişlerdi. İnes, yanlarından geçen arabaları sayarak ne kadar zaman geçtiğini anlamaya çalışmıştı.

Kamyon sonunda hareket etti; önce sola doğru yönelerek kalktı ve aniden sağa dönünce yolcular neredeyse kasanın öteki tarafında savruldular. İnes nefesini tutuyor, karar vermeye çalışıyordu. Acaba harekete geçmeli miydi?

“Sen iyi misin?” diye sordu biraz İngilizce bilen Çinli.

“Evet, sen?” diye sordu İnes.

“İyiyim, uyumak istiyorum,” dedi Çinli ve İnes’in omzunu işaret etti. İnes istemeden başını sallayarak Çinliye omzuna başını dayayıp uyuması için izin verdi. İnes’in ihtiyacı olan şey bu değildi o anda ama adam başını İnes’in koluna dayadı ve gözlerini kapattı.

İnes’in kolları arkadan bağlı olduğu için kolu iyice gerilmiş, üzerine Çinlinin başının ağırlığı da yüklenince kolunda acı duymaya başlamıştı. Adamın omuzu da İnes’in kaburga kemiklerini kıracak gibiydi. Biraz daha dayanınası gerektiğini düşündü. Çinlilerle iyi geçinmesi gereken dakikalardaydı.

Aradan fazla zaman geçmeden de durum değişti, kamyonun alt tarafından hava salma sesleri geldi ve kamyon yavaşladı, sonra yeniden hız kazandı ve hızla bir dönemece girince Çinlinin başı İnes’in omzundan düştü. Çinli bu savrulma sonunda gözlerini açıp doğruldu. Uyuyamayacağım anlamıştı herhalde. Kamyon aniden yavaşlamaya başladı ve bu kez tamamen durdu. Işıklar söndü ve Çinliler parmaklarını dudaklarının üstüne koyarak birbirlerine sessiz olmaları gerektiğini işaret ettiler. Verilen talimatlara uyuyorlardı. Yakalanırlarsa Avrupa rüyasının sonu gelecekti. Hepsinin amaçlarına ulaşmak için kendilerince nedenleri vardı. Kaderlerini insan kaçakçılarının ellerine teslim etmekten başka seçenekleri yoktu. İnsan kaçakçılarının sahtekâr ve zalim olmaları karşısında yapacak bir şeyleri de yoktu. Şebeke gerekli gördüğü anda, Michael Jensen’i öldürdüğü gibi kolaylıkla, göz kırpmadan adam öldürebiliyordu. Kamyon duruyor ama motor çalışıyordu. Dışarıdan bağırışlar duyuluyordu ancak İnes motorun gürültüsünden ne dendiğini anlayamıyor-du. Kamyonun içinden çıkacak sesler için de aynısı geçerliydi.

Bağırıp yardım isteseler dışarıdan duyulmazdı. Peki, yaTudiç'in iddia ettiği gibi sınır görevlileri yanlış taraftaysa ve kamyonda arama yapmadan sınırı geçmesine izin verirlerse? İşte o zaman işi bitmişti.

Eline bir daha fırsat geçinceye kadar beklemekten başka çaresi yoktu. Şoför kamyonu vitese taktı, motordan salman havanın sesi duyuldu. Kamyon yeniden hareket etti. Kısa süre durmuşlardı. En fazla iki dakika. Şimdi yine hareket etmişlerdi. Işıklar yanınamıştı. Kamyon aniden sert bir fren yapınca içerisi karanlık olduğu için kimse tedbirini alamadığından herkes bir yana savruldu. İnes biraz önce omzuna yaslanıp uyumaya çalışan Çinlinin üzerine devrildi, içerideki çok kişi korkudan çığlık attı. İnes'in öbür yanında bir başkası üzerinde yatıyordu. Adamı gövdesiyle ittirerek yerinde doğruldu İnes.

Kamyon gene durmuştu.

Aniden dışarıdan bir silah sesi duyuldu. Ardından bir silahın daha patladığım duydular. Peşinden seri atışlar. Hepsi tabancalardan çıkan seslerdi Bir camın kırıldığım duydu İnes. Sonra birden sesler kesildi. En az on saniye kadar zaman geçti. Sonra birden biri bağırmaya başladı, "Dışan! Dışarı! Hepiniz dışarı, çabuk!"

Emirler önce Slovence ardından Sırp-Hırvatça bağırıhyordu.

İnes, bir arabanın iki kapısının açıldığını duydu, ardından kamyonun kapısı açıldı.

"Çıkın dışarı! Ellerinizi kaldırın hepiniz!" diye bağırıyordu kamyona çok yakın duran bir adam. Ardından siren sesleri duyulmaya başlandı. Çok sayıda araba siren çalarak kamyona yaklaşıyorlardı. Polis sirenleriydi bunlar. Belki aralarında bir de ambulans vardı.

Polis kamyonu durdurmuştu demek. İnes, Hırvatistan'da mı yoksa Slovenya'da mı olduklarım bilmiyordu. Konuşmaları dinledikçe Slovenya'da olduklarına kanaat getirdi. Slovence bağırılıyordu dışarıda. Rahatlayarak gözlerini açtı ama karanlıkta bir şey göremiyordu. Bitmişti her şey işte.

Çinliler birbirlerine bir şeyler mırıldanıyor, yaşadıkları panik her hallerinden görülebiliyordu.

Kamyon kasasının kapısı açılmaya başladı. İçeri birden sızan ışık İnes'in gözlerini kamaştırdı. Kapı yavaş yavaş yükselerek açıldıkça İnes önce bir çift pantolon paçası ve bir paltonun eteklerini gördü. Kapak tamamen açılınca iki eliyle silahını kamyona doğrultmuş duran Urban Silc'i gördü.

ŞOVA ajanı Silc'in arkasında yanın daire şeklinde dizilmiş elleri silahlı adamları duruyordu.

Çinliler'se korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerle kendilerine doğrultulan silah namlularına bakıyorlardı.

"Merhaba, İnes Sivonik. Bak, yine karşılaştık," dedi Silc.

"Aman tanrım! Çok teşekkür ederim sİzlere. Nasıl buldunuz bizi?"

"Anlatırım birazdan. Haydi, in aşağı. Artık emniyettesin."

İnes yerinden kalktı ve yanındaki adamın ayakları üzerinden atlayarak kamyonun kasasının kenarına kadar geldi. Üniformalı bir polis memuru gelip İnes'i kucaklayarak kamyondan indirdi. Polis arkadaşlarından birini çağırdı ve gelen arkadaşı elindeki bıçakla İnes'in ellerindeki bağı kesti.

Silc İngilizce, "Birer birer inin aşağı," diye bağırdı ve işaret parmağını kaldırarak 'bir' işareti yaptı. Korku içindeki Çinliler

söyleneni yaptılar. Silc'in dediklerini anlamış olmalıydılar.

Kamyondan ilk inen, "Asy//" diye bağırdı. Hangi ülkeye geldiğini bile bilmiyordu muhtemelen. Kamyondan her inen aynısını söylüyor ve sıraya geçiyordu.

tnes bir iki adım geri çekilip etrafına bakmaya başladı. Yeşil Öperin önünde yerde bir ceset yatıyordu. Üzerine beyaz bir örtü örtülmüştü. Ama yerdeki kan izleri görülebiliyordu. Yirmi, otuz metre kadar ileride Boris, Lojze, Radovan ve kamyon şoförü elleri kelepçeli durmuş havaya bakıyorlardı. Yerde yatan ölü, Jus olmalıydı.

"İlk ateş açan oydu," dedi Silc ve yerde yatan cesedi gösterdi.

"Bizi nasıl buldunuz?" diye sordu tnes.

"Şuraya bak!"

İnes, Silc'in işaret ettiği yöne baktı. Sınır kapısının olduğu yerde İnes'in bej Skoda'sı geliyordu. Silc şoföre gelmesini işaret etti eliyle ve kısa bir süre sonra araba önlerinde durdu.

İnes şaşkınlıkla kendi arabasına bakıyordu. Silc eğilip arabanın sol ön çamurluğunun altından küçük, dört köşe bir şey çıkardı.

"Bu gördüğün minicik alet GPS sinyalleri gönderir. Postoyna'ya gittiğinizden beri sizi adım adım takip ediyorduk..." dedi.

İnes kahkahalarla gülmeye başladı.

"Vay canına, demek Bihaç'ta bu yüzden o kadar rahat davranıyordunuz!"

Silc başını salladı ve gülümsedi. Aslında her zaman bir adım önde olduğunu bilmekten duyduğu memnuniyet yüzünden okunuyordu.

“Slovenya’dan otele telefon açıp beni serbest bıraktırınca Hırvatistan üzerinden Velika Kladusa’ya gittiğim anladım. Kaldığın otelin dışında pusuya yattık, seni izledik. Sabah otelden çıkıp arabam benzin istasyonuna park ederek fabrikaya girdiğini görünce neler olacağını görmek için beklemeye başladık. Seni de yanlarına alıp başka bir arabayla birlikte yola çıktıklarını da gördük ve belli etmeden peşlerine takıldık. Krayina’da ormanlık alana girip beklediğinizde çalılar arasından sizi izliyorduk.

Buraya kadar takip ettik. Slovenya topraklarına girinceye kadar bekledik,” dedi Silc.

“Topluca benim ırzıma geçip öldürmeyi düşündüler bir an, biliyor musunuz?” dedi İnes.

“Yapmadıkları iyi olmuş,” dedi Silc.

İnes elleri kelepçeli bekleyen adamlara baktı. Boris’le göz göze gelince birden irkildi ve Silc’e dönerek, “Konuşacak çok şeyimiz var ama bana bir söz vermenizi istiyorum,” dedi.

“Ne?”

“Uzun bir süre beni korumanızı istiyorum.”

“Neden?”

“Hayatım tehlikede. Ljubljana’da hâlâ bir adamları var. Beni öldürtecekler.”

METLÎKA

Ketil, elinde dürbün, tepedeki üzümlükten sınır kapısında yaşananları izliyordu. İnes'in kamyondan elleri bağlı indiğini görünce gözlerine inanamadı. İnes'in hayatta olduğunu ve insan kaçakçılığı şebekesinin çökertildiğim görmekten, en az yaşadığı şaşkınlık kadar mutluluk duydu.

İnes'in rehin alındığını gizleyen Grado'ya çok kızgındı yalnız.

"İnes'i ele geçirdiklerini biliyordunuz demek," dedi. Sınır kapışma doğru hareket etmişlerdi.

"Siz de bana Ljubljana'da olduğunu söyleyerek yalan attınız," dedi Grado. "Neler olup bittiğini ve olacakları öğrenince sizi kontrol altında tutmam gerekti."

"Kontrol altında? Niye?"

Grado derin bir nefes aldı. Nasıl cevap vereceğini düşünüyordu. "Ona telefon edebileceğiniz ihtimalini göz önünde bulunduruyorduk. İnes'in yerini anlamamızı istemiyordunuz. Planınız buydu, değil mi?"

Ketil başını salladı.

"Ama şansımızı denemeye cesaret edemedik. Planın dışına çıkabilir, her şeyi mahvedebilirdiniz. Birazdan anlarız İnes'in telefonunu elinden alıp almadıklarını. Ama almamış olduklarını varsayarsak İnes'i arasaydınız adamlar paniğe kapılacaklardı."

"Ama..." dedi Ketil. Cümlesini devam ettirmekten vazgeçti.

İnes'in telefon numarasının, bir arama yüzünden deşifre olması ne Grado, ne ŞOVA için bir avantaj olurdu. Grado'nun daha önce de söylediği gibi, her şey kontrolleri altındaydı, önce GPS yardımıyla İnes'in yerini saptamış, ardından Velika Kladusa'dan Metlika'ya kadar takip etmişlerdi.

Grado sağa saptı ve sınır kapısına doğru devam etti. Yan yollardan aniden ortaya çıkan çok sayıda polis aracı yol kenarına dizilmişti.

Grado polis araçlarını göstererek, "Bunlar destek timleri. Çatışma şiddetlenseydi devreye gireceklerdi ama sadece bir kişi öldü," dedi.

Ketil başını sallayarak Grado'yu onayladı. Dürbünle olayları seyrederken, ölen çete üyesinin üzerine beyaz bir örtü serildiğini görmüştü.

Sınır kapısı çevresinde kapıları açık, tepe lambaları yanan altı polis aracı duruyordu. Slovenya'ya girişler durdurulmuş, sınırın öte yanında uzun bir kuyruk oluşmuştu. Dikiz aynasından arkadan dört minibüsün geldiğini gördü.

"Bunlar kamyondaki Çinlileri götürecek," dedi Grado ve direksiyonu Urban Silc'le konuşan İnes'in bulunduğu tarafa kırdı.

Ketil birden kendini her şeye yabancı hissetti. Hiçbir şey kontrolünde değildi. Cevaplanması gereken birçok soruyla doluydu aklı. Araba durur durmaz indi ve koşarak İnes'in yanına geldi. İnes, Ketil'i görünce gülümsedi. Sıkıca sarılıp kucaklaştılar.

"Seni arayamadım. Telefonumu parçaladılar," dedi İnes.

"Grado da bana hiçbir şey söylemedi. Neler olup bittiğinden hiç haberim olmadı."

"Seni gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin. Bir ara beni öldüreceklerine iyice inanmıştım."

Ketil, İnes'in gözlerinin içine baktı, bir şey söylemedi. Sonra çevreyi incelemeye başladı. Çete üyeleri polis araçlarına, Çinliler minibüslere bindiriliyorlardı. Görevliler de yerde yatan cesedi ambulansa taşıyorlardı.

"Michael'i öldüren bu muymuş?" diye sordu Ketil.

"Olabilir," dedi İnes.

Urban Silc araya girerek, "İfadeleri alınınca ortaya çıkar," dedi. "Bunları Ljubljana'ya götürüyoruz. İnes, senin de bizimle gelmen gerekiyor. İfadeni alacağız ve vereceğin bilgilere ihtiyacımız olacak," dedi.

Ketil, İnes'e bakıyordu. Göz göze gelmediler. İnes dikkatini Urban Silc'e vermiş, onunla konuşuyordu.

"Bak, bu haberi başka bir gazeteciye vermeyeceksin. Unutma bana sözün var," dedi İnes.

"Ama bunun da bir bedeli var," dedi Silc.

"Ve beni koruyacaksınız ayrıca."

"Son adamı yakalayıncaya kadar koruyacağız seni."

"Bunların Ljubljana'da bekleyen bir adamları daha var. Bogdan adında. Bunu haber yaparsam beni öldürme emri almış," dedi İnes.

"Sivonik, sen merak etme. Bunların reisi Bogdan'a emir verecek durumda değil. Ama Bogdan kendine durumdan vazife çıkarabilir şimdi. Merak etme, gazete baskıya girmeden onu yakalamış oluruz," dedi Silc.

Ketil araya sokularak İnes'le göz göze geldi ve "Hemen yazacak mısın haberi?" diye sordu. Sesinde sanki hafif bir protesto havası vardı.

"Evet. Şimdi Silc'le beraber gidip olayı çözeceğim. Ardından da gazeteye gidip yazı başına geçeceğim. En güvenli yer orası şimdilik. Sen bana numaranı tekrar versene... Akşam arayayım seni."

Ketil, "Tamam," dedi ve numarasını bir kâğıda yazıp İnes'e verdi. Hemen ardından kolundan tutarak İnes'i kalabalığın dışına çekti.

Silc'le Grado onları izlemeye başladılar.

“Yazını yazmaya başlamadan önce beni ara. İlk yazında Michael’in ölümü ve kadın ticaretinden hiç bahsetme. Sadece büyük kaçakçılığı yaz. Daha sonra açıklarım neden bunu istediğimi,” diye fısıldadı İnes’in kulağına. İnes başıyla kabullendiğini belirtti.

“Bu olay bile kaç gün idare eder gazeteyi. Ben seni ararım. Akşam otelde görüşürüz.”

Grado ve Silc yanlarma geldiler.

“Ajan gibi davranmanıza, fısıldamanıza gerek yok. Artık sizi dinlemiyoruz,” dedi Silc.

Ketil ve İnes birbirlerine baktılar. Silc doğru söylüyordu.

“Nasıl emin olacağız ondan?” diye sordu İnes.

“Mesela şimdi dinleyebileceğimiz bir telefonun yok,” dedi Silc.

“Evet, çete parçaladı.”

“İlk telefonunu da Una nehrine attın. Seninki de nehrin sularım boyladı, değil mi?” diye sordu Silc ve Ketil’e baktı. İnes ve Ketil neredeyse aynı anda başlarını sallayarak karşılık verdiler.

“Hem artık olay kapandığına göre sizi dinlememiz de yasak. Oysa ne kadar isterdim sizin neler konuştuğunuzu duymayı,” dedi Silc ve kendi esprisine kahkahalarla güldü.

Grado elini Ketil’in omzuna atarak, “Michael’i kimin öldürdüğünü öğrenir öğrenmez size haber vereceğim. Gelin, sizi ben götüreyim Ljubljana’ya,” dedi ve Ketil’i kiraladığı arabasına doğru götürerek Silc’in kendilerini duymadığına emin oldu. “Siz, ben ve Sivonik bir araya gelip konuşmamız gerekiyor daha sonra. Michael’i öldürenin ya da öldürülme emrini verenin kim olduğu sorusunun cevabı bu kadın ticareti olayında saklı bence.”

“Evet, ben de İnes’e o iki konuyu yazısında belirtmemesini söyledim,” dedi Ketil.

“Bravo! İşi öğreniyorsunuz. Şimdilik Sivonik Silc’i takip etmeye devam etsin. Silc insan kaçakçılığı olayını çözsün, ines haberini yazsın. Sonra biz kendi soruşturma ve araştırmamıza devam ederiz.”

PARK HOTEL, LJUBLJANA

Otel odasındaki saatin sayısal ekranı 23.02'yi gösteriyordu. Geçti ama araması gerekiyordu. Aslında yüz yüze yapılması gereken bir konuşmaydı ama o kadar yolu gitmek gözünde büyümüştü.

Zdenka'nın numarasını buldu ve otel odasındaki telefondan çevirdi. Kaç gündür telefonlarının dinleniyor olmasının izleri hâlâ capcanlıydı.

"Alo?"

Telefonu Vanya açmıştı.

"Merhaba Vanya, ben Ketil."

"Merhaba. Nasılsın? Bir haber var mı?"

"İyiyim. Haberler güzel. Zdenka yanında mı?"

"Annem banyoda," dedi Vanya.

Vanya'nın, telefonun ahizesini ağzından uzaklaştırıp, "Anne, telefon!" diye bağırdığını, ardından açılan bir kapının ve Zdenka'nın seslerini duydu Ketil.

"Annem geliyor hemen... Neler oldu, anlatsana..." dedi Vanya.

"Zdenka da gelinceye kadar bekleyeyim. Nasıl annen?"

"Eh işte. Cenaze töreninin ardından biraz kendine geldi sayılır. Şimdi daha iyi. Yarın akşamki karnaval partisine gelmeye razı etmeye çalışıyorum..."

"Ne? Karnaval partisi mi? Siz de mi gidiyorsunuz o partiye? Galiba tüm halk katılıyor!" dedi Ketil.

"Halkın yarısı katılır. Taşra festivali yani. Annem hep katıldı geçen yıla kadar. Umarım bu kez de gelir. Hem ona iyi gelir; değişiklik olur biraz."

"Bence de..."

"Anne bak, Ketil de yarın senin karnaval partisine gelmen gerektiğini söylüyor," dedi Vanya İngilizce.

Telefondan bir tıkırtı sesi geldi ve ahize el değiştirdi.

"Merhaba Ketil," dedi Zdenka. Ketil, Zdenka'nın telefonun hoparlörünü açtığım duydu. Zdenka, Vanya'nın da konuşulanları duymasını istiyordu.

"Size iyi haberlerim var. Olay çözüldü."

"Katiller bulundu mu?"

"Evet, öğleden sonra sınır kapısında yakalandılar hepsi. Şimdi ifadeleri almıyor."

"Kimmiş?"

"Suç şebekesi. Yarın *Novi* gazetesinde okuyacağın haberde sadece bir insan kaçakçılığı şebekesinin ortaya çıkarılmasından bahsedilecek ama."

“İnsan kaçakçılığı mı?”

“Michael kaçak sigara ve içkitaşımıyormuş. İnsan taşıyormuş.”

Zdenka’nın ağzmın açık kaldığım tahmin ediyordu Ketil.

“İnsan kaçakçılığı...” dedi Vanya arkadan.

“Balkan ülkelerinden mültecileri alıp Avrupa Birliği’ne geçiriyormuş. Çetenin foyasını meydana çıkaracağından korktukları için Michael’i *öldürmüşler.”*

Ketil olan biteni bu kadar basit bir özetle anlatmayı önceden planlamıştı. Hem net bir sonuç dile getirmek için daha erkendi. Ayrıca kendisi, İnes ve Grado olayda kimin kim olduğunu net öğrenememişlerdi daha.

“Aman tanrım!” dedi Zdenka.

“Yakalananlardan kimin ya da kimlerin Michael’i öldürdüğünü öğrenemediler daha. Ama fazla geçmez, onu da öğreniriz. Adamlardan biri gözaltı sırasmda çıkan çatışmada öldürüldü. Michael’in katili ölen kişi mi, yoksa diğerlerinden biri mi, daha bilmiyoruz.”

“Gazetede babamdan mı bahsedecekler?” diye sordu Vanya.

“Hayır, bahsetmeyecekler. Ona eminim. Ama zaman ilerleyip de dava açılınca cinayet ve Michael’in adı gündeme gelecektir. Yeterince delil bulabilirlerse. Sanırım birkaç ay sürer o da,” dedi Ketil.

Evde bir sessizlik oldu. Anlaşılabilir bir sessizlik. Cenaze töreninde, ölümün intihar nedeniyle olduğu söylenmişti herkese; oysa şimdi Michael’in suç örgütleriyle içli dışlı ve suç örgütleri tarafından öldürülmüş biri olduğu ortaya çıkacaktı. İntihar bile aile için çok ağırdı; ama ağır suçlularla içli dışlı olmak çok daha kötüydü.

“Hakkında ne yazılırsa yazılsın, siz Michael’in başkalarına yardım etmekten ve ailesini, yani sİzleri geçindirmekten başka bir düşüncesi olmayan bir insan olduğunu düşünün,” dedi Ketil.

“Bunun ne faydası olacak? Ne kadar kızdım şimdi bilemezsin!” diye bağırdı Zdenka.

Vanya arkadan Slovence bir şeyler söyledi annesine. Annesini sakinleştirmeye çalışıyordu herhalde.

Ketil, Zdenka’nın sergilediği kızgınlığın iyiye işaret olduğunu düşündü. Hayata devam etmenin bir yolu olabilirdi bu. En azından Michael’in ölümünün bir açıklaması vardı artık.

“Ketil, kusura bakma. Bu işi ortaya çıkardığın için sana da teşekkür etmemiz gerekiyor aslında,” dedi Zdenka.

“Bir şey değil Zdenka. Başka bir şey öğrenince ararım tekrar.”

“Tamam, iyi geceler,” dedi Zdenka. Vanya da arkadan Ketil’e iyi geceler diledi.

“Tamam, hallettim,” dedi Ketil ahizeyi yerine koyarken.

“İyi iş başardın,” dedi İnes sigarasından duman halkaları çıkararak.

Ketil, kül tablasına bakınca, Zdenka’yla yaptığı telefon konuşması boyunca İnes’in üç sigara içtiğini gördü. Kül tablasını Zdenka’yı aramadan hemen önce boşaltmıştı. İnes’in otel odasmda bulunduğu süre içinde içtikleri sigaraların izmaritleriyle kül tablasını tamamen doldurmuşlardı.

İnes hiç durmadan olan biteni anlatmıştı. Fabrika binasında gördüklerini, nasıl yakalanıp çete tarafından rehin alındığını, yaşadığı korkuyu ve kurtarılışım, o anlan yeniden yaşamasına anlatmıştı Ketil’e. Ardından poliste ifade vermesini ve Silc’le birlikte şebekenin bağlantılannı nasıl açığa çıkarttıklarım anlatmış ve son olarak da ertesi günü yayınlanacak *Novi* gazetesine yazdığı haberi kelimesi kelimesine İngilizceye çevirmişti.

"*Slovenya polisi insan kaçakçılığı şebekesini çökertti.*" başlığını atmıştı. Yazı baştan sona tam bir profesyonellik örneğiydi. İnes’in haber yazısı sadece sınırda meydana gelen olaya yer vermişti. Kaçakçıların izlediği rota ve niyetleri, haberi süsleyen unsurlardı.

İnes’in yazısında Çinli kaçak göçmenlerin Slovenya’da sığınma başvurusunda bulundukları ve halen Postoyna’daki merkezde nezarette tutulduklarım, akşam saatlerinde sınır kapısında görevli üç polisin gözaltına alındığı da geçiyordu. Gözaltındaki çete üyelerinin ifadelerinden sonra üç polisin kimliği tespit edilmişti. Çete üyelerinden üçünün Slovenyalı, diğerlerinin Bosnalı oldukları belirtilmişti, ölen çete üyesi de Slovenyalıydı.

Çetenin Fikret Abdiç’in eski adamları olduğunu yazmamıştı İnes. Pazartesi günü çıkacak habere saklıyordu bu bilgiyi. Ketil’le anlaştıkları gibi, çetenin şoförlüğünü kimin yaptığını da yazmamıştı. Böylelikle Sanje ve Michael’in adları da geçmeyecekti haberde. Moldovyalı kadınlardan da bahsetmemişti. Michael’in katilinin kim olduğu ortaya çıkıncaya kadar haberin bu kısmını bekletecekti.

Sırası geldiğindeyse Ketil, Grado ve Yosip österreicher’le yaptığı konuşmaları, büyükelçiliğin resepsiyonunda olan biteni ve Helle’nin kocasımn resepsiyona gelirken yaşadığı paniği anlatmıştı.

İnes, Ketil’e hak veriyordu. O ana kadar ortaya çıkardıkları, buzdağının görünen kısmıydı. Grado’yla işbirliği yapmaya devam etmeye karar

verdiler.

İnes şimdi otel odasında oturmuş, herkesi atlatarak yazdığı özel haberin tadını çıkarıyordu. Ama 211 numaralı odadan çıkar çıkmaz daha zalim ve korku dolu bir dünya kendini bekliyor olacaktı. Oda kapısının önünde bekleyen iki sivil polis, Bogdan adlı çete üyesi yakalanıncaya kadar nereye giderse gitsin bir dakika bile yalnız bırakmayacaklardı...

Belki Grado bu konuda bir haber getirebilirdi.

“Ne zaman gelir acaba Grado?” diye sordu Ketil.

“O üç sırnr polisinin ifadelerini alınca,” dedi İnes.

Aynı anda kapı çaldı. Ketil kapıyı açtı. Kapıda sadece Grado duruyordu. Sivil polisler ortada yoktu.

“Sivillere izin verdim. Aşağıda yemek yesinler” dedi Grado Ketil’in soran gözlerle baktığını görünce.

“Gelin içeri,” dedi Ketil.

“ŞOVA ajanlarına emir verme yetkiniz var mı?” diye sordu İnes gülümseyerek. Grado içeri girip bir sandalyeye oturdu.

“Yok aslmda. Ama artık işbirliği yapıyoruz.”

“Silc’le dost da olmuşsunuzdur artık,” dedi Ketil.

“Yok, o kadar da değil. Ama her ikimiz de kişisel çekişmeleri bir kenara atmamız gerektiğini iyi biliyoruz. Bizler profesyoneliz...”

“E, anlatın bakalım. Michael’i kimin öldürdüğünü öğrenebildiniz mi?” diye sordu İnes.

“Hayır. Hepsi de Michael’i öldürmediklerini söylüyorlar. Şoförlük yaptığını kabul ettiler ama onu öldürmediklerini söylediler.”

“Birbirlerini koruyor tabii orospu çocukları,” dedi İnes. "Boris denen adam Michael’i öldürdüklerini bizzat söyledi bana. Ama kimin öldürdüğünü söylemedi.”

“Jus’un Michael’i öldürdüğünü neden söylemiyorlar? Suçu onun üzerine atabilirler,” dedi Ketil.

“Onu yaparlarsa alacakları ceza cinayet planlamaktan artar. Şimdi sadece insan kaçakçılığından ceza alacaklar,” dedi İnes bilgiç bir tavırla.

“O kadar ayrıntılı düşündüklerini sanmıyorum,” dedi Grado. “Tecrit hücrelerindeler ve ifadeleri ayrı ayrı alınıyor. İfadelerin nasıl verileceğini koordine etmeleri imkânsız. Ama karşımızda çeteye bağımlılığın en güzel örneğini veren adamlar duruyor. Sınırda kendilerine yardım edenleri ifşa ediyorlar ama

birbirlerini asla.”

“O zaman cinayet emrini kimin verdiğini asla öğrenemeyeceğiz. Emir başka yerden gelmişse tabii,” dedi Ketil.

“Onlardan gelmemiş göründüğü kadarıyla. Şimdi bir toparlama yapalım, neredeyiz onu bir ortaya çıkaralım bakalım,” dedi Grado.

“Tamam. Ne yapıyoruz şimdi?” diye sordu Ketil ve İnes’in yanına oturdu.

Grado bir sigara yaktı ve İnes’le Ketil’in karşılarına geçecek şekilde sandalyesini çevirdi. İnes, Grado’ya kül tablasını uzattı, beriki kül tablasını kucağına yerleştirdi.

“Dışarıdan bakınca olay çözülmüş gibi. Çete üyeleri insan kaçakçılığı yapmaktan mahkûm olacaklar. Deliller su götürmez derecede sağlam. Sadece son adam yakalanmadı henüz ama er ya da geç onu da ele geçiririz. İçlerinden birinin çözülüp katilin adını söylemesini beklemiyoruz. Bu da demektir ki yolu tersten dolaşıp olayı tepeden çözeceğiz,” dedi Grado.

“Tepeden mi? “diye sordu Ketil.

“Cinayet emrinin yüksek yerden geldiğini ispat etmemiz gerekiyor. Zor olacak ama biraz şans ve biraz kurnazlıkla bunu başarabiliriz,” dedi Grado.

"Ne yapabiliriz peki? Bir fikriniz var mı?” diye sordu İnes.

“Brandt’a da anlattığım gibi, bu Yosip Österreicher denen adam pek tekin değil. Ortada tuhaf bir şey var. Bir yandan bize araştırma ve incelemelerimizde çok yardımcı oldu, öte yandan evlerine giren kişilerle ilgili polise şikâyette bulunmayı reddetti. Bu da başının bir şekilde dertte olduğunu gösteriyor. Bana kalırsa kilit, hizmetçilerine saldırılıp evlerine girilmesi olayının çözülmesinde yatıyor. Bunu da yapacak olan sizsiniz, Ketil. Yarın österreicher’le biraz daha konuşmanız gerekiyor. Arkadaş gibi. Ayrıca Helle Madsen’le de Österreicher hakkında konuşmanız gerekiyor. Mesela şu ana kadar ortaya çıkanlardan başka Helle’yi şaşırtan şeyler olmuş mu? Ne toparlayabilirseniz işe yarayacaktır. Österreicher de bu işin içindeyse, evlerine giren

kişiler olayıyla bunun bir bağlantısı olmalı.”

“Bunları ben daha önce de duymuş gibiyim. Zdenka’yla konuşup size bilgi toplayacaktım. Beni yeniden yem olarak kullanmıyorsunuz değil mi?” diye sordu Ketil.

“Hayır, hayır. Ama en inandırıcı şekilde bunu yapabilecek kişi sizsiniz. Sizi hep beraber devreye soktuk. Silc’ten österreicher’in telefonunun dinlemesini isteyeceğim. Tamamen yasalara aykırı ve mahkemede kullanamayız; suçlu durumuna düşeriz. Ama telefon dinlemelerinde bir

şeyler elde edersek onlan referans göstermeden, başka yollarla ispat etmemiz daha kolay olur. Hem ayrıca ben adamlarımdan birine österreicher’i izlettiriyorum. Son olaylardan sonra paniğe kapılıp kapılmadığım görmek istiyorum. Bu kadar elemanı ve kaynağı bu iş için kullandığıma kızacaklar, o sorunu da ortaya çılanca çözerim.”

“Ya ben? Ben ne yapabilirim?” diye sordu İnes. Kendini kenara itilmiş gibi hissetmişti birden.

“Sen haberlerini yaz bu arada. Ama gazeteye gönderme henüz,” dedi Grado.

“Anladık,” dedi İnes.

“Senin şu an fiziksel olarak yapabileceklerin kısıtlı. Unutma, iki goril seni koruyor. Brandt’a yardımcılık yap, yeter. Hem Bogdan’ı içeri atmcaya kadar ortalıkta dolaşman da iyi olmaz,” dedi Grado.

“Aslında ben sokağa çıksam Bogdan da meydana çıkar...” dedi İnes.

“Delirdin mi sen? Adam yarın gazeteyi okuyunca panikten deliye dönecek. Hiçbir sınır tanımadan hedefinin peşine düşecek. Bize yaptığın tariften yola çıkarak onu yakalamamız gerekiyor. Her yerde aranıyor şu anda...”

“Tarif mi? Bogdan’ı nerede gördün sen?” diye sordu Ketil.

“Seni ilk kez Trebniye’ye giderken takip eden adamlardan biriydi galiba. Adidas tişörtlülerden biri. Çatışmada ölen Jus, yanındaki diğer adamdı."

“Vay canına. Neden bunu daha önce konuşmadık?” diye sordu Ketil.

“Bilmiyorum. Ben, sen de biliyorsundur diye düşündüm,” dedi İnes.

Ketil kollarını iki yana açarak, “Evet, aslında düşünmem gerekiyordu bunu. Başka bana açıklamadığın bir şey var mı?” dedi gülerek.

“Hayır, şimdilik yok. Anlayasın diye her şeyi basitleştirerek anlattım sana,” dedi İnes gülümseyerek.

“Çok uzun bir gün geçirdim,” dedi Grado. “Evime gidiyorum. Aşağı inince gorilleri yukarı gönderirim. Onlardan birine söyle de sana bir telefon bulsunlar, İnes.”

“Bir telefon da ben alabilir miyim? Bu Bosna telefonu beni iflas ettirecek,” dedi Ketil gülerek.

“Üzgünüm arkadaşım,” dedi Grado gülerek. “Koruma alfanda değilsin. Devlet sana telefon vermez.” Sizli-bizli konuşmayı bırakıvermişti.

İnes ve Ketil yerlerinden kalkmadan elleriyle Grado’yu selamlayıp yolcu ettiler.

“Çok güzel,” dedi Ketil.

“Artık soruşturmamıza kaldığımız yerden devam ederiz,” dedi İnes.

Grado’dan iki şey saklamışlardı. Birincisi, Portoroz sınır kapısının şefi Franko Tudiç’in söyledikleriydi. Onu bir kez daha aramakta yarar vardı. Polis devreye girerse buradan bir şey çıkmazdı. İkincisi ise Helle Madsen’in Michael’le dışarıdan göründüğünden daha fazla bir tanışıklığının olmasıydı.. Bu konu ortaya, bazı bilgilerin çıkmasını sağlayacaksa polise bırakmak akıllıca değildi. Helle Madsen’le konuşarak kendileri halletmeliydi.

“Yarın da uzun bir gün olacak,” dedi Ketil ve esneyerek gerindi. “Dışarıdaki goriller seni eve mi götürecekler şimdi?” Ketil’in sesinde, hayır cevabı verdirecek bir kurnazlık gizlenmişti ustaca.

“Hayır,” dedi İnes elini Ketil’in bacaklarının üzerine koyarak, “burası benim için daha güvenli.”

3 Şubat Pazar

İÇİŞLERİ BAKANLIĞI LJUBLJANA

Novi gazetesinin Slovenya polisi insan kaçakçılığı şebekesini çökertti

başlıklı haberi sabahtan beri tüm radyo ve televizyon haberlerinde yer almış, yorumlanmıştı. Miloş Grankeviç bu haberleri özel bir ilgi ve rahatlama duygusu içinde takip etmişti. Bu haber yüzünden kendisi de çok geçmeden TV kameralarının karşısına geçip açıklamalar yapacak, radyo mikrofonlarına konuşacaktı. Birkaç saate kalmaz telefonları çalmaya başlardı.

Bir gece önce Silc aramış, operasyonla ilgili tüm bilgileri vermişti. Sabah gardıroptan en yeni takım elbisesini çıkarmış, bakanlıktaki ofisine erkenden gelmişti. Bir saattir medyaya yapacağı açıklamaları hazırlıyordu ve artık tamamen hazır olduğunu hissediyordu. Slovenya polisinin eksiksiz çabalarına dikkat çekecek, ülkesinin kaçak göçe karşı mücadelesinin Brüksel'de takip ve takdir edildiğini söyleyecekti. İçişleri bakanlığının, yani kendi kontrolü altında polis, istihbarat ve sınır görevlilerinden oluşan özel bir operasyon timi kurulduğunu söyleyip mükemmel işbirliği yaptıklarım belirtecekti.

Akşam haberlerinde içişleri bakanı zaferi kendine mal edecekti ama olsun, o kadarı normaldi. Kafası çalışan herkes suç örgütünü çökerten operasyonu bakanın değil, altında çalışan bürokratların ve üst düzey görevlilerin planlayıp yürüttüklerini bilecekti.

Masasındaki telefon çaldı. Bakanlık pazar günleri kapalı olduğu için, numarasını bilen biri olmalıydı arayan. Bakanın dışında bu numarayı bilen kişi sayısı bir elin parmaklarıyla sayılabilecek kadar azdı. Arayan bakan olabilirdi. Arayıp kutlayacaktı mutlaka. Yahut belki de medyadan arıyorlardı, önde gelen gazete ve televizyon kanallarında numarası vardı. Şov belki de başlıyordu hemen.

"Alo, ben Grankeviç?"

"Tebrikler Miloş," dedi telefonun diğer ucundaki ses.

Grankeviç gülümsedi. Arayan Goran Cluj'du. Avrupa Birliği binasındaki telefonlardan birinden arıyordu.

"Teşekkür ederim. Ben de seni tebrik ederim. Yarınki toplantıya daha rahat girersin artık," dedi Grankeviç gülerek.

"Evet, tam da böyle bir şeye ihtiyacım vardı. İyi oldu. Artık eminiz," dedi Cluj.

"Dedim ya sana. Sakin ol, sabırlı ol diye," dedi Grankeviç.

“Ülkeden bu kadar uzakta olunca ve başka insanların performansına bağımlı kalınca senin dediğin kadar kolay olmuyor bu işler. Gerçekten mükemmel ve çok başarılı bir operasyon yapmışsınız. Üstelik Hırvatları işin içine karıştırmadan.”

Grankeviç gülmeye başladı. Slovenyalılar artık vicdani sorumluluk sahibi, yolsuzluktan arınmış ve kabiliyetli insanlar olarak görülecekti. Slovenyalılar Avrupa Birliği’ne kaçak göçmen taşıyan bir şebekeyi kendi başlarma çökertmişlerdi. Üstelik bu kaçak göçmen rotası, bu çetelerle yalnız başına mücadele edemeyecek olan Hırvatistan üzerinden geçiyordu. Slovenya artık, Hırvatistan’ın Avrupa Birliği’ne katılmasını gizliden gizliye geciktirme çabalarında yeni bir silah edinmişti.

Nasılsa Hırvatistan da sonunda Avrupa Birliği’ne katılacaktı ama ne kadar geç olursa Slovenya için o kadar iyi olacaktı. Hırvatistan Avrupa Birliği’ne bir yıl geç katılsa, bu bile kendi başına Slovenya için bir kazançtı.

Yapılan başardı operasyonun bir başka faydası ise, Hırvatları tembellikle suçlayabilecek olmalarıydı. Böylece Hırvatistan Avrupa Birliği’ne katdsa bile Schengen Anlaşması na dâhil olmaları için birkaç yıl daha Beklemeleri gerekecekti.

“Evet, Hırvatlara bir övgü kırıntısı bile bırakmadık,” dedi Grankeviç.

“Evet, hep birlikte böyle bir şeyin olmamasını sağladık,” dedi Cluj.

“Goran, benim yapılacak birkaç işim var. Kapatmak zorundayım,” dedi Grankeviç. Yapacak çok önemli işleri varmış izlenimi yaratmak istiyordu.

“Tamam. Tekrar tebrik ederim. İyi iş başardınız. Benim de hayatımı kurtardınız burada, Brüksel’de,” dedi Cluj.

“Bir şey değil, görüşmek üzere,” dedi Grankeviç ve telefonu kapattı. Sonra bir sigara yakıp Novi gazetesinin baş sayfasına bir daha göz attı. Kendi kendine gülümsedi. İnes Sivonik, Silc’le yaptığı anlaşmaya sadık kalmış, operasyon bitinceye kadar haber yazmamıştı. Yazdığı haber ise, tam bir mutluluk haberiydi. Hatta bunun üstüne Portoroz’daki Moldovyah kadınlar olayını da habere dâhil etmemişti. Grankeviç en çok ondan korkuyordu.

Portoroz’da ortaya çıkan Moldovyalı orospuları kendisinin, içişleri bakanlığındaki üst düzey bürokratın sipariş ettiği ortaya çıksaydı tam bir felaket olacaktı. Skandalin boyutlarını tahmin bile edemiyordu. Ama yakalanmasına ramak kalmıştı. Kendi hatası değildi. Şanssızlık deyip geçmek gerekiyordu.

Michael Jensen’in Slovenya üzerinden Avrupa’ya insan kaçırması olayın bir tarafıydı. Silc iki hafta kadar önce anlatana kadar Grankeviç’in haberi yoktu bundan. O olayla hiç ilgisi de yoktu. Olayın öte tarafında ise aynı Michael Jensen’in Grankeviç’in bizzat sipariş ettiği on bir Moldovyalı kadını taşıyan şoför olması vardı.

Bu şanssız bir tesadüften başka bir şey değildi ve Grankeviç’in önleme şansı da yoktu. Onun görevi belli sayıda kadın siparişi vermekti. Bunun dışında lojistik işlerle ilgilenmiyordu. Onları yapacak adamları vardı. Ama Michael Jensen’in Moldovyalı kadınları da taşıdığım öğrenince tehlikenin farkına varmıştı. Polis ya da ŞOVA bu olayı da araştırmaya başlarsa başı derde girebilir, işinden olabilirdi. Toplumun kaymak tabakasında saygın bir bürokrat olmaktan çıkıp sıradan bir suçlu haline gelmesi, cezaevini boylaması işten bile değildi.

Şimdi yapılacak en önemli iş, bu iki olayın birbirinden ayrılmasını, tüm dikkatlerin sıradan insan kaçakçılığı üzerine yoğunlaşmasını sağlamaktı. Ta başından beri bunun için çalışıyordu ve başarılı da olmuştu. Ne Grado, ne de Silc, iki olay arasında bağlantı olabileceğinden şüphelenmişlerdi. Hatta bugün bile Michael Jensen’in Moldovyalı kadınları taşıyan kamyonun da şoförü olduğunu bilmiyorlardı. Ama Sivonik ve Brandt beklenmedik şekilde oyuna dâhil olmuşlardı. Brandt’ın Postoyna’daki mülteci kampına yaptığı ziyaret bir an panik yaşamasına neden olsa da şansına Brandt ve Sivonik’in, kadınları oraya Michael Jensen’in getirdiğini bilmediklerini öğrenmişti. Brandt ve Sivonik, Silc’in ortaya attığı yemler olarak Bosna’ya geçmişlerdi.

Her şey olması gerektiği gibiydi. İnsan kaçakçılığı olayı medyada hak ettiği manşete yerleşmiş, Moldovyalı kadınlar olayından ise bir haftadır hiç bahsedilmemişti. Moldovyalı kadınlar soruşturması da tıkanmıştı. Bu da kendi talimatı üzerine polislerin aldığı hiç işe yaramayacak ifadeler sayesindeydi. Mülteci kampındaki personelin basma açıklama yapma yasağı da onun eseriydi. Kamp müdürü iyi bir adamdı. Arayıp Brandt’ın kampa geldiğini ihbar etmişti. Sonuçta Moldovyalı kadınlar dosyası en kısa sürede kapanacak, kadınlar ait oldukları yere, Moldovya’ya geri gönderilecekti.

Miloş Grankeviç kendi düşünce dünyasında kendini övüyordu. Çok karmaşık bir olayı ustaca yönetmişti. Bazen şansı yanında olmuş, bazen içgüdüleriyle hareket etmişti. Sigarasını kül tablasına bastırıp söndürdü. Olayların çığırından çıkmaya başladığı günü düşündü. On bir gün önceydi,

önceki çarşamba Danimarkalı şoför Michael Jensen’in kadınları salıverdiği, sonra da balkondan itilip düşerek öldüğü pazar gününden dört gün önce.

O çarşamba Urban Silc, bakanlığa gelip Michael Jensen hakkında kapsamlı bir araştırma ve izleme yapılması için izin istemişti. İstihbarat servisi SOVA’nın elinde Michael Jensen’in Slovenya’ya dönüşlerinde insan kaçakçılığı yaptığı yönünde istihbarat vardı. Bu yüzden istihbarat servisi Slovenya’nın adının kaçak göçmenlerin geçişme izin veren ülke olarak anılmasını kabul edemeyeceğini dile getirmiş, operasyon için izin istemişti. Silc, Grankeviç’in o kadar baskıya rağmen hâlâ insan kaçakçılarıyla mücadele edecek timin oluşturulması konusunda harekete geçmemesini anlayamıyordu. İçişleri bakanlığının da bundan çıkarı olmalıydı. Bu yüzden iki gün sonrasında, cuma günü öğle saatlerinde Portoroz’da bir otelde toplantı ayarlamıştı. Burada Silc’le birlikte Franko Tudiç’ten Michael Jensen’i gözaltında tutmasını istemiş, gerektiğinde kenara çekip sorgulamasını rica etmişlerdi.

Buraya kadar her şey iyi gitmişti. Grankeviç bir sigara daha yakıp düşünmeye devam etti.

Portoroz’da toplantıyı yaptığı gün, toplantının gündem maddesinin, kendi başlattığı işin altında yatan bir bomba olabileceğini hiç düşünmemişti. Bogdan Kuhar’ı arayıp ondan bir kamyon dolusu uzun bacaklı, iri memeli, beyaz tenli kadın istemişti.

Bogdan’ı araması sıradan bir işti. Her zamanki işbirlikle-rinden biriydi. Bogdan’a yüzde yüz güveniyordu. Yugoslavya Federal Ordusu’ndaki asker arkadaşlığı böyle güzel bir şeydi işte, özellikle Slovenya’nın eski Yugoslavya’dan ayrıldığı fırtınalı günlerde kurulan dostluklar önemliydi. İnsanların bir saniyede birbirlerine dost veya düşman oluvereceği zamanlardı. Ama o krizli günlerden aynı tarafta yer alarak çıkmak da hayat boyu sürecek dostluklar kurulmasını sağlıyordu.

Yugoslavya Federal Ordusu’na ait tanklar Slovenya’nın bağımsızlığım ilan etmesinin ardından sokaklara çıkmış, o gün Grankeviç ve Bogdan ordudan firar edip Ljubljana’dan ayrılmışlardı. Yolları başlangıçta ayrılmıştı. Grankeviç hızla başkente geri dönmüş, “Kalbini takip ettiğini,” söyleyerek devletin hizmetine girmişti. Orduda edindiği organizasyon kabiliyeti sayesinde ticaret bakanlığında bürokrat olarak göreve başlamıştı.

Bogdan ise Novo Mesto dışında bulunan babasınm çiftliğine sığınmış, üzüm bağlarında babasına yardım etmişti. Çiftçilik yapmıştı. Dört yıl sonra

Hırvatistan’da bir mülteci kampında, nasıl olduğu bilinmez, bazı tuhaf bağlantılar kurmuştu.

Grankeviç bu bağlantıların kimler olduğunu asla öğrenememişti. Bogdan 1996 yılında Hırvatistan ve Bosna’da savaş sona erip barış tesis edilince, Grankeviç’in karşısına çıkıp bazı izinler için yardımcı olmasını istemişti. Grankeviç önce tereddüt etmiş ama gerekli mühürleri basarak Bogdan’ın istediği izinleri vermişti. Bogdan da Grankeviç’e yardımları karşılığında istediği zaman, Novo Mesto’nun kenar mahallerinden birinde bulunan, Bosnalı ve Sırp kadınların hizmet verdiği genelevde hiçbir ücret ödemeden gönlünü eğlendirebileceğini söylemişti.

Bir ara Grankeviç, Bogdan’ın savaş sonrası her şeyin toz duman olduğu bir ortamda ticari olarak turnayı gözünden vurduğunu düşünmüştü. Bir yanda göz gözü görmeyen ortamda kârlı ticaret, öte yanda da iğrenç bir suç vardı.

Bu tanışıklık ve devam eden dostluk sayesinde Grankeviç bakanlıktaki görevinin yanı sıra, Bogdan’ın çevresine topladığı hayat kadınlarının kalabilecekleri binalar satın alıyordu. Bu binaları da tuttukları adamlar genelev olarak işletiyor, kazandıkları parayı paylaşıyorlardı.

O zamandan bu yana işleri yavaş yavaş ama emin bir tempoda ilerletmişlerdi. Bu arada Grankeviç içişleri bakanlığında çalışmaya başlamıştı. Artık toplumun en üst düzeyindeki insanlar arasında yerini almıştı ve iş ve siyaset dünyasının önde gelen isimlerine kadın temin ediyordu. Son yıllarda ise yukarıdan gelen emirlerle bu işin altım biraz kısmıştı, zira işi fark edilmeden yapmak zorlaşmaya başlamıştı.

Hırvatistan sınırındaki kontrollerin sıklaştırılması üzerine Grankeviç bütün işi Bogdan’a devretmiş, kendisine mümkün olduğunca az bilgi vermesini istemişti.

Her şey çok iyi gidiyordu. Bogdan her zaman kendinden beklenen görevi yerine getiriyordu. Böyle zor zamanlarda bile iyi çalışıyordu. Miloş Grankeviç de işin kendine düşen kısmını iyi yürütüyordu. Portoroz’daki toplantıyı düzenlediğinde her şey olması gerektiği gibi işliyor havası vardı.

Ama öyle olmadığı kısa süre sonra ortaya çıkacaktı.

Grankeviç’in Franko Tudiç ve İvo Grado’yu toplantıya çağırdığının ertesi günü, yani perşembe günü Bogdan telefon açıp on bir Moldovyalı kadının kamyonla yola çıktığım bildirmiş, kamyonun Metlika sınır kapısından pazar sabahı geçiş yapmasını sağlayacağını söylemişti. Slovenya’ya girdikten sonra kadınlar Portoroz’a geçip topluca ilk

görevlerini yerine getireceklerdi. Bogdan kadınlan daha sonra Maribor, Celje ve Novo Mesto'daki genelevlere dağıtacaktı. Belki aralarından birkaçı başkentte çahştınlacak kadar güzel çıkardı. Kabare tiyatrolann-da dans eder ya da lüks otellerde zengin işadamlarına hizmet sunarlardı.

En azından şimdilik yeterli sayıda kadın vardı ellerinde ve yenilerini bulmaya gerek yoktu. Hatta o kadar çok kadın vardı ki Grankeviç yakın zamanda emekli olduktan sonra da buradan gelen kazançla rahatça yaşamaya devam edecekti.

Bogdan'ın telefonu ve telefonda verdiği bilgiler plana uygundu. Eski dostu, kadınlar yola çılanca arar, haber verirdi.

Bogdan şoförün Sanje'de çahşan bir Danimarkalı olduğunu söylediğinde alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Michael Jensen Bogdan'ın yarımda da iş bulmuştu demek ki. Ve korkunç bir durum ortaya çıkmıştı. Grankeviç bu haberi almadan önce Michael Jensen'in kamyonunun kontrol edilmesi talimatım vermişti ve hatta belki de hakkında insan kaçakçılığı yapmaktan dava bile açılacaktı. Ama şimdi, Grankeviç'in sipariş ettiği kadınları Slovenya'ya getiren şoför Michael Jensen'in ta kendiydi.

En geri zekâlı bile Michael Jensen'in kamyonunun aranmak üzere kenara çekildiğinde kadınların taşındığının ortaya çıkacağını tahmin edebilirdi. Tudiç ve adamlarına böyle bir talimat verilince doğal olarak Michael Jensen'in ifadesi alınacaktı. Bu yüzden, cuma günü Portoroz'da yapacakları toplantıyı hızla iptal edip pazartesiye kaydırmıştı.

Grankeviç önündeki bardaktan bir yudum daha su içti ve neredeyse sonuna gelmiş sigaradan bir nefes daha çekti. Toplantıyı iptal etmesi dâhice bir buluştu. Portoroz toplantısı, diğer sınır kapılarındaki personelinde katılacağı bir dizi toplantı için başlangıç olacaktı ama bu toplantılar dizisi, Moldovyalı kadınlar ülkeye girdikten sonra yapılacaktı.

Pazar akşamı kadınlar kalacakları yerlere yerleştirilmiş olacaklardı. ŞOVA ajanları ve diğer güvenlik kuvvetleri pazartesi gününden sonra istedikleri kadar Michael Jensen'in ifadesini alıp insan kaçakçılarının peşine düşebilirlerdi. Pazartesi sabahından itibaren Danimarkalı şoförün kadın taşımacılığı tarih olacaktı; Silc ve adamları o olay hakkında hiçbir şey bilmeyeceklerdi.

Grankeviç, sigarasını kül tablasında ezerek söndürdü ve son günlerde meydana gelen olayları aklında temize çekmeye devam etti. Toplantıyı pazartesiye aktarmakla ipleri yeniden ele aldığım düşünüyordu. Ama sonra olaylarla dolu bir pazar günü her şeyi değiştirmişti, önce öğleden sonra

kadınlar serbest bırakılmış, aynı gün akşam da Michael Jensen öldürülmüştü. Pazartesi sabahı Tudiç ve Grado'yla toplantı yaptığı esnada çalan telefonunda bu olaylar kendisine anlatılmıştı.

Michael Jensen'in öldürülmesini takip eden saatlerde, elinde herhangi bir delil olmaması Urban Silc'in canım sıkmaya başlamıştı. Bu yüzden Silc akşamüzeri Danimarkalı gazeteci Ketil Brandt'ı yem olarak ortaya atarlarsa insan kaçakçılarının inlerinden çıkmalarını sağlayabileceklerini söylemişti. Silc'in planı kurnazcaydı. Ama olay çok yönlü araştırılırsa kendisi için de risk oluşturabilecek unsurlar taşıyordu. Ve İvo Grado'nun da bu olayın araştırmasında rol alacak olması huzurunu bozuyordu. Michael Jensen cinayeti Ljubljana sınırlarında işlendiği için Grado'nun sorumluluk alanına giriyordu.

Grankeviç burada da soğukkanlılığını korumuştu. Birkaç saat etraflıca düşündükten sonra planın ikinci aşamasını uygulamaya koymuştu. Soruşturmayı kendi devralmış, Silc ve Grado'yu neredeyse parmağında oynatmaya başlamıştı. Grado sorun yaratabilirdi. Bu yüzden hem insan kaçakçılığı; hem Moldovyalı kadınlar davalarını SOVA'ya devretmişti. Silc'in insan kaçakçılığı olayıyla ilgileneceğini, Moldovyalı kadınlar olayının geri plana itileceğini iyi biliyordu. Ketil Brandt, İnes Sivonik'le birlikte çalışmaya başlayıp Postoyna'daki kampa gidince de soğukkanlılığını korumuştu Grankeviç. Tek umduğu, Ketil Brandt'ın İnes

Sivonik'ten kaçak kadınlar olayını yazmamasını istemesiydi. Böylece Brandt katilleri bulmaya çalışmakla zaman, geçirecek, İnes Sivonik'i de kendisine yardım etmeye ikna edecek, böylelikle ortaya atılan yem rolüne geri dönmüş olacaktı. Her şey beklediği gibi gerçekleşmişti. Sivonik ve Brandt Bosna'ya gittiklerinde Grankeviç, artık insan kaçakçılığı olayı üzerinde çalışmaya başladıklarım düşünmüştü.

Silc'in ellerini bağlayıp Bihaç'taki otel odasına hapsetseler de gelen haberler iyiydi. Brandt ve Sivonik SOVA'ya çalıştıklarını bilmeyen alıklar konumundaydılar. Her şey tıkır tıkır işlemişti. Tıpkı istediği gibi. Tüm bunların sonucunu da bugünkü gazetede görmek mümkündü. İnsan kaçakçılığı olayı ortaya çıkarılmış, kadınlar olayı unutulmuştu. Hiç kimse ikiyle ikiyi toplamamıştı. Sadece bir tek şeyi hesaba katmamıştı Grankeviç: Kadın temin etmekte çok maharetli Bogdan Kuhar, aynı zamanda insan kaçakçılığı şebekesinin de bir parçasıydı. O şebeke şimdi Ljubljana'da, cezaevindeydi. Şansına Bogdan henüz yaka-lanmamıştı. Ama her yerde

aranıyordu. Grankeviç, Bogdan'ın çoktan ülke dışına kaçmış olmasını umuyordu.

Arama çalışmaları raporlarından anladığı kadarıyla

Bogdan ta baştan beri Ketil Brandt'ı izlemişti. ŞOVA ya da polis Bogdan'ı teşhis edebilseydi yakalanması an meselesi olabilecekti. Ondan sonrasındaki olayları ise kontrol etmekte güçlük çekecekti Grankeviç. Yakalanırsa Bogdan'ın ötme ihtimali vardı. Grankeviç derin bir nefes alarak iç geçirdi. Bogdan'ın İnes Sivonik ve Ketil Brandt'ın peşine düşüp yakalanma ihtimali bulunması kendi hatasıydı.

Moldovyalı kadınların serbest bırakılıp Michael Jensen'in öldürülmesinin ardından Grankeviç ve Bogdan bir telefon konuşması yapmışlardı. Bogdan şoförün güvenilmez biri çıkmasından dolayı özür dilemiş, Grankeviç de ikisinin arasında kaldığı sürece, yapacak bir şeyin olmadığını söylemişti. Bogdan "artık Michael Jensen'in ötemeyeceğini" söylediği için rahat olabilirlerdi. İkisi arasında bu olayı unutma konusunda görüş birliği vardı. Sonrasında da havadan sudan, geçmişten, gelecekten bahsetmişlerdi. Telefon konuşmaları esnasında Grankeviç, Ketil Brandt'ın Sırp İnsan kaçakçılarının ortaya çıkmasını sağlamak için-yem olarak kullanılacağını ağzından kaçırmıştı. Ne kadar aptalca bir şeydi. Ama Bogdan'ın da Bosnalı ve Sırplardan oluşan bu şebekenin elemanı olduğunu aklının ucundan bile geçirmemişti.

Grankeviç sol elinin içiyle masaya vurdu. Bu kadar dikkatsizlik ve aptallık olacak şey değildi! Nostaljik bir saflık ve her şeyi unutma konusunda vardıkları fikir birliği nedeniyle telefonda söylediklerine hiç dikkat etmemişti.

Savaş boyunca ve savaş sonrasında da geçerli altın kuralı nasıl unutabilirdi? Her koyun kendi bacağından asılırdı.

Neyse artık, olan olmuştu. Sonuç iyiydi. Bogdan kaçtıysa her şey yolunda demekti. İçerideki çete elemanlarından hiçbiri birbirlerini ele vermeyeceklerdi. Bundan emindi. Ne ŞOVA, ne polis Michael Jensen'in kadınları taşıyan kamyonun şoförü olduğunu biliyorlardı.

Sırıttı. Şimdi ileriye bakıp güzel geçen bir günün tadım çıkarma zamanıydı.

Telefonu çaldı.

Arayan numarayı daha önce görmüştü ama telefonuna kayıtlı değildi numara. Belki medyadan birileri arıyordu.

"Alo?" dedi Grankeviç.

“Merhaba Miloş, ben Yosip.”

“Merhaba eski dostum. Yosip österreicher de mi telefon açıp beni kutlayanlar arasına katıldı?”

“O kadar da değil. Yani insan kaçakçılarım yakaladığın için tebrik ederim de... Ama dün duyduğum ve beni çok şaşırtan bazı bilgileri seninle paylaşmak istedim. Aklımdan atamıyorum bir türlü.”

“Dinliyorum. Anlat.”

“Öldürülen şoförümüz Michael Jensen’in Moldovyalı kadınların bulunduğu kamyonun şoförüyle aynı kişi olduğunu biliyor muydun?”

Grankeviç sanki vücudundaki bütün kanın çekilip beynine hücum ettiğini hissetti birden. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Bu adam bunu nereden biliyordu? Lanet olsun!

Grankeviç, kafası karışmış gibi görünmeye çalışarak, “E... Nereden çıkardın bunu şimdi?” diyebildi.

Eski dostlarla ilgili yeni edindiği kötü tecrübelere dayanarak çok dikkatli konuşması gerekiyordu. Yosip Österreicher en güvendiği insanlar arasında yer alsa da dikkatli olmalıydı.

İkisi arasındaki dostluk Grankeviç’in ticaret bakanlığında geçirdiği yıllarda iyice pekişmişti. Diğer Balkan ülkeleriyle Slovenya arasındaki ithalat-ihracat izinleri nedeniyle tanışmış, özellikle savaşın hemen ardından Sanje’nin piyasaya iyi bir giriş yaptığı yıllarda çok sıkı ilişkileri olmuştu.

İşbirliklerinin temelini genellikle rüşvet oluştursa da aradan geçen yıllarda iyi bir dostluk kurmuş, seyrek de olsa görüşmeye devam etmişlerdi. Grankeviç’in Yosip’e kadın temin etmeyi kabul etmesinin nedeni ise dostluktan başka bir şey değildi.

Yosip’e güvenebilirdi. Bunun anlamı şuydu: İşler ters giderse Grankeviç düşerken yanında Yosip’i de kuyuya çekecek, Yosip’in tüm siyasi planları da suya düşecekti. Yosip Österreicher bu gerçeğin farkındaydı.

“Sana söylüyorum çünkü binlerinden duydum. Doğru mu bu? Senin bundan haberin var mıydı?” diye sordu Österreicher.

“Bak, şimdi beni iyi dinle. İşler ters gitti; ben de çok üzgünüm. Sen de bunu iyi biliyorsun. Bir daha bu konuyu konuşmayacağız diye anlaştık diye hatırlıyorum,” dedi Grankeviç.

“Senin bundan haberin var mıydı, dedim,” dedi Yosip tekrar.

“Lanet olsun! Biliyordum tabii. Sen şoförünün yıllardır ne yaptığım sanıyorsun? İnsan kaçakçılığı yapıyordu işte.”

“Allah seni kahretsin! Ben senden birkaç karı istedim! Gidip Moldovya’dan karı alıp getirin demedim! Benim şoförümü, benim kamyonlarımı bu iş için kullanın demedim! Bu ortaya çıkarsa neler olacak, farkında mısın?”

“Yosip, sakin ol. Benim de çok sonradan haberim oldu. O zaman da artık çok geçti. Ve hiç korkma, bu ortaya çıkmayacak. İkimizden başka bunu bilen yok. Seri de nereden duyduysan artık... Kendi kamyonunun teknik incelemesini mi yaptırdın yoksa?”

“Polis yaptı! Ulaştıkları sonuca göre Moldovyalı kadınlar benim kamyonda gelmişler.”

“Polis mi? Polis senin kamyonun teknik incelemesini yaptı deme bana!”

“Evet, yaptılar. Grado’nun adamları inceledi kamyonu...”

“Lanet olsun!” diye bağırdı Grankeviç ve kendine gelebilmek için telefonun ahizesini kulağından uzaklaştırdı.

Bu olasılığı neden hiç düşünmemişti? Grado’nun gidip kamyonu kurcalayacağım neden hiç aklından geçirmemişti? E, tabu... Grado’nun başka yapacağı bir şey yoktu, önünde öldürülmüş bir kamyon şoförü vardı. ŞOVA da bu şoförden insan kaçakçılığı yapıyor diye şüpheleniyordu. Hangi polis böyle budununda kamyonda inceleme yapmayı aklına getirmezdi?

Grado getirmezdi... Ta başından beri yem planını ortaya atmış, kamyonda bir şey olmadığını söylemişlerdi ona. Ve tabii Grado kamyonda içki ve sigarâ olduğu açıklamasının bir yalandan ibaret olduğunu da çok iyi biliyordu. Ama bunların hiçbiri onu durdurmaya yetmemişti. Grado düşünen bir adamdı sonuçta.

Lanet olsun, lanet, lanet, lanet!

Artık Grado kamyonda kadınlar olduğunu öğrenmişti. Böylelikle kadınları taşıyan kamyonu kullanan şoförün, Michael Jensen olduğunu da öğrenmiş oluyordu. Nerelere varmazdı ki bunun sonu?

Grankeviç alnında ter birikmeye başladığım hissetti. Sakin olması gerekiyordu. Bu bilgiler bir işlerine yaramazdı. Hayır. Grado yetkisi olmadan delil toplamıştı. Hem kadınlar olayı, hem insan kaçakçılığı olayı SOVA’ya verilmişti. Polis kendi başına bu soruşturmayı yürütemezdi. Bu deliller bir davada kullanılamazdı.

Telefonun karşı ucunda österreicher’in konuşmadan beklediğini biliyordu. Yeniden konuşmaya başladı Grankeviç: “Tamam, Yosip. Şimdi dinle beni: Polisin yaptığı incelemenin yasal bir dayanağı yok. Soruşturma ŞOVA’da; polisin yetki alanından alındı. Polisin bu konuda araştırma

yapması mümkün değil; bu yüzden topladıkları delillerin de bir kıymeti yok. Şoförlerinden birinin gizlice yaptığı işlerden sorumlu tutulamazsın ayrıca. Bu gündeme gelecek olursa, ölen şoförle ilgili bir karalama kampanyası başlatırız. Bu işleri kendi başına yapmış, sen çok şaşırmışsın, şiddetle kınıyoruz gibi şeyler söyleriz. Bu tür olayların tekrarlanmaması için önlem alacağını falan söylersin."

Österreicher bir süre tereddüt ettikten sonra, "Sana inanmaktan başka çarem yok görünüyor," dedi.

"Rahatlıkla bana inanabilirsin. Bu sonuçları sana Grado mu anlattı? Ya da polisten kim sana bunları söyledi?"

"Polisten değil bunu söyleyen. Dün Danimarka Büyükelçiliği'nde karşılaştığım Ketil Brandt anlattı. Resepsiyonda gördüm onu." "Bu hiç iyi olmadı işte. Lanet olsun!" Grankeviç telefonun diğer ucunda österreicher'in yüzünde büyük bir soru işaretiyle durduğunu tahmin edebiliyordu. Birkaç saniye suskunluğun ardından devam etti: "Ketil Brandt bunu biliyorsa, İnes Sivonik de biÜyordur."

"Sivonik?" diye sordu Yosip Österreicher.

"Bugünkü *Novi* gazetesindeki insan kaçakçılığı haberini yazan kadın. Moldovyalı kadınlar haberini de yazmıştı."

"Allah kahretsin!"

"Birkaç güne kalmaz

Novi'de bu olay da haber olur. Hiçbir ilgin ve bilgin olmadığını söylemeye hazırlan şimdiden. Bu konuyu da bir daha hiç konuşmayalım."

"Anladım, Miloş."

"Tamam, dostum. Herhangi bir delilik yapayım deme. Bizden bir şey çıkmazsa kimse bir şey bulamaz," dedi Grankeviç. "Tamam. İyi günler."

"İyi günler."

Grankeviç telefonu masanın üzerindeki yeşil sümene fırlattı, bir sigara daha yaktı. Sükûnetini korumaya çalıştı. Bogdan'ın telefon numarasını bulup aradı. Telefon açılmadı.

Tam yerinden kalkacakken telefonu çaldı. Arayan ya bakandı ya da medyadan birileriydi. Telefonu açmadı. Düşünüp ne ya-. pacağına karar vermek için beş dakikaya ihtiyacı vardı. Bogdan bu oyunda geriye kalan son karttı ve konuşmayacağından emin olmak gerekiyordu.

BALKANLAR'DA BİR YER

İki gün önce şoförün sigara paketinin jelatinin altına sıkıştırdığı pusulanın işe yarayıp yaramadığını.bilemiyordu. Belki şoför pusulayı görmeden son sigarasını içince paketi atmıştı. Belki de şoför ona yardım etmek için firsat kolluyor, en uygun zamanı bekliyordu.

Pusulayı koymasını takip eden birkaç saat içinde şoförden herhangi bir tepki gelmemesi, pusulayı Darko'ya vermediğini gösteriyordu ama iki gün geçmesine rağmen bir şey olmayışını nasıl yorumlaması gerektiğini bilemiyordu. Bu bilinmezlik ve belirsizlik ruhen, çektiği bedensel acı kadar acı vermeye başlamıştı. Üstelik kaldıkları yerde nedenini bilmediği bir gerginlik hüküm sürüyordu. Darko ortalarda görünmüyordu ama iki yeni nöbetçi daha gelmişti. Belki de aralarına dört yeni kız daha katıldığı için yeni nöbetçiler getirmişlerdi Gelen kızlar Bosnalıydı.

Artık oraya azgınlığını gidermek için gelen adam sayısı da azalmıştı. Bu da viziteler arasında kendine gelebilmesi, kendini yenileyebilmesi için daha fazla zaman demekti. Bütün kızlar aynı durumdaydı. Günde beş erkekle de, on erkekle de yatsa duyduğu acı aynıydı; ama en azından vizitelerin seyrekleşmesi sayesinde oradan nasıl kaçıp kurtulacağını düşünmek için daha fazla zamanı oluyordu.

En şaşırtıcısıysa Bosnalı kızların geldikleri andan itibaren hiçbir şeyden korkmuyormuş gibi davranmalarıydı. O binada yaşadıklarından çok daha kötü şeyler yaşamış gibiydiler. Acaba daha önce ırzlarına geçilip bu duruma hazır hale mi getirilmişlerdi? öyle görünüyordu. Bosna'da şartlar çok daha kötüydü. Bunu herkes biliyordu. Dün birkaç kâğıt parçası daha bulmuştu. En geç yarına kadar şoförden bir tepki gelmezse, bir pusula daha yazmaya karar verdi.

Ketil, Preseren Meydanı'ın geçip nehrin, sıra sıra kafeteryaların bulunduğu tarafına geldi. Macek adlı kafeteryada dışarıda bir masaya oturdu. Oturma birimini kaplayan tentenin altında ısıtıcılar asılıydı. Üşümeden burada oturup sigara içebilecekti. Saat ikiydi. Union birası çekiyordu canı ama bir kola sipariş etti. Gün ortası olmasına rağmen karnaval eğlenceleri şimdiden başlamış gibiydi. Karnaval için özel kostümler giymiş kadınlar ve erkekler önünden geçiyordu. Bazı erkekler korkunç maskeler takmışlardı; kadınlarsa karnaval ruhuna uygun rengârenk kostümler giymişlerdi. Kimileri de itfaiyeci, avcı, madenci kılığına girmişti.

Ketil'in en çok dikkatini çekenlerse kente gelen Viborg taraftarı Danimarkalılardı. Akşamüzeri takımlarının Sanje'ye karşı oynayacağı maçı

izleyeceklerdi. Ellerinde Union bira kutulan, kafalarında kulüplerinin renginde yeşil perukları ve sucuk biçimli tezahürat balonlarıyla, karnaval için kılık değiştirmiş kent halkıyla yarışıyorlardı adeta.

Ketil kolasından bir yudum aldı. Susamıştı. Hayatının, belki İnes'in de hayatının en olaylarla dolu, en yoğun ve yorucu gününü yaşamışlardı dün. Günü otel odasında sevişip ardından on iki saat uyuyarak sona erdirmişlerdi.

Uzun süredir hem entelektüel, hem cinsel açıdan bu kadar uyumlu bir insanla birlikte olmamıştı. Sevişmelerinin ardından İnes banyoya girer girmez bedeninin sıcaklığını özlemeye, istemeye başlamıştı. Bu duyguları yaşamayalı çok zaman olmuştu. Genellikle sevişmenin hemen ardından, bir beklenti yaratmamak için kadına sırtını dönen kendisi olurdu. Ama bu kez farklıydı. Acaba İnes ne düşünüyordu? Bir beklentisi var mıydı?

İnes banyodan çıkıp giyinince kapının önünde bekleyen korumalarından kendisini gazeteye götürmelerini istemişti. Korumalar da acildi bir otel koridorunda göz kırpmadan, üstelik odadan gelen sevişme seslerini dinleyerek on iki saat beklemekten yorgun düşmüşlerdi.

İnes şu an oturmuş bugünkü haberin devamım yazıyor olmalıydı. Abdiç'in müritleri haberi. Moldovyah kadınlar haberini nasıl biçimlendirdiğini tahmin etmeye çalışıyordu. Hâlihazırda kadınların ifadelerinden yola çıkarak da bu haber yazılabilirdi ama halen eksik olan, bu şebekenin iplerinin kimin elinde olduğu, kadınların nereye götürülmekte oldukları ve en önemlisi de Michael'i kimin öldürdüğü bilgileriydi.

Ketil bir an İnes'in içinde bulunduğu çalışma ortamına imrendi. Klavye başına geçip bu haberi yazmak isterdi ama ona şimdilik araştırmacı rolü düşmüştü. Ama öte yandan İnes'in aksine, piyasada dolaşıp bilgi toplayacaktı ve ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Önce Viborg'la Sanje arasındaki hentbol maçım izleyecek, maçtan sonra Helle'yle konuşacak ve onun ardından da österreicher'e gidecekti. Österreicher maça gelirse tabii. Büyükelçilik resepsiyonunda olduğu gibi tesadüfen karşılaşmış-çasına konuşacaktı adamla. Sonra gazeteye, İnes'in yanına gidecekti. Elde ettikleri bilgileri paylaşacaklar ve ardından Grado'yu arayacaklardı.

Grado'iıun tahminleri doğruysa karşılarında dev rakipler vardı. Sistemin içinde güçlü biri Moldovyah kadınlar olaymm soruşturmasını engellemişti. Michael Jensen öldürülmüş, tanınmış bir işadamının evine giren kişi ya da

kişiler hizmetçisine saldırmışlardı. Bu işin içine Yosip Österreicher de bir şekilde bulaşmış olabilirdi ve Österreicher sıradan biri değildi.

Grado'nun polis kaynaklarını kullanarak yaptığı ve tamamen yasalara aykırı özel araştırmasında elde ettikleri kullamlamaya-bilirdi. Ayrıca ortada eli silahlı bir çete üyesinin serbestçe dolaşıyor olması da İnes'in elini kolunu bağlıyordu.

Ketil, Trebniye'ye giderken ve dönerken kendisini takip edenlerden biri olan Bogdan'ın yüzünü hatırlamaya çahştı. Adam fazla uzun boylu değil ama sağlam yapılıydı. Biraz şişmanca ve dazlaktı. Retro olarak adlandırılabilecek bir giyim tarzı vardı. O kadar da korku verici bir görüntü çizmiyordu.

Ama ortaya çıkan duruma uymayan bir şey vardı. Bogdan neden İnes'i ortadan kaldırmaya çalışıyordu? Arkadaşları yakalanmıştı ama o kurtulmuştu. Devamlı korunan bir gazeteciyi öldürmeye çalışırken yakalanmanın ne anlamı olabilirdi? Artık şebeke çökertilmiş, kamuoyunun olaydan haberi olmuştu. İnes'i öldürmenin gerekçesi ne olabilirdi? Kafasında en küçük zekâ kırıntısı taşıyan biri bile bu durumda yeraltına inmek ya da yurtdışma kaçmak isterdi. Tabii mücadeleye devam etmesini gerektirecek çok özel bir gerekçesi yoksa... Ortada bir tehlike olduğu kesindi. İnes'in koruma istemesinin ardındaysa kendisine yöneltilen ölüm tehdidi vardı. Ashnda pek korkak biri olmayan İnes koruma istemişse tehditleri ciddiye alıyor olmaliydı. Grado'nun dediği gibi, Bogdan gözü dönmüş vahşi bir adam olabilirdi.

İnes, başlangıçta, modern görünsün diye çalışma birimlerinin arasına konan cam bölmelere lanet okumuştu. Mahremiyeti bozuyordu bu cam bölmeler.

Banka ya da çok daha büyük işletmelerde, çalışanlar kaytaramasınlar diye yapılmasını anlayabiliyordu ama gazeteciler bireysel düşünen, bireysel çalışan, kendi çalışma yöntemleri olan insanlardı. Cam bölmeli çalışma alanı bir gazeteye yakışmıyordu.

Özellikle bugün İnes cam bölmeler hakkındaki ön yargısını gözden geçirmeye başladı. Koruma görevlileri cam bölmenin dışında bekliyordu. Gece sabaha kadar otel odası önünde nöbet tutanlardan vardiyayı devralan iki koruma görevlisi İnes'i gözden kaybetmeden nöbetlerini sürdürebileceklerdi. İnes de ne yaptığını onlar bilmeden çalışmasına devam edebilecekti.

Bugün olan bir başka güzel şey de genel yayın müdürünün İnes'in bölmesine gelip kendisini bugünkü gazetedeki haberinden dolayı kutlamasıydı. *Novi* gazetesinin adı ülkede herkesin beynine iyice kazınmıştı bugün. Bundan daha iyisi olamazdı. Müdür ayrıca İnes'i korumakla görevli ajanların binada bulunmasından da rahatsızlık duymuyordu. Güvenlik her şeyden önce geliyordu.

Genel yayın müdürü bir sonraki haberin ne olacağını da sormuştu. İnes şebekenin çalışma yöntemleri, kullandıkları binalar, Fikret Abdiç zamanındaki eylemler gibi konulan ele aldığı bir bilgilendirme haberi yazacağım söylemişti.

Moldovyalı kadınlar boyutundan bahsetmemişti ve şansına müdür konuyu, unutmuş görünüyordu. Ketil, Grado ve İnes bu işin arkasında kim olduğunu ortaya çıkarıncaya kadar haberin bekletilmesi gerekiyordu. başını kaldırıp yazı işleri salonuna baktı. Koruma görevlileri ellerindeki bardaklara su doldurmuş salonun ortasında duruyorlardı. Kapısını kapattı, televizyonu açtı. Saat dörtte bir haber programı yayınlanacaktı. Haberleri izleyip daha önceden planladığı telefon konuşmasını yapacaktı. Haber bülteninde ilk haber, ortaya çıkarılan insan kaçakçılığıydı. Olay yerinden görüntü verilemiyordu doğal olarak ama birkaç kez *Novi* gazetesinin baş sayfası ve kaçakçıların Belgrad'dan yola çıktıktan sonra Velika Kladuse üzerinden Metlika sınır kapısına ulaşmak için izledikleri rotayı gösteren bir harita yayınlanmıştı. Bunun ardından içişleri bakanlığındaki müsteşarlardan biri ekranda göründü. İnes adamın adım not etti: Miloş Grankeviç. Birçok ekibin birbiriyle koordinasyon halinde başarıyla yürütüp tamamladığı operasyondan duyduğu memnuniyeti anlatıyordu *Grankeviç.*

Müsteşar operasyonda başka hiçbir ülkenin katkısı olmadığının altını çiziyor, sadece Slovenyalı yetkililerin çalışmaları sonunda bu kaçakçılık şebekesinin çökertildiğini söylüyordu. Bu kişi geçen pazartesi günü Portoroz'da Franko Tudiç ve Urban Silc'le toplantı yapan kişi olmalı, diye düşündü İnes. Biraz sonra Franko Tudiç'i aradığında bunu teyit ettirmesi gerekiyordu. Televizyonu kapattı ve bölmesinin kapısını açmadan Franko Tudiç'in telefon numarasını buldu.

Franko Tudiç telefonu açtı.

"Buyurun, ben Tudiç?"

"Merhaba. Ben Novigazetesinden İnes Sivonik. Bana verdiğiniz bilgiler için teşekkür etmek istiyorum. Onun için aradım."

“Bir şey değil. Gazetede gördüğüm kadarıyla bayağı işe yaramış anlattıklarım. Tebrik ederim,” dedi Tudiç kinayeli bir sesle.

“Evet, size çok teşekkür borcum var. Verdiğiniz bilgiler olmasaydı Velika Kladusa’ya gidemez, Metlika sınır kapısında olan biteni öğrenemezdim. Yazacağım haberlerde adınızın geçmesini isterseniz bunu bilmem yeterli.”

“Hayır, kesinlikle adımı kullanmayın. Bu olayla benim bir bağım olduğu ortaya çıkmasın. Kardeşimin başı derde girer sonra...” “Kardeşiniz gözaltına alman sınır görevlileri arasmda değil ki...”

“Değil ama benim adım geçerse soyadından dolayi zan altında kalabilir. Bu işin içinde başkalarının olup olmadığım bilmiyoruz. Belki daha yakalanmayanlar vardır...”

“Anlıyorum. Siz şimdi gözaltına alınmayan başka kişiler olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Belki sınır kapısındaki görevliler arasında gözaltına alınmayan kalmamıştır ama üst düzey görevliler olabilir...”

“Şu içişleri bakanlığından Miloş Grankeviç... Geçen pazartesi günü toplantı yaptığınız kişi o muydu?”

“Evet, Urban Silc de vardı toplantıda. Silc bana sizinle konuşup konuşmadığımı sordu. Ama telaşlanmayın. Size verdiğim sözü tuttum ve Moldovyalı kadınlar olayından hiç bahsetmedim. Grankeviç düzgün bir adam. Sadece kaçakçılık şebekesinin çökertilmesini istiyor,” dedi Tudiç.

İnes kısa bir süre düşündü. ŞOVA ajanı Silc’e güvenebileceğini biliyordu. Silc’in Tudiç’e kendisi hakkında soru sorduğunu da biliyordu. Silc bizzat anlatmıştı. Şimdi Tudiç, Grankeviç’in güvenilir biri olduğunu söylüyordu.

“Başka nerelerden bilgi edebiliriz bir fikriniz var mı? Sizden bahsetmem merak etmeyin,” dedi İnes.

“Ben de bir haftadır düşühüp duruyorum. Düşündükçe de içiyorum. Ama aklıma bir şey gelmiyor bir türlü...”

“Her gece içiyor musunuz? Nerede içiyorsunuz?” diye sordu İnes. Konuşmayı devam ettirmek istiyordu.

“Hotel Riviera’da. Geçen pazartesi toplantıya gittiğimde keşfettim bu yeri. Otelin barının ne kadar kaliteli olduğunu fark ettim ve her akşam oraya gitmeye başladım. Hatta bazı günler öğleden sonraları da gittim,” dedi Tudiç ve kıkırdayarak gülmeye başladı. Tudiç de konuşmak istiyor, İnes’in çalışmalarına sempati duyuyordu. İnes, Tudiç konuşmaya devam edecek mi

diye biraz daha bekledi. Nitekim Tudiç anlatmaya devam etti: “Aklıma gelen tek şey var. Çok yalanda Portoroz’da bir otelde büyük bir konferans yapılacak. Belki de Moldovyalı kadınlar o kongre için getiriliyorlardı.”

“Otelde mi?”

“Evet, Hotel Riviera. Bir haftadır nakliyeciler ve işçiler gelip gidiyor otele.”

“Ne kongresiymiş bu?”

“Uluslararası Hentbol Federasyonu ‘IHF’ konferansı. Yarın başlayıp bir hafta devam edecek.”

“Tamam. Aklınıza başka bir şey gelirse gazetedeki bu numaramdan arayabilirsiniz. Şimdi kapatmam gerekiyor. Teşekkür ederim.”

“Tamam, ben sizi aranm bir şey çıkarsa,” dedi Tudiç.

İnes bir an Tudiç’in yüzüne telefonu kapatmış gibi hissetti ama araştırmalarına devam etmesi gerekiyordu. Arama motoru *Google*'ı açtı, arama satırına IHF kısaltmasını yazdı. Çıkan sonuçlarda ilk sırada International Handball Federation ve altında Slovence ve İngilizce yazılar vardı.

Arama sonuçlarının ikinci sırasındaki başlık, içerdiği “Skandal” sözcüğü nedeniyle İnes’in ilgisini çekti. Kendi gazetesi *Novf*nin sayfasından bir spor haberiydi. Geçen yıl Cezayir’de yapılan ve skandallarla anılacak bir kongreyle ilgili bir haberdi bu. Hentbol en çok Avrupa’da sevilen bir spordu ama “Araplar ne varsa silip süpürmüşlerdi.” Skandal olarak nitelendirilen tartışmaların temelindeyse Slovenya ve bazı başka ülkelerin adaylığına rağmen Hentbol Erkekler Dünya Şampiyonası Finalleri’ne Tunus’un ev sahipliği yapması kararı yatıyordu.

Haber yazısında hentbol dünyasının önde gelenlerinden demeçler yer alıyordu. Slovenyalı bir delegeyle yine Slovenyalı bir çalıştırıcı kızgınlıklarını dile getirmişlerdi. Haberde Yosip Österreicherin de adı geçiyordu. Österreicher, “Oyunun kuralları böyle,” gibi anlamsız bir açıklamada bulunmuştu.

İnes haber yazısının linkini kapatıp arama sonuçlarına geri döndü. ÎHF’nin internet sitesine girdi. Federasyonun internet sayfasının sol tarafında menü, başlıkları ortada yazılar ve sağ tarafta bazı ikonlar vardı. Yazılar listesinin en üstündeki başlıkta, IHF başkanı tarafından yazılmış aylık bülten benzeri bir yazı vardı. İnes bu yazıya tıkladı. Yazı Cezayirli Hassan Beuchicou tarafından yazılmıştı. Yaklaşan IHF kongresinden bahsediyordu yazı ve İngilizceydi. Tudiç’in söyledikleri doğruydu. IHF

kongresi önümüzdeki hafta pazartesi günü Portoroz'da başlayacaktı. Beuchicou 147 ülke delegelerini Slovenya'da ağırlamaktan mutluluk duyacağını yazıyordu. Hentbol büyük bir aileydi ve hentbol sporu herkes tarafından sevilen bir spordu. Süslü cümlelerle yazılmış boş bir yazıydı. İnes yazının sonuna kadar geldi. Burada Portoroz'daki kongreyle ilgili bir link vardı. İnes buna da tıkladı ve yeni bir pencere açıldı ekranda. Kongre için hazırlanan bölümün ilk sayfasında Hotel Riviera'nın bir resmi vardı. Ketil'in İnes'i arabaya aldığı yerdi burası. Tudiç de artık içmeye buraya geliyordu. Sol taraftaki menü listesinde "gündem" adlı bir konu başlığı vardı. İnes buna da tıkladı ve kongre programıyla karşılaştı. Sayfada gün gün kongrede neler yapılacağı, hangi kararların alınacağı yazılıydı. Yavaş yavaş sayfayı yukarı kaydırdı İnes. Çarşamba günü Dünya Genç Erkekler Hentbol Şampiyonası finallerinin hangi ülkede yapılacağı kararlaştırılacaktı. Tunus, İsveç ve Hollanda ev sahipliğine aday ülkelerdi. Perşembe günüyse Kadınlar Dünya Şampiyonası finallerine ev sahipliği yapacak ülke belirlenecekti. Almanya, Mısır ve Slovenya aday ülkelerdi.

İnes şaşırmıştı. Vay canına! İlk sayfaya geri dönüp "delegasyonlar" başlığına tıkladı. Katılan ülkeler alfabetik sıraya göre dizilmişti. Slovenya'yı bulmak için sayfanın en altına inmesi gerekiyordu. Slovenya'yı temsilen beş delege bulunuyordu ve Yosip österreicher'in adı Slovenya heyetinin başkanı olarak geçiyordu. İnanılmaz! İnes yeni cep telefonundan Ketil'i aradı. Kefil hâlâ Bosna'da aldığı telefonu kullanıyordu.

Lanet olsun! Ketil telefonu açmıyordu.

BALKANLAR’DA BÎR YER

Başka bir yere götürüleceklerini, bir şeyler olacağını hissediyordu. O gün hiç müşteri gelmemişti ve tüm kadınlan kahve içmek için ortak kullandıktan salona davet etmişlerdi. Kapıda nöbetçi yoktu ve adamların hepsi duvar boyunca koyduktan sandalyelerde oturuyorlardı. Darko cömertçe davranarak masanın ortasına bir paket sigara atmış, Slavenka’nın dışındaki kadınlar sigaraya hücum etmişlerdi, öteki kadınlarda bir şeyler olacağını hissediyor olmalıydılar ki, on dakika boyunca hiçbiri bir şey söylemeden sigaralarıanı içmişlerdi. Kadınlar adı konulmamış bir dayanışma içinde ikişer sigara içmişlerdi o sürede.

"Eşyanızı toplamanız için on dakika zamanınız var. Bütün eşyanızı toplayın; tekrar ediyorum, bütün eşyanızı toplayacaksınız,” dedi Darko sonunda.

Bir anda kadınlar ayağa kalktı. Hoş bir beklenti içinde gibiydi hepsi. Neden taşınıyorlardı? Darko ve adamlarının peşinde binleri mi vardı? Biraz sinirli gibiydi galiba... Bir zayıflık mı görülüyordu yüzündeki ifadede?

Bir an diğer insanların arasına kanştıklarında kaçmayı denemeye cesareti olup olmadığını düşündü. Ama hemen gözünün önüne eli sopalı karşısında duran Darko geldi. Darlja ve Slavenka ’ya neler yaptıklarını hatırladı ama tüm bunlar artık onu korkutmuyordu. Artık her gün yaşadığı aşağılamalar ve duyduğu fiziksel acılar öyle bir noktaya ulaşmıştı ki apış arasında duyduğu acının dışında hiçbir acı onu korkutmuyordu.

İçeri girip eşyalarını topladı ve kahve salonuna dönen ilk o oldu. Hemen ardından diğer kadınlar da oraya geldiler.

İlk kez orada sadece Darko’nun değil, diğer adamların da silahlı olduğunu gördü. Diğerleri genellikle silahsız geziyorlardı oysa. Kadınları kontrol etmek için silaha gerek duymamışlardı. Ellerinde çok daha başka şantaj malzemeleri vardı.

Gözlerini kapadı. O an içinde bulundukları durum biraz moralini bozdu. Adamların hepsi hâlihazırda acımasızdı. Bir de başları sıkışırsa neler yapmazlardı?

Hayır, ne yaparlarsa yapsınlar. Kaçacaktı. Ve bugün kaçacaktı. Ucunda ölüm de olsa.

Urban Silc holde asılı duran takım elbisesine baktı. Yarın için hazırdı. Tek eksiği yola çıkınca takacağı uygun renkte bir kravat bulmaktı. Acaba lacivert kravatı mı taksaydı?

Salona açılan mutfağa yürüdü, buzdolabım açıp yarım litrelik Union birası çıkardı. Kutuyu açıp geniş pencerelerden dışarı baktı. Buradan neredeyse tüm şehri görebiliyordu; çünkü etrafta dokuz katlı başka bir bina yoktu. Burayı çok seviyordu; taşınıp banliyödeki villalarda oturmaya hiç kimse onu razı edememişti. Oysa yüksek maaş alan ajan arkadaşları çoktan şehir dışına taşınmışlardı. Şehir hayatı ona daha cazip geliyordu. Burada tanınmadan kalabalığa karışmak daha kolaydı. Ayrıca gözlem, izleme ve takip yapması da daha kolay oluyordu şehirde oturunca. Kendi gündemini takip etmek, gizlice izleme ve takip yapmak SOVA'daki işi seçmesinde en büyük etkendi.

Koltuğa oturup ayaklarını tabureye uzattı. Ayaklan çıplaktı, üzerinde bir kot pantolon ve beyaz bir tişört vardı. İş saatleri dışında rahat giyinmeyi severdi. Takım elbisesine ve güneş gözlüğüne telefon çahneaya kadar izin verdi. Telefon her an çalabilirdi. Ama içinden bir his bugünün sakin geçeceğini söylüyordu. Görevini başanyla tamamlamıştı. Artık bundan sonrası polisin ve mahkemelerin göreviydi. İnsan kaçakçılarının yakalanmasında en büyük çabayı o göstermişti. Her ne kadar operasyon esnasında sakarlık yapmış olsa da onun planı sayesinde şebekeyi çökertmişlerdi. Ama aynı hatayı bir kez daha yapmayacaktı.

Bir daha asla kendine bu kadar güvenip yanındaki beş ajana birden aynı anda izin vermeyecekti, üstelik kadın peşinde bile değildi. Aptalcaydı ama dersini almıştı. Bedeli ise Bihaç'a onunla gelen beş adamının bu rezil durumu öğrenmeleriydi. Tabii otel personeliyle Ketil, İnes ve Grado da öğrenmişlerdi. Grado'ya durumu anlatmaktan başka fare yoktu. Ama önemi yoktu. Grado ona zarar vermek için bunu silah olarak kullanmazdı. Hem komiser eski kafalı ve dürüst bir insandı. Polislik görevini yaparken prensiplere sadık kalma konusunda saygı duyulacak bir adamdı Grado.

Ama onun görevindeki bir insan için böyle olmak daha kolaydı. Üstlerinin kendi aralarındaki çekişmelerinin parçası olmuyor, ülke çıkarlarını korumak için siyasi emirler almıyordu. Oysa kanun maddelerini gösterip onlara uygun davranmak lüksü yoktu Silc'in. Mecbur olsa da öyle yapmayı istemezdi.

En şaşırtıcısıysa Grado'nun dün akşam uyumlu davranmasıydı. Oysa o dosyanın tamamen kapattığını sanmışken Grado Moldovyalı kadınlar konusunu soruşturmak konusunda ısrarını sürdürmüştü. Aslında o olay Silc'i hiç ilgilendirmiyordu. Kendi amaçlarına ulaşmasında önemsizdi. Yarmki yolculuğu için gerekli malzemeyi çoktan ve fazlasıyla toplamıştı.

Grado’nun Yosip österreicher’in telefonlarım dinleme isteğini kabul etmesine gerek yoktu. Ama Grado’nun ısrarlarına dayanamayıp evet demişti. Daha doğrusu ona kırk sekiz saatliğine izin vermişti.

Grado bir hafta süre istemiş, Silc buna hayır demişti. Uzun sürerse durum ortaya çıkabilirdi. Dinleme cihazım kimsenin haberi olmadan, kendisi Grado’ya vermiş, yazılı bir tutanak tu-tulmamasım sıkı sıkıya tembihlemişti.

Dinlemenin süreceği kırk sekiz saatin on dört saati geçmişti ve artık endişe etmeye gerek yoktu. Ortaya çıkacak olan şey ise mahkemede delil olarak kullanılamayacaktı. Sadece Grado’nun soruşturmasına ilham kaynağı teşkil edecekti dinlemeden elde edilenler. Hayır, bu yüzden Silc’in başı derde girmezdi.

Helle Madsen çok uzaktan attığı sert şutla Sanje’yi üç farkla öne geçirince salonda büyük bir alkış ve tezahürat koptu, öncesinde seyirciler getirdikleri klaksonları çalarak, şarkılar söyleyerek, tempolu alkış tutarak gürültü seviyesini epey yükseltmişlerdi.

Ketil, Helle Madsen’in takımın en iyi oyuncusu olduğunu kabul etmeliydi. Helle Madsen dünya çapında bir oyuncuydu. Hem sekiz sayı atmış, hem de bir maestro gibi oyunu yönetip savunmada en öne geçerek takımına destek çıkmıştı. Maçın bitmesine iki dakika vardı ama hentbol maçlarına özgü sayısız duraklamalar yüzünden bu süre beş dakikaya çıkacaktı. Ne zaman düşen bir oyuncunun terinden zemin ıslansa, ne zaman serbest atış kararı verilse kronometre durduruluyordu. Şansına her iki takım da mola haklarım kullanmıştı. Viborg takımının maçı çevirmesi neredeyse imkânsızdı. Salonda yeşil renklerin hâkim olduğu Viborg taraftarlarının oturduğu kısma bakarak da bunu görmek mümkündü. Taşlaşmış gibi oturuyor, yanlarında getirdikleri uzun boru şeklindeki alkış balonlarım artık sallamıyorlardı.

Ketil, VİP tribününün birkaç sıra üstünde, basın sıralarında oturuyordu. Beklendiği gibi Yosip österreicher, VÎP sıralanndaydı. Maça kendim kaptırmıştı. Biraz önce Helle sayı atınca iki kolunu birden havaya kaldırarak yerinden zıplamıştı. Ketil, Yosip österreicher’in hem kulüp başkanı, hem de ana sponsor olmasından dolayı maçın ardından bir süre daha salonda kalmasını umuyordu. Kalırsa konuşma şansı elde edebilecekti, önce Helle’yle konuşması gerekiyordu ama. Hem dünden kalma havada kalan bazı sorular vardı, hem de önce Helle’yle konuşması Ketil’e österreicher karşısında daha fazla cephane sağlayacaktı.

Maçın son dakikasında Viborg aradaki farkı ikiye indiren bir sayı daha attı ve Danimarkalı Viborg taraftarları biraz umutlandılar ama hakem maçın 25-23 Sanje'nin lehine bittiğini bildiren son düdüğü çalınca salonda yeni bir gürültü koptü. Sanje, hentbolda Şampiyonlar Ligi'ne katılmayı garantilemişti.

Sanje oyuncularının soyunma odasına gitmek için hiç aceleleri yoktu. Hep birlikte salonda zafer turu atıyorlardı. Oyunculardan bazılan kollarından çekilerek televizyon kameralarının önüne getiriliyordu.

Televizyon muhabirleri önce Helle Madsen'le röportaj yaptı, ardından kaleciyi kamera karşısına geçirdüer. Ketil, österreicher'in televizyoncuların olduğu yere indiğini gördü. Demek kulüp baş-kanıyla röportaj yapmak burada da gelenektendi, österreicher bir süre daha salonda kalacak demekti bu.

Sanje takımı oyunculan yavaş yavaş soyunma odasının yolunu tutmaya başlayınca Ketil yerinden kalktı, pardösüsünü koluna astı ve tribünlerin altındaki koridorun girişine doğru yürüdü. Kapıdaki görevliye basın kartım gösterip geçti. Koridorda beş metre kadar yürüdükten sonra koridoru kesen başka bir koridorla karşılaştı ve burada Sanje'li oyunculan gördü. Sola dönse Viborg'lu oyuncuların soyunma odasının olduğu yere gidecekti. Viborg'lu oyuncular çoktan soyunma odasına girmişlerdi. Ketil de Sanje'nin oyuncularıyla birlikte sağa döndü ve tam geçecekken kapıdaki görevli tarafından durduruldu. Ketil basın kartım çıkardı.

"Basına geçiş yok burada," dedi kapı görevlisi.

"Ne demek basına geçiş yok? Bu güzel zaferin ardından oyuncularla röportaj yapmam gerekiyor," dedi Ketil.

"Üzgünüm ama basının girmesi yasak buraya," dedi görevli bir kez daha.

"Helle Madsen'le röportaj randevum var. Danimarkalıyım ve onunla konuşmam için bu bile özel bir gerekçedir," dedi Ketil.

"Üzgünüm, basın mensuplarını soyunma odası koridorlarına sokulmaması için kesin talimat var."

Ketil sesini yükseltmeye karar verdi.

"Bu ne anti-demokratik, totaliter bir sistem! Tam doğu bloku zihniyeti!" diye bağırdı. Başkalarının duymasını isteyerek özellikle bağırmıştı.

"Biraz sakin ol bakalım, bağırma," dedi görevli.

"Ben hem Helle Madsen'in, hem de eşi Yosip österreicher'in özel dostuyum! Gidip onu getireyim istersen, ha? Ne dersin?" diye bağırdı Ketil

bir kez daha.

Son söyledikleri işe yaradı. Kapıdaki görevli gözlerini kırpıştırmaya, verecek bir cevap aramaya başladı.

“Tamam, hadi geç,” dedi görevli sonunda ve Ketil’e eliyle işaret ederek kendisini takip etmesini istedi.

Soyunma odasının kapısının önüne geldiklerinde adam Ketil’e beklemesini söyledi. Kapıya vurdu ve hafifçe aralayarak içer doğru, “Helle Madsen!” diye bağırdı ve ardından uzunca bir cümle kurdu. Ketil cümlenin içinde gazeteci anlamına gelen novinar

sözcüğünü duydu. Adamın konuştuğu oyuncunun Helle olup olmadığım bilmiyordu.

“Adın ne?” diye sordu görevli.

“Ketil Brandt.”

Görevli kapı aralığından Ketil’in adını söyledi. Kısa bir cevap geldi.

“Beş dakika,” dedi adam.

Ketil başını sallayarak adamı onayladı. Bu beş dakikalık sürede konuşmayı nasıl yönlendireceğini düşünecekti.

Parkın içinden geçip spor salonuna yürürken ilginç bir teori aklına geldi. Ya Michael Jensen’in öldürülmesinin nedeni insan kaçakçılığı ya da Moldovyalı kadınlar değilse? Ya Yosip österreicher, kıskançlık krizine girip kiralık katil tutarak Michael’i öldürttüyse? Bu olasılığı dışarıda tutmamak gerekiyordu. En azından yerinde bir gerekçe olabilirdi. Bu teorisini Helle üzerinde test etmesi gerekiyordu ama konuşmaya bu soruyla başlamayacaktı.

Helle soyunma odasından çıktı. Özerinde kırmızı eşofmanları vardı.

“Merhaba tekrar,” dedi Helle gülümseyerek.

“Geçmiş olsun. Kutlarım,” dedi Ketil.

“Maçı seyrettin mi?” diye sordu Helle.

“Evet, seyrettim. Çok iyi oynadınız.”

“Evet, bugün iyiydik.”

“Özür dilerim, habersiz karşına çıktım yine, hem de böyle bir maçtan sonra...” dedi Ketil.

“Önemli değil,” diyerek sözünü kesti Helle.

Ketil gülümsedi. “Ben hâlâ Michael’in ölümünü araştırıyorum.”

“Michael gerçekten bir cinayete mi kurban gitmiş? Yakalanan mafya elemanları mı öldürmüşler onu? Bugünkü gazetedeki şu adamlar mı?”

“Daha bilmiyoruz. En azından itiraf etmediler. Birbirlerini koruyorlar. Ben de Michael’in öldürülmeden önceki son saatlerinde neler yaptığını ortaya çıkarmaya çalışıyorum.”

“Anladım. Ben ne yapabilirim?”

“Sen dün eşinin, Michael’le ilişkini fark ettiğini söylemiştin. Ne zaman fark etti bunu?”

“Geçen perşembe günü bizim eve girildiğinde. Giren kişi hizmetçimize saldırarak elini gözünü bağlamış ve bilgisayarımızı açıp bakmış. Ne aradığını bilmiyorum. Bizim e-posta programlarını açmış. Eşim evde çalınmış bir şey var mı diye arama yaparken benim mesajlarım arasında Michael’le yazışmalarımı görmüş. Bu yüzden kavga ettik. Benim mesajlarımı okumasına kızmıştım. O da benim Michael’le ilişkim olduğunu düşünmüş.”

“Ama senin Michael’le ilişkin yoktu, değil mi?

Ketil’in bu sorusu zerine Helle’nin yüzü asıldı.

“Hayır, daha önce de söyledim ya. Aramızda bir şey olmadı.”

“Michael’le genelde nasıl iletişim kuruyordun? Mesaj mı yazıyordunuz?”

“Evet,sms de yazıyorduk. E-postalarına arada bir bakıyordu. Yola çıkmadığı zamanlarda açıyordu bilgisayarım, öldüğü gece buluşalım diye ona mesaj yazmıştım aslında. Hafta başında bana, Ljubljana’ya geri döneceğini ve Kopenhag’a gitmeden önce burada geceleyeceğini söylemişti. Ama beni aramadı. Belki mesajımı hiç görmedi bile,” dedi Helle.

“Bana da pazar akşamı mesaj gönderip Kopenhag’a yola çıkacağım yazmış,” dedi Ketil.

Helle ilk kez biraz gergin göründü. Hiçbir şey söylemedi. Ketil’in son söylediği şey, Michael’in öldüğü gece bilgisayarını açıp e-postalarım gördüğünü gösteriyordu. Michael Helle’ye cevap yazmamış ama Ketil’e yazmıştı. Ketil de farkında olmadan kendisinin Michael için Helle’den daha önemli olduğunu açık etmişti.

Ketil konuyu değiştirmek istedi ve “Şu sizin hizmetçiye saldın olayım biraz daha anlatabilir misin? Tam olarak ne olmuş? Nasıl olmuş?” diye sordu.

“Evin dışında saldırmış Boyana’ya. Hizmetçimiz bahçe kapısından çıkmak üzereyken, adam da bahçeye girmiş. Aslında hizmetçimiz o gün

izinliydi ama evde unuttuğu cüzdanım almaya gelmiş. Tüm bunlan polise anlattık...” dedi Helle.

“Biliyorum. Ama detaylarını bilmiyordum... Eşinin saldınyı polise şikâyet etmediğini söylemiştin?”

“Evet, dün de söylediğim gibi, adının böyle bir olayla birlikte anılmasını istemiyordu. Ama soma biraz fazla cüretkâr davrandığını anladı ve eve polis çağırdık,” dedi Helle.

Ketil işine yaramayacak sorular sorduğunu düşünerek kendine kızmaya başladı. Tekrar ta başa dönmeye karar verdi. Grado’nun görevi olan konuları soracaktı.

“Tüm bu olanlar hakkında eşin ne düşünüyor? Bir şoförü öldü, hizmetçinize saldırıda bulunuldu, evinize girildi..”

“Pek etkilenmiş görünmüyor aslında. Eve hırsız girmesinin ardından biraz gergin görünüyordu ama bunun nedeni benim Michael’le bir ilişkim olduğunu düşünmesi de olabilir. Ama bunlan konuştuk birlikte.”

Ketil tereddüde düştü. Helle’yle konuşmasından elde edeceği bir şey yok gibi görünüyordu. İşe yarayacak bir bilgi edinecekse, şansını denemesi gerekiyordu. Elini Helle’nin omzuna koydu.

“Şimdi sana iki soru soracağım. Belki sana çok tuhaf gelebilir bu sorular ama sormam gerekiyor. Bunları sadece bazı olasılıkları dışarıda tutmak için soruyorum. Bana söz ver şimdi: Sana bu soruları sorduğumu eşine söylemeyeceksin.”

Helle etrafına bakındı. Her ne kadar etraflarında Danca anlayacak birileri yoksa da emin olmak istiyordu. başını sallayarak Ketil’in sorularım beklediğini işaret etti.

“Eşinin, Michael’in de bulaştığı bu insan kaçakçılığıyla bağlantısı olabilir mi? Eşin suç işleyecek bir adam olabilir mi?”

Helle kaşlarını kaldırarak Ketil’e baktı. Şaşırmıştı. Birkaç dakika tereddüt etti. Belki bu sorunun birkaç değişik cevabı olabilirdi ve o cevaplardan birini seçmeye çalışıyordu ya da böyle bir soru sorduğu için Ketil’i adamakıllı azarlamaya hazırlanıyordu. Derin bir nefes aldı ve “Eşimin böyle işlere girişmeyeceğine garanti verebilirim,” dedi. “Bunu saf olduğum için söylemiyorum. Mantık böyle gerektiriyor. Böyle bir şey yapmak onun için çok büyük risk taşır. Neden böyle bir şey yapsın? Başardı bir işadamı. Bir şeye ihtiyacı da yok. Suça girişmesini gerektirecek bir durumda da değil. Böyle bir işe girmesi, kazanacağından çok daha fazlasını kaybedeceği anlamına gelir.”

Ketil, Helle’nin ne cevap verdiğinden çok, nasıl cevap verdiğim düşünmeye başladı. Cevabı mantıklıydı ve hiçbir kızgınlık işareti taşımıyordu. Ketil bu soruyu sorduğuna sevindi.

“Öteki sorun neydi?” dedi Helle.

“Cevabım verdin sayılır. Ama yine de sorayım. Eşin seni Michael’den kıskandığı için onu öldürmüş ya da öldürtmüş olabilir mi? Kıskançlıktan?”

Helle, soruya şaşırdığım göstermek istercesine kaşlarını kaldırıp gözlerini devirdi.

“Tamam, eşim çok kıskanç bir adam ama asla cinayet işlemez. Sana bunu da garanti edebilirim. Hem ayrıca benim Michael’le aramda geçenleri Michael öldükten sonra fark etti.”

Ketil, Helle'nin bakışlarım kaçınp kaçırmadığım takip ediyordu. Ama böyle bir çaba göremedi.

“Özür dilerim. Bu sorulan sadece bazı olasılıkları elemek için soruyorum. Aklını karıştırmayı ya da şüpheye düşmeni istemiyorum. Sadece kendim de rahatlamak istiyorum.”

Helle Ketil’i anhyormuş, sorularına tahammül ediyormuş gibi Ketil’e baktı.

“Sorun değil. Aynca çabalarına da hayran olduğumu belirtmeliyim. Karşıma geçerek kocamın katil olup olmadığım sormak cesaret ister.”

“Teşekkür ederim. Ayrıca özür dilerim. Artık bundan sonra çok gerekli olmadıkça seni rahatsız etmem,” dedi Ketil.

“Sorun değil,” dedi Helle ve arkadaşlarıyla zaferlerini kutlamak üzere oradan ayrılacağını işaret etti.

“İyi akşamlar,” dedi Ketil.

“Sana da. Karnaval partisine geliyor musun?”

“Sanmıyorum. Neredeydi parti?”

“Turbo Diskotek’te. Slovenska Caddesi’nde.”

“Tamam. Bakalım, belki gelirim.”

Helle soyunma odasına dönerek kapıyı kapattı. Ketil hızla oradan ayrıldı, koridorun sonundan sola saparak salona geri döndü. Salondaki son seyirciler tribünleri terk etmek üzereydiler. Yosip Österreicher’i aradı ama göremedi. Ardından basın tribününe çıkıp, bilgisayarında bir şeyler yazan Slovenyalı bir gazeteciye sordu: “Affedersiniz, Yosip Österreicher’i gördünüz mü?” “Österreicher mi? Biraz önce çıktı galiba,” dedi genç gazeteci. “Evet, evet, az önce ana kapıdan çıktığını gördüm.”

Ketil, gazeteciye teşekkür edip hızla merdivenleri inerek kapıya seğirtti. Salondan çıkıp bilet satış yerinin olduğu ön salonda etrafına bakındı ama österreicher’i göremedi. Dışarı çıkıp otoparkın olduğu yere baktı. Çok sayıda otobüs ve otomobil trafik tıkanıklığı yaratmak üzereydiler.

Elini cebine sokup cep telefonunu çıkardı. Maç boyunca telefon cebindeydi. Ketil beş cevapsız çağrı gördü. Hepsi de İnes’in yeni telefon numarasmdandı.

Hemen İnes’i aradı.

Telefonu açar açmaz İnes, “Niye açmıyorsun telefonunu?” diye azarladı Ketil’i.

“Özür dilerim. Ceketin cebindeydi. Duymamışım. Hentbol maçındaydım,” dedi Ketil.

“Österreicher’le konuşabildin mi?”

“Hayır. Bulamıyorum ki adamı. Biraz önce buradaydı.”

“İyi, iyi,” dedi İnes.

“İyi mi?”

“Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyordum. Sen onunla konuşmadan son bilgileri verecektim sana.”

“E, anlat o zaman.”

“Şu, kamyondaki Moldovyalı kadınlar... Sanırım onları İtalya’ya değil de Portoroz’a götürüyorlardı... Michael de o yüzden Metlika sınır kapısından giriş yapıp Portoroz’a gitmişti.”

“Evet?”

“Bak, başka ne buldum... Portoroz’da dünyanın her yarımdan delegelerin katılacağı bir kongre yapılacakmış, Hotel Riviera’da. Senin beni aldığın otelde.”

"Nereden öğrendin?”

“Tudiç’ten. Daha doğrusu, onun yönlendirmesiyle kendim araştırma yapıp öğrendim.”

“Nasıl?”

“Ne kongresi, biliyor musun? Uluslararası Hentbol Federasyonu, IHF Kongresi,” dedi İnes ve devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “Slovenya’yı kim temsil ediyor dersin? Yosip Österreicher! österreicher’in gündeminde ise delegelerin 2014 Bayanlar Dünya Kupası Finallerinin ev sahipliği yapacak ülkeyi belirleyecek oylamada Slovenya lehine oy kullanmalarını sağlamak var. Böyle bir hayali olduğunu herkes biliyor. Benim gazetem de österreicher’in amacıyla ilgili yazılar yayınlamış.”

“Kadınlar delegeleri razı etmek için odalarına hediye olarak gönderileceklerdi demek, österreicher’in kadm ticaretinde parmağı var o zaman...”

“En azından bunu bilmende yarar var diye düşündüm.”

“Vay canına,” dedi Ketil. österreicher’in Michael’in ölümünde parmağı olabilirdi. Kıskançlık nedeniyle değil, kadın ticareti nedeniyle. Ketil etrafına bakındı. Bu kez österreicher’i aramak için değil, orada olmadığından emin olmak için bakıyordu.

“İnanılmaz bir şey İnes! Dinle şimdi. Bu anlattıkların österreicher’in Michaeli ortadan kaldırmak için bir nedeni olduğunu ortaya koyuyor. Kadınlar yerine teslim edilmedi. Michael kadınlan serbest bıraktı. Susturulması gerekiyordu.” “Evet, olabilir. Sen onunla konuşurken bunlan da göz önünde bulundur.”

“Tamam... Belki önce biraz sakin olup uygun zamanı beklemek en iyisi. Grado’yla konuştun mu?”

“Hayır, önce seninle konuşmak istedim. Sen ara istersen Grado’yu. Biz de araştırmalarımıza buradan devam edelim.” “Tamam, konuşuruz.”

Ketil telefonu kapattı kendi ekseni etrafında 360 derece dönerek tüm meydanı gözden geçirdi. Merdiveni inip parka doğru yürümeye başladı. Telefonunu çıkarıp Grado’yu aradı.

“Alo, ben Grado?”

“Merhaba Ivo, ben Ketil.”

“Evet, görebiliyorum. Onlarla konuşabildin mi?”

“Sadece Helle Madsen’le konuştum, österreicher’e ulaşamadım daha. Belki de iyi oldu. Çünkü yeni bilgiler elde ettik.”

“Ne?”

“Bu anlatacaklarım sadece bir teori. Kısaca anlatayım. Moldovyalı kadın olayının arkasında Österreicher var. Kadınları, Portoroz’da yapılacak IHF kongresinde delegeleri etkilemek için kullanacaktı.”

“ÎHF?”

“Uluslararası Hentbol Federasyonu. Österreicher, delegelerin odalarına bu kadınları göndererek 2014 Dünya Şampiyonası finallerinin belirleneceği oylamada, Slovenya’yı tercih etmelerini sağlayacaktı.”

“Bu teori de nereden çıktı?” diye sordu Grado şüpheyle.

“Bu, Österreicherin Michael’i ortadan kaldırması için yeter de artar bir sebep. Kadınlar yerine teslim edilmedi Österreicherin foyasını meydana çıkaracağından Michael’in susturulması gerekiyordu.”

“Anladım. İlginç bir teori ve yabana atılmaması gerekiyor. Ama telaşla yanlış bir şey yapmayalım. Sen şimdilik onu aramaktan vazgeç. Şüphelendiğimizi anlamasın,” dedi Grado.

“Anladım. Ne yapıyoruz peki?”

“Bir hata yapıncaya kadar attığı her adımı izleyeceğiz. Elimizde henüz hiçbir delil yok. Katilin kim olduğunu da bulmamız gerekiyor. Katil ortaya çıkarsa, teorinize göre österreicher’i de ele verir.”

“Katil mi? Katil aynı adam...”

“Ketil, beni dinle. Österreicher gibi bir adam böyle işleri hiçbir zaman kendi yapmaz. Tetikçi bulur, onlara yaptırır. Borut ve Mitya onu izliyorlar. Bir hata yapmasını beklemekten başka yapacak bir şey yok şimdilik. Ya da katili bulup kendisine bu işi verenin adım vermesini bekleyeceğiz...”

“Katil kim peki? Bogdan mı? Österreicher’in adamı mı? Cinayet soruşturması nasıl gidiyor?"

“Bizim tahminimize göre Bogdan hâlâ Slovenya’da. Havaalanlanndaki personel alarmda ama henüz bir sonuç yok. İnes sınır kapısında ondan bahseder bahsetmez aramalara başladık. O anda Ljubljana’daysa, ülke dışına çıkmış olması mümkün değil. Belki hâlâ buradadır. İnes’ten intikam almak için bekliyor-dur. Ama sonunda yakalayacağız onu. Michael’i o öldürdüyse ve bu işin arkasında Österreicher varsa bunu da ortaya çıkarırız. Sabretmemiz lazım. Ve Sivonik’in de kesinlikle bir şey yazmaması gerekiyor,” dedi Grado.

“Hayır. Haklısın, yazmayacak.”

“Tamam, o zaman. Daha sonra konuşuruz, Ketil.”

“Tamam. İyi günler.”

Ketil, Grado’yla telefonda konuşarak yürürken parkın ortasında bankların olduğu yere gelmişti. Oturup düşüncelerini toparlama ihtiyacı duydu. Sigara paketini çıkardı, pakette kalan üç sigaradan birini yaktı. Derin bir nefes çekip havaya doğru üfledi. Yağmur geliyordu.

Grado haklıydı. İnes ve kendisinin şu an yapacağı en kötü şey, telaşlı hareket etmek olacaktı. Üst düzey bir görevli tüm bu olan bitenin arkasındaki kişiyse, sabırlı olmaları gerekiyordu. Ama bu sabra da dayanınak güçtü. Bilinmezlerle dolu günler geçiyordu.

Telefonunu çıkarıp kurcalamaya başladı. Telefonundaki isimlere baktı. Bosna’da aldığı telefona aktardığı tek Danimarka numarası olan Freya’nın numarasına baktı. Bu numara Ketil’in olayların içine girmesini sağlamıştı. Birileri çemberin aniden daralmaya başladığını düşünmeye başlamışsa,

ülkeden kaçmak üzere olabilirlerdi. Hızla Slovenya'dan kaçmak için de en uygun yol uçaktı tabii. Uzak ihtimaldi ama Ketil Freya'nın numarasını çevirdi. "Alo, ben Freya?"

"Ben, Ketil."

"Merhaba Ketil. Ne kadar uzun bir numara bu? Yarın görüşüyor muyuz? Pazartesi geleceğim söylemiştin."

Tamamen başka bir dünyadan gelen tuhaf bir soruydu bu. Danimarka günlük hayatından gelen bir soru. Freya elbette Ketil'in hangi durumda olduğunu, başından neler geçtiğini bilemezdi.

"Hayır, yarın gelemiyorum. Burada olan bazı şeyler nedeniyle dönüşümü geciktirmek zorunda kaldım. Ne zaman geleceğimi de bilmiyorum."

"Ya..."

Freya hayal kırıldığına uğramış gibiydi. Belki de Ketil'in güzel bir Balkan kadınıyla gönül eğlendirmeye başladığını düşünmüştü. Haksız da sayılmazdı aslında.

"Anlatması uzun sürer. Gelince anlatırım. Senin yardımına ihtiyacım var yine. Sen işte misin şu anda?"

"Hayır. Bir saat sonra iş başı yapacağım. Ne istiyorsun?"

"Bana bugün ve yarın Ljubljana'dan ayrılacak uçakların yolcu listelerini gönderebilir misin?"

"Bütün uçakların mı?"

"Evet."

"E... Fazla işim olmazsa gönderebilirim. Ama sadece Adria Havayollarının listelerine girebiliyorum ben. Ve bu listeler de kesin liste değil, biliyorsun."

"Olsun, o da yeterli."

"Çok mu acil?"

"Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. İki saate kadar gönderebilir misin?"

"Deneyeceğim..."

"Tam listeyi gönder ama şimdi sana vereceğim isimlere rastlarsan beni ara lütfen. Kalem var mı yalanında?"

Ketil Freya'nın telefonu elinden bıraktığını duydu, kısa süre sonra, "Evet, ver isimleri bakalım," dedi Freya.

Ketil biraz düşündükten sonra, "harf harf söylüyorum. İlk isim: Y-o-s-i-p ö-s-t-e-r-r-e-i-c-h-e-r."

"Evet," dedi Freya harfleri tekrar etti.

“İkinci isim: U-r-b-a-n S-i-l-c, belki son harfi “j” de olabilir.”

“Başka isim var mı?”

Ketil bir süre düşündü.

“Bir de B-o-g-d-a-n K-u-h-a-r.”

“Tamam, onu da yazdım,” dedi Freya.

Ketil biraz düşüncesizce davrandığım fark etti. Bogdan tabii ki kendi adını kullanarak uçak bileti almayacaktı. Ketil çaresizlik içinde davrandığım düşünmeye başladı.

“Teşekkürler Freya. Başka isim yok. Yolcu listelerinde bu isimlere rastlarsan beni ara lütfen. Listeleri de bana gönder. Kafam şu an çok karışık, bazı isimleri unutmuş olabilirim,” dedi Ketil.

“Ketil ne oluyor orada? Başın dertte mi?”

“Sakin ol, gelince her şeyi anlatacağım. Kopenhag’a iner inmez seni arayacağım.”

“Tamam. Konuşuruz ya da mesajlaşırız,” dedi Freya.

“Tamam,” dedi Ketil ve telefonu kapattı.

Çaresizlik içinde olduğunu düşündüğü bir anda bile bir şeyler yapmanın rahatlığım duydu.

Grado haklıydı, österreicher gibi bir adam cinayet işlemezdi. Sadece ve sadece çok aptalca davranırsa bu işin arkasında olduğu ortaya çıkabilecekti.

Tekrar başa dönmüşler gibi hissediyordu Ketil Michael’in katilini bulmaya çalışıyorlardı, önce en alttan başlayıp en üste ulaşacaklardı.

Ketil kendini katilin yerine koymaya çalıştı. Bir adamı balkondan iterek öldürünce cinayet silahını saklamak, ortadan kaldırmak gibi bir endişesi olmazdı bir katilin. Buraya kadar her şey iyiydi ama öte yandan silahın dışında parmak izi gibi başka ipuçları vardı ortadan kaldırılması gereken. Aynı zamanda apaçık bir cinayet işleme nedeni de olmaması gerekiyordu ki, polis şüphelenmesin. Ya şahitler? Olayın görgü tanıkları varsa bunların da ortadan kaldırılması gerekecekti. Tabii ya! Bogdan şu an bu işle meşguldü. Ketil hemen İnes’i aradı.

“Merhaba Ketil, Grado’yla konuştun mu?” diye sordu İnes daha alo bile demeden.

“Evet. Bize hak veriyor. Ama sabırlı davranmamız gerektiğini söyledi. Haberim bekletmen gerekiyor...”

“Hayır, şimdi yazamam. Elimizde belge, ispat yok. Bunları temin etmemiz lazım bir an önce...” dedi İnes.

“Bana şu çete elemanlarının, seni yakaladıklarında, Bogdan hakkında söylediklerini bir anlatsana.”

“Bana onun Ljubljana’da olduğunu ve son kalan işleri bugün ya da yarın halledeceğini söylediler. Cumartesi ya da pazar, yani dün veya bugün. Neden sordun?”

“Bogdan’ın peşinde olduğu kişi sen değilsin galiba. Yani sen olmadığına çok memnunum tabii... Ama bir dakika... Ben seni beş dakika sonra arayacağım,” dedi Ketil.

Ketil kapadı ve hemen Grado’yu aradı.

“Merhaba, Ketil. Nasıl durum?”

“Michael Jensen’in bilgisayarına ne oldu? Nerede o bilgisayar?”

“Bizden önce çete alıp götürmüş. Ya da onu öldürenler. Biz bulamadık bilgisayarı. Adamları yakaladığımızda da öğrenemedik bilgisayarın nerede olduğunu. Sorduğumuzda cevap vermiyorlar. Ellerinde olmadığını söylüyorlar...”

“Bogdan’ın elinde olabilir mi?”

“Evet, olabilir.”

Ketil dişlerini sıktı.

“Tamam, Grado. Bence siz bir an önce Helle Madsen’in yanına da koruma verin.”

“Helle Madsen’e mi?”

“Sanırım Bogdan, Helle Madsen’in olayı gördüğünü sanıyor. Onu susturmak isteyecek...”

“Ne?”

“O bilgisayarda Helle’yle Michael’in arasında bir ilişki olduğunu ve Rimska Caddesindeki dairede buluşacaklarını gösteren mesajlar var. Bogdan’ın Ljubljana’da olmasının nedeni İnes’i öldürmek değil, son kalan izleri silmek. Çetenin adamları İnes’i yakaladıklarında söylemişler. Galiba Bogdan, Helle’nin olay gecesi Michael’in apartmanına geldiğini ve bir şeyler gördüğünü düşünüyor. Potansiyel bir şahidi ortadan kaldırmak isteyecek.” “Michael’le Helle’nin arasında bir ilişki mi varmış? Neden bana söylemedin? Sen ne zamandan beri biliyordun bunu?”

“Dün öğrendim. Gerçek bir ilişki değilmiş. Artık önemi de yok. Bogdan’ın Helle’yi öldürme ihtimali var ve Helle’nin korunması gerekiyor. Turbo Diskotek’te karnaval partisi var; oraya gidiyor şimdi Helle. Oraya birkaç adam göndersen iyi olur bence...”

“Bir dakika. Bogdan, österreicher’in adamıysa böyle bir şey yapamaz, österreicher buna izin vermez. Karısından kurtulmak isteseydi bunu çoktan yapardı...” dedi Grado.

“Ya peki içerideki çete Bogdan’ı yönetiyorsa? Ya da kendi başına veya sezgilerine göre hareket ediyorsa? Yalnız kaldığını düşünüyorsa; paranoyak, sınırtanımaz ve acımasız bir katilse... Sen söyledin öyle biri olduğunu.”

“Ketil, österreicher’in hata yapmasını bekleyerek onu izlediğimiz şu günlerde Helle’yi de izlemeye başlayanlayız.

Österreicher’in dikkatini çeker. Belki bizim açımızdan dosyanın kapanmadığım fark eder. O zaman da onu köşeye sıkıştıracak bir şey bulamayız,” dedi Grado.

“O zaman sen kendin gel. Ben oraya gidiyorum şimdi,” dedi Ketil ve koşmaya başladı. Bir yandan da telefonunu kapatmaya çalışıyordu. Biraz temposunu düşürüp İnes’in numarasını buldu ve onu aradı. Bu arada şiddetli bir yağmur başlamıştı.

“Alo Ketil, ne var?”

“İnes beni dinle. Sen ve seni koruyan o iki gorilin Turbo Diskotek’e gelmeniz gerekiyor. Çok acil...”

“Ama...”

“Uzatma işte. Hemen gelin. Gelince anlatırım.”

TURBO DİSKOTEK, LJUBLJANA

Yağmur şiddetini iyice arttırmıştı. Slovenska Caddesi'nde, gece kulübünün bulunduğu binanın girişinde diskoteğe girmek isteyenler kuyrukta bekliyorlardı.

Ketil yıllardır geldiği Ljubljana'da, binanın en üst katında bulunan bu gece kulübünün varlığından haberdar değildi. Parktan buraya koşarak gelirken sorduğu kişiler büyük bir hazırcevaplılıkla yolu tarif etmişlerdi.

Yirmi metreyi aşan kuyruğa bakılırsa burası popüler bir mekân olmalıydı. Belki karnaval nedeniyle bu gece daha fazla kişi buraya gelmek istemişti. Kuyrukta bekleyenlerin yansı karnaval kostümleri giymiş, geri kalanlarsa ya gece kıyafeti giymiş ya da seksi kıyafet tarzını tercih etmişlerdi. Havanın çok soğuk olmasına rağmen mini etekler altında uzanan çıplak bacak sayısı az değildi. Ketil kuyrukta beklerken biraz rahatladı ve kalp atışları normale döndü. Ama tam normale döndüğü de söylenemezdi. Sabırsızlıktan neredeyse çatlayacaktı. Acaba bir şekilde kuyruğun önüne geçmeye mi çalışsaydı? Ama kapıdaki iki koruma görevlisini görünce vazgeçti. Korumalar bir seferde kaç kişinin gireceğine karar veriyorlardı. Onları kızdırırsa içeri girme şansım tamamen kaybedebilirdi. İçeri girememek o an başına gelebilecek en kötü şeydi.

Ketil devamlı İnes ve korumalarının gelip gelmediğini görmek için etrafına bakınıyordu. Şimdiye kadar gelmeleri gerekirdi. Gazete binası o kadar uzak değildi. Diskoteğin bulunduğu katın balkonundan gelen seslere bakılırsa parti başlamış, eğlence tam gaz sürüyordu. Diskotekten yükselen Balkan Pop müziği ezgileri, Ljubljana'daki binaların çatılarına yayılıyordu.

İnes ve yanındaki iki koruması geldiklerinde Ketil kuyrukta beklemekten sırılsıklam ıslanmıştı.

“Merhaba,” dedi İnes.

“Merhaba. Nerede kaldınız?” dedi Ketil.

“Haberimi yazıp teslim etmem gerekiyordu. Abdiç'in Müslümanları haberim yazdım,” dedi İnes. Cümlenin son kısmını alçak sesle söylemişti.

“Anladım. Senin şu korumalara söylesen de bizi içeri soksalar. Kuyrukta beklemeyelim. Yardımcı olamazlar mı?” diye sordu Ketil İnes'e.

İnes'in korumaları birbirlerine baktılar. Biri omuzlarım kaldırarak tuhaf bir yüz ifadesi takındı ve “Neden olmasın?” dedi. Onlar da kuyrukta beklemek istemiyorlardı.

Korumalardan biri “Gelin benimle,” dedi ve hep birlikte asansörün önünde bekleyen iki kapı görevlisine doğru yürüdüler.

Kapıya gelince korumalardan biri kimliğini çıkardı ve yanındakileri de işaret ederek bir şeyler söyledi. Görevliler başlarım sallayarak onayladılar ve kuyruğun en önündekilerin kenara çekilmelerini işaret ettiler. Asansör zemin kata inmek üzereydi.

“Ne olup bitiyor anlatır mısın?” diye sordu İnes. Asansöre girdiler.

Ketil başını salladı ve dönüşümlü olarak diğer üç kişiye baktı. Asansörde onlardan başka kimse yoktu.

“Bogdan’ın diskotekte olma tehlikesi var. Ama sakin ol. İnes, Bogdan senin peşinde değil. Bogdan’ın hedefinde Helle Madsen var. Helle’nin cinayeti gördüğünü sanıyor.”

“Ne?”

“Çete üyelerinin Bogdan’ın Ljubljana’da bitirmesi gereken işler var derken kastettikleri, Helle’nin ortadan kaldırılmasıydı. Her şey buna işaret ediyor. Yukarı çıkınca daha detaylı anlatırım ne demek istediğimi,” dedi Ketil.

“Grado’yu aramadın mı?” diye sordu İnes.

“Evet ama Österreicherin şüphelenmemesi için Helle’ye koruma vermek istemedi. Onun da gelmesini istedim. Seni de çağırdım çünkü senin yanında iki koruma var,” dedi İnes’in korumalarına baktı Ketil.

“Bize Bayan İnes Sivonik’i koruma görevi verildi. Ne fazlası, ne eksiği,” dedi korumalardan biri. Keçisakallıydı ve bolca jöleyle saçlarım arkaya taramıştı.

“Evet ama İnes tehlikede değil artık. Size Bogdan, İnes’in yakınında olursa yakalama emri de verilmiştir herhalde,” dedi Ketil.

“Bunu Grado ya da Silc’le konuşmamız gerekiyor,” dedi diğer koruma.

“Silc’i armanızı tercih ederim. Her ne kadar talimatları Grado vermiş olsa da sizin resmi patronunuz Silc,” dedi Ketil.

Kel kafalı ve diğerinden neredeyse iki kat daha uzun boylu diğer ajan, Ketil’in söylediklerini başıyla onayladı.

İkna olmuş görünüyorlardı. Grado diskoteğe gelmezse Silc’i arayacaklardı. O anda asansörün kapısı açıldı ve diskotekte tüm hızıyla süren partinin gürültüsü, müziği, ışıklan asansör kabinine doldu.

Asansörden çıktılar ve sola döndüler. Asansörün bulunduğu kule binadan ayrı gibiydi ve etrafında dolaşılabiliyordu. Diskotekte yüzlerce kişi vardı; eğlenceye katılanlarm çoğunluğu karnaval kostümü giymemişti. Grado da geldiyse, karnaval kostümlerine bürünmüş olarak gelmemişti. Onu bulmak kolay olacaktı.

Ama Bogdan için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Büyük bir ihtimalle karnaval kostümüne bürünmüş, kılık değiştirmiş olarak oraya gelecekti. Bir an önce Helle Madsen'i bulmaları gerekiyordu. .

Keçisakallı koruma görevlisi telefonunu çıkardı ve İnes'in önüne dikilerek birini aradı. Müziğin sesi çok yüksek olduğu için Ketil konuşulanları tam olarak duyamıyor, konuşmanın içeriğini de tahmin etmekte güçlük çekiyordu. Slovence bilmese de korumanın kiminle hangi konuda konuştuğunu tahmin edebiliyordu. Koruma görevlisi telefonu kapattı ve İnes'le Ketil'e bakarak, "Fifty-fifty yapıyoruz," dedi. [1]

"Ne demek bu?" diye sordu Ketil.

"Ben Sivonik'e, arkadaşım da Helle'yi bulup ona göz kulak olacak. Helle'nin yakınında olacak ama kendisini fark ettirmeyecek. Partiyi dağıtmadan, kimseyi rahatsı^ etmeden Bogdan Kuhar'ı tespit etmeye çalışacağız. Silc, Grado'yla da konuşmuş. Grado yolda ve Silc de yanına iki adam alarak buraya geliyor."

Grado, Ketil'le konuştuktan sonra ona hak vermiş olmalı ki Silc'i arayıp konuyu konuşmuştu. Ketil, Silc'le Grado'nun konuşmalarını hayal etmeye çalıştı.Grado hiç dikkat çekmeyen bir operasyondan yana olduğunu söylemiş, buna karşın Silc tüm istihbarat teşkilatını diskoteğe yığmayı önermiştir.

Sonunda bir anlaşmaya varmışlardı herhalde. Grado ve Silc'in yanı sıra iki istihbarat ajanının da orada olması hiç yoktan iyiydi elbette.

"Siz şimdi burada bekleyin, biz gidip Helle Madsen'i bulalım," dedi Ketil, İnes ve keçisakalh koruma görevlisine. Ardından uzun boylu koruma görevlisini kolundan çekti. Adam da itaatkâr bir ifadeyle Ketil'i takip etmeye başladı.

"Helle Madsen nasıl biri?" diye sordu koruma görevlisi.

"Sarı saçlı, geniş omuzlu ve uzun boylu. Ama kostümle gelmiş olabilir. Takımıyla beraber gelecekti. Hentbol takımındaki arkadaşlarıyla birliktedir. Dans pistine bakalım önce."

Dans pistindekilerin çoğu daracık, mini etekli kadınlardı ve neredeyse çığırırcasma müziğe eşlik ediyorlardı. Kadınların sadece üçte birinin karşısında erkek bir dans eşi vardı. Diskotekteki erkeklerin çoğu önce havayı koklamayı, etrafı iyice kolaçan etmeyi yeğlemiş olmalıydılar. Belki biraz sonra onlar da kendilerini dans pistine atacaklardı. Hâlihazırda dans pistindeki erkeklerse ağızları kulaklarında sırıtarak dans ediyorlardı. Ağır

bir banal pop havası taşıyan müzik, aksak Balkan ritimleri ve müzik kutusundan gelen davul ritmiyle bezenmişti.

Dans pistinin tam üstünde tavanda asılı, aynalı disko topu ve duvarlara yansıyan ışık gösterileri, içeriyi net görmelerini engelliyordu.

“Gel karşı tarafa geçelim,” dedi Ketil koruma görevlisine. Kalabalığı yararak üç basamakla çılalan ve yüksek bar masalarının bulunduğu kısma geldiler. Burada sadece erkekler vardı ve dans pistinde çalkalanan kalçaları seyrediyorlardı. Az sonra saldıracakları kurbanı seçen atmacalar gibiydiler. Ketil ve koruma görevlisi etraflarındaki erkeklerin yaptıklarını yaparak orada durup dans pistine bakmaya başladılar.

“Sence kılık değiştirmiş midir Bogdan?” diye sordu koruma görevlisi. Adım söyleyerek kendini tamtmamaya özen göstermişti.

“Hiç bilmiyorum. Dans pistindekilerin çoğu kendi giysileriyle gelmişler,” dedi Ketil ve pistte dans edenleri gösterdi. Hemen hemen hiçbirinde ne maske, ne de kostüm vardı.

“İddiaya girerim pisttekilerin hepsi Sırp, Bosnah ya da Hırvat’tır. Onlar karnaval kutlamazlar ve kostüm giymezler. Duyduğun müziklerin hepsi de Sırp-Hırvatça. Burada tam bir Yugopartisi yapılıyor şu anda,” dedi koruma görevlisi.

“Normalde Slovenler gelmez mi bu partilere?” diye sordu Ketil.

“Yo, gelirler. Slovenyalıların birçoğu diğer ülke şarkılarım ve kültürlerini sever. Turbo müziğine ve Sırp pop müziğine de bayılırlar. Şimdi moda bu. Bugünlerde bir Yugo-nostalji dalgası esiyor. Şunu anlatmak istiyorum: Bu gece buradaki Slovenyalıların çoğu kostümlü gelmişlerdir”

“Helle Madsen’i dans pistinde göremedim. Devam edelim,” dedi Ketil.

Yüksek bar masalarının arkasına dolaşıp bir sütunun arkasma doğru yürüdüler ve yaklaşık yirmi metre uzunluğunda, herkesin içki almak için uzandığı bir bara geldiler. Burada kostümlü müşteri sayısı daha fazlaydı. Yüksekçe bir platformda, etrafında dörder kişinin oturacağı masalar vardı.

Helle Madsen’i bu bölümde gördüler. On, on iki kadın üzerlerinde kırmızı Sanje formalarıyla oturuyordu. Akşamüzeri oynadıkları maçı galibiyetle bitirmiş ve hava atmayı tercih etmişlerdi. Ne Helle, ne de diğer oyuncular kostümlüydü. Akşamüzeri Tivoli Spor Salonu’ndaki maç programında da gördüğü gibi takımda oynayan kızların çoğu, diğer Balkan ülkelerinden gelen sporculardı.

“Bak, Helle Madsen orada. Şu an birasından bir yudum alan kız. Uzun saçlı olan. Üzerinde 7 numaralı forma var,” dedi Ketil.

“Gördüm,” dedi koruma görevlisi. “Ben gidip arkasında bir yere oturayım, şüpheli biri yaklaşıyor mu, bakayım.” Koruma görevlisi bunu söylerken ceketinin altına elini sokarak birkaç kez vurdu ve silahlı olduğunu gösterdi.

“Tamam, ben şimdi senin yanında uzaklaşıyorum. Helle beni görürse konuşmaya başlar yoksa. Ben diğerlerinin yanına gidiyorum. Grado ve Silc gelince onları da koordine ederim. Sen Helle’ye göz kulak olurken biz de Bogdan’ı bulmaya çalışırız,” dedi Ketil.

Koruma görevlisi başını sallayarak Ketil’i onayladı ve inandırıcı görünmek istercesine bir an bara doğru yürümek istedi ama Ketil’in sabırsız bakışlarını görünce vazgeçti.

Helle’nin görmemesi için Ketil hentboleu kızların masasına sırtını dönerek barda bekleyenleri gözleriyle taramaya başladı. Bogdan’ın görüntüsünü gözünün önüne getirerek, aynı vücut yapısında biri var mı diye erkeklere bakıyordu. Üzerinde kardinal kaftanı ve başlığı bulunan bir adam dikkatini çekti ve adamı daha yakından görmek için yanına kadar yaklaşıp yüzüne bakmaya çalıştı. Sonra barda bekleyenlerin yüzlerine baktı. Şu ana kadar Bogdan’a benzer birini görememişti.

Diskotek içinde doğruca geldiği yere dönmek için yürümeye başladı. Sol tarafında oturma birimleri, sağ tarafmda dans pisti vardı. İkisi arasındaysa, nereye gideceklerine karar veremeyen müşterilerin dolaştığı bir ara bölüm vardı ve çok kalabalıktı.

Her geçtiği yeri bir listede işaretleyebilse işe yarayacaktı. Ama diskotekteki insanlar devamlı yer değiştiriyorlardı ve sayıları da gittikçe artıyordu. Kalabalığın içinden çıkmayı başardı. Hâlâ Bogdan’a benzeyen birini görememişti. Bir vestiyerin yanından geçerek biraz önce aşağıda beklerken gürültülerin geldiği terasa ulaştı. Bütün sigara içenler burada toplanmışlardı. Bogdan gibi bir suçlu da kariyeri boyunca belli bir tütün bağımlılığı oluşturmuş olmalıydı. Teras kalabalıktı ve herkes Ljubljana’yı seyrediyorlardı. Muhteşem bir görüntü vardı: Kiliselerin çan kuleleri ve diğer tarihi binalar aydınlatılmış, özellikle şehrin ortasındaki tepede bulunan şato, gecenin karanlığında muhteşem bir görüntüye bürünmüştü. Soğuk bir geceydi ve diskotek müşterileri terasm neredeyse her yanına yerleştirilmiş ısıtıcıların etrafına toplanmışlardı.

Ketil bir sigara yakıp ileri geri yürümeye başladı. Terastakilerin yarısı karnaval kostümü giymiş, diğer yarısı da kendi günlük giysileriyle gelmişlerdi. Böyle olması kafa karıştırıyordu. Herkes kostümlü ya da

günlük giyimli olsaydı gözlem yapmak için belli bir sistem oluşturulabilirdi. Ama şimdi hem günlük giyimli kişilerin saçma, yüzüne ve giysilerine bakıyor, ardından, örneğin dalkavuk kılığına girmiş ya da Quasimodo maskesi takmış müşterilere bakarak kim olabileceğini çıkarmaya çalışıyordu.

Ortada boktan bir durum vardı. İnes Bogdan'ı gerçekte görmüştü ve bu da, bir fotoğrafa bakıp adam aramaktan daha fazla şans tanıyordu. Ama İnes şu anda yanındaki korumalım talimatı doğrultusunda asansörün çapraz arkasında beklemek zorundaydı.

Ketil, vestiyerin önündeki kuyruğun yanından geçti. Kuyruktakiler içeri girmeden önce paltolarım, şemsiyelerini vestiyere teslim ediyorlardı. Bazıları paltosunu çıkarınca altındaki kostüm görünürken, bazıları da tuvalete girip kostümlerini orada giyiyorlardı. Şu an asansörden çıkanlar ise evden kılık değiştirmiş olarak gelmiş müşterilerdi. İmkânsızdı o kalabalıkta, renk cümbüşünün içinde bir adamı bulmak. Ketil salona girip İnes'in yanında beklemeye başlayan Grado, Silc ve yanındaki iki adamı gördü. Hızla yanlarına gidip tokalaşarak selam verdi.

"Helle'nin yerini tespit ettik. Uzun boylu adamınız masaların orada gözetleme yapıyor diyerek başıyla bahsettiği yönü gösterdi.

"Güzel. İvan, Sen git, Laiko'yla birlikte dur," dedi Silc İngilizce. Konuşma tavrına bakılırsa operasyonun yönetimini ele almak istiyordu.

"Şu andan itibaren İngilizce konuşalım ki, hepimiz ne olup bittiğini takip edebilelim. Hepiniz Bogdan'ın resmini gördünüz ve vücut yapısının nasıl olduğunu biliyorsunuz. Gözlerinizi dört açın ve özellikle kostümlülere dikkat edin. Bizler de ikişerli gruplara aynlıp kalabalığa karışacağız, Bogdan'ı görürsek etkisiz hale getireceğiz. Grado, Brandt'la gitsin; sen de benimle gel," diyerek yanında' getirdiği adamlarından birine işaret etti Silc.

Keçisakalh koruma görevlisi, "Sivonik ve ben burada mı bekleyelim?" diye sordu.

"Evet, hiçbir riske giremeyiz," dedi Silc ve ardından Ketil'e baktı. "Brandt, sen de Bogdan'ı görürsen her şeyi Grado'ya bırak. O karar versin ne yapılacağına. Silah da, tecrübe de onda. Saf davranma lüksümüz yok, karşımızda çok tehlikeli bir adam var."

Ketil mecburen başını salladı. Karşılık verecek zaman değildi. Helle'nin içinde bulunduğu tehlike her şeyin önüne geçmişti; soğukkanlılığını koruyarak kendine söyleneni yapmalıydı.

Silc son kez hepsine birden baktı ve “Herkes ne yapacağım biliyor. Tek iletişim olanağımız cep telefonlarımız. Ben merkez kişiyim. Herhangi bir şey gören olursa önce beni arayacak. Mesaj göndermeyin. Mesaj geldiğini duyamayabilirim. Anlaşıldı mı?” dedi

Herkes başını evet anlamında salladı. İvo Grado, Ketil’e dönerek dans pistini işaret etti, “Gel, şuraya doğru ilerleyelim,” dedi.

Ama Ketil kımıldayamadı. Birdenbire asansörden çıkan Zdenka ve Vanya’yı görmüştü. Vanya simsiyah giyinmişti ve başında siyah bir Afro peruk vardı. Zdenka ise siyah uzun bir manto giymişti; ayaklarında yüksek topuklu, siyah çizmeler vardı.Bir bu eksikti!

Olabilecek en kötü şey olmuştu.

Ketil, Grado’ya. “Bir dakika,” dedi. Grado durumu hemen anlamıştı.

“Git, konuş onlarla ama durumu anlatma. Hiçbir şeyden haberleri olmasın. Yeterince sıkıntı yaşadılar. Ben gidip dans pistini izleyeyim. Sen de onlardan kurtulunca yanıma gelirsin,” dedi Grado ve Vanya’yla Zdenka’ya sırtını döndü. Zdenka o anda Ketil’i gördü.

“Merhaba, Ketil,” dedi Zdenka.

“Merhaba. Demek siz de geldiniz karnaval partisine,” dedi Ketil ve Vanya’ya gülümsedi. Ardından Zdenka’ya dönerek, “Çok sevindim sizi burada gördüğüme. Çıkıp hava almak sana iyi gelecektir,” dedi.

“Bence de,” dedi Zdenka.

“Annem cenaze töreninden beri kapıdan dışarı çıkmadı,” dedi Vanya.

“Ben de senin burada olacağım düşünmüştüm,” dedi Zdenka.

“Demek öyle?” dedi Ketil ve üzerindeki sıradan günlük giysilerini gösterdi.

“Bugün seni televizyonda gördüm. Hentbol maçında. Diğer gazetecilerle aynı sırada oturuyordun. Spiker oyuncuların galibiyetlerini burada kutlayacaklarını söyledi. Ben de senin böyle bir şeyi kaçırmayacağım düşündüm...”

“Doğru düşünmüşsün.”

“Ama kostüm giymeyi unutmuşsun,” dedi Vanya.

“Sen kendine bak. Her gün siyah giyiniyorsun. Tek fark başındaki peruk,” dedi Ketil, Vanya’ya.

“Sen birazdan onun annesini gör bir de,” dedi Zdenka ve elindeki çantayı gösterdi.

“Sen de kılık değiştireceksin demek,” dedi Ketil. Artık söyleyecek sıradan söz bulmakta güçlük çekmeye başlamıştı.

“Dışarıda yağmur var diye giymeye kıyamadım. Birazdan görürsün,” dedi Zdenka ve Vanya’yı elinden tuttu. Birlikte tuvalete girdiler.

Ketil rahat bir nefes aldı. Hiçbir şey fark etmemiş ve Grado’yu görmemişlerdi. Bogdan’ı Zdenka ve Vanya’ya fark ettirmeden etkisiz hale getirip yakalamak en iyisiydi. Grado’nun olduğu yere doğru yürümeye başladı. Grado telefonda konuşuyordu ve Ketil yanına gelince telefon konuşmasını bitirdi.

“İşe bak,” dedi Grado.

“Ne var? Ne oldu?”

“İçişleri bakanlığındaki bürokratlardan biri de buraya geliyormuş. Miloş Grankeviç. Operasyonun sorumlusu. Kâğıt üzerindeki sorumlusu yani. Hani şu televizyona çıkıp da çetenin yakalanması olayını sahiplenen adam. O da gelip operasyonun son kısmını görmek istiyormuş. Aman tanrım! Sen ne yaptın? Kurtulabildin mi kadınlardan?”

“Hayır, tam kurtulduğum söylenemez. Ama bütün gece burada kalacaklarını sanmıyorum.”

“Bütün gece mi?” dedi Grado şaşkınlıkla.

“Belki Bogdan onlar gittikten sonra gelir” dedi Ketil ve daha cümlesini bitiremeden, on metre kadar uzakta yanlarından geçen Kızılderili kostümlü bir adamla göz göze gelince irkildi. Adamın başmda uzun tüylerden oluşan bir süs, üzerinde rengârenk bir elbise ve yüzünde san kırmızı çizgiler vardı. Adam da Ketil’le göz göze gelince hemen bakışlarını çevirdi ve hızla oradan uzaklaştı. Uzun boylu değil ama iri cüsseliydi. O olabilirdi.

“Hah, işte geldi. Kızılderili’ye bak,” dedi Ketil ve eliyle adamı gösterdi. Ama adam geniş sütunun arkasına yürüyüp gözden kaybolmuştu.

“Kızılderili mi? Emin misin?” dedi Grado.

“Başında geniş bir tüylü süs var. O olabilir, gel,” dedi Ketil ve Grado’yu kolundan çekti.

Sütunun arkasına geçtiler ama ortada Kızılderili’ye benzer bir adam yoktu.

“Salonun bu kısmında olmalı,” dedi Ketil. Kollarını uzatarak bahsettiği kısmı gösterdi.

“İkimiz ters yönde arama yaparak ilerleyelim. Dans pistinin karşı tarafında bar taburelerinin olduğu yerde buluşalım; tuvaletlerin orada,” dedi Grado.

Ketil başını salladı ve adamı aramaya başladılar.

Ketil dans pistini yürüyerek karşı tarafa geçmeye çalışıyor, aynı zamanda da devamlı dönüp arkasına bakıyordu. Gördüğü adam Bogdan ise daha fazla dikkat etmesi gerekiyordu şimdi. Tüylü başlıklı kimseyi göremedi; Kızılderili kostümlü birini aramaya başladı. Dans pistindekileri iterek kendine yol açmaya çalışıyor, arkasından bağıranların protestolarını duymazdan geliyordu.

Dans pistinin öte yanında Grado'yla buluştu.

"Bir de tuvaletleri deneyelim," dedi Grado. Tuvaletin önüne geldiklerinde bir madenciyle bir dalkavuğun ve Beavismaskeli yoksa Butthead miydi?[2] birinin dışarı çıktığını gördüler. Ketil hangisinin kim olduğunu bir türlü öğrenememişti.

Grado elini ceketinin altına soktu. Gerektiğinde silahım çekmeye hazırdı. Tuvalete girdiler. Pisuarlarda iki kişi durmuş yan yana işiyordu. İki de tuvalet kabini vardı. Tuvalet kabinlerinden birinin kapısı kapalıydı ve kilitli görünüyordu. Grado başıyla kapısı kapak tuvalet kabinim işaret etti ve Ketil'den kapıya vurmasını istedi. Ketil eliyle kapıyı vurdu. Grado silahım çıkardı ve işeyen diğer iki kişi görmesin diye göğüs hizasında tuttu. Silahta susturucu da takılıydı.

İçeriden ses gelmedi. Ketil bir kez daha kapıyı vurdu. Yine ses yoktu.

Grado iki metre geri çekildi. Havaya sıçrayıp kapıya sert bir tekme attı. Kapı menteşelerinden sökülüp yana devrildi.

Gördükleri karşısında şoka girdiler. Yerde bir adam yatıyor ve burnundan kanlar geliyordu. Grado adamın boğazından nabzım kontrol etti.

"Saldırıya uğramış ama yaşıyor," dedi ve işemekte olan adamlara dönerek, "hemen bir ambulans çağırın!" diye bağırdı. Yerde yatan adamın yanında bir Kızılderili kostümü vardı. Kızılderili kostümlü adam bir başkasının kostümünü gasp etmek için tuvalete gelmişti.

"Butthead" dedi Grado.

"Evet, Butthead" dedi Ketil de aynı ses tonuyla.

Tuvaletten çıkan üç kişi arasında yüzünde maske olan tek kişi Buttheadkılığında olandı.

"Çağırın artık şu ambulansı!" diye bir kez daha bağırdı Grado diğer iki kişiye.

Tuvaletten çıktılar; Grado telefonunu çıkardı ve "Adamımız burada, Silc. Yüzünde Butthead maskesi var," dedi İngilizce. Böyle bir durumda bile çizgi film kahramanı İkiliden kimin hangisi olduğunu hatırlayabilmişti Grado.

Grado Silc'in anlayıp anlamadığını duymak için sabırsızlıkla beklemeye başladı.

"Evet! O işte,Beavisve Butthead dizisindekilerden biri, lanet olsun!" diye bağırdı Grado.

Ketil bar tarafına bakındı. Kimseyi göremedi.

"Bir daha ayrılalım. Aynı şekilde, bu kez ters yönde yürüyerek arayalım," dedi Grado.

Ketil talimata uyup bir kez daha kalabalığı iterek kendine yol açmaya çalıştı. Dans edenler arasında Butthead'ın olmadığını görmek zor olmadı. Ketil aynı zamanda Bogdan'ın maskeyi atıp kendi gerçek yüzüyle dolaşmaya başlamış olabileceğini de düşünüyordu. Görebildiği kadarıyla bu da gerçekleşmemişti.

Ketil'in telefonu cebinde titremeye başladı. Freya'dan iki cevapsız çağrı vardı ve bir mesaj gelmişti.

Ketil Freya'dan gelen mesajı açıp okumaya başladı, "Urban Silc adına yarın sabah, saat 07.50'deki Ljubljana-Brüksel uçağı için rezervasyon yapılmış."

Vay canına! Silc aklına gelebilecek en son kişiydi. Ama rastlantı da olabilirdi ve belki başka bir amaçla yapılacak masum bir yolculuk söz konusuydu. Bunu daha sonra düşünecekti.

Bir kez daha dans pistinin karşı kısmına geldi ve Grado'yla buluştu. Grado o anda kolunu kaldırıp bürokrata benzeyen bir adama el salladı. Adam da Grado'yu eliyle selamladı. Bu içişleri bakanlığından gelen daire başkanı olmalıydı.

"Bakanlıktan beklenen.adam bu mu?" diye sordu Ketil.

"Evet, Grankeviç. Kendisine bilgi veriliyor şu anda. O da yardım edecek. Şimdi Butthead'i tespit etmek için herkese ihtiyacımız var," dedi Grado.

Ketil, Silc ve adamının Grankeviç'in yanında durduğunu gördü. Grankeviç başını salladı ve dağıldılar.

Miloş Grankeviç'in terden koltuk altları ıslanmış, ahunda ter damlacıkları birikmeye başlamıştа. Olaylar hiç beklemediği şekilde gelişmiş, herkesten önce davranmak zorunda kalmıştı birden. Bogdan'ın peşinde olan diğerlerinin hiçbir şeyden haberi yoktu ve Grankeviç, Bogdan'ın orada olduğu haberini almıştı. Diskoteğe gelince kendisine planlar hakkında bilgilendirme bile yapılmıştı.

Dağılıp Bogdan’ı arama önerisi kendisinden gelmişti. Bogdan’ı diğerlerinden önce bulup ele geçirmesi gerekiyordu. Susturulduğuna emin olmak istiyordu.

Bir Butthead.

Evet, böyle birini arayacakta diskotekte Grankeviç. Ya da maskeyi çıkardıysa Bogdan’ın gerçek yüzünü... Grankeviç hızla bulunduğu yeri gözleriyle taradı ve Bogdan’ın orada olmadığından emin oldu. Bar boyunca bekleşen yoğun kalabalığın içinden geçip tuvaletlerin oraya yürümeye karar verdi. Kalabalık, bardan içki alabilmek için neredeyse birbirini çiğneyecekti ve bu kalabalığın içine karışınca da bir kuyruğun parçası olunuveriyordu. Grankeviç san elbiseli iki kadının yanında geçti, bar kalabalığından kurtuldu ve o anda Butthead maskeli adamı gördü. Oydu.

Bogdan.

Ketil, Urban Silc’in el kol hareketlerinden yanlarındaki adamları ve Grankeviç’in dağılarak arama yapmalarını istediğini görmüştü. Silc daha sonra Grado’ya dönerek elleriyle bir şeyi ittiri-yormuş gibi bir hareket yaparak Grado ve Ketil’in bulundukları kısmı kontrol etmelerini istemişti.

“Biz ne yapacağız burada? Adam burada değil ki,” dedi Ketil.

“Burada beklememiz gerekiyor. Her yeri kontrol altında tutmalıyız,” dedi Grado.

Ketil, durdukları yerden Helle’nin arkadaşları arasında oturduğunu görüyordu. Helle’nin, arkasındaki iki adamın kendisini korumak için orada olduğundan haberi bile yoktu. Silc ve yanındaki adamının vestiyerin olduğu yerin önünden geçerek terasa doğru yürüdüğünü gördü. Yirmi metre kadar uzunluktaki barın yanından Grankeviç kendilerine doğru geliyordu.

Bir an sonra olan şeyler çok hızlı gelişti.

Ketil, Grankeviç’in barda sıra bekleyenlerin arkasında sıraya girdiğini görüp şaşırdı. Böyle bir zamanda içki almak için sıraya girmenin sırası mıydı? Tam o anda Butthead

maskeli Bogdan’ın eline büyük bir bardak fıçı bira alıp geriye doğru yürümeye başladığını gördü. Bogdan sol eliyle maskesini düzeltti; sağ eliyle bira bardağını tutuyor, diğer müşteriler gibi görünmeye çalışıyordu.

Bogdan maskesini düzelttikten sonra maskenin iki göz deliğinden bakarak rahatça Helle Madsen’i görebiliyordu. Helle hâlâ masada oturuyordu. Ketil, Bogdan’a bakarak adamın boğazına kadar boka saplandığını düşündü. Şu an serbestti ve diğer arkadaşlarının aksine polis tarafından yakalanmamıştı. Arkadaşları ise en fazla insan kaçakçılığından

ceza alıp hapisten çıkacaklardı bir gün. Bogdan'ın tek umudu arkadaşlarının onu ele vermemesiydi ve vermeyeceklerdi de. Ama kendisi insan kaçakçılığı cezasının üstüne bir de cinayetten hüküm giyecekti.

Bogdan'ın şu anki en büyük sorunu, kendisini diskotekte çepeçevre saran kurt kapanıydı. Bundan kurtulması için sıradan şanstan çok daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Butthead maskesi şimdilik ona güven sağlıyordu ama tuvalete gelen Grado ve Ketil de iki artı ikinin dört yaptığım hesap ederlerse Butthead maskesini aramaya başlayacaklardı.

Ketil biraz daha düşünmeye başladı. Bogdan aleyhinde ellerinde hangi deliller vardı? Rimska Caddesi'ndeki Michael'in dairesinde elde edilen parmak izleri. Hem kapıyı kırıp içeri girerken, hem masadaki bilgisayarı alıp götürürken bıraktığı parmak izleri. Bunlar dairede bulunduğunu ispat etmeye yetecekti. Üstelik cinayeti işlemeleri için çok bariz bir nedenleri de vardı. Michael Jensen'i taammüden öldürmüştü. Ondan önce başka biri gelip Michael Jensen'i balkondan aşağı atmadıysa, bunu Bogdan yapmış olabilirdi. Üstelik Michael Jensen kadınları serbest bırakıp kaçmalarım sağlamıştı. Michael hem Bogdan'ın, hem arkadaşlarının kimliğini polise bildirebilirdi. İşte bu cinayet nedenine karşı çıkması zordu Bogdan'ın.

Bogdan'ın tek yapacağı şey, cinayet gecesi Michael'in dairesinde olmadığını, oraya başka bir gün bilgisayarı almak için gittiğini söylemek olabilirdi. Gittiğinde bilgisayarın orada olmadığını da söyleyebilirdi. Ama bilgisayar ondaydı ve geride kalan izleri silmek açısından o bilgisayar altın değerindeydi. Bilgisayarın her yerini didik didik edip başlarmı derde sokabilecek şeyleri silmiş, bilgisayarı, geride bıraktıkları izleri izleyebilmek için kontrol listesi olarak kullanmışlardı.

Hâlâ ortada dolaşan bir şahit olduğunu bu şekilde fark etmişlerdi. Bogdan yakalanırsa tüm açıklamalarım yerle bir edebilecek bir şahit... Helle Madsen, Michael Jensen'e bir mesaj yazıp o pazar akşamı Michael'in dairesine buluşmayı önermişti. Apartman girişinde karşılaştığı kadın oysa, onu teşhis edebilirdi.

Bugün akşama kadar Bezigrad'daki hücre evinde gizlenmiş, bütün gün Metlika sınır kapısında arkadaşlarının yakalandığı operasyonla ilgili haberleri takip etmişti. Onun fotoğrafının da medyada yayınlanıp aranmakta olduğunun açıklanması an me-selesiydi. Bu gerçekleşince de Hele Madsen polise gidip bu adamı Michael Jensen'in apartman girişinde gördüğünü söyleyecekti.

Bütün gün havanın kararmasını bekleyip Helle Madsen’i ortadan kaldırmanın planını yapmıştı. Televizyonda, Sanje oyuncularının Turbo Diskotek’e gidip galibiyeti kutlayacaklarım duymuştu. Bu da Bogdan’ı diskoteğe kılık değiştirerek gidip o hengâmede Helle Madsen’in işini bitirmeye esinlendirmişti.

Allah’ın cezası Ketil Brandt onu görmüştü diskotekte. Artık önünde sadece beş-on dakika zamam vardı. Yatımdaki bıçağı Helle’ye saplayamazsa oradan kaçması gerekecekti. Bir kez daha Helle Madsen’e baktı ve şüpheye kapıldı. Acaba apartman girişinde gördüğü kadm gerçekten o muydu? Yoksa başka bir kadınla mı karşılaşmıştı? Helle Madsen’in gönderdiği mesaja fazla mı anlam yüklemişti acaba? Neden Helle Madsen’in gerçekten oraya gelip gelmediğini kontrol etmemişti?

İçinden bir ses çok büyük bir hata yapmakta olduğunu söylüyordu ona. Diskotekte kadını öldürmek bir yana, kaçamaz ve yakalanırsa ömür boyu hapis cezası onu bekliyor olacaktı. Üstelik bir de yanlış kişiyi öldürmüşse... Hayır, geri çekilip en kısa zamanda oradan kaçmaya bakmalıydı.

Aniden kendisini kurtaracak adamın barda yaklaştığını gördü. Miloş Grankeviç. Sanki onu tanrı göndermişti. Bir adım atıp maskenin altından olanca sesiyle bağırdı: “Miloş, benim! Ben, Bogdan! Çıkar beni buradan!”

Ketil bir an Butthead'ın

Miloş Grankeviç’e bir şeyler söylediğini sandı ama yüzünde maske olduğu için net görememişti. Bir saniye sonrasmda Grankeviç elini kaldırıp Butthead'ın başına vurdu. Yoksa boğazına mı vurmuştu?

Butthead yere yığıldı.

“Grankeviç yakaladı Bogdan’ı!” diye bağırdı Ketil. Grado’yu kolundan çekip oraya doğru yürüdü hızla.

Bogdan’ın yere düştüğü noktaya ilk Ketil ulaştı. Çevrelerindekiler ne olup bittiğinin farkında değillerdi. Sadece bann yarımdaki birkaç kişi bir adamın yere yığıldığım görmüşlerdi. Bogdan yüzünde maskesiyle yerde yatıyordu. Yanında da paramparça olmuş, yarım litrelik bir bira bardağı vardı. Yatışma bakılırsa fazla içkiden devrilip düşmüş bir adama benzeyebilirdi. Kan yoktu hiçbir yerde.

Ketil gülümseyerek Grankeviç’e baktı. O anda Grado da yanlarına geldi.

“Ben hallettim,” dedi Grankeviç, Gradoya.

Grado eğilip yerde yatan adamın yüzünden maskeyi çıkardı ve eliyle boğazından nabzını kontrol etti. Bogdan ölmüştü. Ketil de yerde yatan

ölüye bakıyordu. Bogdan bu.

Otobüste Ketil'i takip eden adam. Michael Jensen'in katili Bogdan.

Birden Ketil'in gözlerinin önünden bir sis perdesi havalandı, Helle'ye baktı. Helle'nin hayatı artık tehlikede değildi.

"Boğazına mı vurdunuz?" diye sordu Grado.

"Evet, ordudan kalma eski bir alışkanlık. Bana saldırdı. Ben de kendimi korumak için vurdum," dedi Grankeviç. Grado uzun ve ciddi bakışlarla Grankeviç'i süzdü. Sonra cep telefonunu çıkardı.

"Yakaladık adamı, Silc. Barın yanmda. Ama ölü. Hemen bir ambulans çağır," dedi Grado telefonda ve cesedi kontrol etmeye başladı.

Adamın üzerinde telefon yoktu. Tabancası da yoktu ama pantolonunun ön cebinde sustalı bir bıçak vardı. Etraftakiler de yerde ölü bir adamın yattığım fark ettiler. Cesedin etrafında olayla ilgilenen birkaç kişi olduğunu gören kalabalık hiçbir şey yapmadan beklemeye başladı. Diskotekteki diğer konuklar hiçbir şeyin farkında olmadan yüksek sesle çalan müziğe uygun dans etmeye devam ettiler. İki ambulans görevlisinin ellerinde sedyeyle tuvalette kanlar içinde yatan kişiyi almaya gitmeleri de kimsenin ilgisini çekmedi

Silc ve adamları da geldiler.

"Bogdan'ın cesedini girişe taşıyıp ambulansa indirmemiz gerekiyor. Merdiveni kullanacağız. Zor olacak ama kimsenin fark etmemesi lazım. Laiko ve İvan taşısınlar." Silc yanındaki adamına dönerek, "Çağır onları," dedi. Silc'in adamları masada oturan iki koruma görevlisinin yanına gidip kulaklarına bir şeyler fısıldadılar. Adamlar önce şaşırdılar, kısa bir süre tereddüt geçirdikten sonra Helle'nin arkasındaki masadan kalkıp Bogdan'ın yattığı yere geldiler. Helle de o anda ayağa kalktı ve iki parmağını dudaklarına götürerek sigara içmek için dışarı çıkacağını gösterdi. Helle'nin takım arkadaşlarından biri daha ayağa kalktı.

Grado ve Silc bir süre fısıldayarak konuştular, ardından Grado, Grankeviç'e dönerek, "Miloş, senin ifadeni alıp rapor tutmamız gerekiyor, ölümle sonuçlanan bir olay bu. Senin ifadeni ben alacağım. Diğerleri pratik işleri ve formaliteleri halleder. Seni karakola götürecekler. Ben daha sonra gelip ifadeni alacağım. Sonrasında da şehirden ayrılmaman gerekiyor. Anlıyorsun, değil mi?" dedi.

"Tabii anlıyorum. Her şey kuralına uygun yapılmalı,'" dedi Grankeviç.

Konuşmalarında hem resmi, hem samimi bir hava vardı. Birbirlerini çok iyi tanıyan iki kişi bir anda dramatik ve beklenmeyen bir olayla karşı

karşıya gelmişlerdi.

"Gidelim mi?" dedi Silc, Grankeviç'e. İvan ve Laiko da gruba katılmışlardı.

Hepsi başlarını salladı. İki ŞOVA ajanı Bogdan'ın cesedini yüklenip orta bölümden geçerek kapıya yöneldiler.

"Ben, Grankeviç'le iniyorum. Bogdan'ın cesedi ambulanssa yerleştirildiğinde İvan ve Laiko, Grankeviç'i polis merkezine götürürler. Ben on beş dakikaya dönerim," dedi Silc Grado'ya.

Silc, Grajıkeviç'in sırtım sıvazlayarak onun da aşağı inmesi gerektiğim işaret etti. Grado da çevreden olayı görenlerle konuşmaya ve bazılarının isimlerini ve telefonlarım not etmeye başladı. On dakika kadar soma Ketil'e döndü. Ketil şaşkın bakışlarla olayı izliyor, aynı zamanda, bir adam ölmesine rağmen partinin nasıl hiçbir şey olmamış gibi devam edebildiğine şaşırıyordu.

"Onu canlı yakalamalıydık," dedi Grado.

"Evet, Grankeviç'in onu öldürmesine hiç gerek yoktu. Görebildiğim kadarıyla Bogdan elinde birayla geri döndü. Bıçağını çekmemişti," dedi Ketil.

"Bogdan'ın Michael'i öldürüp öldürmediğini öğrenmek kolay olmayacak. Soruşturmayı en yükseklerde yapmaktan başka çaremiz yok. österreicher... Şansımızdan Helle Madsen, kocasının telaşlanmasına yol açabilecek bir şey fark etmedi. Telefon dinlemesi bir sonuç verse bari. Silc kabul etti dinleme yapmamı," dedi Grado.

"Peki ya Grankeviç?" diye sordu Ketil.

Grado hiçbir şey söylemeden birkaç kez başmı sallamakla yetindi ve ardından, "önce onu sıkı bir sorgudan geçireyim. Sonra da oturup düşünelim. Mantığa uymayan bir şeyler var," dedi.

"Helle'nin hayatının tehlikede olduğu konusunda bana hak vermelisin," dedi Ketil.

"Haklısın. İyi tahmin. Bogdan'ın Helle'nin cinayeti gördüğünü düşünmesi akla yatkın geliyor. Ama Helle cinayeti görmedi ki..."

"Peki, ya bilgisayar? Onu hiçbir zaman bulamayacağız..."

"Çete üyeleri ötmeye başlarlarsa buluruz."

"Mantığa uymayan başka bir şey daha var," dedi Ketil.

"Neymiş?"

"Bilgisayar Bogdan'daysa ve Helle'nin Michael'e yazdığı mesajı görmüşse... örneğin Michael'i balkondan aşağı attıktan sonra... Neden

Österreicher ve Helle’nin evine girip onların bilgisayarına baksın?”

“Belki österreicher’in belgelerine bakmak istemiştir,” dedi Grado.

“İkisi de bu işin içindeyse bu akla yakın gelmiyor,” dedi Ketil.

Beş dakika kadar ikisi de bir şey söylemeden durdular. Bogdan’ın yığıldığı yerden biraz uzaklaştılar. Yerde olayla ilgili hiçbir iz yoktu. Güvenliği sağlanacak delil de yoktu. Grankeviç, Bogdan’ı öldürmüştü. Birçok kişi de olayı görmüştü. Grankeviç kendi de söylemişti.

Orta kısımda keçisakallı korumayla Silc göründüler. Olay yerine yöneldiler ama herhangi bir inceleme yapmak gibi bir niyetleri yoktu. Belki bir operasyon bitince böyle yapmak gelenektendi. Ya da başka bir nedeni mi vardı acaba?

Ketil daha fazla dayanamadı ve ne olursa olsun diye düşünerek, “Silc, sen seyahate mi çıkıyorsun?” diye sordu.

Silc kaşlarını kaldırdı, “Evet, yarın,” dedi.

“Ne yapacaksın? Nereye gideceksin?”

“Neden soruyorsun?”

“Çünkü ilgimi çekiyor...”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Benim de kendimce yöntemlerim var,” dedi Ketil gülümseyerek.

Silc dudaklarım bükerek bir süre ne cevap vereceğini düşü-nürcesine Ketil’e baktı.

“Brüksel’e gideceğim Avrupa Birliği’ne,” dedi.

Silc’in biraz daha ayrıntı vermesini bekler gibi bir sesle, “Evet,” dedi Ketil.

“O kadar büyütülecek bir şey değil. Avrupa Birliği’ndeki Slovenya delegasyonuna bu son operasyonla ilgili bilgi vereceğim. Yarın yapılacak bir toplantıya hazırlanmalarına yardımcı

olacağım. Slovenya’nın insan kaçakçılığıyla mücadelesi konusunda sunum yapacaklar.”

“Ne zaman planlandı bu?”

“Toplantı aylar önce planlanmıştı. Benim görevim oradaki arkadaşlarımızın tam donanımlı olmasını sağlamak. Slovenyalı yetkililerin ne kadar kararlı ve profesyonel olduğunu bizim üyeliğimize şüpheyle yaklaşanlara anlatacaklar. Şansımıza taptaze ve başarıyla tamamlanmış bir operasyondan bahsedeceğim onlara, “dedi Silc.

Ketil, Silc’in ne kadar büyük bir hazırcevaplılıkla bunları söylediğine şaşırarak, “Haksız sayılmazsın,” dedi. Bu zamanlama da rastlantı mıydı

acaba? Yoksa tüm bu olan bitenin onun da fark edemediği, çok daha derin bir anlamı mı vardı?

“Bu şebekenin diğer kısmı ne olacak peki? Drakuviç ve arkadaşları zincirin son halkasıydı herhalde. Sadece Slovenya’dan geçişi sağlayan unsurlardı,” dedi Ketil.

“Doğru. Tabii bunların arkasında Sırbistan’da da adamlar var. Oradaki meslektaşlarımıza da gerekli bilgileri veriyoruz. Ama onlar görevlerini yaparlar mı yapmazlar mı bilemem,” dedi Silc. Her şeyi kuralına en uygun şekilde yapan bir adam olup çıkı-vermişti birden. “Ahtapotun bir ya da iki kolunu kopardık diyebilirim. Ama başı hâlâ bir yerlerde yaşıyor. Ve oralarda daha çok ahtapot var. Biz şimdilik bu kadarım başarabildik ve bu da amacımıza çok iyi hizmet ediyor.”

“Hepsi bu kadar mı? Bütün amaçlarınıza ulaştınız mı?” diye sordu Ketil.

“Evet, şimdilik. Avrupa Birliği’nde Slovenya’ya güveni tazeledik. Üstelik diplomatlarımızın Hırvatları kötülemeleri için ellerine daha çok malzeme verdik. Artık Birlik koridorlarında Hırvatların ne kadar beceriksiz olduğu konuşulacak,” dedi Silc.

“Nedenmiş o?”

“Biz onların Avrupa Birliği’ne katılımları elimizden geldiğince geciktirmeye çalışıyoruz. Mümkün olduğunca onların hazır olmadığını gösteren bilgi topluyoruz ve diplomatlarımızı bu

bilgilerle besliyoruz...”

İnes görününce konuşma yarıda kesildi. İnes yanlarına geldi. Grado da onlara katıldı.

“Merhaba,” dedi İnes.

“Merhaba,” diye cevap verdi Ketil.

Ketil bir yandan derin düşüncelere dalmış orada duruyor, öte yandan İnes’i görmenin mutluluğunu yaşıyordu.

“Adamı halletmişsiniz?” dedi İnes.

“Evet ama birçok şeyi ispat etmek zor olacak. Elimizde bu işin içinde Österreicher’in de olduğunu gösteren delil yok. Sen daha bir şey yazma tamam mı?” dedi Grado.

İnes kollarını iki yana açarak kinayeli bir üslupla, “Soruşturmanın gittiği yere kadar gitmemiz gerekiyor,” dedi.

Yosip österreicher bilgisayarını açtı ve köşedeki tuvaletin lavabosundan bir bardak su doldurmak için yerinden kalktı. Ofis çok sakindi. Tüm bina

sakindi. Bugün pazardı ve çalışanlar pazar gününü önemli bir tatil günü gördüklerinden kimse işe gelmezdi. Kendisi de pazar günleri çalışmazdı ama bugün bir istisnaydı. Helle Turbo Diskotek'te eğleniyordu. Arkadaşlarıyla birlikteydi. Bunda telaşlanacak bir şey görmüyordu. Üstelik konuşup barışmışlardı. Artık bundan sonra kendisini kıskandıracak bir şey yapmazdı Helle. Etrafında bu kadar insan varken başka biriyle öpüşmeye de kalkmazdı herhalde.

Kendini güvende ve mutlu hissediyordu Yosip österreicher. Takımı Viborg'u yenerek Şampiyonlar Ligi'ne katılmaya hak kazanmış, amacına ulaşmak için çıktığı yolda karşısına çıkan bir engeli daha aşmışlardı. Sırada IHF kongresi vardı. Yarın sabahtan itibaren kartlarım en iyi şekilde oynaması için çok iyi hazırlanması gerekiyordu. Artık delegeleri etkileyecek başka bir yöntem bulması lazımdı. Kadın gönderme olanağı ortadan kalkmıştı. Aynı zamanda Grankeviç'in verdiği sözde durması gerekiyordu. ,

Birkaç güne kalmaz İnes Sivonik'in haberi gazetede yayınlanınca kararlı bir şekilde, Grankeviç'le anlaştığı gibi, Michael Jensen'in hareketini kınayacak ve böyle bir şeye asla müsaade etmeyeceğini açıklayacaktı.

Tüm senaryoları gözden geçirdi. Tek tehlike Grankeviç'in gazeteci Sivonik karşısında tutunamayıp ötmesiydi. öyle yaparsa kendisini de bok çukurunun içine çekerdi Grankeviç.

Böyle bir şey olursa fahişe kadın sipariş ettiğini kabul edecek ama iyi niyetli bir insari rolünü oynamaya devam edecekti.

Hata yapan o değildi ve olayın içine bir pezevenk olarak katılmamıştı. Sadece Hotel Riviera'nın bazı fahişeler için iyi iş olanağı sağlayan bir yer olduğuna dikkat çekmişti. Aynı zamanda kendisinin bu işlerde zorla alınıp satılan Moldovyalı kadınların varlığından haberi olmadığım söyleyecekti. İddialara karşı iddialar ortaya dökülecekti ve böyle bir durumda güvenilir bir insan olarak tanındığı için kazanan kendisi olacaktı.

Olay yerine toplanan insan sayısı artmaya başlamıştı. Vanya da, Ketil ve sorgulamalardan tanıdığı Grado'yu görünce yanlarına geldi. Ketil, Vanya'ya kısaca gülümsedi ve Vanya'yla İnes'i tamştırdı. Aynı zamanda İnes'e dönüp parmağmı dudağuun üstüne koyarak Vanya'ya ölen kişinin Michael'in katil zanlısı olduğunu söylememesi gerektiğini işaret etti. İnes anladığını gösteren bir şekilde başını sallayarak Vanya'yla konuşmaya başladı.

İnes'in, “Ben bu olayda Ketil'le birlikte çalışıyorum...” dediğini duydu.

Ketil Grado’yu kenara çekti. Diskotekteki gürültü sayesinde kimseye duyurmadan rahatça konuşabileceklerdi.

“Grado, şimdi beni iyi dinle. Michael öldürüldüğü gece onu telefonla arayan kimdi?” diye sordu Ketil.

“Onu kimse aramamış.”

“Elinizde çağrı dökümleri yok mu? Siz ne biçim iş yapıyorsunuz?”

“Var tabu, çlmaz mı? Ama o akşam, trenden aranmasının dışında onu hiç kimse aramamış. Sen de muhtemelen o öldükten sonra aramışsmdır. İlk aradığım duymamış. İkinci aramanı da o öldükten sonra yapmış olmalısın.”

“Yani ölümünden hemen önce onu hiç kimse aramamış mı?”

“Hayır, çağn dökümlerine göre arayan olmamış. Evde sabit numaralı telefon da yok.”

Artık Ketil istediği bilgileri elde ettiğini düşünüyordu.

BALKANLAR ’DA BİR YER

Önündeki küçük fincana kahve doldururken bir sigara yaktı. Gözünün önüne gelen çirkin görüntüleri silmeye çalışıyordu. Belli aralıklarla o görüntüler geliyor, onu saldırganlaştırıyordu.

En kötülerini aklından çıkarıp olan biteni analiz edebildiği günler çok geride kalmıştı. Ama artık şimdi yeniden bunu başarabiliyordu. Savaş kaderini değiştirmiş, hayatına yön vermişti. İlk başta bazı başka kadınlarla birlikte yakalanmış, Hırvat çiftçilerin terk ettikleri çiftlik evlerinde ve boş okul binalarında seks kölesi olarak kullanılmışlardı.

Bu duruma gelmesinin tek sorumlusu savaştı. Azgın erkekler gün boyunca ırzına geçiyorlardı. Bu adamlar arasında Sırplar ve yabancılar vardı. Darko’ya yaptıkları ödeme karşılığında gelip onunla birlikte oluyorlardı.

İkinci aşamada ise hayatını kurtaran yine savaş olmuştu. Kaçmaya karar verdiği gün Hırvatların karşı saldırıya geçip Vukovar’ı geri aldıkları gündü. Bu yüzden Darko ve adamları onları başka bir yere taşımaya karar vermişlerdi. Birdenbire atılan el bombaları içinde bulundukları kamyonun çok yakınlarına düşmeye başlayınca adamlar kaçıp kadınları kaderlerine terk etmişlerdi. Bir anda serbest kalmışlardı.

Birleşmiş Milletlerin ve kendi vatandaşlarının koruması altıdaydılar artık. Darko’yu mutfakta ekmek bıçağıyla öldürmesi dev resmin sadece küçücük bir ayrıntısıydı. Hayatına devam etmesini engellememesi gereken bir gereklilikti. Namusuna el uzatan erkek, ölmeyi hak ediyordu.

Onlardan nefret ediyordu. Sadece onlardan değil, erkeklerin hepsinden. Artık erkeklere asla güvenmeyeceğine, onu yüzüstü bırakmalarına asla izin vermeyeceğine kendi kendine söz vermişti.

Tecavüz çocuğu olsa da Vanya’yı sevmişti. Vanya’nın ne suçu vardı? Michael’i de sevmişti.

Adam gibi güveneceği tek erkekti MichaeL Onun içini dışını çok iyi biliyordu. Apaba gerçekten biliyor muydu? Akşam yemeğinde aklı başka yerlerde gibiydi. Fazla konuşmamıştı onlarla. Normal değildi bu. Kopenhag’a gidip, onun da hayatta güvendiği bir başka erkek olan arkadaşları Ketil’i ziyaret edecek olmasının dışında bu sessizliğinin bir başka nedeni olmalıydı.

Hayır, Michael yola çıkacağı için tuhaf davranmıyordu. Kopenhag’a gitmek için aslında acele ediyordu.

Başka bir şey vardı. Bilmemesi gereken başka bir şey. Bu tür şeyleri hissederdi Artık rahatsızlık verici şeyleri uzakta tutmasını becerebilen bir makine olduğu günler çokgenlerde kalmıştı.

Başka birini mi bulmuştu?

Sandalyeden kalktı. Bedenindeki tüm kanın beynine hücum ettiğini hissetmeye başladı.

Sefere çıktığı zamanlarda da kendisini hep aldatmış mıydı?

Çaresizlik içinde ceplerini karıştırmaya başladı. Nereye kaybolmuştu bu lanet olası anahtar?

Tatil bir bahane miydi? Vanya'yı Ljubljana'ya bıraktıktan sonra metresiyle mi buluşacaktı?

Gözleri karardı, hole doğru yürürken bayılacak gibi oldu. İçi neredeyse fokur fokur kaynıyordu. Bunu onun yanına bırakmayacaktı.

Holdeki saate baktı. Mantosunu giydi.

Cebini bir kez daha kontrol etti. Anahtar cebindeydi.

Ketil barın önünden koşup hentbolcu kızların yanından geçerek terasa çıktı. Telaşla etrafına bakınmaya başladı. Nereye kaybolmuştu Helle? Isıtıcıların altmda kümelenmiş gruplar yüzünden terastakileri tam göremiyordu. Isıtıcıların arasında koşarak hızla ilerliyor yanından geçtiği grupların içinde Helle'yi arıyordu.

Hah, işte orada!

Terasın en uzak köşesinde Helle terasa sırtı dönük olarak korkuluklara dayanmıştı. Arkasında Tirol kıyafetli, başmda açık renk koca bir peruk bulunan bir şahıs onu aşağı itmeye çalışıyordu. Terasa yayılan müziğe bir kadın çığlığı karışıyordu. Ketil daha hızlı koşmaya başladı ve hızla arkadan Tirol kıyafetli kişinin üzerine atılıp yere devirdi. Yere düşünce peruğu çekip çıkardı.

“Hayır! ölecek bu kadın!” diye bağırıyordu tamdık bir ses. Zdenka yattığı yerde debeleniyor, Ketil'den kurtulmak için mücadele ediyordu. Helle de bu arada dengesini toplayıp kenara çekilmişti.

“Bu kadın her şeyi mahvetti!” diye bağırdı Zdenka ve yalımdaki kişinin Ketil olduğunu görünce hıçkırarak, çaresizce ağlamaya başladı.

“Michael'i de mi sen ittin balkondan aşağı?” diye sordu Ketil.

Zdenka kırbaçlamyormuş gibicesine ağlıyordu. Nefes almadan ağlıyordu. “Beni yüzüstü bıraktı! ölmeyi hak etti!" başını Ketil'in göğsüne koydu, “özür dilerim, Ketil... özür dilerim... Michael'in bilgisayarında onun mesajmı gördüm... Ben Danca anlıyorum...”

“Ne zaman?”

“O gün akşam... Ljubljana’daki apartman dairesine gittiğimde...”

“Sen sabah gitmedin mi oraya? Hani pasaportunu unutmuştu, onu götürdüğünü söylemiştin?”

“Yalan söyledim. O yalanı daha sonra uydurdum. Ben eve girdiğimde Michael banyodaydı. Helle Madsen’in mesajım gördüm ve saklanıp beklemeye başladım. Sonra arkasında hızla yaklaşıp balkondan aşağı ittim...”

İnes, Grado ve Vanya da koşarak oraya geldiler.

Vanya, “Anne!” diye bağırdı ve annesinin üzerine atıldı. Zdenka Slovence bir sözcüğü birkaç kez tekrarladı. Ketil bu sözcüğün “özür dilerim” anlamına geldiğini tahmin etmekte hiç güçlük çekmedi.

Vanya da ağlamaya başladı ve bunun Helle Madsen’le annesinin bir tartışmasından da öte daha ciddi bir boyutu olduğunu anlayınca aniden geri çekildi. Silc ve keçisakalh koruma da olay yerine geldiler. Onların hemen ardından İvan ve Laiko da oraya koştular.

Silc Vanya’yı kenara çekerken İvan, Zdenka’yı yerden kaldırıp bileklerine kelepçe taktı.

Grado da şaşknılık içindeki Helle Madsen ’i oradan uzaklaştırdı.

“Seni şimdi eve bırakacağız. Sakin ol. Senin bu olaylarda hiçbir suçun yok,” dedi ve Helle’yi, Laiko’ya teslim etti.

Helle birden Laiko’nun yanından sıyrıldı ve Zdenka’ya İngilizce, “Ben senin kocanla hiç birlikte olmadım!” diye bağırdı.

“Nasıl gelebildin onun cenazesine?” dedi Zdenka. Sakinleşmişti.

“Cenaze töreninden sonra... Sen biraz hava alacağım diye evden ayrılmıştın Zdenka. Uzun süre kayboldun...” dedi Ketil.

“Gelmesi çıldırmıştı beni! İntikamımı alacaktım. Boğacaktım onu!” dedi Zdenka.

Zdenka sakin ve kuru bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı. Yaptığı şeyleri neden yaptığım anlatmaya başladı. Çılgınlıktı tamamen.

“Helle’nin evine gidince hizmetçiyle karşılaştın, kadına saldırıp elini gözünü bağladın, öyle mi?”

“Evet, bir iple ellerini bağladım; kendi eşarbımla da gözlerini bağladım. Eve girmeye çalıştım ama giremedim. Helle evde değilmiş...”

“Ve Helle Madsen’i televizyonda görüp yine tahrik oldun, öyle mi?”

“Evet, Ketil ne olursun bana yardım et,” dedi Zdenka ve Ketil’in gözlerinin içine bakmaya başladı. Hemen ardından Zdenka’yı olay yerinden

uzaklaştırdılar.

Helle ve Vanya yanlarında ayrı ayrı koruma görevlileriyle diskotekten çıkarıldılar.

Ketil ne olup bittiğini anlamakta güçlük çekiyordu. Koruma görevlileri sırayla oradan birilerini alıp götürüyorlardı; içerideki eğlenceyse tüm hızıyla sürüyordu.

Geride sadece İnes’le Ketil kaldı. Bir de terasta sigara içen diğer müşteriler. İnes, Ketil’in yanına yaklaştı, bir sigara ikram etti ve çakmağım uzatarak yaktı. Ketil sigarasından bir nefes çekti ve boş gözlerle gecenin lacivert karanlığına bakmaya başladı. Birkaç saniye sonra, “Zdenka benden Michael’in katilini bulmamı istemedi hiç,” dedi. "Ben ona katili bulacağıma söz vermiştim. Ama bu sözüme hiç karşılık vermedi. Ben de normal olduğunu düşündüm.”

“aklına ne geldi de birden buraya koşmaya başladın?” diye

sordu İnes.

“Zdenka bana, akşam Michael’i telefonla aradığını söylemişti. Ama Michael’i kimse aramamış. Grado söyledi kendisine sorduğumda,” dedi Ketil.

“Yalan mı söylemiş?"

“Düşünmem gerekirdi aslında. O kadın çok kötü şeyler yaşadı, çok zor günler geçirdi,” dedi Ketil ve sigarasınm dumanını havaya üfledi. “Daha önce hapiste yattı. Cinayet suçundan. Irzına geçen adamı öldürdü.”

“Irzına geçen adamı mı?”

“Hırvatistan’daki savaş esnasında. Bir Sırp ırzına geçmiş. Sonra bir mülteci kampında karşılaşmışlar. Zdenka da adamı orada görünce cinnet geçirip öldürmüş.”

“Yazık,” dedi İnes.

“Vanya bu tecavüzden doğan çocuk. Cenaze töreninden iki gün önce öğrendi gerçeği.”

“Ne kadar acı,” dedi İnes ve birkaç saniye başını salladıktan sonra Ketil’e baktı. “Zdenka çok bilinen ve tipik bir sarsıntı vakası. Yaptığım röportajlardan biliyorum. O kadınlar bu utançla yaşayamıyorlar. İntikam almaya ihtiyaç duyuyorlar sıklıkla. Zdenka da ırzına geçen adamı görünce bu duyguyla harekete geçmiş olmalı...”

“Ama kendi kocasını öldürmek... Bir flört mesajı yüzünden?”

“Bence şaşırtıcı değil. İntikam duygusuyla yaşamanın yanında bu kadınlar artık hiçbir erkeğe güven duyamıyor, bir erkeğe kendilerini teslim

edemiyorlar. Zor bela başarabilenlerdeyse en küçük hayal kırıklığında hesaplaşma duygusu ağır basıveriyor. Bazen anlık bir tepkiyle, bazen de uzun süren planlama sonunda intikama yöneliyorlar. Aradan geçen sürelerde dışa karşı her şey yolundaymış gibi bir tablo çizmeleri de çok karakteristik bu durumdaki kadınlar için. Yaşadıkları utanç yüzünden... Bu konularla ilgili çok şey okudum. Tecavüze uğrayan kadının tedavisi pek çok etaptan geçiyor, ta baştan bir psikolog gözetiminde yapılması gerekiyor. Ona yardımcı olan bir psikolog var mıymış? Biliyor musun?”

Ketil bir süre düşündü. Hiç böyle bir şeyden bahsettiğini duymamıştı Zdenka’nın. Başını iki yana sallayarak, “Sanmıyorum,” dedi. “Savaş zamanı ve hemen sonrasında buna kaynak ayrılmamıştır. Üstelik bir de cinayetle yargılandı. Bu da omuzlarında fazladan bir yük olmuştur. Ama Michael hep yanındaydı ve onu her alanda destekliyor, yardımcı oluyordu.” Michael ve Zdenka’yla geçen ilk yılları gözünün önüne geldi.

“Ama maalesef bir erkeğin ilgisinin bu tür travmaların tedavisinde bir işe yaramayacağını düşünüyorum. Bir de üstüne üstlük hamile kalıp çocuk doğurmak da işin içine girince...”

“Michael ona Vanya’yı sevmeyi öğretmişti. Slovenya’ya taşınınca Zdenka hayata yeniden başlamış gibiydi.”

“Bu tür şeyler yüzeyseldir. Dışarıdan görünenin altında kötü anılar, rüyalar, kâbuslar ve erkeklere duyulan güven eksikliği hep vardır.”

“Michael’e ve bana güveniyordu yanılmıyorsam.”

“Olabilir ama profesyonel biri ellerinden tutmadıysa bu kadınlar saatli bombaya dönüşüyorlar.”

Ketil yıllarca önce Michael’in Zdenka’nın başından geçenleri anlattığını hatırladı. Onun ani bir kararla tecavüzcü Sırp’ı bıçaklayarak öldürdüğünü hayal etti.

“Zdeıka’ya olan da buydu herhalde... Apartman dairesinde tam bir duygu patlaması yaşayıp Michael’i balkondan aşağı itmiş,” dedi sonunda.

“Helle’nin hizmetçisine ve bu akşam Helle’ye saldırdığında aynı mekanizma devreye girmiştir,” dedi İnes.

Ketil başını iki yana salladı. Michael’in güzel karısı, Vanya’nın şefkatli annesi acımasız bir katile nasıl dönüşüverirdi? Birbiriyle mücadele eden duygular kalbinde çarpışıyorlardı Ketil’in. Kızıyor muydu? Üzülmüş müydü?

Artık ne hissedeceğini, ne düşüneceğini bilemiyordu...

“Ta baştan bunları düşünseydik birçok zahmete katlanmamıza gerek kalmazdı,” dedi Ketil.

“Olsun, bir çeteyi çökerttik ya... Hem önümüzde çok daha fazla suçluyu ortaya çıkaracağımız günler var,” dedi İnes ve gülümsemeye çalıştı.

Ketil de gülümsemeye çalıştı. İnes doğru söylüyordu. Hâlâ yapacak işleri olması iyi bir şeydi. Birbirlerinin gözlerine bakmaya başladılar. İnes’in yüzünde merak eden bir ifade belirdi.

“Bana neden anlatmadın?”

“Neyi?”

“Zdenka’nın hikâyesini...”

Ketil havaya bakmaya başladı.

“Önce önemli olmayacağını düşündüm. Ayrıca hiç kimseye bunları anlatmayacağıma söz vermiştim.” İnes’in yüzünde onu anlayışla karşıladığını gösteren bir işarete rastlayamadı. Kollarını iki yana açtı, “Söz sözdür,” dedi.

İnes cevap vermedi, başını çevirip şehri seyretmeye başladı, tnes’in düzgün profili uzaklarda mavi ışığa bezenmiş şatonun görüntüsünün önünde mavi bir siluet gibi duruyordu. Tam o anda İnes’in gerçekten klas bir kadın olduğunu düşündü Ketil. Şimdi biraz alınmış ve kızgın görünse de...

“Erkekler ve sözleri...” dedi İnes ve Ketil’e bakmaya başladı yeniden. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

Ketil bu gülümsemeyi görünce biraz rahatladı. Demek o kadar kızmamıştı.

“Bundan sonra hiç kimseye hiçbir şey için söz vermeyeceğim,” dedi Ketil.

“Bence şu an yapacağın en iyi şey çeneni tutmak olacak,” dedi İnes ve başını Ketil’in omzuna yasladı.

10 Şubat Pazar
MERKEZ TREN İSTASYONU, LBUBLJANA

“Sana Union fıçı birası ısmarlayayım mı?” diye sordu Ketil, Grado’ya.

Soru karşısında Grado’nun ağzı açık kaldı. Hem şaşırmış,' hem de hakarete uğramış gibi görünüyordu.

“Hayır, ben o birayı hayatta ağzıma koymam. İçmeyeceğim tabii,” dedi Grado ve devam etti: “Union... Bitkiler içinde ayı pençesi neyse, biralar arasmda Union da odur.”

Ketil gözünün önüne geniş yapraklı, beyaz çiçekli ayı pençesini getirdi. Dokunanın elini yakan ve saatler süren acılara neden olan bu bitkiyi Union birasıyla karşılaştırmanın haksızlık olduğunu düşünüyordu.

“Alacaksan bana bir Lasko al. Şişe olsun. Ben Lasko’cuyum,” dedi Grado.

Demek Grado, nüfusun Lasko birasını tercih eden diğer yarı-jina dâhildi. Ketil ve Grado’nun birbirleri hakkında bilmedikleri daha çok şey vardı. İlk kez bir barda birlikte oturuyorlardı. Turbo Diskotek’teki olayh gecenin ardından birkaç kez bir araya gelmişlerdi ama onlar polis merkezinde yapılan görüşmelerdi. Bir kez de nehir kıyısında kahve içmek için buluşmuşlardı. Her buluştuklarında en son elde ettikleri bilgileri tartışmışlardı. Diskotekteki gecenin ardından olaylar devam etmişti. Bu akşam farklıydı. Merkez tren istasyonunda, bir peron manzarasına bakarak oturuyorlardı.

Garson biralarını getirdi. Ketil birasından bir yudum aldı. Hafta boyunca cevabım almak için Grado’nun kapışım aşındırdığı iki soru hâlâ aklından çıkmamıştı.

“Yeni bir şey var mı?” diye sordu Ketil. Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Grado Ketil’in ne demek istediğini çok iyi biliyordu.

Zdenka’ya ne ceza verilecekti ve Vanya’nın durumu ne olacaktı? Aslında Vanya hakkında fazla endişelenmiyordu Ketil. Kızcağız bir merkezde kriz yardımı alıyordu. Onu birkaç kez ziyaret etmişti. Merkezde çalışanlar ne yaptıklarını iyi bilen profesyonellere benziyorlardı. Tüm olan bitene Vanya bir tepki verecekse bile çok daha sonra ortaya çıkabilecek bir tepki olacaktı. Ketil en çok Zdenka’yı düşünüyordu.

“Hukukçularla konuştum,” dedi Grado ve devam etmeden önce birasından bir yudum aldı. “Bütün delilleri incelediler ve doktorların teşhislerine baktılar. Michael’i öldürmekten 8 yıl hapis cezası alacak. Bunun üzerine Helle ve hizmetçiye saldırmaktan da biraz daha hapis cezası

eklenecek. Ama hapis cezası Ljubljana'nın kuzeyinde bir psikiyatri kliniğinde zorunlu tedaviye çevrilecek. Tedavi olumlu sonuçlara işaret ederse iki yıl içinde toplum içine karışabilecek."

Ketil şüpheli bakışlarla Grado'yu süzdü. İki yıl içinde ha...

Bu iyi bir haberdi. Ama Zdenka'nın yaşadığı sarsıntıların kaybolduğundan nasıl emin olacaklardı? Aradan yıllar geçse de yine ortaya çıkabilirdi. Her şey normal görünürken birden transa geçmiş gibi davranabilirdi Zdenka. Tıpkı hizmetçi Boyana'ya saldırdığında yaptığı gibi. İnanılmaz bir şeydi. O olaydan sonra Zdenka ipi, eşarbı, maske olarak kullandığı külotlu çorabı ve el fenerini saklamayı bile akıl etmemişti. Arabasının bagajında duruyordu bunlar, polis hepsini bulmuştu.

Grado, Ketil'in şüphelerini yüzünden okur gibiydi. "İki yıl diyorlar, Ketil. İnanmaktan başka çaremiz yok," dedi.

Ketil başını sallayarak Grado'yu onayladı. Grado çok zeki bir insandı. Çok karmaşık şeyleri bile tıpkı şu an yaptığı gibi ı*et açıklayabiliyordu. Aynı zamanda yaratıcı çözüm bulmakta da ustaydı. Grado hafta içinde en etkileyici performansını österreicher'in telefonunun dinlenmesinden elde edilen verilerin yorumlanmasında göstermişti. Bu dinlemelerin birinde

Moldovyalı kadınları sipariş eden kişinin Grankeviç olduğu ortaya çıkmıştı. Bu telefon konuşması yasal olmayan yollardan elde edildiği için kullanılamayacaktı ama Ketil, Grado ve Urban Silc biliyorlardı.

Ama Grado bu dinleme kayıtlarını Postoyna'daki polislerden ifade alırken esin kaynağı olarak kullanmıştı. Postoyna'daki polisler Moldovyalı kadınların ifadelerini alırken ciddi davranmama talimatları Grankeviç'ten gelmişti. Grado, polislerin ifadeleriyle Turbo Diskotek'teki olayları ve Grankeviç'in Bogdan'ı kasten öldürmesini bir araya getirmiş, olaylı gecenin heıpen ertesi günü Grankeviç'in işine son verilmişti. Grankeviç cezaevine konulmuş, hakkında adam öldürmek ve kadın ticareti yapmak suçlamasıyla hazırlanacak iddianameyi beklemeye başlamıştı.

Grankeviç düşerken Yosip österreicher'i de suçlamış ama kadın sipariş etmek yasal olduğu için Österreicher'in herhangi bir suç işlemediği sonucuna ulaşılmıştı. Kadın ticaretiyle herhangi bir ilgisi olmadığının altım ısrarla çizmiş, üstelik Kadınlar Hentbol Dünya Kupası Finallerinin Slovenya'da yapılmasını sağlamıştı, österreicher suyun üstünde kalmayı başarmıştı ama eşi Helle Madsen onu terk etmişti.

Gerçekten österreicher suçsuz muydu? Ketil buna inanmakta güçlük çekiyordu ama ortadaki delillere göre hareket edildiğini de görebiliyordu.

“Bogdan, Österreicher’le konuşmuş mu hiç?” diye sordu Ketil.

“Hayır, Bogdan kadınların teslim edileceği adresi bilmiyormuş. Kadınlan sipariş edenin ve alıcısının österreicher olduğunu bilseydi arar, Michael’in apartman girişinde gördüğü kadının Helle Madsen olup olmadığım ona teyit ettirirdi. Helle o akşam österreicher’le birlikte Vic semtindeki evlerindeydi. Benim teorime göre Bogdan’ın gördüğü kadın, Zdenka’ydı. Michael’i balkondan ittirmiş, daireden ayrılıyordu. Bogdan da aynı amaçla oraya gelmişti ama geç kalmıştı,” dedi Grado.

“Tamam, artık ben'österreicher’e odaklanmaktan vazgeçeyim artık. Bana sorarsan adam orospu çocuğunun teki ve elimizden bijr şey gelmiyor. İnes bile adamı zora sokacak bir şey yapacak durumda değil,” dedi Ketil

İnes’in Moldovyalı kadınlar olayıyla ilgili hafta içinde yazdığı haberler çok ses getirmişti. Son anda kadınların durumu gündeme gelmiş, onlara insani nedenlerden oturma izni verilmesi konuşulmaya başlanmıştı. Ama delil olmadığı için Österreicher hakkında suçlayıcı bir şey yazamamıştı.

“İnes’le aran nasıl?” diye sordu Grado hınzır bir gülümsemeyle:

Ketil birden kızardı. Hafta boyunca neredeyse har akşam İnes’le birlikte olmuştu. Çok güzel vakit geçirmişler, neredeyse her gece sevişmişlerdi... Artık bir ara verme zamanı gelmişti; zira Ketil biraz sonra kuzeye doğru yola çıkmak üzere trene binecekti. Aslında ülkesine dönmesinin bir başka nedeni, İnes sayesinde habercilik mesleğine geri dönme isteği duymaya başlamasıydı. İnes onu habercilik yoluna geri döndürmüştü. Diskotekteki olaylı gecenin ardından pazartesi günü Kopenhag Havaalanı’ndaki işinden istifa etmişti. Şimdi Kopenhag’a dönüp eski şefi Claus Mikkelsen’le görüşecekti.

“Aramız çok iyi,” diye cevap verdi.

Grado’nun daha fazlasını bilmesine gerek yoktu. Grado iyi dost olunabilecek, kartpostal gönderilip alınacak birine benziyordu.

“Bana açık adresini verir misin?” diye sordu Ketil. Çantasından kırmızı adres defterini çıkardı, Slovenya bölümünü açtı ve tükenmez kalemle birlikte Gradoya uzattı.

“Sana telefon numaralarımı, e-posta adresimi ve açık adresimi yazıyorum. Yolun düşerse buralara her zaman beklerim,” dedi polis şefi.

“Yolum elbette düşecek buraya,” dedi Ketil.

“Ljubljana aşk yaşanacak şehirdir,” dedi Grado gülerek. Ketil gülümseyerek Grado’nun uzattığı adres defterini aldı. Grado’nun el yazısına

bakarken, İnes’i de kaydetmesi gerektiğini düşündü. Zaten numarası telefonunda kayıtlıydı.

Sayfalan karıştırırken Michael Jensen ve Zdenka Petan Jensen’in isimlerine ve adreslerine, telefon numaralarına gözü takıldı. Onlan silmeyecekti adres defterinden. Belki onlardan bazılarıyla yeniden görüşürdü. Michael Jensen adını not defterinde görünce bir tuhaf oldu Ketil.

Bezigrad’da, Bogdan’ın saklandığı bodrum kat dairesinde polis Michael’in bilgisayarını bulmuştu. Bilgisayarda yapılan incelemede Michael’in Kopenhag’a gidip Ketil’i ziyaret etmek için nasıl sabırsızlandığını yazdığı e-postaları okumuşlardı. Michael, Helle’yle de yazışmış, bir Danimarkalıyla konuşmaya başlamanın ne kadar güzel olduğundan bahsetmişti. Helle’ye yolladığı mesajlarda da Danimarka’yı özlediğini, oraya dönmek istediğini da yazmıştı. Bilgisayarda Michael'in Moldovyalı kadınları neden serbest bıraktığını gösteren hiçbir şeye rastlamamışlardı. Bu sır kalacaktı ama Ketil, Michael’in vicdan azabı nedeniyle böyle bir şey yaptığım çok iyi biliyordu.

“Seni telaşlandırmak istemiyorum ama treninin kalkmasına on beş dakika kaldı,” dedi Grado kol saatini göstererek.

Birlikte kalktılar. Hiçbir şey söylemeden peronlara doğru yürüdüler, merdiveni inip tünele girdiler. Bu tünel Ketil’in peşindeki yağmurluklu çete üyelerini atlattığı tüneldi.

Trenin kalkacağı perona geldiler. Ketil bir sigara çıkarıp yarısını içti, Grado’ya sarıldı.

“Her şey için teşekkürler? dedi.

“İyi yolculuklar,” dedi Grado.

Ketil kendisini önce Münih’e götürecek trene bindi, kompartımanını buldu ve eşyalarını yerleştirdi. Vakit gece yarısına yaklaşıyordu ve kompartımandaki diğer yolcular uyumaya başlamışlardı bile.

Tren yavaş yavaş istasyondan ayrıldı.

Alttaki yataklardan birinde yatacaktı. Yatağma girdi, yatağın kenarındaki küçük lambayı yaktı ve adres defterini çıkardı. Defterin Bosna kısmım açtı ve Emilya’nın telefon numarasını bulup telefonuna kaydetti. Yarın tüm cesaretim toplayıp Emilya ve Goran’a telefon açacak, olan biteni anlatacak, düğünlerine katılamadığı için özür dileyecekti.

Ketil geri dönüyordu.

1
Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği, (ç.n.)
2
Yerli bir maden suyu markası, (ç.n.)
3
Balkanlara has bir tür Türk kahvesi, (ç.n.)

1

Düşük bütçeyle seyahat eden gezgin, öğrenci ve benzerlerine ucuz konaklama fırsatı sunan küçük otel yahut pansiyonlar, (y.h.n.)

2

Alo. (ç.n.)

3

Yazılmamak kaydıyla. (ç.n.)

1
Balkanlar’da ortaya çıkmış, çoğunlukla Sırp müzisyenlerin icra ettiği bir tür. (ç.n.)

2
Sığınma, (ç.n.)

1
Sebzeli şiş kebap, (ç.n.)
2
Çeşitli etlerden yapılan büyük ve yassı köfte. (ç.n.)
3
Balkan ülkelerinde yaygın, parmak kalınlığı ve uzunluğundaki köfte, (ç.n.)
4
Kendi Başınıza Danca Öğrenin (ç.n.)
5
Evet. (ç.n.)

1
İstikamet Kopenhag (ç.n.)

1

Fikret Abdiç (I939-) 2002'de savaş suçlan nedeniyle 20 yıla mahkûm edilmiş, Hırvat Yüksek Mahkemesi'ne başvurusu üzerine 2005'te cezası 15 yıla indirilmiş ve 10 yıllık mahkûmiyetin ardından 2012'de salıverilmiştir, (y.h.n.)

1
Danimarka Krallığı Büyükelçiliği, (ç.n.)

1

Yarı yarıya. (ç.n.)

2

90’larda pek çok ülke televizyonunda gösterilmiş ve büyük ilgi görmüş çizgi film karakterleri, (ç.n.)